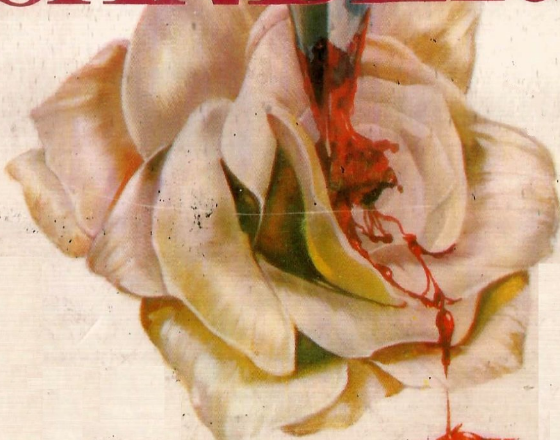
Lawrence SANDERS

BENCİL LER

CEP KİTAPLARI

Lawrence Sanders, yazarlığa gazetecilikle başladı. Ünlü dergilere yazdığı yazılarla tanındı. Asıl ününü yıllar önce yayınlanan **The Anderson Tapes** (Mafia'nın Sesi/Bilgi Yayınevi) adlı kitabına borçludur. Bu kitabından sonra kendini tamamen yazarlığa veren Sanders, ardıardına **The Pleasures of Helen** ve **Love Songs** ile ününü perçinledi. Ama 1973'te yayınlanan **The First Deadly Sin** (Mağrurlar/e yayınları) yazarın başyapıtı sayılır. Sonradan Frank Sinatra ve Faye Dunaway'in başrollerini paylaştıkları bir filme de konu olan bu kitap, Sanders'in uluslararası bir üne kavuşmasını sağladı. Kitap aylarca liste başı oldu, pek çok dile çevrildi, milyonlarca satış yaptı.

Mağrurlardaki başkahraman Edward X. Delaney, Sanders'in daha sonraki **The Second Deadly Sin** (Doyumsuzlar/e yayınları) ve **The Third Deadly Sin** (Benciller) adlı kitaplarında da görülür. Üç kitapta da, New York polis örgütünden emekliye ayrılmış olan dedektif Delaney, içinden çıkılması çok güç cinayetleri aydınlatır, katilin yakalanmasını sağlar.

Lawrence Sanders'in diğer kitapları arasında **The Tangent Objective, The Sixth Commandment** (Altıncı Emir/İnkılap Aka) ve **The Tenth Commandment** (Onuncu Emir/Altın Kitaplar) gibi, yine bestseller listelerinde haftalar boyu kalmış romanlar bulunmaktadır.

THE THIRD DEADLY SIN / BENCİLLER
LAWRENCE SANDERS'ın romanı
türkçeleştiren: belkıs çorakçı

●

1981 G. P. Putnam's Sons, New York
1982 cep kitapları, istanbul

1981 Putnam's baskısından eksiksiz olarak türkçeleştirilmiştir.

●

cep kitapları: çağdaş romanlar: 4
birinci baskı: ocak 1982

●

kapak grafiği: reha yalnızcık
kapak filmi ve baskısı: ebru grafik/ibolar matbaacılık
dizgi, baskı: gül matbaası
cilt: alibaba - entaş mücellithanesi

BENCİLLER

Lawrence SANDERS

cep kitapları
p.k. 183 sirkeci

BİR

Bazı günler bitmek, bazıları da doğmak bilmezdi. O sabah içinde bir beklenti duygusuyla uyandı, ama bu duygu bir an içinde geçti. Dünya tekrar çevresine kapanıverdi. Yaşam peşpeşe gelen gagalamalar gibi göründü gözüne yine.

Gözlerini kırpıştırarak açan Zoe Kohler, elinin fazla yumuşak, âdeta pörsük memesini tutmakta olduğunu farketti. Öteki eli bacaklarının arasına sıkışmış, duruyordu. Pancurların arasından kış mevsimine özgü gri gün ışığını gördü.

Madenî renkli bir gün daha. Güneş yok. İnsanın üstüne baskı yapan bir gökyüzü. Havada kükürt kokusu. Kulağına trafiğin uğultusu geliyor, apartmanın içinden kapanan kapıların gürültüsü duyuluyordu. Odanın içinde de bir ses vardı. Köşedeki kaloriferin hışırtısı.

Bir süre tavana bakarak kendini dinledi, vücudunu hissetmeye çalıştı. Yuvarlak organlar, canlı nabız, al kanının damarlarında akışı. Karnının alt kısmında mesanesinin sert ve şişkin olduğunu duyuyordu. Daha gerilerde sinsi bir ağrı başlamıştı. Az sonra can acıtan sancılar haline dönüşecekti bu ağrı. Aylık dönemi başlayınca.

Yorganı üstünden atıp ayaklarını yatağın yan tarafından sallandırdı. Çok yavaş ve dikkatli hareket ediyordu. Bir yerini acıtmamak, yanlış bir hareket yapmamak için. Esnedi, öne doğru eğilip kendini kucakladı.

«Perşembe,» dedi yüksek sesle boş odaya. «Martın on üçü.»

Sesi çatlak, pürüzlü çıktı. Yerinde doğrulup hafifçe öksürerek boğazını temizledi, bir daha denedi:

«Perşembe. Martın on üçü.»

Biraz daha iyi. Yine boğuk ama, hiç değilse güçlü ve kesin. Hemen hemen erkekçe.

Çıplak olarak ayağa kalktı, parmak eklemleriyle kafasını ovaladı. Bir an yerinde sallandı, kendini dengeleyebilmek için yatağın başucuna tutundu. Baş dönmesi çabucak geçti. Eskisi gibi sağlam oldu.

«Başım dönüyor,» demişti Doktor Stark'a. «Düşecekmişim gibi hissediyorum.»

Doktor, «Ne kadar sürüyor,» diye sorarken bir yandan masasının üstündeki kâğıtları düzeltiyordu. «Birkaç dakika mı?»

«Daha kısa. Birkaç saniye gibi.»

«Ne kadar sık oluyor?»

«Şey... arasıra.»

«Aylık rahatsızlığından önce mi?»

Zoe bir an düşündükten sonra, «Evet,» demişti. «Sancılar başlamadan hemen önce.»

O zaman doktor başını kaldırmış, «Korkacak bir şey değil,» demişti.

Ama korkuyordu Joe. Süresi ne kadar kısa olursa olsun, kendini böyle zayıf ve kontrolsuz hissetmekten hoşlanmıyordu.

Mutfağa doğru yürüyüp geceden hazırladığı kahve demliğini prize taktı, oradan banyoya geçti, Rahatlaması şarttı. Şifonu çekmeden önce eğilip idrarının rengini kontrol etti. Soluk altın rengi. Galiba biraz bulanık. Acaba Doktor Stark'ı arasam mı, diye düşündü.

Yatak odasına dönünce beş dakikalık sabah jimnastiğine başladı. Hareketleri çok yavaş ve dikkatli yapıyordu. Dizlerini bükmeden öne eğilip avuçlarını yere değdirmeye çalıştı. Sonra geriye esnetme hareketleriyle omurgasını çalıştırdı. Bedenini belinin üzerinde sağa sola çevirdi. Kolları iki yana açıktı. Boynunu da sağa sola çevirdi. Kalçasını bir çiftleşme hareketi gibi öne arkaya oynattı. Bu hareketi hiçbir jimnastik kitabında görmüş değildi ama, âdet sancılarını hafiflettiğine inanıyordu.

Oradan tekrar banyoya döndü, dişlerini fırçaladı, diş etlerine iyice masaj yaptı, baskülə çıkıp tartıldı. Hâlâ 60 kilo. Evlendiği günden bu yana topu topu bir buçuk kilo almıştı.

Âdeti yaklaştığı için duşunu her zamankinden daha sıcak bir suyla yaptı. Reklâmlarda cildi nemli tuttuğu belirtilen bir sabunla iyice sabunlandı. Bu sabunun marifetine gerçekten inanıyordu. Daha dün gece banyo yaptığı halde, vücudunu sabunlamaya büyük önem vermekteydi. Çalıştığı otelden aşırdığı mavi beyaz çizgili havluyla kurulanırken eğilip bacaklarına baktı. Düzgün, tüysüz bacakları her nedense içinde anlayamadığı bir

hoşnutsuzluk duygusu yarattı. Kendini incelerken gözüne gümüş rengi iki kasık tüyü ilişti. Bu ömründe ilk defa başına geliyordu. Ağzından bir üzüntü çığlığı koptu. İlâç dolabından bir tırnak makası aldı, ağarmış tüylerin ikisini de kesti. Avucunun içine koyup baktı. Gümüş teller.

Yatak odasında, başucunda duran radyoyu açıp WOXR istasyonunu çevirdi. Hava raporu hiç de insana cesaret verecek gibi değildi. Kapalı, sağnak yağışlı ve oldukça serin. Spikerin sesi biraz Kenneth'in sesini andırıyordu. Zoe, istemeden, acaba nafaka çekim ne zaman gelecek, diye düşündü.

Çabucak giyindi. Beyaz pamuklu külot ve sutyen, vizon rengi mat külot çorap, alçak topuklu pabuçlar, beyaz dik yaka kazak, tüvit bir etek, beline de enli, özellikle buruşturulmuş deri bir kemer. Yüzündeki makyaj çok az ve soluktu. Aynanın önünde elinden geldiği kadar az zaman harcadı. Kısa kumral saçlarını bir iki tarak darbesiyle taramak yetiyordu.

Mutfak musluğunun üstündeki dolapta ilâçlarını, vitaminlerini, minerallerini, haplarını saklardı. Besin eksikliğini gideren haplar, ağrı kesen haplar, sakinleştiren haplar. Hepsi biraraya gelince banyodaki dolaba sığmadığı için onları buraya almıştı.

Dolabın kapağına daktiloyla yazılmış bir ilâç alma programı asılmıştı. Ayın her gününde neleri yutacağını buradan okuyordu. Kimini her gün, kimini iki günde bir, kimini haftada iki kere. kimini haftada bir kere, bazılarını ayda iki kere, bazılarını da ayda bir kere. Arasıra bu listeye yeni haplar katılıyor, ama hiçbirinden vazgeçilmiyordu.

Bir bardak soğuk greyfurt suyu doldurdu. Bu meyve sularını kiloluk şişelerle alıyordu. Martın on üçü olan bu perşembe gününde yuttuğu haplar, A vitamini, C vitamini, E vitamini, B_{12} vitamini, demir ve çinko tabletleri, doğum kontrol hapı, bir Midol tableti, hastalığı için aldığı ilâç, yarım klor hapı, iki Anacin, bir alfalfa hapı, **lecithin** bakımından zengin olduğu söylenen bir hap, bir besin takviyesi, bir tek Librium, bir de antiasit ilâcıydı. Bu sonuncusunu ağzında eritmesi söylenmişti ama, o çiğneyip yutuyordu.

Kafeinsiz kahvesinden ilk fincanı içerken, tereyağsız bir dilim kızarmış ekmek yedi. Kalkıp bir parça buz getirdi, kahvenin içine attı. Çabuk soğusun diye. İkinci fincanı da yine buzlu içerken, nikotini en az diye reklâm edilen filtreli sigaralardan bir tane yaktı.

Kahvaltı bulaşıklarını mutfak musluğunun altında sudan geçirdi, akşamkilerle birlikte yıkanmak üzere orada bıraktı. Mutfağın öbür kapısından doğru salona geçiliyordu. Zoe'nin adımları biraz hızlanmış, biraz daha amaçlı hale gelmişti.

Holdeki gardroptan bir manto aldı. Siyah yünlü, gri kadife yakalı. Siyah deri omuz çantasının içindekileri gözden geçirdi. Anahtarlar, cüzdan, şu, bu, İsviçre malı çift bıçaklı ordu çakısı, bir tırnak törpüsü, minik bir tırnak makası, bir de şişe açacağı.

Kapının deliğinden apartmanın sahanlığına baktı. Kimse yoktu. Zinciri açıp sürgüyü çekti, kapıyı tedbirli bir hareketle açtı. Evet, kat holü gerçekten boştu. Çıktığında kapıyı iki kere kilitleyip asansörü çağırdı. Sinirli sinirli beklemeye koyuldu.

Asansörle alt kattaki hole tek başına indi, hızlı adımlarla holü geçip kaldırıma çıktı. Kapıcı Leo, ilk katta muayenehaneleri bulunan beş doktor ve psikoloğun pirinç tabelâlarını parlatmakla meşguldü.

«Günaydın, Bayan Kohler,» diye seslendi Zce'ya.

Zoe ona hafifçe gülümseyip batıya, Madison Caddesine doğru yürümeye başladı. Hızlı adımlarla ilerliyor, sağına soluna bakmıyor, yoldan geçenlerin gözleriyle hiç karşılaşmıyordu. Hoş zaten ona ikinci kez bakan yoktu. Aslınca birinci kez bakan da yoktu ya. Bunu kendi de biliyordu.

Granger Oteli tabut gibi bir yerdi. Cam ve çelikten yapılmış iki modern gökdelenin arasına sıkışmıştı. Madison Caddesinde, 46'ncı ve 47'nci sokakların arasındaki bloktaydı. Kapı girişini süsleyen lekeli mermerden sütunlar, burasını sanki otel değilmiş de, eski zamanlardan kalma, kibar beylere ait bir kulüpmüş gibi gösteriyordu. Hani içerde ekonomi gazetelerinin arkasına saklanıp uyuklayan insanların oturduğu, garsonların gümüş tepsiler içinde, küçük kadehlerde içkiler dağıttığı yerlerden.

Aslında içerdeki hava bundan pek farklı sayılmazdı. 1912 yılından kalmaydı otel. Arasıra baştan aşağı temizleyip yenilemeye çalışırlardı ama, hiçbir zaman modernleştirmeye, çağdaşlaştırmaya girişmemişlerdi. Loş kokteyl salonunda servis istemek için hâlâ ziller çalınıyor, bütün giriş katında, lobide, resepsiyonda, yemek salonunda ve yazıhanelerde eski halıların, eski döşemelik kumaşların, her yana sinmiş puroların kokuları dolaşıyordu.

Bütün bunlara karşın Granger yine de işlek bir oteldi. 283 odasının çoğu, kentteki işyerlerine yıllık olarak kiralanıyor, buralarda o kuruluşların elemanları. New York'a yaptıkları kısa seyahatler sırasında geceliyorlardı. Bazı odalar da kentte bir süre kalacak kişilere kiralanıyordu tabii. Böyle anlaşmalar genellikle bir yıl öncesinden yapılıyordu. Çünkü otelin odaları geniş ve rahattı. Servis iyi, fiyatlar aklayakındı. Şarap mahzeni, New York'ta üçüncüydü. Rağbetteydi otel.

Kentin, bilardo salonu bulunan en son oteli de burasıydı. Gerçi bu salonda bir tek bilârdo masası vardı, onun da yeşil çuhası solmuş, yer yer yırtılmıştı ama, yine de.

Hemen hemen yetmiş yıla varan terihi boyunca Granger da bütün oteller gibi kendi payına düşen trajedileri, şiddet olaylarını yaşamıştı. Kalp krizleri, ölümler, iki cinayet, sekiz intihar... bunlardan üçü üst kat pencerelerinden atlama yoluyla olmuştu.

1932 yılında bir müşteri yemek salonunda boğazına saplanan balık kılçığından ötürü boğularak ölmüştü.

1949'da sekizinci kattaki bir daireyi paylaşan iki beyefendi fazla miktarda uyku ilâcı almış, çıplak durumda birbirinin kollarında ölmüşlerdi.

1953'de özellikle pis bir durum olmuş, kıskanç koca otel odasına daldığında karısıyla âşığını yatağın içinde oturmuş «Yaşasın Amerika» şarkısını söylerken yakalamıştı. İkisine de bir zarar vermeyen koca en yakın pencereden balıklama aşağıya atlamış, Madison Bulvarı'nın kaldırımında hayata veda ederken otelin önündeki buruşuk camdan kaldırımı da fena halde bozmuştu.

1968'de üçüncü kattaki geniş toplantı salonunda silâhlı bir çatışma olmuş, bir kişi ölmüş, biri yaralanmış, raslantı eseri orada bulunan garson da olmayacak bir yerinden utandırıcı bir kurşun yarası almıştı.

Otel bu olay üzerine salonun uzun vadeli kira anlaşmasını tabii hemen iptâl etmiş, ilgili firmayı kapı dışarı etmişti. Çünkü Granger Otelinde ahlâk kurallarına uymak, anlaşmaların önemli maddelerinden sayılıyordu.

Ama bu tek tük olaylara rağmen Granger oldukça sakin, tutucu bir yer olup, daha çok yaşlı, tanıdık müşterileri, zaman zaman da onların çocuklarıyla torunlarını ağırladı. Otelin Güvenlik Bölümü pek kalabalık değildi. İşlerinin çoğunu, Madison Caddesindeki kapıdan içeriye giren sarhoşlarla serserileri tekrar dışarı çıkarmak oluştururdu. Kokteyl salonuna dalan ve

kılığından kaldırım yosması olduğu pek açıkça belli olanlara sessizce oteli terketmelerini söylerler, bir de kaybolan veya bulunan eşyalarla ilgili kayıtları tutarlardı. Kayıp eşya sorunu kentin bütün otellerinde baş belâsıydı aslında.

Zoe Kohler 39. Sokaktaki evinden yürüyerek gelip saat sekizi kırk altı geçe Granger oteline girdi. Kapıcıyı, servis yapan gençleri, rezervasyonla sabah nöbetine başlayan adamı başıyla kısaca selâmladı.

«Personel» yazılı kapıdan geçip kısa koridorda yürüdü, üzerinde «Güvenlik Bölümü» yazılı kapıya vardı. 01-09 nöbetini tutan Barney McMillan her zamanki gibi deri kanapeye yatmış horluyordu. Hem de Bölüm Başkanı Everett Pinckney'in odasındaki kanapeye. Zoe onu sarsarak uyandırdı. Bıllık bıllık etli bir adamcdı. Pek de temiz sayılmazdı. Zoe ona dokunmaktan hoşlanmadığını farketti.

«Hah! Ne var!» dedi Barney.

«Kalk. Sözümona nöbettesin.»

«Hı!» Barney doğrulup oturdu, esnedi, kendi dudaklarını yalayıp tadına baktı.

«Bir kahveye ne dersin, bebek?» diye sordu.

Zoe ona baktı. Donuk bir sesle, «Olmaz,» dedi.

«Kahve içelim mi, Zoe?»

«İşte bu daha iyi. Bir de çörek ister misin?»

«Neden olmasın? Erikli... ya da ne varsa ondan.»

«Önemli bir olay yok ya?»

«Yooo. İki sarhoş dokuzuncu katta şarkıya başlamıştı. Başka bir şey olmadı. Sessiz bir gece. Tam bana göre.»

Zoe mantosunu açık duran dolaba astı. Çantasını çalışma masasının en alt çekmecesine yerleştirdi, üst çekmecede duran parlak emaye tepsiyi eline aldı, geldiği yoldan koridora çıktı. Lobiden, kokteyl salonundan geçip mutfağa sapan koridora girdi.

Orada herkes kahvaltı hazırlıklarıyla meşguldü. Bir yandan yemek salonunda kahvaltı edenlere servis yapıyor, bir yandan odalara istenenleri hazırlıyorlardı. Kimse onunla konuşmadı, kimse ona bakmadı. Bazan kendini «Görünmeyen Kadın» diye nitelendirirdi.

İki fincana kahve doldurdu. Biri Bay Pinckney, biri de kendi için. Barney'in fincanını hazırlarken hem süt, hem şeker ekledi. Çöreklerle ştrüdeller pek iç açıcı görünmüyordu. Barney'e içi reçelli bir açma seçti. Ne olsa yerdi o.

Dolu tepsiyi tekrar Güvenlik Bölümü'ne taşıdı. Bu arada Everett Pinckney de gelmişti. McMillan'la ikisi Pinckney'in çalışma masasının iki yanına oturmuş, ayaklarını kaldırıp masaya dayamışlardı. Yüksek sesle gülerken, Zoe girince sustular, ayaklarını da indirdiler. Bay Pinckney ona günaydın dedi, ikisi birlikte kahve için kibarca teşekkür ettiler.

Joe kendi odasına geçtiğinde kahkahaların tekrar başladığını işitti. Kendisine güldüklerinden kuşkulandı. Üstünü başını kontrol etti. Eteğinde bir leke, kemer tokasında bir kusur, çorabında bir kaçık aradı. Hiçbiri yoktu. Ama yine de...

Penceresiz odada, masasının başına dimdik oturdu, kahvesini yudumlamaya başladı. İki adamın bitişik odadan gelen konuşma mırıltılarını, otelin hareketini dinliyordu. Acaba gerçekten görünmez kadın mıyım diye düşündü. Sonra da, ben dünyada var mıyım, diye düşündü.

Zoe Kohler ne öyleydi, ne de böyle. Uzun değil, kısa değil, sarışın değil, esmer değil, zayıf değil, şişman değil. Belirli bir niteliğin verdiği, kolay edinilmiş bir kişilikten yoksundu.

Kenneth evden fırlayıp gitmeden önce son ettikleri kavgada ona öfkeyle. «Sen belirli biri değilsin!» diye haykırmıştı. «Sanki yoksun!»

Hiç de parlak olmayan saçları kısacık, top gibi kesilmişti. Alnında dümdüz bir çizgi halinde kâhkülleri vardı. Tepeyi ortadan ayırıyor, kısa saçlar ancak kulaklarına kadar iki yana düşüyordu. Bu saç biçimini üniversiteden bu yana hiç değiştirmemişti. Bir peruka gibiydi o saçlar başının üzerinde. Sanki tek parça. Ne bir dağınıklık ne de bir bukle. Birisi tutup havaya kaldırsa altından bir rahibenin cascavlak kafası görünecekmiş gibi.

Üçgen bir yüzü vardı. Çenesi sivriydi. Gözleri de saçlarının renginde kahverengi, derinliği, parlaklığı olmayan gözlerdi. Kirpikler daha açık kahve... seyrek.

Dudakları dolgun değildi. Akıllıca bir makyajla onları biraz daha yumuşak gösterebilirdi ama... ne için?

Gerek işte, gerekse topluluk içinde yüz ifadesi hareketsiz, sâbitti. Çok seyrek gülümserdi. O da bir saniye sürer, hemen geçerdi. Bazıları onu ciddi, ağırbaşlı, ya da budala bulurlardı. Hepsi yanılıyorlardı. Bilmiyorlardı.

Yakında otuz yedi yaşında olacaktı. Pek sık jimnastik yapmazdı ama vücudu genç kalmış, adaleleri formunu korumuştu.

Karnı yassı kalçaları dikti. Oylukları da sarkmıştı. Kaburgalarının altıyla kalçaları arasındaki girinti oldukça hoş görünüyordu göze.

Doktor Stark ona, kolaylıkla kontrol altına alınabilecek âdet sancıları dışında sağlığının kusursuz olduğunu söylemişti.

Ama kendisi öyle olmadığını biliyordu. Sevilmeyen bir insandı. Ayrıca saygı da yaratmayan bir insandı. Hastalık değil miydi bunlar?

Soluk, hatta silik bir kimseydi ve bu da doğaldı. Oynadığı rolde canlı, önemli ya da kesin hiçbir şey yoktu ki. Sıradan giysiler, ağır başlı pabuçlar, yere inik gözler, acele gelip geçen titrek bir gülümseme.

İşin komik yanı da buydu işte. Koskoca bir şakaydı bu. Çünkü şimdi, bunca yıldan sonra, tüm dünyayı kandırmıştı Zoe. O da sayı kaydediyordu artık.

Barney McMillan giderken kapıdan ona da el salladı.

Zoe günlük işini planlamaya koyuldu. Ertesi hafta için Güvenlik Bölümünün nöbet programını hazırlamak, odalarında eşya unutarak ayrılan müşterilere mektup yazmak, küçük kasa makbuzlarını doldurup muhasebeye vermek.

Bu işlerin kendisini sekiz saat meşgul edemeyeceğini o da biliyordu. Ama işlerini yayıp zaman doldurmayı, hep meşgul görünmeyi öğrenmişti artık. Dikkati çekmemek ve hiçbir müdürün aklına «Bu kadın acaba gerçekten otele lâzım mı» sorusunu getirmeden yaşayıp gitmek gerekiyordu.

Böyle yaptığı için hiç bir vicdansal sorumluluk da duymuyordu. Net geliri zaten haftada 200 dolarcıktı. Rahat yaşayabilmesi, eski kocasından gelen nafakayla, annesiyle babasının her yıl yolladıkları üçer bin dolarlık çekler sayesindeydi. Bankada küçük bir tasarruf hesabı vardı. Birkaç tane de vergiden muaf belediye tahvili.

Pek har vurup harman savurmazdı ama, kendine haksızlık da etmezdi. Gardrobunun arka tarafında saklı duran şık çamaşırlara kim göz atsa, hemen anlardı Zoe'nun kendini istediği şeylerden mahrum etmediğini.

Everett Pinckney geçerken odaya girdi. Minik odada fazla sandalye olmadığından, masanın köşesine ilişti. Uzun boylu, iri eklemli bir adamdı. Dazlak kafası çilliydi. Burnuyla yanaklarında da çiller göze çarpıyordu.

Gözleri her zaman yaşlı gibi, dudakları nemliydi. Zoe Kohler'in ömründe gördüğü en kocaman kulaklar da onunkilerdi.

Birer sarkık biftek gibi. Kalın, kaba, pürüzlü bir sesle konuşurdu. Bu da oldukça garip oluyordu, çünkü adamın kibar bir Boston aksanı vardı. İnsan bu aksandan daha zarif, daha hoş bir ses bekliyordu.

Yelekli takım elbiseler giyer, papyon kravatlar takardı. Yakasında her zaman tüylerden yapılmış yapma bir çiçek bulunurdu. O çılgın pabuçları allahın günü pırıl pırıl cilâlıydı. Doruğu aşıp aşağıya inmeye başlamış kişilerden biri olsa bile, içinde ne bir burukluk, ne de bir nebze kendine acıma duygusu vardı.

Zoe kendisini işe alan bu adamın, alkolik olduğunu anlamakta gecikmemişti. Hareketlerinden, konuşmasından pek belli olmuyordu. Yavaş ama dengeli yürür, dikkatli konuşurdu. Ne var ki sabahları çevreye zayıf ama belirgin bir koku yayardı. Ekşi, batıcı, küflü bir koku. Her hücresine viski sinmiş, midesinin cidarlarına bile yerleşmişti. Cildinin gözeneklerinden dışarıya sızıp durması da normaldi.

Hiçbir zaman belirgin şekilde sarhoş olmazdı. Ama ikide bir masanın çekmecesi açılır, bardağın şişeye değip çıkardığı çınlama sesi duyulur, sonra çekmecenin kapanması işitilirdi. Bu ardı arkası kesilmeyen sesler ona herhalde çakır keyif bir gün yaşatıyor; derdi neyse, köreltiyor; günlük sorunlara dengeli bir cephe almasını sağlıyordu.

Çekici bir yanı vardı adamın. O çarpık gülümseme, sonsuz sabır, sınırsız anlayış duygusu. Her zaman neşeli, her zaman karşısındakine karşı düşünceliydi. Budalalara tahammül etmesini bilirdi. Zoe'nun kulağına, yatalak bir karısı, yolunu sapıtmış bir oğlu olduğuna dair dedikodular da gelmişti ama ona soru sormazdı Zoe. Everett Pinckney de kendiliğinden bir şeyler anlatmaya yanaşacak tip değildi.

O da Zoe'ya özel hayatını sormazdı. Birbirlerinin acılarına saygı göstererek geçip giderlerdi. Bu durum onları birbirlerine itiraflardan ve sırlardan daha çok yaklaştırmış gibiydi.

«Çavuş Coe dün akşam beni aradı,» dedi Pinckney. «Eve telefon etti. Karısı hamile.»

«Yine mi?» diye şaşkınlığını belirtti Zoe.

O gülümseyerek, «Evet, yine,» dedi. «Kendisine ne kadar iş verirsek, o kadar iyi. Bu da doğal tabii. Sen gelecek haftanın programını bugün mü hazırlayacaksın?»

Zoe başını salladı.

«Ona da bir şeyler çıkarabilir misin?»

İşte Everett Pinckney her zaman böyleydi. Zoe'ya Çavuş Coe için bir iş bul demezdi. Oysa demeye hakkı vardı. Ama bu bölümde program yapmak Zoe'nun görevi olduğu için, Pinckney yalnızca sorardı.

Zoe, «Joe Levine'in izin gününde gelebilir mi?» dedi.

«Eminim ki gelir.»

«Program taslağını size getirmeden önce ona bir sorarım.»

«İyi. Teşekkür ederim, Zoe.»

Bu bölümde sekizer saatlik üç vardiya halinde çalışan güvenlik görevlileri, Pinckney, Barney McMillan ve bir de Joseph T. Lavine'di. Herbirinin haftada iki gün izin hakkı vardı. Pinckney bölümün başı olduğu için, cumartesi ve pazar günleri çıkardı. Herkesin izin gününde, bir de yıllık tatil ve hastalık günlerinde, dışardan geçici elemanlar tutmak gerekiyordu.

Bu geçici elemanların çoğu New Yorklu polis ve dedektiflerdi. Güvenlik Bölümü'nde istenildikçe çağırılabilecek bir düzine kişinin adını içeren bir liste tutulurdu. Bu nedenle de adamsız kalmak diye bir sorun olmuyordu.

Pinckney, Zoe'ya önce resepsiyona uğrayacağını, sonra çatıya çıkan yere konmuş olan yeni çelik dolapların kilitlerini kontrol edeceğini söyledi.

«Bir saata kadar dönerim,» dedi.

Zoe başını salladı.

Pinckney masadan kayarak indi, bir an olduğu yerde durdu. Odadan çıkmadı.

Zoe hemen soru soran gözlerini kaldırdı.

«Zoe...»

Zoe bekledi.

«İyisin, değil mi?» dedi adam ilgiyle. «Hasta falan değilsin ya? Biraz... hımm... sessiz bir halin var da.»

Adamın bu ilgisi Zoe'yu duygulandırdı. Kısa bir süre için.

«İyiyim, Bay Pinckney,» dedi. «Ayın belli günleri gene geliyor da.»

«Ha, şu mesele!» Pinckney rahatlamış gibiydi. Sonra havlamayı andıran kısa bir kahkaha patlattı. «Eh, ben de her sabah traş olmak zorundayım ona bakarsan,» dedi.

Gülümsedi ve sonra da gitti.

Evet, gerçi her sabah traş oluyordu ama, insanın traş olurken sırtı ağrımaz, sancıları da tutmazdı. Keşke ona söyleseydim, diye düşündü. Ayrıca insan durmadan koyu renk, yapışkan

lekelerle de karşılaşmak zorunda kalmazdı. Durmadan içinden bir şeyler akmakta olduğunu hissetmezdi. Her an çarmıha geriliyormuş gibi.

Hayatı uzadıkça, yaşam ona daha âdi görünüyordu. Toplum veya kültür değil. Yaşamın kendisi. Solumak, yemek, kenefe gitmek, çiftleşmek, kanamak.

Hayvanca. Kaba. İğrenç. Bunlar Zoe'nun hep kullandığı kelimelerdi.

Bütün sabah ağır ve düzenli çalışmasını sürdürdü. Başı masasına eğik, sessiz bir azap. Everett Pinckney teftiş turundan döndüğünde de başını kaldırmadı. Adam doğruca kendi odasına gitti. Derken çekmecenin sesi duyuldu. Bardağın çınlaması, çekmecenin itilip kapanması.

Zoe'nun işinden sıkıldığı yoktu. Sıkılmak için işini düşünmesi gerekirdi. Farkında olması, değerlendirmesi gerekirdi. Oysa o, mekanik hareketlerle çalışıyordu. Elleriyle, gözleriyle, beyninin de ancak bu işe yetecek kadar bir parçasıyla. Zoe'nun geri kalanı her an bulutların üstündeydi.

Saat yarım olunca emaye tepsiyi alıp mutfağa yürüdü. Aşçılardan biri tabağına bir marul yaprağı koyup üzerine tonbalığı salatası yerleştirdi. Yanına domates ve salatalık dilimleri koydu, ortasına da çiçek gibi süslü kesilmiş bir kırmızı turp oturttu. Zoe bu yemeği ve bir çaydanlıkla sıcak çay alıp odasına döndü.

Pinckney hiç öğle yemeği yemezdi.

Eliyle zaten olmayan göbeğine patpat vurarak, «Bunu şişirmemek gerek,» derdi.

Ama içerden yine çekmecenin sesi geliyordu.

Zoe sandalyesinde dimdik oturarak yemeğini yedi. Arkasına yaslanmıyordu. Sancılar giderek şiddetlenmekteydi. Aşağı kısımlarda enikonu can yakıyordu. Sanki çevreye ışınlarını yollayan bir güneşti bu ağrının merkezi.

Salatasından küçük lokmalar alıp uzun uzun çiğnedi. Çayını yudumladı. Salata bitince bir sigara yakıp ikinci bir çay daha doldurdu. Masanın orta çekmecesi ilâç gözüydü. İki Anacin tableti, bir Midol bir de C vitamini yuttu, sonra dudaklarını keten peçeteyle hafifçe kuruladı, kirli tabakları bulaşıkhaneye taşıdı.

Bulaşıkhane çok gürültülü, buhar dolu bir yerdi. Biri siyah, biri Porto Rikolu iki genç, terden üstlerine yapışmış tişörtleriyle çalışıp durmaktaydılar. Yıldırım hızıyla çalışıyor, tabaklardaki

artıkları çöp bidonlarına sıyırıyor, raflara porselenleri diziyor, bardakları, çatal bıçakları gerekli yerlere yerleştirip bulaşık makinelerini şrrakk diye kapatıyorlardı.

Zoe girince başlarını kaldırıp baktılar, ona çapkın nazarlar fırlattılar. Porto Rikolu olanı göz kırpıp İspanyolca bir şey haykırdı. Siyahı kahkahalarla güldü, elini bacağına şaplattı. Zoe tepsisini boşalttı, dönüp oradan çıktı. Kahkahaların sesi hâlâ onu izliyordu.

Çavuş Coe'yu işyerinden aradı ama o gün nöbeti olmadığını söylediler. Bunun üzerine ev numarasını çevirdi. Telefona Bayan Coe cevap verdi. Zoe kendini tanıttı.

«Ha, evet,» dedi hevesli bir ses. «Bir saniye bekler misiniz? Bodrumda çalışıyor. Hemen çağırayım.»

Çavuş soluk soluğa telefona geldiğinde Zoe ona Joe Levine'in vardiyasını alıp alamayacağını sordu. Pazartesi ve salı akşamları saat beşten gecenin birine kadar.

«Harika,» dedi Çavuş. «Çok teşekkürler.»

Zoe nöbet programını eline aldı, Bay Pinckney'in odasına girdi, masanın yanında ayakta durarak okudu.

«Çavuş Coe ile görüştüm,» dedi. «Joe Levine'in yerlnl doldurmaya hazır.»

«İyi,» diye karşılık verdi Pinckney. «Program bana fena görünmüyor, Zoe. Daktiloya çekebilirsin. Bir kopya resepsiyona, bir kopya ön büroya, bir kopya da muhasebeye.»

Bunu her seferinde söylerdi.

«Başüstüne Bay Pinckney.»

Tam daktiloya oturduğu sırada telefon çaldı. Bu ender bir olaydı.

«Burası Granger Oteli,» dedi Zoe. «Güvenlik Bölümü. Size yardımcı olabilir miyim?»

Bir kadın sesi neşeyle, «Tabii olabilirsin, hayatım,» dedl. «Bugün öğleden sonra Harry ile ikimiz enfes bir kokteyl parti verlyoruz. Gelmenl istiyoruz.»

«Maddie!» Zoe Kohler çok sevinmiştl. «Nasılsın?» diye haykırdı telefona.

«Akşamdan kalma» dedi Madeline Kurnltz. «Sen ne âlemdesin, şekerim?»

İki kadın bir süre çan çan ettller. Daha çok Maddie konuştu. Hızlı ve yüksek sesle. Zoe da gülümseyerek, telefona kafasını sallayarak dinledi durdu.

Adeta bütün ömrünü Madeline Kurnitz'i dinleyerek geçirmişti. Minnesota Üniversitesinde dört kız aynı odada kalırlardı. 1960-63 yıllarında. Maddie daha o zamanlar böyle çaçarondu.

Üniversite tahsili için, «Hayatın gerçeklerinden dört yıl uzaklaşıp tatile çıkmak,» diye sözederdi. Zaten kendi üniversite eğitimi de bu düşünceyi yansıtan tipik bir süreçti. Durmadan erkeklerle çıkmalar, kaçmalar, aşk serüvenleri, nedensiz okulu kırmalar, kovulma tehditleri ve sonu gelmez bir dizi halinde ona hayran gençler... ve yaşlı erkekler. Oda arkadaşlarını şaşkınlıktan şaşkınlığa sürükleyecek sayıda.

Maddie'den özdeyişler:

«Bakın, bizim burada bulunmamızın esas nedeni bir koca avlamak, tamam mı? O halde neden bize yararlı birkaç şey öğretmiyorlar? Örneğin, inlemek. Bu kadar erkeğin peşime düşmesinin tek nedeni, benim sevişirken gerçekçi biçimde inlemeyi öğrenmiş olmam. Bir kadının başarı kazanmak için tek bilmesi gereken şey bu. İnlemek. Bu okulda inleme 1, inleme 2 diye sınıflar olmalı. Ertesi yıl da «Tedavi edici inlemeler» diye ek bir kurs açılmalı.»

«Bakın, dünyada bir erkekler vardır, bir de kocalar vardır. Siz erkek olsanız, koca olmak ister miydiniz? Bok isterdiniz!!! Hayatınızı delice yaşamak, önünüze çıkanla sevişmek isterdiniz elbette. Erkekler düzüşür, kocalar seks yapar. Erkekler kokar, kocalar deodoran kullanır. Erkekler viski, kocalar bira içer. Allah kahretsin! Benim istediğim koca değil! Erkek istiyorum ben!»

Hep küçük kentlerden gelen üç oda arkadaşı Maddie'nin bu özdeyişlerini sinirli kıkırdaşmalarda dinliyorlardı. Onlar böyle yetiştirilmemişti. New Yorklu olan Maddie onlara göre bir yabancı sayılırdı.

Taparlardı üçü de ona. Çünkü Maddie akıllı, komik ve cömertti. İstemediği ya da bıktığı erkekleri ötekilere pas etmek de huyuydu. Karşılığında onlar da derslerde tuttukları notları veriyor, onu çalıştırıyor, yoklamada yokluğunu çaktırmıyorlardı. Sonunda onu okuldan mezun etmeyi de başarmışlardı.

Mezuniyet törenine gelmemişti bile Maddie. Bir gençle Bermuda'ya gitmişti. Diplomasını evine postayla yolladılar.

Zoe Kohler Minnesota eyaletinin Winona kasabasından New York'a geldiği zaman yeni boşanmıştı. İlk telefonunu Maddie'ye etti. Maddie'nin şimdiki adı Madeline Kurnitz'di. Reh-

berde telefonu kendi adınaydı. Dördüncü kocasıyla oturmaktaydı. Zoe'yu hemen kanadının altına almış, tecrübeli bir savaş gazisinin acemi erl eğitmesi gibl onu avutmuş, öğütler vermiş, kendi bilgilerini aktarmış durmuştu.

«Boşanmak attan yere düşmektir,» demişti Maddie ona. «Hemen tekrar binip yola devam etmek gerekir, yoksa insan ömrü boyunca yaya kalır.»

Zoe çekingen bir sesle, «Blr daha evleneceğiml sanmıyorum,» diye karşılık vermişti.

«Saçmalama!»

Sonra da elinden geleni yapmaya girişmişti. Kokteyl partller, yemek davetleri, Zoe'yu tanımadığı kişilerle gezmelere yollamalar. Ama sonunda, belki de Zoe doğru söylüyor, diye düşünmeye başlamıştı. Gerçekten evlenmek istemiyordu galiba. Hiç değilse hayatının bu döneminde. Ona öfkeyle, «Evlenmemek demek, kimseyle yatmamak demek değil ya!» demişti. «O kadar sancılanman boşuna değil herhalde. Ben iki gün erkeksiz kalsam, hapşırdığımda kulaklarımdan dışarı tozlar uçuşmaya başlar.»

İşte şu anda da Maddie vereceği partiye davetli enfes Insanları anlatıp duruyor, «Bir sürü azgın aygır» diyordu. Zoe da onun heyecanına kapıldı biraz; ona işten çıkınca geleceğini, ama birkaç dakika kalıp ayrılmak zorunda olduğunu, eve erken dönmesl gerektiğini söyledi.

«Herkes öyle söyler, hayatım. Ama bir geldiler mi uzun uzun kalır, içkimizi bitirmeden gitmezler. Seni tanıştırmak istediğim bir erkek var...»

«Yoo,» dedi Zoe. «Gene ml?»

«Bir tanış, canım,» diye üsteledl Maddle. «Tanış, yeter. Pençesini tutup sık ve ona 'Nasılsınız,' de. O kadar zor mu?»

«Değil, dedi Zoe hafif bir sesle. «Herhalde zor değil.»

Maddie sonunda telefonu kapayabildl. Zoe da daktilosuna döndü. Bu kokteyle son anda dâvet edildiğini biliyordu. Maddie erkeklerin kadınlardan daha fazla olduğunu anlayınca çağırmıştı onu. Dengeyi sağlamak için şu anda tanıdığı her dişiyi arıyor olmalıydı.

Zoe bundan alınmıyordu. Son zamanlarda önüne çıkan tek tük davetler hep böyle nedenlerle geliyordu aslında. Son dakika davetleri. Ya yemek masasında gerekli sayıyı tutturmak için, ya mazereti çıkan bir konuğun yerini doldurmak için. Hiçblr zaman ilk dâvet edilenlerden blrl değildl.

Öğleden sonra öyle bomboş uzayıp geçti. Zoe yazdığı programın kopyalarını gerekli yerlere dağıttı. Odalarda eşya unutup giden müşterilere dört mektup yazdı, imzalaması için Pinckney'e götürdü. Sonra küçük kasa makbuzlarını muhasebeye verdi. Granger otelinin öteki elemanlarıyla kısa ve soğuk iş konuşmaları yaptı, onlar da aynı tonda cevaplar verdiler. Onların arkadaşlık önerilerini, hatta uçarı ahbaplık çabalarını hep terslemişti. İşini sessiz görmeyi seven tiplerdendi.

Günün son saatini odasında, masasının başında geçirdi. New York kentinin otelcilik faaliyetleri hakkında çıkarılan dergiyi eline alıp sayfalarını ağır ağır çevirmeye başladı. Son zamanlardaki müşteri istatistikleri, ilerki ayların konferans ve kongre programları, yaz turizmiyle ilgili tahminler...

Zoe'nun en çok ilgisini çeken bölüm, otel güvenliği konularını ilgilendiren yazılardı. Arasıra bazı hırsızların hayalî eşkali verilir, çalınan kredi kartlarının listesi çıkardı. Otellerde işlenen suçlar, özellikle dolandırıcılıklar ve yankesicilikler çok ayrıntılı anlatılırdı.

«ARANIYOR» sütunu, eşkallerin verildiği yerdi. Bilinen soyguncular, ev hırsızları, fahişeler, pezevenkler, profesyonel kumarbazlar, adları, takma adları ve tarifleriyle burada yer alırdı. Bunun arkasından sonuca bağlanamayan suç olayları gelirdi. Her suç hakkında bilgi vermek için New York polis örgütünden kimi hangi numaradan aramak gerektiği de belirtilirdi. Sütunun son yazısında şöyle deniliyordu :

«15 Şubat'ta Grand Park Oteli cinayeti. Bıçakla öldürme. Maktulün adı: George T. Puller. Yaşı 54, beyaz erkek. Denver-Colorado'lu. Bu olaya ait bilgi vermek isteyenler lütfen Dedektif Çavuş Abner Boone'u KL-5-8604 numaradan arasınlar.»

Bu ilân tam üç haftadır çıkıyordu dergide. Zoe içinden, acaba Dedektif Çavuş Abner Boone hâlâ telefonunun başında bekliyor mu, diye düşündü...

Madeline ve Harold Kurnitz 49. Sokakta çok yüksek bir apartmanda oturuyorlardı. Oturdukları dairenin içi de tıpkı Maddie gibiydi. Avaz avaz, parıldayan, şatafatlı bir yer. Asansöre Zoe'nun ardından beş kişi daha doluştu. Zoe köşeye sinmiş, onları izliyordu. Hepsi gülüyor, ellerini birbirlerinin omuzuna atıp duruyorlardı. Herhalde partiye geliyorlar, diye geçirdi aklından. Gerçekten de öyle çıktı.

Yedi odalı dubleks dairenin kapıları açıktı. Sesler kat holüne taşıyordu. Girişte üniformalı bir hizmetkâr, şapkaları ve mantoları alıyor, kenardaki portmantoya yerleştiriyor, konukların ellerine vestiyer numaraları tutuşturuyor. Tam Maddie'ye uygun bir hareket.

Servis dışardan gelmişti. İki barmen bir tezgâhın arkasında çalışıyor, garsonlar ordövr tabaklarını herkese uzatıyor, California şampanyası dağıtıyorlardı. Maddie kalabalığın içinde görünmez olmuştu ama kocası kapı girişinde duruyor, gelenleri karşılıyordu.

İriyarı, bol kıllı bir adamdı. Kulaklarından bile kıllar fışkırıyordu. Kumaş mı, dokuma mı, her neyse, öyle bir işle meşguldü. «Paçavra ticareti» derdi Maddie kocasının işine. Ağır ve kuru hareketli biriydi. Alaycı tipte. Kendini böylesine canlı, dışa dönük, kaprisli bir kadınla evli bulduğuna hem şaşıyormuş, hem de bundan zevk duyuyormuş gibi davranırdı.

Zoe severdi Harry'yi. Uzanıp yanağını öptü. Çok sağlam ve güvenilir biriydi Zoe'nun gözünde. Harry hemen onu en yakın bara yürütüp bir beyaz şarap söyledi.

«Harry, hatırlıyorsun!» diye haykırdı Zoe.

«Elbette hatırlıyorum.» Gülümsüyordu. «Maddie'nin arkadaşları arasında en çok seni severim. Keşke onunla daha sık görüşsen. Belki biraz sükûnet aşılarsın.»

«Ona kimse sükûnet aşılayamaz.»

Harry mutlu mutlu, «Bak bu doğru.» dedi. «Ne yaman karı ama, değil mi?»

Sonra öteki konukları karşılamak üzere uzaklaştı. Zoe bara arkasını dönüp konukları gözden geçirdi. Maddie usulü ayakta parti. Tipik. Kalabalık. Duman dolu. Bir yerlerde bir stereo avazı çıktığı kadar bağırıyordu. İnsanlar da bağırıyordu. Zoe gülümsedi, gülümsedi, gülümsedi. Kimse onunla konuşmadı.

Ömründe bu kadar yakışıklı erkeği birarada görmemişti. Bazıları yelekli İtalyan takımlar içinde pek kibardı. Manşetlerinde altın düğmeler parıldıyordu. Kimisi daha çarpıcı giyinmeyi seçmişti. İşlemeli Yunan gömlekleri yakalar açık, tüylü gerdanlarında madalyonlarıyla. Herhalde bir kısmı homoseksüeldi. Belki de çoğu. Ama zararı yoktu. Çok güzeldi hepsi.

Beyaz parlak dişler. Yaramaz gözler. Ya sakallı ya da traş olmuş, maviye çalan çeneler. Kıvrık bıyıklar. Kuaförden çıkmış fönle kurutulmuş, ya da bilerek karışık bırakılmış saçlar. Hare-

ket halinde nemli dudaklar. Havada sallanan eller. İnce, uzun parmaklar. Fırlak kalçalar. Düzgün bacaklar. Arada da çıkıntıları gösterecek kadar dar blucinler.

Paçaların içinde kalan kıllı bacakları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Saten gibi kalçalar. Damar, kas ve lif anıtları. Hele o kuvvetleri. Fiziksel kuvvetleri. Oradaki güç.

Kenneth'e de en çok bu konuda şaşardı. Pek kuvvetli bir adam gibi gözükmezdi ama, zifaf gecesi ona sarıldığında Zoe şaşkınlıkla bağırmıştı. O güç! Korkutmuştu onu.

Çevresine bakınıp duruyordu.

«Zoe!» diye haykırdı Maddie o sırada. «Tatlım, ne diye araya karışmıyorsun? Karışman gerek.»

Yerinde duramayan, uzun siyah saçlı bir kadın. Saçlarında gümüş iplikler. Gümüş teller onu üzmezdi tabii. Ne yas onu duraklatabilir, ne de tecrübe onu bıktırabilirdi. Hayatın içinden topukları ardını döğe döğe koşuyor, öyle yaşıyordu.

Yüzü çok boyalıydı. Kapkara kaşlar, farlı gözler, takma kirpikler... tıpkı toz almak için kullanılan tavuk tüyleri gibi. Pudrayla beyazlatılmış bir surat, kıpkırmızı bir ağız. Sağlam dişler.

Tombul vücudu kıpır kıpır kıpırdıyordu. Her tarafı oynuyor, sıçrıyordu. Boynunda, kulaklarında, bileklerinde, parmaklarında elmaslar, pırlantalar parlıyordu. Siyah krep elbisesinde yeni ve ıslak bir içki lekesi vardı. İnce bir puro içmekteydi.

«Buralarda bir yerlerde olmalı,» diye bağırdı. Bir yandan Zoe'yu kolundan yakalamıştı. «Adı David bilmemne. Nasılsın. şekerim?» Peynir yeşili kadife giymişti. Ama ona yakışıyordu. «Ulu Tanrım, amma da solgunsun. David bilmemne. Nah şuradan şuraya kadar bir bıyık. Esrar kokuyor. Sen kendine biraz daha iyi bakmalısın, hayatım. Şimdi yürü ve milletin arasına karış. Onu bulamamana imkân yok. David bilmemne. Ah, öyle yakışıklı ki! Clark Gable'in genci. Ben görürsem kolundan yakalar, gelir seni bulurum. Çok da esaslıymış diyorlar.»

Derken Maddie uzaklaştı. Kalabalığın arasına dalıp gözden kayboldu. Zoe partiye arkasını dönüp bara iyice yaslandı, bir beyaz şarap daha alarak ağır ağır yudumlamayı planladı. Ondan sonra sessizce süzülüp gidebilirdi. Kimse yokluğunu farketmezdi nasılsa.

Bu kentin Zoe'ya fazla gelen kaba bir canlılığı vardı. Onu kapıp sürüklüyordu âdeta. Sürekli dalgalar onu yerinden kaldırıyor, istemediği yönlere götürüyordu. Gürültü, pislik, şiddet. Her yerde seksin çığlığı. Bu çığlığa dayanamıyordu Zoe.

Yan tarafına bir omuz değdi, Zoe çekildi, dönüp baktı.

«Özür dilerim,» diyen adam çekingen çekingen gülümsedi. «Biri beni itti de.»

«Ziyanı yok.»

Adam onun elindeki içkiye baktı.

«Beyaz şarap mı?» diye sordu.

Zoe başını salladı.

Adam da barmenden bir beyaz şarap istedi.

«Esaslı bir parti,» dedi Zoe'ya.

Zoe tekrar başını sallarken «Gürültülü,» diye ekledi.

«Öyle sahiden. Hem de fazla kalabalık ve boğucu. Adım Ernest Mittle. Bay Kurnitz'in yanında çalışıyorum.»

«Zoe Kohler.» Çok hafif söylediği için adam duymamıştı. Tekrarlamasını rica etti.

«Zoe Kohler. Ben Bayan Kurnitz'in arkadaşıyım.»

El sıkıştılar. Mittle'ın el sıkışı güçlü, gülümsemesi utangaçtı.

«Daha önce buraya hiç gelmedim,» diyordu. «Ya siz?»

«Birkaç kere geldim.»

«Herhalde güzel bir daire olmalı. Yani tenhayken.»

«Bilmiyorum,» diye itiraf etti Zoe. «Ben hep partilere geldim. Her seferinde kalabalıktı.»

Kafasını çatlatıyor, söyleyecek bir şeyler arıyordu. Küçüklüğünden beri, erkeklere soru sormanın iyi olduğu öğretilmişti ona. Kendileri hakkında. İşleri, hayattan neler bekledikleri, hobileri falan filan. Onlara kendilerinden söz etme olanağını sağladığınız sürece sizi ilginç ve akıllı bulurlardı. Annesi öyle söylemişti. Hem de defalarca.

Bulabildiği en iyi soruyu sordu. «Nerelisiniz?»

«Wisconsinli. Küçük bir kasabadan. Trempealeau. Ömrünüzde duymamışsınızdır.»

Ona söylemek istemiyordu. Kendisini bir New York kibarı sanması daha iyiydi. Ama elinde olmadan yüzünde o bir anlık gülümseme belirdi ve Zoe konuştu.

«Duydum elbette,» dedi. «Ben Winona'lıyım.»

Ernest Mittle tıpkı bir çocuk gibi sevinç dolu bir gülümsemeyle ona döndü.

«Winona, ha!» diye bağırdı. «Komşumuz!»

Birbirlerine biraz daha yaklaştılar. Danseden vahşilerin arasında kalmış iki kâşif gibi.

«Dinle,» dedi Mittle. «Buraya biriyle birlikte mi geldin?»

«Yo, hayır. Hayır.»

«Beraber çıkıp bir kadeh bir şey içer miyiz? Daha sessiz bir yerde? New York'da bunca zamandır rastladığım insanlar arasında Trempealeau'yu duymuş olan tek kişi sensin. Seninle konuşmak isterdim.»

«Peki,» dedi Zoe.

Partiden ayrıldıklarını kimse farketmedi.

Lobiye indiklerinde Mittle omzunu tutarak onu durdurdu, sonra elini hemen çekti.

«Şey,» dedi. «Acaba diyordum... Birlikte yemek yesek olmaz mı? Buraya yakın bir İtalyan lokantası biliyorum. Eğer beraber bir kadeh şarap içeceksek, bari hiç değilse...»

Tutuk sesi hafifleyip yokoldu. Zoe bir an ona baktı.

Bu adam kadife takım giyip esrar kokan David bilmemne değildi. Yalnızca Ernest Mittle'dı. Büyük kentte her zaman yabancı kalmaya mahkûm, pabuçları tozlu bir genç.

Öylece durmuş, hafif eğik, bekliyordu. Küçük bir ev köpeği gibi memnun etmeye hevesli. Giydiği tüvit palto fazlaca dardı. Omuzları küçük, düğmeleri de gergindi. Boynuna ekose yünlü bir kaşkol sarmıştı. Şapkası yoktu ama elinde bir çift muflonlu eldiven tutuyordu.

Zoe Kohler'in gözüne zararsız ve zavallı gözüktü. Soluk kaşlar, sarı kirpikler, sütlü gibi mavi gözler. Cildi açık renkti. Saç kesimi iğrençti. Pembe kulakları da ortada kalmıştı.

Ama yine de... Gülümsemesi sıcak ve umutluydu. Ufacık dişleri düzgün ve beyazdı. Boyu da, eğik durduğu halde Zoe kadardı. Dik dursa daha uzun olacaktı. Nedense kendini içine çekiyor, saklanıyordu.

Çok dikkatli baktı Zoe. Gerçekten zararsız gibiydi. New Yorklular gibi zorba değil. Çünkü zalim bir kentte yalnız bir kadını ne tehlikelerin beklediğini iyi biliyordu. Saldırılar. Hırsızlıklar. Irza geçmeler, cinayetle sonuçlanan şiddet olayları. Her gün gazeteler dolup taşıyordu bu tür haberlerle. Durmadan kan, kan, kan.

«Pekâlâ,» dedi sonunda. «Teşekkür ederim. Ama eve erken dönmeliyim. En geç dokuzda. Şey... bir telefon bekliyorum da.»

Mittle mutlu mutlu, «İyi,» dedi. «Hadi gidelim. Pek uzak değil. Birkaç dakikada yürüyebiliriz.»

Zoe bu lokantayı biliyordu. Daha önce de iki kere gelmişti. Tek başına. Her iki seferinde de onu tuvalet kapısının yanındaki küçük masaya oturtmuşlardı. Yemekler iyiydi ama, garsonlar biraz kayıtsızdı. Oysa dolgun bahşişler de bırakmıştı.

Bu sefer yanında bir erkekle geldiği için gülümseyen şef garson önlerine düşüp onları rahat bir köşe masaya götürdü. Garsonun biri hemen koştu, mantosunu çıkarmasına yardım etti. Kırmızı fanuslu bir masa mumu yakıldı, beyaz şaraplar bardaklara kondu, yemek listeleri uzatıldı.

İkisi de dana **piccata**, spagetti ve salata söylediler. Yemekleriyle ikişer bardak şarap daha içtiler. Servis hızlı ve kusursuzdu. Yemeğin iyi geçtiğinde görüş birliği içindeydiler.

Zoe'nun da hoşuna gitmişti. Ernest Mittle terbiyeli ve düşünceliydi. «Ekmek alır mısın? Tereyağı? Bir şarap daha gelsin mi? Hayır mı? Öyleyse kahveyle konyak söyleyelim, olur mu? İyi.»

Zoe'nun içinde adama bu masrafların ağır geleceği duygusu uyandı. Ama Mittle onunla yemek yemekten çok memnun gibiydi. Konyaklar geldiğinde Zoe kendi yemeğini kendi ödemek istediğine dair birşeyler mırıldandıysa da Mittle eliyle bu öneriyi bir kenara iten bir hareket yaptı ve bu yemeğin kendisi için bir zevk olduğunu söyledi. Bunu içten söylüyor gibiydi.

Başlangıçta Winona ve Trempealeau'da geçen çocukluklarından söz ettiler. Düvene binmeler, kızakla gezmeler, nehirde paten kaymalar, ava çıkmalar, kızarmış sincabın tadı, soğuktan okulların tatil edildiği, kimsenin kapı dışarı çıkmaya cesaret edemediği günler.

Sonra üniversite yaşamları söz konusu oldu. Mittle üniversiteyi Wisconsin'de, Madison College'da okumuştu. Minneapolis'e gitmişliği vardı. Her ikisi de Chicago'da bulunmuşlardı. Mittle bir keresinde Mardi Gras festivali için New Orleans'a gitmiş, Zoe da Denver'e kadar uzun bir yolculuk yapmıştı. Her ikisi de günün birinde Avrupa'ya, Batı Hint Adalarına ve belki de Japonya'ya gitmeyi umuyorlardı.

Zoe onun hakkında daha fazla bilgi de edindi.

Otuz beş yaşındaydı bir kere. Yani kendisinden iki yaş küçük. Hiç evlenmemiş, hattâ nişanlanmamıştı bile. Gramercy Park yöresinde küçük bir apartman dairesinde tek başına

oturuyordu. Küçük bir arkadaş grubu vardı. Daha çok iş çevrelerinden edindiği dostlar.

Evinde pek seyrek konuk ağırlıyordu. Sinema, tiyatro ve baleye de az giderdi. Bu arada bilgisayar teknolojisiyle ilgili bir kursa gitmekteydi. Harold Kurnitz'in yanındaki işi Envanter Kontrol Servisi diye küçük bir bölümdeydi. Günün birinde Bay Kurnitz'i ikna edip şirketin bütün muhasebesini bilgisayarla tutturmayı umuyordu.

Bütün bunlar, Zoe'nun pek fazla çaba göstermesine gerek kalmadan dökülmüştü ortaya. Ernest Mittle kendinden söz etmeyi seviyordu. Zoe birden, belki o da benim kadar yanızdır diye düşündü.

Saat sekizden biraz önce lokantadan çıktıklarında gökyüzü leke lekeydi. Doğudaki nehirden oldukça sert bir rüzgâr esiyordu. Havada kar kokusu da vardı.

Ernest Mittle partal eldivenlerini eline çekerken, «Bir taksi bulalım,» dedi.

«Yoo, hiç gereği yok. Karşı kaldırımdan otobüse binebilirim.»

«Nerede oturuyorsun, Zoe?»

Bir an durakladıktan sonra, «Doğu Otuz Dokuzuncu Sokakta,» dedi. «Lexington'a yakın.»

«O zaman otobüs durağından sonra yürümen gerekecek. Tek başına. Hoş değil. Bak oraya kadar on bloktan fazla yok. Neden birlikte yürümüyoruz? Daha erken. Sokaklar da kalabalık.»

«Böyle bir şey yapmak zorunda değilsin. Ben hemen şuradan otobüse...»

Mittle onun kolunu tutarak, «Haydi, yürüyelim,» dedi. «Minnesota'da ve Wisconsin'da böylesine, güzel bir bahar akşamı denir.»

Yola koyulup hızlı adımlarla güneye doğru ilerlemeye başladılar. Mittle adımını ona uydurdu, kaldırımlara geldikçe inip çıkmasına yardım etti, önlerine çıkan çukur ve engellerde kolunu tuttu. Bir ara bir adamın kapı eşiğine oturup ayaklarını caddeye doğru uzatmış olduğunu gördüler. Kahverengi bir kesekâğıdının içindeki şişeden içki içiyordu.

Ernest, «Bu tür şeyler beni çok tedirgin ederdi,» dedi. «bu kente ilk geldiğimde. Ama insan öyle alışıyor ki, görmüyor bile.»

Zoe başını salladı. «Bir keresinde Beşinci Caddede kal-

dırımın ortasına yatmış bir adam gördüm,» diye anlattı. «İnsanlar geçmek için çevresinden dolaşıyorlardı.»

«Sarhoş muydu, yoksa ölmüş müydü?»

«Bilemiyorum,» dedi Zoe. «Ben de etrafından dolaştım. Sekiz yıl kadar önceydi ama hâlâ sinirimi bozuyor. Bir şey yapmam gerekirdi.»

«New Yorklular ne der bilirsin. Bulaşmamalı derler.»

«Biliyorum. Ama gene de...»

«Zoe, bütün gece kendimi anlattım durdum. Sen ise kendinden hemen hiç söz etmedin. Çalışıyor musun?»

«Evet. Granger Oteli'nin Güvenlik Bölümünde.»

Ernest nezaketle, «İlginç bir şey olmalı,» dedi.

«Pek sayılmaz.» Belki şarabın belki de konyağın etkisiydi ama, Zoe bundan sonra konuşmaya başladı. Üç yıl evli kaldığını, sonra boşandığını, şimdi yalnız oturduğunu anlattı. Sözler ağzından çıktığı anda da pişman oldu. Tek başına yaşayan boşanmış bir kadın. Erkeklerin böylelerine ne tepki gösterdiğini bilirdi.

Çok sakin bir yaşam sürdüğünü söyledi. Çok okuduğunu, televizyon seyrettiğini, New York'dan zaman zaman korktuğunu anlattı. Öyle büyüktü ki burası! Öyle kirli, öyle gürültülü, kişiye karşı öyle ilgisizdi ki! Ama gene de tekrar batıya dönmeyi hiç mi hiç düşünmüyordu.

«Ne demek istediğini anlıyorum,» dedi Ernest. «Akla gelen her türlü kötülük burada var ama gene de... heyecan verici bir yer. Ve hayranlık uyandırıcı. Durmadan bir şeyler oluyor. Trempealeau'da beklenmedik şeyler hiç olmaz.»

«Winona'da da öyle. Bu daha çok aşkla nefret karışımı bir şey. Yani, insanın New York hakkındaki duygusu.»

«Aşkla nefret karışımı ha!» Sesinde bir şaşkınlık vardı. «Evet, bu çok doğru,» dedi.

Eve doğru saptıklarında Zoe'nun kaygıları başladı. Güzel bir akşam geçirmişlerdi. Sandığından daha güzel. Ama ya şimdi? Veda ederken onu öpmek isteyecek miydi? Yukarıki kapıya kadar götüreyim diye tutturacak mıydı? Sonra birden davranışları çirkinleşecek miydi?

Ama dış kapıda durduklarında o da durdu, eldivenini çekip çıkardı, beyaz elini uzattı. Gülümseyerek,

«Teşekkür ederim, Zoe,» dedi. «Çok hoş bir akşamdı. Gerçekten zevk duydum.»

«Ben teşekkür ederim.» Şaşırmıştı Zoe. Uzatılan yumuşak eli sıkarken, «Yemek nefisti,» diye ekledi.

«Tekrar böyle çıkabilir miyiz? Seni arayabilir miyim?»

«Elbette. İyi olur. Numaram rehberde var.»

«Ararım,» diye söz verdi. Zoe, inşallah doğru söylüyordur, diye düşündü.

Antrede posta kutusuna uğradı, gelen zarfları aldı. Bunların arasında nafaka çekini de bulunca şükretti. Asansöre bindiğinde dönüp kaldırıma doğru baktı. Ernest Mittle hâlâ orada duruyordu. Zoe'ya el salladı, o da karşılık verdi. Ama ancak dairesine girip kapıyı kilitledikten, sürgüleyip zincirledikten sonra kendini güvende hissedebildi.

Bütün ışıkları yaktı, odaları dikkatle dolaştı, dolapları, yatağın altını kontrol etti.

Jaluzilerin sımsıkı kapalı olduğundan emin olmaya çalıştı. Karşı apartmanda birinin ışıksız bir pencerede elinde dürbünle durup burayı izlediğine iyice inanıyordu. Onu hiç görmemişti ama, pancurları daima açıktı. Zaman zaman içerde beyaz gölgelerin oynaştığı farkediliyordu.

Hemen mutfaktaki ilâç dolabına yürüdü, bir C vitamini, bir B-kompleks kapsülü, bir de magnezyum hapı yuttu. Âdet öncesi sancılar iyice keskinleşmişti. Bir de Darvon yutsa belki iyi olurdu. Ama programını düşününce, bir Midol ve iki Anacin'le yetinmeye karar verdi.

Doktor Stark, Zoe'nun bu aylık sancılarını hiç anlayamıyordu. Doğum kontrol hapı almak genellikle bu tür sancıları yokederdi. Dikkatli bir muayene sonucu ortaya fizyolojik bir neden de çıkmamıştı. Bunun üzerine Doktor Stark bu sancıların belki de psikolojik nedenlere dayandığını söylemişti.

Bir danışman, psikolog veya psikiyatr önermek istemişti. Zoe bu öneriyi gücenik bir ifadeyle reddetti.

«Bir şeyim yok benim,» dedi.

«Bir şey olmalı. Madem ki normal, doğal ve sağlıklı bir işlev sana bu kadar acı veriyor...»

«Her zaman sancılı oldum. Kanamalar başladığından beri.»

Doktor ona garip garip baktı.

«Karar senin,» dedi sonunda.

Zoe banyoya yürüyüp, banyo musluğunu açtı. Sonra yatak odasına dönüp soyunmaya başladı. Çırılçıplak kalınca gö-

ğüslerini yokladı. Sabahleyin cansız ve pörsük gibiyken şimdi irileşmiş, sertleşmişlerdi. Başları da dikti. Ayak bileklerine baktı, bir şişlik yoktu.

Banyo suyunun içine kokulu yağ damlattı, girip uzandı. Hareketsiz yatıyor, sanki eriyordu. Boynunu banyonun kenarına dayamıştı. Gözlerini yumdu, bu işin keyfini çıkardı. Sancılar hafifliyor gibiydi.

Bir süre sonra doğruldu, eczaneden aldığı kokulu sabunla kendini sabunlamaya koyuldu. Bir kalıp sabuna iki dolar yetmiş beş sent vermişti. Vücudunu iyice temizledi. Kulaklarını, bacaklarının arasını, arkasını, ayak parmaklarının aralarını.

Mastürbasyon yapmadı.

Banyonun deliğini açıp ayağa kalktı. Su boşalırken duşu açtı, üzerindeki köpükleri ağır ağır çalkaladı. Koltuk altlarını kokladığında burnuna yalnızca ithal malı sabunun güzel çiçek kokusu geldi. Daha fazla ağarmış kıl var mı diye araştırdı ama yoktu.

Yatak odasına döndü, boşucundaki radyoyu açıp WQXR'dan çılgın Rock and Roll müziği çalan bir yere getirdi. Yatağın kenarına oturarak kulağı müzikte, tırnaklarını ojeledi. Odada dolaşırken ellerini havada sallıyor, çabuk kurumasına çalışıyordu. Bir yandan da vücudunu müziğe uyarak kıvırıyor, sallıyordu.

Tırnaklarını bozmamaya çalışarak çekmecelerden birini açtı, ağır başlı çamaşırlarla toprak rengi çorapları tutup kaldırdı. Dolabın arka tarafında Zoe'nun hazineleri duruyordu. Değerli eşyaları.

Küçücük bir sutyenle bir bikini seçti. Siyah naylondan. Sutyenin aplike yaprakları meme başlarını ancak saklıyordu. Giyerken naylon fısıltı gibi bir ses çıkardı. Hafif, insanı saran bir çamaşır. Koltuk altlarına, kulak arkalarına, oyluklarının içine Aphrodisias sürdü.

Yatak odasındaki dolabın arkasında, gizli elbiseleri vardı. Duvara çakılı çengellere naylon torbalar içinde asılmış duruyorlardı. Beş elbise. Hepsi pahalı, hepsi yeni. Kırmızı ipek olanını bir kere giymişti. Ötekiler daha yepyeniydi.

Siyah krep elbisenin naylonunu sıyırdı. Yan fermuar kapanınca elbise onu ikinci bir deri gibi sardı. Açık yakadan dik göğüsleri belli oluyordu. İnce beli daha bir ortaya çıkıyor, kalçasının kavisi gözüküyordu. Dapdar.

Arkası dikişli siyah çoraplar giydi, jartiyerle tutturdu. İnce bantlı gece iskarpinleri çok yüksek topukluydu. En yüksek topuklardan. Hiç mücevher takmadı. Yalnızca koluna bir ince zincir, üzerinde de bir yazı: NEDEN OLMASIN?

Kısa kumral saçlarını çabucak taradı sonra salondaki dolaba yürüdü. Arka tarafta, gene saklı yerde, trençkotuyla deriden büyük omuz çantası duruyordu. Çantanın içinde makyaj takımı ve naylona sarılı bir peruka vardı.

Gündelik çantasından oraya birkaç eşya geçirdi. Sigaralar, kibrit, çakı, anahtarlar, bozuk para, içinde kırk dolar kadar bulunan cüzdan. Ama cüzdanı çantaya koymadan önce içindeki kimlik kartlarının hepsini çıkardı, dolabın üst rafına koydu.

Trençkotu sırtına geçirip boğazına kadar düğmeledi. Kemerini gevşek tokaladı. Pardesü üstünde bohça gibi duruyordu. Çantayı omuzlayıp bütün ışıkları yanar bırakarak daireden çıktı.

Banyo yapıp giyinmesi bir saat kadar sürmüştü. Bu süre içinde bir kere bile aynaya bakmamıştı.

Gece nöbetini devralan kapıcı masasında oturuyordu. Elini kasketine götürüp onu selâmladı. Zoe Üçüncü Caddeye doğruldu. Çevresine sinirli sinirli bakınıp Ernest Mittle'ı aradı ama o çoktan gitmişti.

Işıklar parıldıyor, toz gibi bir kar yağıyordu. Yukarı çıkan bir taksi bulmak için beş dakika beklemek zorunda kaldı. Şoföre Central Park'ın batısına, 72. Sokağın köşesine gitmek istediğini söyledi.

«Dakota'nın oraya mı?»

«O köşeye,» dedi kesin bir sesle. «Yeterince yakın.»

«Nasıl isterseniz, bayan.» Şoför arabayı sessizlik içinde sürdü, Zoe da bundan memnun oldu.

Arabadan inince gene batıya yöneldi. Sivri topuklarının üzerinde hızla yürüyor, daha şimdiden ince beyaz bir kar örtüsü tutan kaldırımlarda ayak sesleri tıkırdıyordu. Yanından erkekler geçiyordu. O gözlerini hiç kaldırmadı. Rüzgâra karşı eğiliyor, çantasını iki eliyle kucaklıyordu. Üşümüyordu aslında. İçi sıcacıktı.

Filmore Oteli, ev hayatını hatırlatan bir oteldi. Alt katta, yani sokaktan tek merdivenle çıkılan yerde bir lokantası vardı. Lokanta pek kalabalık değildi ama, bitişiğindeki barda birkaç

müşteri içki içip televizyon seyretmekteydiler. Pırıl pırıl ışıklıydı barın içi.

Zoe Kohler buraya bir kere daha gelmişti. Burası onun ihtiyaçlarına çok güzel cevap verebilen bir yerdi.

Sırtında trençkotuyla bara oturdu, çantasını kucağına koydu, bir beyaz şarap söyledi ve çabucak içip bitirdi. Çok sakindi. Oradaki yalnız erkeklerin hiçbirine bakmıyor, bunu bilerek yapıyordu. Barmen geçen gelişindeki değildi. Yeniydi.

Zoe gene geçen seferki gibi, «Bayanlar tuvaleti nerede acaba?» diye sordu.

«Arka tarafta, odalara çıkan kapının ilerisinde. Merdivenleri çıkıp lobiyi geçin, sağınızda göreceksiniz.»

«Teşekkür ederim.» Şarabın parasını öderken bahşiş de bıraktı. Çok fazla değil, ama çok az da değil. Adam onu dünyada hatırlayamayacaktı. Kimse hatırlamazdı ki.

Tuvaletler beyaz fayanslıydı. Dezenfektanın kokusu burnunu yakıyordu. Musluklardan birinin başında orta yaşlı bir kadın, dalgalı aynada yüzüne bakmaktaydı. Başını bir sağa, bir sola çevirip duruyordu. Zoe girerken kadın ona döndü. Parlak bir sesle,

«Meraba cicim» dedi.

Zoe başıyla selâm verdi, tuvaletlerin önünden geçip hepsinin kapı altına baktı. Hiçbirinde ayak görünmüyordu. Boş gibiydiler. Sonuncusuna girdi, kapıyı kapayıp sürgüledi. İki üç dakika kadar sabırla bekledi, sonunda dış kapının açılıp kapanma sesini duydu.

Yavaşça yerinden çıktı. Burası artık boş gibiydi ama, emin olmak için bütün kapıları açıp tuvaletlerin içine baktı. Sonra musluklardan birine yürüdü ve hızla çalışmaya koyuldu. Nihayet aynada kendi görüntüsüne bakıyordu işte.

Çantasından perukayı çıkardı, başına geçirdi. Naylon saçlar siyah ve parlaktı. Bukleler alnına dökülüyor, dalgalar omuzlarına kadar iniyordu. İyice yerleştirdi. Bir sağa bir sola dönüp baktı. Deminki yaşlı kadın gibi.

Mutluluk içinde makyaja girişti. Kaşlarını koyulttu, kirpiklerine rimel sürdü, göz kapaklarına gümüş mavisi far çaldı, sonra pudra, allık, koyu kırmızı bir ruj, onun üstüne de parlatıcı.

Çok hızlı çalışıyordu. On beş dakika içinde değişim tamamlanmıştı. Kötü kalite, mat aynada bile parlak, canlı görünüyordu. Sıcacık, şehvetli bir kadındı. Eğlenmeye can atı-

yordu. Pırıltılı gözler çevreye meydan okuyor, vaatler yağdırıyordu.

Pardesüsünün önünü açıp üstüne yapışan krep elbiseyi düzeltti. Kırışık kalmamasına dikkat etti. Ön yakayı biraz aşağıya çekiştirdi, derin bir soluk aldı, aynaya dişlerini gösterdi. Trençkotu düğmelemeden önünü iyice kavuşturdu, kemeri sımsıkı bağlayıp düğümledi, arka yakayı dik kaldırdı. Boynu ve gerdanı ortada kalmış oldu.

Kendini bir daha gözden geçirip dudaklarını yaladı.

Lobiden geçti, çantası omuzundan sallanarak ön kapıya yürüdü. Erkekler ona bakıyordu. Kaldırıma çıktığı zaman da sokaktan geçenler durup baktılar. Zoe bir sigara yaktı, abartmalı, tiyatrovarî hareketlerle içmeye başladı.

Durak işaretinin altında taksi beklerken kendi kendine bir melodi mırıldanıyordu.

Pierce Oteli, Manhattan'ın en yeni oteliydi. 56 ve 57. sokaklar arasında, Altıncı Caddenin koskoca bir blokunu oluşturuyordu. 1200 odası, ayrıca daireleri, şölen salonları, toplantı odaları, roof'unda da bir gece kulübü bulunmaktaydı. Giriş lobisinin altında üç yemek salonu, bir kahve ve kahvaltı yeri, dükkânlar, butikler, seyahat acenteleri ve bir de banker göze çarpıyordu. Kitapçı, erkek ve kadın giyim eşyası satan mağazalar, dört de kokteyl salonu vardı. Otelin reklâmı, «Pierce'de tüm hayatınızı yaşayabilirsiniz,» diyordu zaten.

Zoe'nun bu oteli seçmesinin nedeni şu sıra burada üç kongrenin toplanıyor olmasındandı. Kokteyl salonlarının dolu olacağı garantiydi. Zoe, El Khatar salonunu seçti. Burası Arap stili döşenmiş, duvarları ipek kumaşlarla kaplı, servis yapan kızların da oryantal dansöz gibi giyindiği bir yerdi.

Kapı girişinde bir an durakladı, birisinin kendisini karşılamasını bekliyormuş gibi çevresine bakındı. Vestiyer kız yaklaşınca trençkotunu çıkarıp verdi, ağır adımlarla bara yürüdü. Hâlâ çevresine bakınıyor, kavalyesini bekleyen bir bayan gibi davranıyordu.

Küçük masaların çoğunda çiftler oturuyordu. Ya da dört kişilik gruplar. Bar kalabalıktı. Yine tekler çiftler, gruplar. Birkaç kadın taburelerde oturuyordu ama, erkekler iki, hattâ üç sıra halinde birikmişlerdi. Birbirinin omzu üzerinden uza-

nıp, başında fesle servis yapan kan ter içindeki barmenden ikinci, üçüncü içkilerini alıyorlardı.

Çok sıcaktı burası. Dumanlı ve havasızdı. Konuşmalar avaz avaz sürüyordu. Çığlıklar, kahkahalar, arap müziği. Zoe bu ham gürültü bataklığına ne kadar dayanabileceğini düşünüyordu.

Bir an barın yanında durdu. Çenesi havada, sırtı dimdik.

Kırmızı suratlı, saçı dağınık, kravatı uçuşan bir adam, arkadaşının yaptığı espriye gülerken bir adım geri basınca Zoe'ya fena halde çarptı.

«Uuups!» diye bağırıp Zoe'nun koluna yapıştı. «Özür dilerim, bayan. Bir yerinize bir şey oldu mu?»

«Yo, olmadı.» Zoe ona gücenik bir gülümsemeyle baktı. Bir yandan kolunu oğuşturuyordu. «Bir şeyim yok» diye ekledi.

«Var galiba. Çok özür dilerim. Size bir içki ısmarlayayım mı? Belki o zaman affedersiniz.»

Zoe gülerek, «Peki,» dedi. «Ama parasını kendim ödeyeyim. Siz barmene bir kadeh beyaz şarap söylerseniz makbule geçer. Barın yanına yaklaşamıyorum.»

Çantasında biraz arandı. Adam büyük bir kol hareketi yaptı.

«Paranı yerine koy, tatlım,» dedi. «Burada konuksun. Benim konuğum!»

Kendisi de, arkadaşı da bu sözü son derecede esprili buldular. Sarsıla sarsıla güldüler, sonra içkilerinin üstüne eğildiler. Birkaç dakika içinde Zoe'nun içkisi de elindeydi.

Kırmızı suratlı adam, «Gel bize katıl,» diye zorladı onu. «Arkadaşımla ikimiz birbirimizi sıkıntıdan boğup duruyoruz. O aslında seks manyağı ama ben seni ondan korurum!»

Gene katıla katıla güldüler.

Zoe, «Çok eğlenceli olabilirdi,» dedi. «Ama ben kendi arkadaşımı bekliyorum. Belki size başka zaman katılırım.»

«Ne zaman istersen,» diye atıldı arkadaşı. İlk defa ağzını açıyordu. Zoe'yu tepesinden başlayıp pabuçlarının ucuna kadar süzdü, sonra bakışları aynı yoldan yukarı yükseldi. «Sen zamanını söyle, ben orada olurum,» dedi. «Garanti!»

Hâlâ birbirlerini dirsekleriyle dürterek gülüyorlardı. Zoe biraz uzaklaşıp barın ilerisine yürüdü. İki erkek istemiyordu o. Bir erkek istiyordu.

Bakışları bar taburesinden kalkmak üzere çantasıyla el-

divenlerini toplayan bir kadın yakaladı. Kavalyesi hesabı yeni almış, paraları barın üstüne birer birer sayıyordu.

Zoe elini bardağına siper ederek «Özür dilerim, özür dilerim» diye diye o tarafa kaydı ve kadın kalktıktan bir saniye sonra o tabureye oturdu.

Kadın, «Senin için ısıttım orayı, bak,» deyiverdi. «İyi şanslar!»

«Teşekkür ederim.» Zoe bunu söyler söylemez hemen arkasını döndü.

Sağ tarafında beş kişilik bir erkekler grubu yüksek sesle futbol maçlarını tartışıyorlardı. Zoe'nun ilgisini solunda tek başına oturan adam çekti. Dosdoğru karşısına bakıyordu. Elindeki galiba martini idi. Çevresindeki gürültüyü duymuyormuş gibi bir hali vardı.

Zoe Kohler, «Özür dilerim, efendim,» dedi. Ona doğru eğiliyordu. «Saat kaç, söyleyebilir misiniz lütfen?»

Adam başını yavaşça çevirip ona baktı, sonra kolundaki saate döndü.

«On biri neredeyse çeyrek geçiyor,» dedi.

«Teşekkür ederim efendim.» Dönüp sabırsız bakışlarıyla salonu tekrar taradı. Taburenin üstünde dönüşü sırasında dizi adamın tombul oyluğuna değmişti.

Adam, «Ne oldu,» diye sordu. «Gelmedi mi seninki?»

Zoe tekrar bara döndü, sonra başını çevirip adama baktı. Tâ gözlerinin içine.

«Benimki olduğunu nereden biliyorsunuz?» dedi. «Kız arkadaşımı bekliyor olamaz mıyım?»

«Olamazsın.» Bakışları göğsüne kaymıştı. «Senin gibi güzel bir kadın olur da erkeksiz olur mu? Mutlaka erkektir. Geç kaldığına bakarsan da budalanın biridir.»

«Şeyy,» Zoe kıkır kıkır güldü. «Doğrusunu isterseniz geç kalan benim. Bir saat önce buluşacaktık.»

Beş dakika geçtiğinde konuşmaları daha bir canlılık kazanmıştı. Birer içki daha almışlar, birbirlerinin ıcığını cıcığını öğrenmişlerdi. Yani öğrenmek istedikleri kadarını.

Adamın adı Fred'di. Soyadını söylememişti. Bu otelde yapılmakta olan elektrikli ev âletleri pazarlama müdürleri kongresine katılıyordu. Aslen Ohio'nun Akran kentindendi. Evine dönmeye can atıyordu. Zoe onun elli yaş dolaylarında olduğunu düşündü.

Zoe'nun adı ise Irene'dl. Soyodını o da söylememişti. Aslen Minneapolis'liydi. New York'a manken ve artist olarak şansını denemeye gelmişti. Oysa şimdi, reklâm filmleri ve eğitim filmleri çeviren bir prodüktöre asistanlık yapıyordu.

Artık yerlerinde dönmüş, birbirlerinin yüzüne bakarak konuşuyorlardı. Dizleri durmadan birbirine değip duruyordu.

Zoe ona, «Neden burada yalnız oturuyorsun,» diye sordu. «Kongre olsun, ne olursa olsun! Neden öteki arkadaşlarınla değilsin? Neden kentin altını üstüne getirmiyorsun?»

«Onlarlaydım,» dedi Fred. «Sonra işler biraz çatallaştı Onlar Greenwich Village'a gidip homoları seyretmek istediler. Benim eğlence anlayışım öyle değil. Ayrıldım.»

«Senin eğlence anlayışın nasıl peki?» Ama Zoe adamın gözündeki bir anlık pırıltıyı görünce, acaba fazla mı hızlı gidiyorum, diye düşündü.

Adam yere bakarak, «Bilirsin işte,» dedi. «Bir gece içkisi içip odama çıkmak, televizyon seyretmek. Aslında çok uysal adamımdır ben.»

«Sana göre. Asıl uysallardan korkmalı. Uysal atın çiftesi pektir.»

Adam gülerken göğsü gururla kabardı.

«Eh,» dedi. «Belki de gerçekten öyleyimdir. Ben de kendime göre enfes serüvenler yaşamışımdır.»

Şişmandı. İyice şişko. Renkli suratı şişkin, boynu kalın, bedeni yumuşak. Ağzının köşelerinde katlar oluşuyordu. Çok sigara içenlerin o zımpara kâğıdı gibi gıcırtılı öksürüğüne de sahipti. Altın kol saatine ek olarak altın kol düğmeleri de vardı. Kravat iğnesinde bir elmas parıldıyordu. Tam sarhoş sayılmasa da, yolunu tutmuştu. Gözleri biraz dalgın bakıyor, dili dolaşıyordu.

Birer içki daha söyledi. Zoe bardağına uzanırken Fred elini onun bileğine atıp zinciri çevirdi, okudu: «NEDEN OLMASIN?»

Gözlerini kaldırıp yüzüne baktı. Boğuk bir sesle,

«Neden olmasın, ha?» dedi.

Zoe ona eğildi, buz gibi yanağını onun cayır cayır yanan, terli çenesine dayadı.

«Uysallardan korkmalı dememiş miydim?» diye fısıldadı. «Odana çıkalım mı? Başbaşa küçük bir partiye ne dersin?»

Fred aptal aptal başını salladı.

İçkilerini bitirdiler. Adam hesabı, kalın, dolu bir cüz-

dandan ödedi. Kalabalığı ite kaka kapıya yöneldiler. Zoe ona vestiyer fişini uzattı, Fred parayı ödeyip trençkotu getirtti.

«Benim palto yukarıda, odada,» dedi. «Otuzuncu kattayım.»

«Ta göklerde demek.»

«Evet, fıstık.» Sendelerken Zoe'nun kolunu yakalayıp düzeldi. «Kuşların katında.»

Zoe alçak sesle, «Kendi odan mı?» dedi. «Yoksa bir arkadaşla mı paylaşıyorsun.»

«Tek başımayım. Bir sen, bir de ben.»

Kalabalık asansöre zorla bindiler. Orada da bağırmalar, gülmeler, sarhoş konuşmaları gırla gidiyordu. Otuzuncu katta bir çift daha indi, ama onlar koridorun öbür tarafına yürüdüler. Fred yolu gösterdi, 3015 yazılı kapıda durdular.

«Şu kapıya bir bak, İrene,» dedi. «Bak ne var. Daha doğrusu ne yok?»

Zoe durumu hemen kavradı. Bu yeni gelişmeleri otel dergilerinde okumuştu. Ama adamın hevesini kırmak istemiyordu. Omuzlarını kaldırarak;

«Bana normal bir kapı gibi görünüyor,» dedi.

«Ama anahtar deliği yok. Bir tek şu var.»

Parmağıyla tokmağın *altındaki maden çerçeveli* ince yarığı gösteriyordu. Cebinden beyaz plâstik bir kart çıkardı. Kimlik kartlarından daha büyük değildi.

«Manyetik,» diye açıkladı Zoe'ya. «İki tabaka katı plastiğin arasına bir şifre basılmış. Göremiyorsun. Çilingir arkadaşın olsa eşini yaptıramazsın.»

«Harika bir şey,» dedi Zoe.

«Çok güvenli. Zorla girmeleri kesin önlüyor. Görünmeyen kilidi kim açabilir?»

Biraz uğraştıktan sonra plâstik kartı yarığa sokabildi. Kilit açıldı, tokmağı da çevirince kapıyı itip içeriye girebildiler.

«Şatoma hoş geldin,» dedi.

Burası Granger Oteli'nin odalarından kuşkusuz daha geniş, daha temiz ve daha şık döşenmişti. Ama bütün otel odaları gibi kişiliksizdi. Eşyalar sigaradan yanmayacak cinsten, lekelenmeyecek türden, zararları en aza indirecek biçimde seçilmişti. Resimler duvarlara iyice çakılmıştı. Televizyonun ayakları da yere çakılıydı.

Fred, «Rahat et, kendi evinde gibi davran,» dedi. «Benim önemli bir işim var.»

Banyoya girip kapıyı kapadı. Zoe dikkatle ve yavaşça ilerledi. Pardesüsünü çıkardı, bir kere katlayıp kapının yanındaki çekmeceli masaya bıraktı. Yüksek arkalıklı koltuğa oturdu. Hiçbir yere elini sürmedi.

Tuvaletten sifonun sesi geldi. Hemen sonra Fred odaya girdi. Elleriyle başındaki pas rengi saçları yatırıyordu.

İçten bir sesle, «Eee, şimdi şov programını başlatalım bakalım,» dedi. «Dünyanın en iyi konyağından bir kadeh ister misin? Onu yanıma almadan asla yolculuğa çıkmam.»

«Alkol için ne derler bilirsin. Arzuyu arttırır ama, performansı düşürürmüş.»

«Bok yemişler. Senin bir şikâyetin olmayacak. Kalıbımı basarım.»

«Eh, belki bir yudum alırım.»

«Aferin sana.» Gülüştüler. Fred üst çekmeden bir şişe çıkardı. Zoe için azıcık, kendine bolca hazırladı.

O içkiyi getirirken Zoe aynasını çıkarmış, bakıyordu. Bunu özellikle ayarlamıştı. Adam bardağı sehpaya kendisi koymak zorunda kaldı. Dönüp yatağın kenarına oturdu, Zoe'ya döndü.

«Bana bak, bir puro içsem rahatsız olur musun?» diye sordu.

«Hiç olmam, tatlım. İyi puronun kokusuna bayılırım.»

«Emin misin, fıstık?» Sesi kuşkulu gibiydi. «Karım sevmez,» diye ekledi.

«Ben severim. Sen içmene bak.»

Puroyu çıkarıp selofanını açtı, yaktı, mutluluk içinde tüttürmeye başladı.

Uzanıp örtünün altından yastıkları çekti, yatağın başlığına dayadı. Ceketiyle yeleğini çıkardı, pabuçlarını sıyırıp attı, kravatını gevşetti, yaka düğmesini çözdü. Kıpkırmızı boynu serbest kalınca daha da şişti.

Geri çekilip yastıklara yaslandı, ayaklarını kaldırdı, bileklerini çaprazladı. Bir elinde purosu, öbüründe konyağı vardı.

«Oh ne âlâ, ne âlâ,» diye söylendi. «Hayat buna derler işte. Babam insanın hayatında böyle geceler de olacağını söylediydi ama, ne kadar seyrek olacağından söz etmediydi. Hey, tatlım sen de biraz rahatlasana!»

Zoe kıkırdayarak «Hiç teklif etmeyeceksin sanmıştım,» dedi.

Kalkıp yatağa biraz yaklaştı. Gözlerini Fred'inkilere dikmişti ama, elbisenin fermuarını açarken adamın bakışlarının aşağı-

lara kaymasına engel olamadı. Konyak da, puro da unutulmuştu. Kendi hareketlerini izlemekteydi adam.

Zoe elbiseyi çekip başının üstünden çıkardı. Bunu yaparken perukasını yerinden oynatmamaya özen gösterdi. Fred'in yüzündeki ifadeye gülümsedi, dönüp kırıtarak birkaç adım uzaklaştı. Hareketleri abartmalıydı. Elbiseyi katlayıp trençkotun üzerine bıraktı.

Tekrar Fred'e döndü. Kalçasını yana fırlatıp iki elini beline dayadı. Şımarık bir sesle,

«Beğendin mi?» dedi.

«Vay canına! Yaman şeysin inan ki! Bu gece turnayı gözünden vurduk. Gel yanıma.»

Zoe gelip yatağın yanında durdu. Adam içkisini başucu masasına bırakıp çorabın üstüyle bikininin altı arasında kalan beyaz deriyi elledi. Zoe sağa sola dönüyor, elin kendisini okşamasını kolaylaştırıyordu.

«Beni deli ediyorsun,» derken sesini boğuklaştırmaya çalıştı. Adam perukasına elini uzatınca geri çekildi.

«Şu üstündekilerin hepsini çıkarsana,» diye fısıldadı. «Ben tuvalete gidip şimdi yanına geliyorum. Ne istersen yaparım. Hem de ne istersen!»

Adam bir homurtu çıkarıp ona uzandı ama o gülerek geriledi. Omuz çantasını aldı, banyo kapısına varınca döndü. Adam ona bakıyordu. Zoe ona parmağını sallayıp içeriye girdi.

Kapıyı kilitleyip hızla işe koyuldu. Pabuçlarını, jartiyerini, çoraplarını, çamaşırlarını çıkardı. Tuvalete oturdu, sonra suyu çekti. Ama elini sifonun kulpuna sürmemiş, orayı iki tabaka tuvalet kâğıdıyla tutmuştu. Bu kâğıtların da çağlayanın içinde görünmez oluşunu izledi.

Çantasını açıp hazırlığını yaptı, sonra bekledi. Aynada kendi yüzüne bakıyordu. Bir süre sonra kim olduğunu tanıyabildi.

Fred içerden sesleninceye kadar orada kaldı.

«İrene? Nerede kaldın?»

Kapının kilidini açtı, dışarıya baktı. Fred tepedeki ışığı söndürmüştü. Yalnızca başucu ışığı yanıyordu. Battaniyeleri, yatak örtülerini fırlatıp atmış, çarşafı beline kadar çekmiş, çıplak yatmaktaydı. Etli bedeni kıllı ve şiş şişti. Koca memelerinin altına badem biçiminde gölgeler düşmüştü. Purosunu içmeye devam ediyordu.

Zoe otel havlularından birini çekip sağ koluyla eline sardı. Banyo ışığını söndürdü.

«İster hazır ol, ister olma, ben geliyorum,» diye seslendi.

Fred dönüp onun lâmba ışığına yaklaşan çıplak vücuduna baktı.

«Allah be!» diye soludu.

Zoe yatağın sağ tarafına geçti. Böylelikle masadan ve lâmbadan uzaklaştı. Şefkatle gülümseyerek öne eğildi.

Fred purosunu tablada söndürebilmek için sola dönmüştü. Zoe kolunu indirdi, havlunun düşmesine izin verdi.

İsviçre malı ordu çakısını hançer gibi tutarak bıçağını şişko gerdanın sol tarafına daldırdı, kendine doğru testere gibi kesmeye koyuldu.

Adamdan bir ses çıktı. Bir gargara. Ağır gövdesi yataktan fırladı. Her yana nehir gibi kanlar fışkırıyordu. Bır sel. Havayı da sis gibi saran bir kırmızılık. Yatak kan içinde kalmış, yerlere de akmıştı.

Zoe Kohler üst çarşafını geri çekip tombul göbeğe baktı. Altında damarlı bacaklar, ölgün penis, husyeler... hepsi kırçıl ve dolaşık kılların arasına saklanmış.

Zoe, kanlı, vıcık vıcık kaygan eliyle çakıyı tekrar tekrar husyelere sapladı. Yüzünde bir zafer veya zevk ifadesi yoktu. Sırıtmıyordu. Kasılmıyordu. Çok dikkatli ve iş görür gibiydi. Bıçağı her batırışında, «işte, işte, işte!» deyip duruyordu yüksek sesle.

İKİ

Emekli, Dedektif Bölümü Şefi Edward X. Delaney sandviç yedi mi iki türlü yerdi.

Beyaz ekmek dilimleri arasına rozbif ve benzeri şeyler konulunca bunlara «kuru» sandviç derdi. «Irklararası Sandviç» ler de kuru sayılıyordu. Örneğin «hamursuz ekmeği» arasına jambon falan gibi. Bunları mutfak masasının üstüne bir önceki günün gazetesinin mâli konular sayfasını yayarak yerdi.

Yemeği bitince dökülen kırıntıları gazeteyle birlikte toplar, hepsini musluğun altındaki çöp kovasına tıkardı.

«Islak sandviç»ler ise patates salatalı, acı hardallı, sardalyalı, domatesli içinde soğan halkalarıyla mayonez de bulunan sandviçler oluyordu. Bunları mutfak musluğuna eğilerek yerdi. Bitirince suyu açar damlayanları akıtır, temizlerdi.

Bu iki yiyiş türü de Şefin karısı Monica'ya pek ters geliyordu. Günün ortasında yiyeceği küçücük bir kahvaltı da olsa, daha uygar yiyiş yöntemleri edinmesi gerektiğini hep söyler dururdu.

Delaney de ona kendi görüşünü anlatmaya çalışırdı. Ömrünün otuz yılını New York polis örgütünde, bunun da çoğunu Dedektif Bölümünde geçirdiğini sabırla tekrarlar sandviç yemenin tiryakisi olduğunu söylerdi. Çünkü sandviç işe ara vermeden çalışırken de yenebilen bir yemekti. Karısı o zaman,

«Ama artık emeklisin,» diye bağırırdı.

O da, «Alışkanlık alışkanlıktır,» diye karşılık verirdi.

Aslında seviyordu sandviçi. Gençliğinde emekliye ayrılacağı günleri hayal ederken «Şef Delaney'in Sandviç Kitabı» diye bir küçük kitap bastırmayı bile kurmuştu. Kim daha iyi yapabilirdi ki böyle bir şeyi? Soğuk domuz eti dilimiyle beyaz turpun nasıl bir tadı olduğunu kendisinden başka keşfeden var mıydı?

19 Mart akşamı Monica Delaney, Dedektif Çavuş Abner Boone'un karısı Rebecca Boone'un yardımıyla bir tür şölen hazırlıyordu. Kadınlar kulübünün on dört üyesi davetliydi. Büfe servisi yapılacaktı. Önce bir psikolog konferans verecek, sonra tartışmalar yer alacak, arkasından yemeğe geçilecekti.

Monica ciddi bir sesle «Biz avokadolu yumuşak peynir salatası yiyeceğiz,» dedi. «Ayrıca dolapta marul, küçük domatesler, salatalık ve küçük yeşil biberler var. Yani geride sana bol bol yiyecek var. Ama onları sevmezsen bir de peynirli makarna hazırladım. Tencerenin içinde fırına konmayı bekliyor. Ya da dün geceden kalan soğuk piliç parçaları var.»

Delaney, «Beni merak etme,» dedi. «Dün o kadar çok yedim ki, bugün biraz kendimi tutmam gerekli. Ben bir sandviç yapar, biramı da yanıma alır çalışma odama geçerim. Açlıktan ölürüm diye korkma.»

O akşam da şef huyuna uygun olarak erkenden hazırlıklarına başladı. Rebecca gelip de iki kadın mutfağa dalmadan önce. Buzdolabını bir gözden geçirdi, olan şeyleri kullanıp kendine iki sandviç yaptı.

Beyaz ekmeklisine piliç, kırmızı soğan ve halka halka kesilmiş zeytin koydu. İkinci sandviç konserve Arjantin bifteğindendi. Et, kırmızı ve pütür pütürdü. Üstüne salatalık dilimleri ekledi. Çavdar ekmeği arasına yerleştirdi. Her iki sandviçi alüminyum kâğıda sarıp soğuması için tekrar buzdolabına koydu.

Rebecca gelince kadınlar mutfağa girdiler. Ama hemen arkadan sokak kapısı peşpeşe çalınmaya başladı. Edward X. Delaney hemen sandviçlerini dolaptan kurtardı, birasını eline aldı ve mutfaktan çıktı. Çalışma odasına girdiğinde ağır kapıyı arkasından sıkıca kapadı.

Çalışma odasındaki masanın üzeri kâğıtlarla doluydu. Makbuzlar, mektuplar, ihbarnameler, açık defterler. Son iki haftadan beri Delaney her gün birkaç saat vergi beyannamesini hazırlamakla uğraşıyordu. Aslında ona düşen işin hamallığıydı. Gelir yekûnlarını çekmek, indirimleri düşmek falan filan. Her şey hazır olunca beyannameyi temize çekecek olan ikinci karısı Monica'ydı.

Monica, Barnard Gilbert'ten dul kalmıştı. Gilbert, manyak katil Daniel Blank'in kurbanları arasındaydı. Katilin yakalanmasını da Şef Delaney sağlamıştı. Manyağın işlediği seri cinayetler, sonunda bu odada, Şef'in şimdi çalıştığı odada çözüme ulaşmıştı. Burası Lombard Operasyonu denilen o soruşturmanın yönetim merkeziydi o zamanlar.

Olaydan bir yıl kadar sonra Şef'in karısı Barbara bir böbrek iltihabından ölmüş, Şef de Monica Gilbert'le evlenmişti. Kendisinin iki çocuğu vardı; Edward Jr. ile kızı Elizabeth. İkisi de evliydiler artık. Monica'nın iki kızı ise küçüktü. Biri Mary, öteki Sylvia. Lisede yatılı okuyorlardı. Yakında üniversiteye gireceklerdi.

Monica'nın ilk kocası Gilbert, vergi ve muhasebe uzmanıydı. Monica da ona yardımcı olabilmek için bazı kurslara devam etmişti. Önce işe basitten başlamış, sonradan vergi yasaları değiştikçe onları izlemişti. Şef her yıl daha girift bir hale gelen beyannameyi ona hazırlatmaktan memnunluk duyuyordu.

Masasındaki kâğıtları bozmak istemediği için tekerlekli daktilo masasını önüne çekti. Eski model ağır daktilosunu kaldırıp yere koydu. Bu hareket sırasında ağzından bir inilti çıkmamasına özellikle memnun oldu.

Boş masanın üstüne bir gazete yaydı, sandvlçlerin kâğıdını çıkardı, birayı açtı ve eski tekerlekli koltuğuna oturdu.

İlk sandvicinden bir lokma ısırıp biranın yardımıyla yuttuktan sonra, ağzından ilk inilti çıktı.

Az sonra okuma gözlüklerini gözüne takıp işine gömüldü. Bitişik odadan gelen konuşma ve gülme seslerini duymuyordu bile. İnsan onun gibi yıllarca kalabalık dedektif odalarında çalışmaya alıştıktan sonra gürültüye kulaklarını tıkamayı iyi öğreniyordu. Madem ağzı kapamak insanın elindeydi, gözü kapamak elindeydi, kulağı kapamak neden elinde olmasın?

Düzenli şekilde, durmadan çalışıyordu. Sonunda yıllık gelirleri toplamayı başardı. Monica'nın da geliri vardı çünkü. Ölen kocasının yaptığı bir yatırımın geliriyle, fiyatları düşük bile olsa, temettüleri yüksek olan bir miktar tahvil vardı.

Edward X. Delaney'in emekli maaşı dolguncaydı. Tahvilleri ise, geliri yüksek, vergiden muaf New York Belediye tahvilleriydi. Ayrıca sosyal sigortası da vardı. Bunlar biraraya gelince karı kocayı kendi malları olan iki katlı evde rahat rahat yaşatıyordu. Karakola bitişik evde.

Gene de, on yıl önce onlara büyük bir rahatlık sağlayabilecek olan bu gelir, bugün enflasyon nedeniyle epey aşınmış sayılırdı. Gerçi ikisi de müsrif olmadıkları için henüz bu kısıtlamanın etkisini ciddi biçimde hissediyor sayılmazlardı ama, canları sıkılıyordu gene de.

Çek hesaplarını kontrol eden Delaney, o yıl Eddie Jr.'a, Liza'ya ve Liza'nın çocuklarına ne kadar hediye para gittiğine dikkat etti. Sonra da Mary ile Sylvia'nın eğitim ve giyim masrafları gözüne çarptı. Bir kuruşuna bile pişman değildi ama, yine de... Küçükler birkaç yıla kadar üniversite kapısına geldiklerinde herhalde bir yıllık eğitimin bedeli 50.000 dolar olacaktı. Kötü bir durum.

Arjantin sandviçini bitirdi. Bira da bitmişti. Kulağını kabartıp dikkatle içeriyi dinlemeye çalıştı. Bir tek kadın sesi geliyordu. Bu herhalde konferansı veren psikolog olmalıydı.

Tam zamanıydı. Mutfağa giden kapıdan çıktı. Gürültü etmemeye çalışıyordu. Buzdolabından bir bira daha kaptı ve aceleyle kendi odasına döndü. Gözlüklerini tepesine itti, birayı açıp yudumladı, piliçli sandviçini ısırdı.

Arkasına yaslanıp, ayaklarını kaldırıp çalışma masasının üstüne koymuştu. Çocukları düşündü. Hepsini. Hem Monica'nınkileri, hem kendininkileri. Sonra da ikisinin o tek çocuğunu

düşündü. Doğumundan üç ay sonra bir solunum enfeksiyonundan kaybettikleri oğullarını. Tabutu öyle küçüktü ki!

Lokmalarını ağır ağır çiğneyip birasını içerek geçirdiği bir süreden sonra içerden konuşma sesleri gelmeye başladı. Ateşli tartışmalar yer alıyordu. Herhalde konferans bitmiş, tartışmalar da sonuna yaklaşmış olmalıydı. Neredeyse avokadolu peynirli salatalar ortaya çıkacaktı. Neyse, ondan kaçınmakla akıllılık etmişti bari!

Birden odanın salon tarafındaki kapısı açıldı. Bir kadın tam içeriye dalarken Şefi görünce şaşalayarak durdu.

«Ay!» dedi. «Özür dilerim. Burayı şey sanmıştım...»

Delaney gülümseyerek ayağa kalktı.

«Hiç ziyanı yok,» dedi. «Sizin aradığınız yer ön holde, kapının yanında.»

«Teşekkür ederim. Rahatsız ettiğim için de özür dilerim.»

Delaney nazik bir hareket yaptı, kadın kapıyı kapadı. Şef yerine oturduğunda kendini denemek için bir gözlem testi uyguladı. Kadını toplam beş saniye ancak görebilmişti. Niteliklerini aklından saymaya koyuldu.

Cinsiyeti kadın. Beyaz, 35 yaş dolaylarında. Boyu 1.70'e yakın. Kilosu altmış kadar. Sarımsı, omuzlarına kadar gelen saçları var. Yüzü üçgen. Burun ince uzun, dudaklar dolgun. Altın halka küpeler takmış. Koyu yeşil yünden düz bir elbise. Sol bileğinde elektronik saat. Bacaklar çıplak. Çorapsız. Düz spor pabuçlar. Sesinde belirgin bir pelteklik. Sağ baldırda bir yara bandı.

Kendi kendine gülümsedi. Fena değildi. Bu kadını bir dizi insanın içinden seçip ayırabilir, resmini çizdirecek kadar tarif edebilirdi. Hâlâ polisti sapına kadar.

Öff, amma da özlüyorum işimi, diye düşündü.

Suratını astı, erken emeklilik istemekle hata mı ettim, diye bir kere daha düşündü. Dedektiflerin başı olmak iyi şeydi ama, onu emekliliğe özendiren, işin politik pürüzleriydi.

Bu kadar yüksek bir görevde siyasal baskı belki de normaldir, diye geçirdi aklından. Belki de kendisi zayıf olduğu için dayanamamıştı. Belki daha güçlü birisi, hırslı kadın ve erkeklerden kurulu bir Eyalet hükümetinin baskılarına, iltimas isteklerine dayanır, yine de kendisi kadar iyi sonuçlar alabilirdi. Dayanamayınca da, mümkün olan en az tavizi vermeye razı olurdu.

Ama kendisi...

Mutfak tarafındaki kapıya hafifçe vuruluyordu. Bu ses onu rüyalarından ayırdı.

«Girin,» diye seslendi.

Kapı açıldı.

Edward X. Delaney ayağa kalktı, kapıya yürüyüp içeri giren adamın uzattığı eli sıktı.

«Hoşgeldin, Çavuş,» dedi, mutlulukla gülümseyerek.

Birkaç dakika sonra dedektif Çavuş Abner Boone deri kaplı koltuğa oturmuştu. Delaney tekerlekli koltuğunu çekip onun karşısına getirdi. Üstü kâğıtlarla dolu masanın konuşmaları sırasında aralarında bir engel olmasını istememişti.

Şef ayrıca yoğun faaliyetlerin yeraldığı mutfağa iki acele sefer yapmış, çavuşa biraz buzla bir şişe soda getirmişti. Bir zamanlar alkolik olan Çavuş Boone iki yıldan beri ağzına bir damla içki koymamıştı. Delaney kendine de hafif bir kokteyl hazırladı.

Boone, «Rebecca'yı almak üzere uğramıştım,» diye açıklama yaptı. Ama yemeğe yeni başlamışlar. Umarım sizi rahatsız etmiyorum, Şef.»

«Hiç etmiyorsun.» Eliyle masanın üstünü gösterdi. «Vergi beyannamesi,» dedi. «Bir gece için yeterince çalıştım. Söylesene, polis örgütünün yeni durumu hakkında genel kanı nasıl?»

On beş dakika kadar meslekten konuştular, dedikodu ettiler. Haberlerin çoğu Boone'dan geliyordu. Kim terfi etmiş, kim tayin olmuş, kim emekliye ayrılmış...

Delaney'e, «Dedektifleri tekrar karakollara veriyorlar,» dedi.

«Okumuştum. Ama özel ekiplerden bazılarını da tutuyorlar, değil mi?»

«Birkaç tanesini. Ben de öyle bir ekipteyim. Orta bölgeden kuzeye doğru çalışan ağır suçlar ekibi.»

«Aferin sana,» dedi Delaney sıcacık bir sesle. «Kaç adamın var?»

Boone tedirgin tedirgin kıpırdandı. «Şeyy... bir ay öncesine kadar beşti. Ama şimdi yirmi dört oldu. Yarın da başımıza bir komiser getiriyorlar.»

Şef şaşalamıştı. Belli etmemeye çalıştı. Boone'a merakla baktı. Adam çok yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı şiş şişti.

Dik oturamıyor, yığılıyordu. Büzülmüş, küçülmüştü sanki yorgunluktan. Kırk sekiz saat yalnızca uyuyup çorba içse ancak kendine gelirdi.

İnce uzun bir adamdı Boone. Sıçrar gibi bir yürüyüşü, uzun kollarıyla bacaklarını idare edemiyormuş gibi bir hali vardı. Cildi soluk, çilliydi. Herhalde kırkına yaklaşıyordu artık. Ama hâlâ çocuksu, utangaç bir gülümsemesi, taşralıymış gibi güvensiz halleri vardı.

Delaney, Victor Maitland cinayetinde onunla birlikte çalışmıştı. Ne kadar iyi bir dedektif olduğunu biliyordu. Tabii içki içmediği zamanlar. Kafası yavaş, ama doğru ve analitik çalışıyordu. İşin sıkıcı ve umutsuz yanlarını yakınmadan kakullenen tipti. Cesaret gerektiğinde ise kaplan kesiliyordu.

Şef onu dikkatle süzdü. İnce parmaklarının hafifçe titrediğini farketti. Acaba yine içkiden mi? Ama olamazdı. Rebecca ancak bir daha içkiye el sürmeyeceğine yemin ettirdikten sonra onunla evlenmeye razı olmuştu. Herhalde Boone mutlu bir evliliği tehlikeye atmazdı.

Sonunda, «Çavuş,» dedi. «Sana söylemek zorundayım. Ölü gibi görünüyorsun. Ne oldu?»

Boone boş bardağını koltuğunun yanına, halının üzerine koydu, eğilip kollarını kemikli dizlerine dayadı. Kocaman ellerini bir kavuşturup bir açıyordu. Delaney'e baktı.

«Elimizde müzmin bir katil var,» dedi.

Şef bir süre ona bakakaldı, sonra içkisinden yavaş bir yudum çekti. «Emin misin?»

Boone başını salladı.

«Şimdiye kadar yalnızca iki cinayet,» dedi. «Ama suç yöntemi aynı, buna kuşku yok. Şu ana kadar gizlemeyi başardık. Fakat açıkgöz bir gazetecinin durumu farkedip iki cinayeti birbirine bağlaması an meselesidir.»

«Birbirine benzer iki cinayet!..» Delaney'in sesi kuşkuluydu. «Belki de raslantıdır.»

Çavuş içini çekti, doğruldu. Bir sigara yakıp sararmış parmakları arasında tuttu. Arkasına yaslandı, ince uzun bacaklarını üstüste atıyor, sonra değiştirip öbürünü üste atıyordu.

«Belki de biz pireleniyoruz» diye durumu kabul etti. «Ama o **Sam'in oğlu** olaylarından beri polis tekrarlanan cinayetlere karşı fazla duyarlı. Sam'in oğlu cinayetlerinin katilinin aynı kişi olduğunu çok önceden anlamamız gerekirdi. Ancak balistik raporu gelince uyanabildik. Belki de bu nedenle bugün olayları

hemen bağlayıp (toplu cinayet) diye haykırmakta acele ediyoruz. Ama bu durum öyle değil. Bu ikisi birbirinin eşi.»

Şef Edward X. Delaney ona baktı ama, görmeden baktı. İçinde çok iyi tanıdığı bir kıpırtıyı tekrar hissediyordu. Bir heyecan. Bir şeyin kendisine meydan okuduğu duygusu. Ama hepsinden yoğun olarak bir öfke ve kararlılık duygusu kaplamıştı içini.

«Bana anlatmak ister misin?» dedi.

Boone hevesle, «Hem de nasıl,» diye patladı. «Belki benim gözümden kaçan bir şeyi farkedersiniz.»

«Pek sanmam,» dedi Delaney. «Ama bir deneyelim.»

Dedektif Çavuş Abner Boone hızlı, tonsuz bir konuşmayla olayları peşpeşe sıralamaya başladı. Sanki yüksek rütbeli birine rapor veriyormuş gibi. Bu soruşturmayla nice günlerini ve gecelerini geçirdiği belliydi. Anlatış temposu bir an bile bozulmadı.

«Birinci cinayet: Bu yılın 15 Şubat günü. Maktul: Erkek; beyaz, elli dört yaşında. Grand Park Oteli'nin 914 numaralı odasında bıçaklanarak öldürülmüş. Çıplak cesedi ertesi sabah 9,45 dolaylarında oda hizmetçisi tarafından bulunmuş. Maktulün gırtlağı boydan boya kesilmiş, erkeklik organlarında birçok bıçak yarası var. Otopsi raporuna göre ölüm nedeni, kanama. Gırtlağının kesilmesi onu öldürmemiş. Silâh: 7.5-8 santim boyunda sert ve keskin bir âlet.»

«Sekiz santim mi?» diye bağırdı Delaney. «Vay canına, bu cep çakısı, yahu!»

«Herhalde.» Boone başını sallıyordu. «Bıçağın eni en çok bir santim. Otopsiyi yapan doktor öyle söylüyor.»

Çavuş bardağını yerden aldı, içindeki buzları çiğnemeye koyuldu. Konuşmaya başladıktan sonra biraz rahatlamış gibiydi. Kelimeleri yavaşladı, daha anlamlı olmaya başladı.

«Oda hizmetçisi ertesi sabah kapıyı vuruyor ve odayı temizlemek üzere içeriye giriyor. İhtiyar bir kadın olduğu için çok da iyi göremiyor. Yatağın yanına yaklaşıyor. Hemen hemen kanların içine basıyor. Cesedi ancak o zaman görüyor. Bir çığlık koparıp bayılıyor. Tam kanların orta yerine. Kat görevlilerinden biri koşarak geliyor. Koridordan geçmekte olan iki müşteri de onu izliyor. Kat görevlisi güvenlik bölümüne haber veriyor. Bunu yapmak için odadaki telefonu kullanıyor ve üzerindeki muhtemel parmak izlerini mahvediyor. Güvenlik nöbetçisi, yanında yardımcısıyla birlikte koşarak geliyor ve otel

müdürüne telefon ediyor. O da yardımcısıyla birlikte koşup geliyor. Sonunda her nasılsa içlerinden biri 911 numaraya telefon etmeyi akıl ediyor. İlk polisler oraya vardığında odada belki 10 kişilik bir kalabalık buluyorlar. Tam bir panik. Harika! Ben içeriye girerken Suç Yeri Ekibi de ancak geliyordu. Öfkeden kudurdular. Hakları var. Odadan bir süvari birliği geçse ancak bu kadar zarar verebilirdi.»

Delaney halden anlar bir sesle, «Oluyor böyle şeyler,» dedi.

«Herhalde. Ama tabii elimizde ipucu diye pek fazla bir şey kalmadığı da açık. Maktul, George T. Puller adında bir erkek. Denverliymiş. Toptan mücevher satıcısıymış. İhtisas dalı da narin yapılı gümüş mücevherler. Ortasında türkuaz, ya da başka tür yarı kıymetli taşlar var. Aynı otelde yer alan bir mücevher sergisi için New York'a gelmiş. Kentte ikinci gecesiymiş.»

«Odaya zorla girilme izi?»

«Yok.»

Boone oda kapısının çift kilitli olduğunu anlattı. Bir yaylı kilit, bir de emniyet kilidi. Kapı kapanınca birinci kilit de otomatik kapanıyordu ama, emniyet kilidini ayrıca anahtarla çevirerek kilitlemek gerekiyordu. Ya da içeriye girip kapattıktan sonra, tokmağın üzerindeki bir mandalı indirerek emniyet kilidi kapanabiliyordu.

«Hizmetçi geldiğinde,» diye anlattı Boone, «Yaylı kilit kapalıymış ama, emniyet kilidi açıkmış. Herhalde katil dışarıya çıkarken kapıyı iterek kapatmış.»

Delaney de aynı kanıdaydı.

«Kapı kilitleri dıştan hiç kurcalanmamış. Suç Yeri Ekibi çok dikkatli araştırdı. Ne bir kazıma izi, ne yağ, ne balmumu. Yani kilidi hileyle açıp giren yok. George T. Puller katilini içeriye kendisi davet etmiş.

«Her zamanki eziyeti çektiniz herhalde,» dedi Delaney. «Arkadaşları, iş çevresi? Kişisel düşmanları? Bir kavga? İş sorunları? Kıskanç bir ortak?»

Çavuş yorgun bir sesle ekledi. «Ve otel müşterileri. Otel müstahdemi. Barmenler, lokanta ve kokteyl salonlarındaki garsonlar. Her biri bize, belki şöyledir, böyle de olabilir, diye fikir yürüttü ama, sonuç sıfır. Mücevher sergisi de olduğu için o gece otel kalabalıkmış. Maktulün ölmeden önce kesin bilinen son teması, iki mücevher satıcısıyla. Sergi salonunda. Akşamın yedisi falan. Sonra üçü ayrılmışlar. Puller onlara

kentte biraz gezineceğini, iyi biftek yapan bir lokanta bulup, dönüşte de erkenden yatacağını söylemiş. Onu bir daha görmemişler.

«Suç Yeri Ekibi bir hayli parmak izi buldu. Ama çoğu yarım iz, veya bozulmuş. Hâlâ zararsızlarını ayırmakla uğraşıyorlar. Odaya ceset bulunduktan sonra kaç kişinin doluştuğunu düşünün bir. Önceden de otelde çalışanların izleri zaten var. Sonra odada eskiden kalanlar. Durum çok umutsuz. Ama yine de uğraşıyoruz.»

«Başka çareniz yok.» Delaney'in sesi taş gibiydi.

«Öyle tabii. Bir şey daha var. Suç Yeri Ekibi banyoyu çok iyi aradı. Banyo küvetinin deliği içinde, tâ dipte kan buldular. Gerçi emin olacak kadar çok değil ama laboratuarcılar bunun maktulün kanı olduğunu sanıyorlar. Aynı tip. Hem maktul Thorazine tedavisindeymiş, kanda da biraz izi var.»

«Thorazine mi? Onu neden alıyormuş?»

«İnanmayacaksınız ama, adama hıçkırık nöbetleri geliyormuş. Her neyse, yani delikteki kan onun kanı, başkasının değil. Tabii o haliyle yataktan kalkıp banyoya girip duş yaptıktan sonra yatağa dönüp ölene kadar kanamış olmasına olanak yok. Demek ki kanı oraya getiren katil olmalı tamam mı? Üstüne sıçramıştır, o da temizlenebilmek için duş yapmış, sonra çıkıp gitmiş.»

«Delikte saç yok mu? Maktule ait olmayan saç?»

Boone, «Yok.» diye hayıflandı. «Ne şans olurdu.»

«Ya ıslak havlu?»

Boone ilk defa olarak gülümsedi.

«Hiçbir şey gözünüzden kaçmıyor bakıyorum, Şef.» dedi. Hayır, ıslak havlu yoktu. Ama otelin odalara koyduğu havlulardan biri eksikti. Bence katil yanına almış olmalı.»

«Herhalde. Zeki biri.»

Çavuş Boone dikkat kesilmişti. Ciddi bir suratla öne doğru eğildi.

«Şef» dedi. «Sanırım size Puller olayıyla ilgili, ilk iki gün içinde öğrendiğimiz her şeyi anlattım. Size rastlasaydı bu, nasıl hareket ederdiniz? Soruşumun bir nedeni var. Bana öyle geliyor ki, bu işi yüzüme gözüme bulaştırdım. Bulaştırmasam bile, yanlış yönlere saldırarak fazla vakit geçirdim. Siz nasıl düşünürdünüz?»

Edward X. Delaney bir an sessiz kaldı, sonra ayağa kalktı.

içki dolabına yürüdü. Kendine bir kokteyl daha hazırladı. Kovadaki son buzları alıp içine attı.

Boone'a, «Bir soda daha?» diye sordu. «Ya da kahve? Herhangi bir şey?»

«Teşekkürler, Şef. Ben tamamım.»

«Ben puro içeceğim. Sen?»

«Ben içmeyeyim. Sigara bana yeter.»

Paketinden bir sigara daha çıkardı. Şef ona ateşi uzattı, sonra aynı kibritle kendi purosunu da yaktı.

Holden ve salondan veda eden konukların sesleri geliyordu. Bağrışmalar, gülmeler, ön kapının çarparak kapanması. Monica Delaney mutfak tarafındaki kapıyı açıp başını içeri uzattı.

«Gidiyorlar,» diye haber verdi. «Ama ortalığı temizlemem bir saat sürer.»

Şef, «Yardıma gerek var mı?» diye sordu.

«Ya evet dersem?»

«Ben hayır derim.»

Monica güldü ve çekildi.

Delaney kendini koltuğuna bıraktı, arkasına yaslandı, purosunu tüttürerek tavana baktı.

«Ne yapardım, öyle mi?» dedi. «Herhalde ben de senin düşündüklerini düşünürdüm. Adam bir satıcı, New York'a toplantı için gelmiş. Kendi başına kenti gezmeye çıkıyor. İyi biftek yapan bir yer buluyor, bir iki içki içiyor. Belki şarap. Başka şeyler de.»

Boone atıldı. «Otopside karnından bunlar çıktı zaten,» dedi.

«Etrafta dolaşıyor,» diye devam etti Delaney. «Birkaç bar veya kulübe girip çıkıyor. Bir kiralık kadın buluyor, odasına getiriyor. Belki para yüzünden kavga ediyorlar. Belki adam sapık bir şeyler istiyor. Kadının çantasında çakı var. Yosmaların çoğu taşır. Adamın tutumu çirkinleşince kadın onu öldürüyor. Ben olsam böyle düşünürdüm. Sen öyle düşünmedin mi?»

Abner Boone içi rahatlamış gibi derin bir soluk çekti.

«Tıpatıp öyle,» dedi. «Aynı senaryoyu düşündüm. Kısa bıçak. Kadın silâhı bu. Üstelik Puller öldürüldüğü sırada katil de çıplakmış. Olmasa ne diye duş yapsın da havluyu götürsün? Buna göre harekete geçtim. Bir sürü yosma tuttuk. Ta On Birinci Caddenin oraya kadar, hepsini. Onlara pezevenklik edenleri tanıyan bütün polisleri uyardık. O bölgelerdeki her bara

elimizde Puller'in fotoğraflarıyla gittik. Hava. O zaman, belki de boşa vakit kaybediyoruz diye düşünmeye başladım. Çünkü bu arada size söylemediğim bir şey var. Ben de henüz bilmiyordum. Olaydan üç gün sonra öğrendim.»

«O da ne?»

«Puller soyulmamıştı. Odasında kilitsiz bir çanta içinde mücevher örnekleri vardı. Gümüş ve turkuaz. Değeri yirmi bin dolar kadar. Cüzdanı da ağzına kadar para ve kredi kartlarıyla doluydu. Hepsi de yerli yerindeydi. Denver'den yola çıkışına dönüp her şeyi soruşturduk. Karısıyla ortağı yanına kaç para aldığını biliyorlarmış. İki gece ve bir günde New York'da ne harcayabileceğini hesapladık, tamam tutuyor. Hepsi yerli yerinde. Soyulmamıştı.»

Edvard X. Delaney bir an boş boş baktı, sonra kocaman başını iki yana salladı. Öfkeyle,

«Kanıtlar birbirini tutmuyor,» dedi. «Bir fahişe mutlaka alırdı. Hiç değilse birazını. Paniğe kapılmış falan da değil. Duş yapacak kadar soğukkanlı. O halde neden onu soyup soğana çevirmiyor?»

Çavuş iki elini çaresizlik içinde havaya attı. Acı bir sesle,

«Keşke bilsem,» dedi. «Bir türlü uymuyor. Sonra akla yakın gelmeyen bir şey daha var. Odada mücadele izi yok. Hiç yok. Ne Puller'in tırnaklarının arasında bir şey, ne de yataktakilerden başka saç. Gerçi adam elli dört yaşındaymış ama, iri yarı, adaleli biriymiş. Bir fahişeyle kapışsa kadının elinde de bıçağı görünce bir şeyler yapardı, öyle değil mi? Yataktan fırlar, onu döver, bir lâmbayı fırlatır... Ama o hiç karşı koymamış. Orada mutlu mutlu yatıp gırtlağının kesilmesini beklemiş. Buna ne dersiniz peki?»

«Baygın falan değilmiş değil mi?»

«Laboratuarcılar kanda alkol düzeyine baktılar, adam yarı sarhoşmuş dediler. Kendinden geçmesi falan söz konusu değilmiş.»

İkisi de sustu. Birbirlerine boş bakışlarla bakmayı sürdürdüler. Sonunda Delaney;

«Karısından söz etmiştin,» dedi. «Çocukları var mı?»

«Üç tane.»

«Allah kahretsin.»

Boone başını üzgün üzgün salladı.

«Her neyse Şef. Adamlarımı artırdılar, biz de her şeyi yapmaya çalıştık. Taşralı biri New York'da otel odasında öldürü-

lüyor. Emniyete ne kadar baskı yapıldığını artık siz hesaplayın. Otelciler derneğinden turizm acentalarından, tâ belediye başkanına kadar herkes kuduruyor.»

«Hesaplıyorum,» dedi Delaney.

«İşte böyle. Bu birinci cinayet. Bakın Şef canınızı sıkmadığımdan eminsiniz, değil mi? Kendi sorunlarımla sizi üzmek istemem.»

«Yok, yok, üzmüyorsun. Hem senin yanından kalksam, Monica'yla Rebecca'ya yardıma gitmem gerek ki o daha beter. Sen ister misin?»

«Allah korusun.» dedi Boone. «Neyse, öyleyse ben ağlamaya devam edeyim. İkinci cinayet altı gün önce oldu.»

Şef kesin bir sesle,

«İkisinin arası kaç gün?» diye sordu.

«Şey... yirmi yedi efendim. Bu önemli mi?»

«Olabilir. Suç yöntemi aynı mı?»

«Hemen hemen tıpkı. Maktulün adı Frederick Wolheim. Erkek, beyaz. Yaşı elli altı. Pierce Oteli'nin 3015 numaralı odasında gene bıçakla öldürülmüş. Hani şu Altıncı Caddedeki yeni otelde. Çıplakmış. Gırtlağı kesilmiş, erkeklik organlarında birçok bıçak yarası var. Bu seferki, gırtlağı kesilince ölmüş. Kan! Bir görseydiniz. İnanılacak şey değil! Bir yüzme havuzu sanki. Üstelik...»

«Bir dakika,» diye onun sözünü kesti Delaney. «Erkeklik organlarındaki şu bıçak yaraları ciddi mi?»

«Çok. Doktor her birinde en az yirmi tane saydı, sonra saymaktan usanıp, 'çok sayıda' diye rapor verdi. Kuvvetle saplanmış. Alt kısımda bazı yerlerde çürükler var. Herhalde katilin parmak eklemlerinin çarptığı yerler olmalı.»

«Çürüklerin neden olduğunu bilirim, çavuş,» dedi Delaney.

Boone utanarak, «Üff, özür dilerim efendim,» diye karşılık verdi. «Her neyse, bu sefer her şey yolunda gitti Yani cinayet yerini korumak bakımından demek istiyorum. Ertesi sabahki pazarlama müdürleri toplantısında Wolheim bir konuşma yapacakmış. Toplantı Pierce Otel'inde yapılıyormuş. Vaktinde gelmediği farkedilince toplantıyı düzenleyen adam odasına çıkıp onu aramış. Hizmetçiye kapıyı açtırmış. Girip bir göz atmışlar, sonra kapıyı hemen kapayıp otel güvenliğine haber vermişler. Güvenlik görevlisi de bir göz atmış, o da kapıyı kapamış, bizi aradı. Benim adamlarımla Suç Yeri Ekibi oraya geldiğinde

oda henüz bâkir bölgeydi. İnsan eli değmemiş. Güvenlik görevlisi kapının dışında kendi nöbet bekliyordu.»

«Aferin ona,» dedi Delaney.

Boone sırıtarak, «Eski bir polis,» diye açıklama yaptı. «Gene de fazla yararı olmadı. Pierce Oteli yeni bir yer. Kasım ayında açılmış. Bu nedenle parmak izi almak daha kolaydı. Ama Suç Yeri Ekibi yalnızca Wolheim'in, bir de hizmetçinin izlerini buldu. Katil ya çok dikkatli davranmış, ya da her şeyi silmiş. Wolheim ölmeden önce konyak içiyormuş. Bardakta da, masanın üstündeki şişede de onun parmak izleri var. İlerdeki koltuğun yanında, sehpanın üzerinde ikinci bir bardak var. İçinde az bir konyak. Onda da Wolheim'in izleri var, başka kimsenin yok.»

«Ya kapı?»

«İşte burada durum daha bir matraklaşıyor,» dedi Boone. «Kapıda dışardan görünen bir anahtar deliği yok.»

Boone, yeni elektrikli kilitlerin nasıl çalıştığını uzun uzun anlattı. Bu kapı, dışardan manyetik bir kart sokularak açılıyordu. Kapanınca otomatik olarak kilitleniyordu. Odadan çıkmak için bile aynı kartı içerden sokmak şarttı.

Delaney'e, «İyi bir güvenlik sistemi,» dedi. «Otel saldırılarını ve soygunlarını büyük ölçüde önlüyor. Otelden ayrılırken kartı iade edip etmediğinize aldırmıyorlar, çünkü bir konuk gidince kapının manyetik kot numarası otomatik olarak değiştiriliyor, hemen yeni bir kart çıkarılıyor. Yani kodun eşini yapmaya falan olanak yok.»

Şef, «Her oda için bir kart olmalı,» dedi.

«Elbette. Güvenlikte tutuluyor. Hizmetçilerde yalnız kendi katlarındaki odaların kartları var.»

«Eh, iyi görünüyor ama, eninde sonunda bir kurnaz çıkıp bu sistemin de hilesini bulur. Bizim için önemli olan nokta şu. Katil o kartı kilide sokmadan Wolheim'in odasından çıkamazdı. Doğru anlıyor muyum?»

«Doğru,» diye başını salladı Boone. «Kapıyı açmak için kartı kullandığı belli. Sonra çıkarken masanın üstüne fırlatmış. Beyaz plastik bir kart. İyi parmak izi tutacak cinsten. Ama silinip temizlenmiş.»

«Söylemiştim sana,» dedi Delaney. «Karşında akıllı biri var. Kavga izi yok mu?»

«Zerresi yok. Doktora göre Wolheim anında ölmüş. Gırt-

lağının kesilmesinden en çok bir iki saniye sonra. Şef, onu gözümle gördüm. Sanki kafası ayrılıp yere düşecekmiş gibiydi.»

«Çalınan bir şey?»

«Anladığımıza göre yok gibi. Cüzdanı dolgundu. Hem nakit, hem seyahat çekleri. Hepsi orada. Altın kol saati en az on bin dolar eder. Elmaslı kravat iğnesi. Hiçbirine dokunulmamış.»

Delaney öfkeyle, «Allah kahretsin!» dedi. «Mantığa uymuyor. Normal soruşturmalardan herhangi bir sonuç?»

«Sonuç yok. Şimdiye kadar iki yüz kişiyi sorguya çektik. Bu Pierce Oteli sanki bir şehir. Bir şehir! Kimse onu birisiyle gördüğünü hatırlamıyor. Son teması toplantıya gelen birkaç arkadaşıyla olmuş. Otelde birlikte yemek yemişler. Sonra arkadaşları Greenwich Village'a gitmek istemişler, Wolheim ayrılmış. Anladığımıza göre onu sağ olarak en son gören de o arkadaşları.»

«Evli miymiş?»

«Evet. Beş çocuklu. Ohio'nun Akron kentinden. Ailesine oradaki polisler haber verdi. Benim vermemdense...»

«Ne demek istediğini anlıyorum.» Delaney bir an sessiz kalıp düşündü. Sonra, «Bu ölen iki kişi arasında herhangi bir ilinti?» diye sordu.

«Şimdi onu inceliyoruz. Galiba bir şey çıkmayacak. Birbirlerini tanımıyorlarmış. Uzaktan bile olsa akrabalıkları yok, hiç karşılaşmamışlar bile, Şef! Ayrı okullarda okumuşlar, ayrı birliklerde askerlik yapmışlar. Eğer bir ilişkileri varsa bile biz henüz bulmuş değiliz. Herhalde hiçbir ortak noktaları yok.»

«Bal gibi var.»

«Ne gibi?»

«İkisi de erkek. İkisi de elli beş yaş dolaylarında.»

«Şey... öyle tabii ama... Ama Şef, eğer bu katil New York'da elli beş yaşındaki her erkeği öldürmek niyetindeyse başımız iyice dertte demektir.»

«Her erkeği değil,» diye düzeltti Delaney. «Taşralı olup kente bir toplantı için gelen ve Orta Manhattan yöresindeki otellerde kalanlar.»

«Bunun ne yararı olabilir, Şef?»

«Hiç. Ama yine de ilginç. Suç Yeri Ekibi bir şey bulabildi mi?»

«İpucu verecek parmak izi yok. Banyoyu gene didik didik

ettiler. Bu sefer lavabonun deliğinde kan buldular. Herhalde duş yapmak zorunda kalmamış, musluğu kullanmış.»

«Havlu gene kayıp mı?»

«Evet. Ama önemli bir şey var. Saç buldular. Üç tane saç. Bir tanesi maktulün başının yanında, yastığın üstünde, ikisi de ilerdeki koltuğun arkalığında. Siyah saç. Wolheim'in saçı kırlaşmış kızıldı.»

«Aman bu iyi işte. Laboratuarcılar ne dedi?»

«Naylon dediler. Perukadanmış. Erkek perukası de değil. Fazla uzun.»

Delaney soluğunu dışarıya saldı, çavuşa baktı. «İşler kızışıyor,» dedi.

«Sonu gelmiyor ki!»

«Hâlâ bir fahişe olabilir.»

«Olabilir,» diye kabullendi Boone. «Ya da bir homo olabilir. Ya da kadın kılığında gezen transvestistlerden biri olabilir. Her neyse, peruka işe değişik bir renk getirdi. Bugünlerde homolarla aramız iyi. Onlar yardımcı oluyor. Sağa sola soru soruyor, bir şeyler bulmaya çabalıyorlar. Tabii aralarında onların bilmediği ajanlarımız da var. Ayrıca kadın kılığında gezenleri izlemek için o biçim yerlere bakıyoruz. Belki de maktul onu kadın sanarak odasına getirmiş, yatakta kendini bir erkekle birlikte bulunca işi farketmiştir. Bu tiplerden bazıları öyle güzel oluyor ki, kendi analarını bile kandırabilirler doğrusu.»

Edward X. Delaney bir süre düşündü. Kaşlarını çatmış, gözlerini boş içki kadehine dikmişti.

«Belki de,» dedi. «Penisi kesilmiş miydi?»

«Hayır.»

«Benim karşıma çıkan bütün homoseksüel cinayetlerinde penis hep kesik olurdu.»

«Seks Cinayetleri Analiz Ekibindeki çavuşla konuştum. O da öyle söyledi ama, yine de katil erkek olamaz demiyor.»

«Ben de demiyorum.»

Tekrar sustular. İkisi de yere bakıyor, kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyorlardı. Mutfakta Rebecca Boone'un güldüğünü duydular, sonra kap kacak sesleri geldi. İnsanın içine rahatlık veren evcil sesler.

«Şef,» dedi sonunda Boone. «Sizce durumumuz nedir?»

Delaney gözlerini kaldırıp ona baktı. «Tahmin mi istiyorsun?» dedi. «Çünkü söyleyeceğim şeyler ancak tahmin ola-

bilir. Bence bir dizl rastgele adam öldürme olayının başlangıcındayız. Amaç henüz bilinmiyor. Düşündükçe katilin erkek olması gerektiğine daha çok Inanıyorum. Rastgele adam öldüren bir kadın hiç duymamıştım.»

«Sizce yine öldürecek mi?»

«Herhalde. Eğer normal istatistiklere uyarsa, cinayetler arasındaki süre giderek kısalacaktır. Her zaman kısalmaz ama. Yorkshire katiline bak bir kere. Ama genellikle katil bir heyecana kapılıyor, hızını artırıyor. İstatistiklere bakılırsa, üç hafta kadar sonra bir cinayet daha işler. O yöredeki otelleri boş bırakmasan iyi edersin.»

«Nasıl?» dedi Boone umutsuz bir sesle. «Bir ordu mu yollayayım? Otellerin güvenlik bölümüne haber salarsam, ikinci bir **Sam'in oğlu** çıktı diye herkes duyar. Kongre turizmi de, normal turizm de öldü demektir.»

Edward X. Delaney ona ifadesiz gözlerle baktı.

«O senin derdin değil, çavuş,» dedi. «Senin işin bir katili yakalamak.»

«Bilmiyor muyum? Ama bu konuda üstümüzde ne kadar büyük baskı olduğunu düşünemezsiniz.»

«Düşünebilirim.» Şefin sesi yumuşaktı. «Ben otuz yıl o baskıların altında yaşadım.»

Çavuş sakinleşemiyordu. Öfkeli bir sesle, «Tam ben buraya gelirken Müdür Yardımcısı Thorsen telefon etti,» dedi. «Bana...»

Delaney doğrulup öne eğildi.

«İvar mı? O da mı bu işte?»

Boone utangaç bir ifadeyle başını salladı.

«Bana bu cinayetleri anlatmanı sana o mu söyledi?»

«Pek söyledi sayılmaz, Şef. Aslında soruşturmanın başına bir komiser getirileceğini haber vermek için aramış. Ben çok yorgun olduğumu, eve gideceğimi anlattım. Buraya uğrayıp Rebecca'yı alacağımı da söyledim. O da ayrıntıları size vermenin bir zararı olmayacağını belirtti.»

Delaney'in yüzünde ciddi bir gülümseme belirdi.

Çavuş, «Eğer bir hatâ ettimse özür dilerim, Şef,» dedi.

«Sen hata yapmadın çavuş. Özür dilemen gereksiz.»

«Açık konuşmak gerekirse, bu konuda her türlü yardıma ihtiyacım var.»

«Thorsen'in de var,» dedl Şef kuru bir sesle. «Atanan komiser kim?»

«Slavin. Marty Slavin. Tanıyor musunuz?»

Delaney düşündü.

«İnce ufak bir adam mı? Zalim, kasıntı bir yüzü var. Sansara benziyor.»

«Ta kendisi.»

«Çavuş, tanrı yardımcın olsun.» Sesi çok ciddiydi Şef'in.

Salona bakan kapı birden ardına kadar açıldı. Monica Delaney, ellerini beline dayamış, meydan okur gibi duruyordu orada.

«Pekâlâ beyler,» dedi. «İş konuştuğunuz yeter artık. Hani hatırlıyor musun... demekten vazgeçin de, salonda sizi bekleyen kahveyle pastanın başına geçin. Hemen. Hadi.»

Gülümseyerek kalktılar kapıya yöneldiler. Kapının dibinde Abner Boone durakladı.

Alçak sesle, «Şef,» dedi. «Hiç öneriniz var mı? Yapmam gerekip de yapmadığım bir şey?»

Edward X. Delaney adamın yüzünde yorgunluk ve kaygı gördü. Başına Martin Slavin getirildiğine göre Çavuşun kaygılanmaya hakkı da vardı hani.

«Yenilikler,» dedi Şef. «Eğer otellere haber vermene izin vermezlerse, oralara adamlar yerleştir. Akşamın yedisinden geceyarısına kadar. Hepsi kent dışından gelmiş satıcı elemanlar gibi giyinmiş olsunlar. Yaşları ellilerin başında. Yüksek sesle konuşan şişmanca, her yana para saçan tipler. Otel barlarıyla kokteyl salonlarını gezsinler. Belki vakit ziyanı olur ama hiç de belli olmaz.»

«Yaparım,» dedi çavuş hemen. «Yarın adam isterim.»

Delaney, «Thorsen'i ara,» diye öğüt verdi. «O sana neler gerektiğini söyler. Hem çavuş senin yerinde olsam bu işe Slavin gelmeden önce başlardım. Herkes bunun senin fikrin olduğunu bilsin bence.»

«Evet. Yaparım. Şey, Şef, eğer bu katil sizin dediğiniz gibi tekrar öldürürse, size haber versem gelir misiniz? Hani, çevreye şöyle bir bakmak için. Sanki bir şey var da biz görmüyormuşuz gibi geliyor bana.»

Delaney ona gülümsedi. «Elbette,» dedi. «Bana telefon et, gelirim. Eski günlerdeki gibi.»

«Teşekkürler, Şef.» Boone'un sesi şükran doluydu. «Çok yardımcı oldunuz,» dedi.

«Oldum mu?» Delaney için için bu işten hoşlanıyordu. Kahveyle pastanın başına yürüdüler.

Şef Edward X. Delaney salonu dikkatle gözden geçirdi. Çok iyi toplanmış, düzeltilmişti. Tablalar silinmiş, puflar yerlerine çekilmiş, kendi sevgili koltuğu yerli yerinde.

Başını çevirince karısının yüzünde alaylı bir ifadeyle kendisine bakmakta olduğunu gördü.

«Teftişten geçebildik mi sayın efendi?» diye sordu Monica.

«Güzel olmuş. Ne zaman istersen seni yanıma alabilirim.»

«Camları ben silmem ama.»

Kokteyl masasının üzerine kahve demliği, süt kabı. şeker, fincanlar, tabaklar, çatal bıçak ve yarım pasta konmuştu. Ananaslı.

Rebecca Boone kocasına, «Ab,» dedi. «Kahvede kafein yok. Uykunu kaçırmaz, korkma.»

Boone hafifçe homurdandı.

Monica da kendi kocasına bakarak, «Pasta da düşük kalorili perhiz pastası,» dedi.

«Yalancı,» diye karşılık verdi Şef neşeyle. «Ben zaten incecik bir dilim yiyeceğim.»

Tabaklarına servis yaptılar, sonra geçip yerlerine oturdular. Delaney sevdiği koltuğa yerleşmişti. Boone daha küçük olan öbür koltuktaydı. Kadınlar kanapeyi seçmişlerdi. Herkesin kahvesi de yanındaydı.

Şef, «Pasta çok güzel,» dedi. «Lezzetli ama hafif. Nereden aldın?»

«Clara Webster yaptı. Artanını götürmek istemedi.»

Boone, «Toplantı nasıl geçti?» diye sordu.

Monica en ciddi sesiyle, «Çok güzel,» dedi. «İlginç ve... ve öğreticiydi. Sence öyle değil mi Rebecca?»

«Tümüyle öyle. Özellikle konferansdan sonraki tartışmalar çok zevkliydi.»

Boone, «Konferans ne konudaydı?» dedi.

Monica çenesini kaldırıp kocasına meydan okurcasına baktı.

«Orgazm Öncesi Kadını,» dedi.

Şef, «Ulu Tanrım!» deyince iki kadın kendilerini tutamayıp kahvelerini püskürterek güldüler.

Rebecca, «Böyle diyeceğinizi Monica bana söylemişti de,» diye açıkladı.

«Demek söylemişti, öyle mi? Bence bu normal ve doğal bir tepki. Peki neymiş bu orgazm öncesi kadını?»

Monica. «Açıkça belli değil mi?» diye sordu. «Hiçbir zaman orgazma varamamış bir kadın demek.»

Boone, «Yani frijid kadın mı?» diye bilmek istedi.

Karısı, «Tipik erkek tepkisi,» diye terslendi.

Bayan Delaney anlatmaya başlamıştı. «Frijid, fazla abartmalı bir kelime. Anlamı bu yüzden değişiyor. Aslında frijid insan, sekse karşı olan insandır. Kelime hem erkek, hem kadın için kullanılabilir. Ama zavallı erkekçikler, o koca egolarına sekssiz biri olmayı bir türlü yediremedikleri için, bu kelimeyi yalnızca kadınları tanımlarken kullanmışlar. Bugünkü konferansçımız bize ne erkeklerde, ne de kadınlarda böyle onarılmaz bir durum olmadığını söyledi. Aslında bu insanlar, orgazm öncesi düzeyindeler. Tedavi ve eğitim sonucunda onlar da orgazmik sekse ulaşabiiırıer.»

Şef Delaney alaylı bir sesle, «Ve toplum içinde hakettikleri yere varırlar,» deyiverdi.

Monica bu zokayı görmemezlikten geldi. Kocasının, kendi feminist faaliyetlerinden gurur duyduğunu biliyordu. Gerçi bazan aralarında tartışıyorlar, bazan da bu tartışmaları büyütüp kapışıyorlardı ama, Delaney'in konuyu önemseyip tartışması, gene de sessiz kalmasından iyiydi. Yoksa gözü gazetesinde, yarı dinler yarı dinlemez, her şeye evet canım, evet canım, evet canım deyip geçecekti. Bunun hiç değeri yoktu.

Delaney gerçekten de gurur duyuyordu karısıyla. Doğan oğullarının daha bebekken ölümü Monica'yı öyle bir depresyona sürüklemişti ki, akıl sağlığının etkilenmesinden korkan Delaney ruh uzmanlarına başvurmak zorunda kalmıştı.

Ama güçlü kadındı Monica. Kendini toparlamasını bilmişti. Tabii iki kızının o sıra evde olmasının yardımı da inkâr edilemezdi. Onların ihtiyaçları, sorunları, istekleri karşılanmak zorundaydı. Dolayısıyla karanlık bir odada tek başına oturup ağlamaya vakit yoktu.

Kızlar okullarına dönünce Monica fiziksel enerjisini harcayacak bir dal aramış ve feminist akıma, kadın hakları hareketine sarılmıştı. Toplantılar, konferanslar, sempozyumlar, dilekçe imzalamalar mektup yazmalar ve komşuluğu geliştirme faaliyetleri onu yeterince meşgul ediyordu.

Çok mutluydu Edward X. Delaney. Onu tekrar hayat dolu, inandığı fikri savunacak kadar güçlü görmek hoşuna gidiyordu. Belki Monica bu konuları aile ilişkilerine de sokuyordu ama, Delaney'in kendisi de hep işini getirir sokardı aile ilişkilerine zaten. Emekli olmadan önce.

Bütün suç olaylarını Monica ile tartışırdı. Daha öncelerl de ilk karısı Barbara ile tartışırdı. Her ikisi de onun söylediklerini dikkatle dinleyen, anlayan, arasıra çok yerinde soru ve fikirlerle katkıda bulunan insanlardı.

Ama Monica'nın feminist harekete katılışını beğenmek demek, onun her desteklediğl fikri körü körüne kabul etmek demek de değildi. Bazılarını kabul ediyor, bazılarını etmiyordu. Fikrini söylemekten çekinecek kişilerden de değildi.

Şimdi karısının Boone'larla çene çalışını dinlerken hayatındaki kadın açısından ne kadar şanslı olduğunu düşünmeden edemedi.

Monica Delaney topluca bir kadındı. Omuzları ve kalçaları geniş, beli inceydi. Göğüsleri iri, bacakları ise bileklere doğru incelen tiptendi. Yumuşak bir çekiciliği vardı. Fiziksel bir sıcaklık. Gücü yalnızca kafa yapısından ileri gelmiyordu.

Gür siyah saçları arkaya doğru taranır, çizgisiz alnından yükselip arkada hemen hemen omuzlarına kadar dökülürdü. Kalın kaşlarını hiç almaz, yüzüne pek az makyaj yapardı. İri, tutumunda kararlı bir kadındı. Şefkat göstermesini, gözyaşı dökmesini bilirdi.

Karısının Boone'larla hararetli bir tartışmaya girişini izleyen Delaney, içinden çok lyi tanıdığı bazı kıpırtıların kabardığını farketti ve keşke konuklar gitmiş, ikimiz yalnız kalmış olsaydık, diye düşündü. O sırada Monica başını çevirip ona baktı. Aklından geçenleri de her zamanki gibi çarçabuk farketmekte gecikmedi. Göz kırptı.

Rebecca «Söylesenize, Şef,» diyordu. «Siz bu kadın hakları akımı konusunda ne düşünüyorsunuz?»

Şef, gözlerini Monica'dan uzak tutmaya çalışarak Rebecca'ya bakıp cevap verdi.

«Ne düşünüyorum, öyle mi? Amaçların pek çoğuna hiçbir Itirazım yok.»

«Biliyorum,» dedi Rebecca içini çekerek. «Eşit işe eşit ücret gibi, değil mi?»

Delaney acele, «Hayır, hayır,» diye düzeltti. «Monica bana daha doğrusunu öğretti. Kıyaslanabilir işlere eşit ücret.»

Karısı çok memnun, başını sallıyordu. Şef düşüncelerinl bir sıraya sokmaya çalıştı.

«İtirazım yok,» dedi yavaşça. «Ama ikl konuda söyleyecek sözüm var. Birincisi feminist hareketin suçu değil. Aslında bütün azınlık grupları ve baskı altındaki gruplar, kendile-

rine bir kalıp gibi değil de, ayrı ayrı bireyler gibi muamele edilmesini isterler. Burası kesin. Tartışacak bir şey yok. Ama bu amacı sağlayabilmek için örgütlenmek zorunda kalırlar. Örgütlendikten sonra siyasal ve ekonomik güç elde etmek için de kaynaşmış bir kütle gibi, tek bir gövde gibi gözükmek zorundadırlar. Kendilerine siyahlar, Meksikalılar, Kızılderililer, İtalyan kökenli Amerikalılar, kadınlar, falan diye tek bir isim takarlar. Ellerine mümkün olan en büyük kuvveti geçirebilmek için bir grup dernek, blok kurmalı ve tek bir sesle, güçlü bir sesle konuşmalıdırlar. Bunda da tartışacak bir şey yok.

«Ama bunu yaparken, komuoyunun gözünde bireyler olmaktan çıkıp, daha çok kalıplaşmış bir kişiliğe bürünüyorlar. Sanki baş harfi büyük harfle yazılıyormuş gibi, kadınlar, siyahlar falan oluyorlar. Burada bir çelişki var. Temel bir çelişki. Nasıl çözümlenebilir derseniz, onu bilemiyorum. Çözülebilir mi, o da ayrı bir konu. Eğer bunu önlemek için yapılması gereken şey, parçalara hak tanımaksa, yani blokun içinde çeşitli grupların çeşitli görüşleri savunmasına izin verilecekse o zaman sosyal, siyasal, ekonomik güç kazanmak hayalinden vazgeçmek gerek. Bu da olmaz çünkü örgütlenmenin esas amacı odur zaten.»

Monica, «Sence ben feminist bir kalıp mıyım?» diye sordu.

Delaney sakin, «Değilsin,» dedi. «Ama ben seninle evliyim, seni tanıyorum da, ondan değilsin. Aslında kadın akımının başladığı on beş yıldan bu yana bir kalıplaşmış feminist imajının ortaya çıkmakta olduğunu da inkâr edemezsin.»

Monica Delaney elini kokteyl masasının üstüne gümm diye indirdi, fincanlarla tabaklar havaya sıçrayıp tekrar yerlerine oturdular.

«Deli edersin insanı sen!» dedi Monica.

«Hakkın var.»

Rebecca Boone bir aile kavgasına engel olmak hevesiyle acele, «Öteki nokta nedir?» diye atıldı. «İki noktaya itirazım var demiştiniz. Öteki neydi?»

«İtirazım yok,» diye hatırlattı Delaney. «Yalnızca söyleyecek sözüm var. İkincisi de şu:

«Feminist akıma katılan kadınlar fırsat eşitliği elde etmek istiyorlar. Eşit ücret, erkeklere tanınan ilerleme ve terfi haklarının aynısı, iş hayatında olsun, hükümette olsun, sanayide olsun, falan filân. İyi, güzel. Ama hiç durup düşündünüz mü, bu eşitlik dediğiniz şeyi elde edince sonuçları size neler getirecek?

«Şu zavallı Çavuş Boone'a bakın. Sanki cesedi dolaşıyor ayakta.» Çavuşun yüzünde zayıf bir sırıtma belirdi. Delaney devam etti. «Herhalde günde on sekiz saat çalışıyor. Hem de altı haftadan beri. Arasıra belki tavşan uykusuna yatıyor, o kadar. Yediği bir şeye benzemiyor. Aklınıza gelemeyecek baskılar altında.

«Rebecca, sen son altı hafta boyunca onu istediğin kadar sık görebildin mi? Oturup karşılıklı doğru dürüst bir yemek yiyebildiniz mi? Bir akşam bir tiyatroya gidebildiniz mi? Evde sakin sakin oturup dinlenebildiniz mi? Belki gün boyu nerede olduğunu bile bilmiyordun. Ne tehlikelerle karşı karşıya olabileceği aklına bile gelmezdi. Haklı değil miyim?

«Şimdi sence kocan bu biçim yaşamaktan hoşlanıyor mu? Ama o profesyonel bir polis. Bu nedenle de elinden gelenin en iyisini yapmak istiyor. Sen de onunkiyle kıyaslanabilecek bir iş istiyor musun? Bütün baskılarıyla, tehlikeleriyle, yorgunluklarıyla? İnanmıyorum senin böyle bir şey istediğine.

«Söylemeye çalıştığım şey şu: Bence feministler neyi istemekte olduklarının aslında farkında değiller. İnsan bir duvarı yıkar ama, önce o duvarın gerisinde ne olduğunu bilir, öyle yıkar. Bilmeden yıkmak akıllıca bir şey değildir. Bu işin sonunda sizin bilmediğiniz tehlikeler, sakıncalar ve sorumluluklar var.»

Rebecca Boone inatla, «Biz sorumlulukları kabul etmeye razıyız,» dedi.

«Razı mısınız? Gözükmeyen karanlık bir dehlize dalıp orada eli bıçaklı bir esrarkeşle karşılaşmayı istiyor musun? Asker olup orduda çarpışmak, komut verilince ileri atılmak ve bunu yaparken kurtulma şansının sıfır olduğunu bile bile yapmak istiyor musun?

«Daha kestirme bir ifadeyle, aşırı hırslı bir iş adamı gibi uzun ve yorucu saatler boyunca çalışmaya hazır mısın? Patronların ve işçilerin dertlerini dinlemeye, isteklerini yerine getirmeye, programlarına her zaman sadık kalıp her işi vaktinde bitirmeye, bütçeni aşmamaya, her zaman kâr etmeye, ülser gibi, akciğer kanseri gibi alkolizm gibi, koroner yetmezliği veya beyin kanaması gibi bir sebepten kırk yaşında ölmeye hazır mısın?

«Bak, sana bütün erkeklerin işleri böyledir demiyorum. Erkeklerin de birçoğu yüksek mevkideki bir işin baskılarına baf gibi dayanır, akşam evlerine dönünce de saksıları sulayacak

kadar sakin olabilirler. Olgun bir yaşta, yataklarında rahat rahat ölebilirler. Ama bir o kadarı da, yarı yolda ya kafaca, ya bedence çöker. Kadınların heves ettiği o üst düzeylerde iktidarsız, ya da tükenmiş erkek yüzdesi şaşılacak kadar fazladır. İstediğiniz eşitlik bu mu?»

Rebecca Boone genellikle yumuşak huylu, uysal bir kadındı. Ama bu sefer kendisinden beklenmeyecek bir öfke kıvılcımı parladı gözlerinde.

«Bırakın da ne istediğimize biz karar verelim,» diye kestirip attı. «Zaten akımın ilk ilkesi bu.»

O sırada şaşılacak ikinci bir şey daha oldu. Monica Delaney kocasının sözlerine hiç öfkeli bir çıkış yapmak niyetinde olmadığını belli etti.

«Edward,» dedi. «Söylediklerinde büyük gerçek payı var. Hepsi doğru değil tabii ama, içinde doğrular var.»

«Öyleyse?»

«Öyleyse şu: Kadınların üst kademelerde istedikleri görevlere hak kazandıkları zaman aynı baskılarla yüzyüze geleceklerini biz de biliyoruz. Ama bunun böyle olması şart mı? Hiç de sanmıyoruz. Bizce bu sistem değiştirilebilir. Ya da hiç değilse düzeltilebilir. Sonucu ülser, koroner veya beyin kanaması olmaktan çıkarılabilir. Bugünkü rekabetçi, gırtlak gırtlağa yönetilen sistem kutsal taşlara yazılı olarak dağdan bize indirilmedi. İnsanlar tarafından yaratıldı. Ve özgürlüğüne kavuşmuş insanlar tarafından da değiştirilebilir. Erkekler ve kadınlar tarafından.»

Delaney ona baktı.

«Peki bu cennet ne zaman başlayacak sence?»

«Bizim ömür süremiz içinde değil,» diye kabullendi Monica, «Daha çok vakit var. Ama atılacak birinci adım, kadınları toplumumuzun sorumluluk mevkilerine getirmek. Ancak oradan toplumun geleceğini etkileyebilirler.»

«Kaleyi içten fethetmek, ha?»

«Bazen çok fesat oluyorsun,» dedi Monica gülümseyerek. «Ama ana fikir bu, evet. Sistemi, o sistemin bir parçası olarak etkilemek. İlk adım eşitlik. Sonra özgürlük. Hem erkekler, hem de kadınlar için.»

Çavuş Abner Boone ayağa kalktı.

Boğuk bir sesle, «Bakın, bunlar hep çok ilginç ama...» dedi. «Yani doğrusu ben de daha kalıp dinlemek isterdim ama, öyle

yorgunum ki, uyuyakalıp rezil olurum diye korkuyorum. Rebecca, bence artık gitsek.»

Rebecca da kalktı, onun koluna girdi, dikkatle yüzüne baktı.

«Tabii, hayatım,» dedi. «Gidelim. Arabayı ben kullcnırım.»

Şef Delaney şapkalarla paltoları almaya gitti. Kadınlar öpüştüler, erkekler el sıkıştılar. Vedalarda, vaatlerde bulunuldu. Delaney'ler ön kapının eşiğinde durup beklediler, Boonelar geçerken arabalarından onlara el sallayınca karşılık verdiler.

Şef kapıyı kapattı, Iki kere kilitledi ve zincirledi. Karısına döndü.

«Sonunda yalnız kalabildik,» dedi.

Monica ona baktı.

«Bugün çok parlaktın, arkadaş,» dedl.

«Teşekkür ederim.»

Monica'nın bir an gözlerinde öfke parladı, sonra gülmeye başladı. Kuvvetli kollarıyla kocasına sarıldı. Çok yakındılar birbirlerine, çok. Monica geri çekildi.

«Sensiz ne yapardım,» dedi. «Ben bulaşıkları yerleştiriyorum, sen de dükkânı kapa.»

Delaney her akşamki turuna başladı. Şatoyu güvene almak şarttı. Ön kapının demirini takmak, köprüyü kaldırmak, hendeğe su doldurmak, falan filân. Önce tavanarasından işe başladı, her tarafı tarayarak bodruma kadar indi. Her kapının kilidini kontrol etti, her pencerenin mandalını çevirip sıkıştırdı. Bu gece görevi ona hiç saçma gelmiyordu. New York polislydi ne de olsa.

İşini bitirince alt katın ışıklarını söndürdü. Yalnızca ön kapı dışındaki sahanlıkta yanar ışık bıraktı, bir de holde zayıf ampul yaktı. Merdivenleri ağır ağır çıkıp ikinci kattaki yatak odasına girdi. Monlca yatakları açıyordu.

Zarif yapılı, kreton kaplı sandalyeye kendinl bıraktı, eğilip ayaklarındaki kanguru derisi, pırıl pırıl cilâlı botların bağlarını açmaya koyuldu. Ayaklarından derdi olmayan tek bir polis tanımıyordu.

Karısına, «Toplantı gerçekten iyi miydi?» diye sordu.

Monica avucunu sağa sola çevirerek, «Şöyle böyle,» dedi. «Çok basit şeyler konuşuldu. Yani konferansta. Ama herkes Ilgi duyuyor gibiydi. Yemekleri de iyi yediler. Aman, hem de nasıl yedilerl Sen ne yedin?»

«Bir sandviçle bira.»

«İki sandviçle iki bira. Ben saydım. Edward, bu sandviç oburluğundan vazgeçmen şart. Yakında bu gidişle ev kadar kocaman bir şey olacaksın.»

«O zaman Edward'ın sevilecek daha fazla yanını bulacaksın.» Delaney çıplak ayaklarına basarak kalkmış, yeleğiyle ceketini çıkarıyordu.

«O da ne demek? Yani 150 kilo geldiğin zaman aşkından deliye mi döneceğim?»

İkisi de yavaş yavaş soyundular. İleri geri gidip geliyor, bir dolaba, bir banyoya yürüyorlardı. Arada tek tük kelimeler söylüyor, ikide bir esniyorlardı.

«Zavallı Abner,» dedi Delaney. «Dikkat ettin mi ona? Ayaklı cenaze gibi.»

Monica ise, «Keşke Rebecca yeşil giymese,» diyordu. «Onu öyle solgun gösteriyor ki!»

«Kek iyiydi.»

«Rebecca onu günde üç saat görürsem Tanrıya şükrediyorum, diyor.»

«Bana hatırlat da içki alayım. Bitiyor evdeki içkiler.»

«Pasta benimki kadar iyi miydi?»

«Değildi,» diye yalan söyledi Delaney. «İyiydi ama seninki kadar değil.»

«Sana bir pasta yapayım.»

«Bize yap. Çilekli olsun lütfen.»

Çamaşırlarıyla yatağın kenarına oturdu. Boynunun çevresinde soluk mavi bir leke, halka gibi göze çarpıyordu. New York polislerinin sıkı dik yaka giydiği günlerin anısı. Karısının soyunmasını izledi.

«Birkaç kilo vermişsin.» dedi.

«Belli oluyor mu?» Monica sevinmişti.

«Tabii oluyor. Belin...»

Kadın boy aynasında kendine baktı. «Eh...» dedi kuşkulu bir sesle. «Belki yarım kilo, ya da bir kilo vermişim. Edward, perhize başlamamız şart.»

«Elbette.»

«Sana artık sandviç yok.»

Delaney içini çekti.

«Hiç pes etmiyorsun,» derken sesinde şaşkınlık vardı. «Yenilgiyi asla kabullenmiyorsun. Dünyanın en inatçı adamıyla evli olduğunu da kabullenmiyorsun.»

«Uyarmaktan vazgeçmem,» diye ahdetti Monica.

«İyi şanslar öyleyse. Son günlerde Karen Thorsen'i gördüğün var mı?»

«Ne tesadüf! Daha dün telefon etti. Sana söylemedim mi?»

«Hayır.»

«Telefon etti, bize gelmek istediklerini söyledi. Ben de seninle konuşup bir gün ayarlayacağımızı anlattım.»

«Hıı - hıı.»

Kocasının sesinin tonundaki bir şey anlamlı gibiydi. Monica mavi pamuklu geceliğini kafasından aşağı çektikten sonra dönüp ona baktı.

«Ne var ki?» diye sordu. «İvar seninle konuşmak için bahane mi arıyor?»

«Bilmiyorum. Benimle konuşmak istiyorsa telefonu eline alması yeter.»

Monıca hemen anladı. Öyle zeki kadındı ki!

«Siz Abner'le ne konuşuyordunuz?» diye sordu. Bir suç olayı mıydı?»

«Evet.»

«Bana anlatabilir misin?»

«Tabii.»

«Öyleyse yüzümü kremleyinceye kadar bekle. Sakın daha önce uyuyakalma.»

«Kalmam,» diye söz verdi Delaney.»

Monica banyodayken flanel pijamalarını giydi, yatağının kenarına oturdu. Canı puro istiyordu ama, onun yerine Monlca'nın az nikotinli sigaralarından bir tane yaktı. Tadı hiçblr şeye benzemiyordu bunların da.

Delaney, yürüdükçe yerleri sarsan, kaba tavırlı, iri yarı bir adamdı. Demir grisi saçları fırça gibi kesilmişti. Derin çizgili, melankolik yüzü, her zaman en iyiyi uman, ama kendini en kötüye hazırlayan bir insana özgüydü.

Sağlam yuvarlak omuzları vardı. Makineli tüfek operatörü gibi. Gövdesinde sonradan biriken yağların altında eski kaslar hâlâ belli oluyordu. İri, sararmış dişler, görmüş geçirmiş surat, eski yara izleri taşıyan vücut hep aynı şeyi yansıtıyordu. Artık gençliğindeki hızını kaybetmiş olsa bile, yılların deneyiminden yararlanmayı bilmiş kurnaz bir vahşi hayvan. Üstelik içinde hâlâ öldürebilecek kadar hırsı kalmış olan bir vahşi hayvan.

Orada öylece oturmuş, elindeki oyuncak slgarayı içlyordu. Karısının yatağa girişini seyretti. Monica yastıkları yatağın

başlığına dayadı, kendisi onlara yaslanarak oturdu, çarşafla battaniyeyi beline kadar çekti.

«Tamam, anlat,» dedi.

Ama Delaney, konuşmaya başlamadan önce kalkıp çekmeceli masaya yürüdü. Oradaki eşyalar arasında tabancaları, kelepçeleri, bir cop ve işindeki masayı temizlerken eve taşıdığı bazı şeyler vardı. Ama ayrıca bir şişe iyi konyakla iki de kadeh vardı. Monica ve kendisi için dolu dolu birer kadeh doldurdu.

Monica, «Harika bir fikir,» dedi.

«Uyku hapından iyidir. Bebek gibi uyutur bizi.»

Tekrar yatağın kenarına oturdu. Monica yana kayıp ona yer açtı. Kadehlerini birbirine doğru kaldırdılar, küçük yudumlar aldılar.

«Enfes,» dedi Delaney.

Ve ondan sonra Çavuş Boone'un iki otel cinayeti hakkında anlattıklarını bir bir sayıp dökmeye başladı. Tabii mümkün olduğu kadar ana noktalara değinip işi kısa tutmaya özen gösteriyordu. Ölenlerin yaraları tarif edilirken Monica'nın yüzü beyazlaştı ama, kocasına sus demedi. Yalnızca konyağından bolca bir yudum aldı.

Delaney sözün sonunda, «İşte böyle,» dedi. «Boone bunlarla uğraşıyor. Elindeki ipuçları da sıfıra yakın. Neden o kadar sıkkın göründüğünü herhalde anlıyorsundur. Yorgunluğu da ondan. Son bir aydır ölürcesine uğraşmış bu işle.»

«Neden gazetede gözüme ilişmedi bu olaylar?»

«Örtbas etmeye çalışıyorlar. Aptalca bir şey ama nedenini anlamak güç değil. Sam'in oğlu olayındaki heyecanı yeni baştan yaratmak istemiyorlar. Hem bu kentte turizm çok önemlidir. Belki kentin en önemli işi turizm. Gazetelerde 'Otel Katili New York'da Kol Geziyor' diye manşetler çıkarsa, kongre turizmi ne hale gelir bir düşünsene!»

«Belki de Abner katili yakalar.»

«Belki,» dedi Delaney kuşkuyla. «Şansı yaver gider de karşısına bir raslantı çıkarsa. Ama şimdi elinde olan ipuçlarıyla bu işin hakkından gelebileceğini sanmıyorum. Çok az şey biliniyor. Sonra Abner'in bir sorunu daha var. Soruşturmanın başına Komiser Martin Slavin'i getiriyorlar. Slavin allahın cezasıdır. Çok hırslıdır ama, başı derde girmesin diye her işini kitaba bağlı görmek ister. Boone'u daha epey tatsız günler bekliyor demektir.»

«Niye üstüne başkasını getiriyorlar? Abner işi iyi yürütemiyor mu?»

«Ben onun nasıl çalıştığını bilirim. İyi ve dikkatli bir dedektiftir. Yapılabilecek her şeyi yaptığından da eminim. Ama bu işin üstünde çalışan adam sayısı... dur bakayım ne demişti... yirmi beş kadarmış. Herhalde bu yüzden daha yüksek rütbeli birinin emri altında yürütülmesini istemişlerdir. Ama bak sana söylüyorum, bu işi Slavin da çözemez. Meğer ki bir cinayet daha olsun da katil bu sefer açık versin.»

«Sence bir tane daha mı olacak, Edward?»

Delaney içini çekti, konyak bardağına doğru baktı. Sonra ayağa kalkıp ileri geri dolaşmaya başladı. Monica onu gözleriyle izliyordu.

«Tekrar olacağına kalıbımı basarım,» dedi Delaney. «Bu işte psikopat bir câninin kokusunu alıyorum. En, ama en zor yakalanan tip. Rastgele öldürmeler.. Amacı, yâni görünürde bir amacı yok. Katille maktul arasında da raslantıdan başka hiçbir ilişki yok.»

«Birbirini tanımıyorlar mı?»

«Tanımıyorlar. Karşılaşmaları bir kaza. O ana kadar ikisi birbirine yabancı.»

Bundan sonra karısına bazı açıklamalar yapmak zorunda kaldı. Bunları Çavuş Boone'a anlatmak zorunda değildi tabii. O biliyordu.

«Monica, ben dedektif olarak yıllarca önce mezun olduğumda, New York kentindeki cinayetlerin yüzde yetmiş beşini işleyenler, akraba, arkadaş, tanıdık veya ortaklardı.»

«Öteki cinayetler, yani yabancı cinayetleri ise, maktulü tanımayan kişiler tarafından işlenirdi. Bunlar ya hırsızlık sırasında işlenir, ya kavga sonucu olur, ya da, en kötüsü, zevk için rastgele öldürme şeklinde ortaya çıkardı. Bunun bir de Almanca adı var ama şimdi aklımdan çıktı. Anlamı, ölüm şehveti yani zevk için öldürme demek.

«Her neyse, o günlerde bütün cinayetlerin dörtte üçü kurbanını tanıyan katiller tarafından işlendiğinden, çözüme ulaşma şansları da büyüktü. Önce kocanın üstüne gidiyorduk, ya da karının... sonra sevgilinin, sonra miras kime kalacaksa onun, sonra daha büyük hisse isteyen ortağın, falan filân.

«Ama son on yıl içinde yabancı cinayetlerinin oranı büyük bir hızla arttı ve bu yüzden çözüme ulaşma oranı da hızla eksildi. İstatistik bir karşılaştırma yayınlandığını hiç görme-

dim ama, birbirine karşıt olan bu iki eğrinin aynı biçimde olduğunu tahmin ediyorum. Yabancı cinayetleri arttıkça, yakalama şansımız da azalıyor.

«Çünkü yabancı cinayetlerini çözmek çok ama çok güç. Üzerinde yürüyebileceğin bir iz yok, başlayabilecek bir nokta yok.»

Monica ciddi bir sesle, «Senin var ama,» dedi. «Bernard'ın katilini bulmuştun.»

«Hiç bulunamaz demiyorum. Yalnızca çok güç olduğunu söylüyorum. Aşk cinayetini ya da aile kavgasını izleyen cinayeti çözmekten çok daha güç.»

«Yani onu yakalamak için bir umut görüyorsun. Otel katili denen adamı...»

Delaney bir an olduğu yerde durup ona döndü.

«Adam mı?» dedi. «Sana bütün anlattıklarımdan sonra onun erkek olduğunu mu düşünüyorsun?»

Monica evet anlamında başını salladı.

«Ama neden?» Delaney'in sesi merak doluydu.

«Bilmiyorum. Bir kadının böyle şeyler yapabileceğini gözümün önüne getiremiyorum.»

«Kısa bıçaklı çakı bir kadın silâhı sayılır. Hem ölenler belli ki bir saldırı beklemiyorlarmış. Katil de cinayet sırasında herhalde çıplakmış.»

«Ama niçin?» diye bağırdı Monica. «Bir kadın böyle bir şeyi niçin yapsın?»

«Monica, delilerin de kendilerine göre bir mantığı vardır. Bizim mantığımıza benzemez. Yaptıkları şeyler kendi gözlerine son derece mantıklı ve haklı gözükebilir. Bizim gözümüze canavarca, müstehcen gözüken, onlarca akla uygun davranışlardır. Onların aklına uygun tabii.»

Tekrar yatağın yanına yaklaştı. Bir daha konyaklarını yudumladılar. Delaney eğilip onun boş elini tuttu, kendi koca pençesi içinde sıktı.

«Ben de seninle aynı fikirdeyim,» dedi sonra. «Şu an için, yani yalnızca Çavuş Boone'un anlattığı şeyleri bilerek, ben de katilin kadın olduğunu sanmıyorum. Ama aramızda bir fark var. Sen bu yargıya içgüdülerin ve ön fikirlerinle gidiyorsun, ben ise istatistiklerle gidiyorum. Daha önce de pek çok rastgele cinayet olayları oldu. Sam'in oğlu, Speck, Heirens, Karındeşen Jack. Baston Canavarı, Yorkshire Katili, Kara Yıldız, Hillside Canavarı... hepsi de erkek. Kadınlar da peşpeşe bir-

den fazla cinayet işlemiş olabiliyorlar. Örneğin Martha Beck. Ama bir kadın için cinayet amacı her zaman doyumsuzluk, yani daha fazla şeye sahip olma hırsıdır. Oysa benim söz ettiğim şey, rastgele cinayet. Amacı yok. Bu iş bugüne kadar yalnızca erkeklerin yaptığı bir iş olagelmiş.»

«Uzun saçlı peruka takan bir erkek olabilir mi? Ya da kadın gibi giyinen?»

«Olabilir. Bu olayda benim daha önceki deneyimlerime benzemeyen o kadar çok şey var ki! Sanki birisi uzaydan gelip de bu satış elemanlarını öldürmüş gibi.»

«Zavallı karıları,» dedi Monica üzgün bir sesle. «Ve de çocukları.»

«Öyle.» Delaney içkisini bitirdi. «Bütün bu iş koskoca bir bilmece,» dedi. «İçinde kurtlar oynaşan bir kavanoz. Boone'un neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Birbiriyle çelişkili o kadar çok şey var ki! İpucu bulunamayan o kadar çok düğüm var ki! İçkini bitir.»

Monica söz dinleyip konyağını bitirdi, bardağı kocasına uzattı. Delaney bardakları banyoya götürüp yıkadı, kurusunlar diye musluğun yanına kapattı. Banyo ışığını kapatarak Monica'nın başına geldi, eğilip onu öptü.

«İyi uykular, canım,» dedi.

«Bunları dinledikten sonra mı? Teşekkürler.»

«Ama dinlemeyi sen istedin,» diye hatırlattı Delaney ona. «Hem konyağın da uyumana yardımı olur.»

Kendi de yatağına girdi, başucu lâmbasını söndürdü.

Monica uykulu bir sesle, «İyi uykular,» dedi. «Seni seviyorum.»

Delaney battaniyeyi üstüne çekerken, «Ben de seni,» diye karşılık verdi.

Kafasından bütün olabilecek durumları ve ihtimalleri birer birer geçiriyordu. Erkek, kadın, fahişe, homoseksüel, kadın kılığında erkek. Hatta cinsiyet değiştirip kadın olmuş, transseksüel bir erkeği bile düşündü. Bu da bir yenilik olurdu doğrusu.

Uyanık yatıyordu. Gözleri Iri Iri açılmıştı. Dinliyordu. Monlca'nın uyuduğunu hemen farketti. Yanına dönmüş, soluması ağırlaşmış, her soluğuyla ağzından hafif bir ıslık kurtulmaya başlamıştı. Delaney bu sesten pek rahatsız olmuyordu. Monica da onun homurdanmalarından ve gürültülerinden rahatsız olmazdı.

Delaney uzun süre uyanık kaldı. Boone'un anlattıklarını aklından defalarca geçirdi. Yalnız, bir an bile kendine bu soruşturmayla neden bu kadar ilgilendiğini, neden bunu böyle kafasına taktığını sormadı. Emekliydi artık. Vız gelmeliydi kendisine.

Eğer birisi ona bu işe neden ilgi duyduğunu sorsa, cevabı hazırdı. «İki insan öldürüldü. Bu doğru değil.»

Dönüp başucundaki saate göz attı. İkibuçuğa yaklaşmıştı. Ama yarına bırakamazdı. Şimdi yapmak zorundaydı.

Yataktan sessizce kaydı. Niyeti dolaptaki sabahlığını ve terliklerini bulmaktı. Karanlık odanın içinde birkaç adım atmıştı ki, Monica'nın tarafından,

«Ne oldu ki?» diye bir ses geldi.

«Seni uyandırdığıma üzgünüm.»

«Uyandım bir kere,» dedi Monica ters bir sesle. «Nereye gidiyorsun?»

«Aşağıya ineyim demiştim. Bir telefon etmem lâzım da.»

«Abner Boone,» dedi Monica hemen. «Hiç pes etmiyorsun, değil mi?»

Delaney cevap vermedi.

Monica, «Eh, bari buradan ara,» dedi. «Ama onu da uykudan kaldıracaksın.»

«Hayır. Uyumamıştır.» Delaney kendinden çok emindi.

Yatağın kenarına oturup lambayı yaktı, telefonu eline aldı.

«Numara kaçtı?» diye sordu. Monica söyledi, o da çevirdi.

«Evet?» Boone'un sesi boğukçaydı ama telefonu ilk çalışında açmıştı.

«Ben Edward X. Delaney. Umarım seni uyandırmamışımdır, Çavuş.»

«Yoo, Şef. Baygın yatacağımı sanmıştım ama uyuyamıyorum. Beynim dönüp duruyor.»

«Rebecca?»

«Dert değil, efendim. Depremde bile uyanmaz o.»

«Çavuş, o maktullerin hayatını incelettin mi? Kişisel şeyleri?»

«Evet efendim. Denver'e de, Akron'a da birer adam gönderdim. Adamların homoseksüel sabıkası var mı diye merak ediyorsanız, yokmuş. Ne sabıka, ne bir ima, ne de bir dedikodu. Görünüşe göre her ikisi de normal erkekler.»

«Evet,» dedi Delaney. «Bunu inceletmiş olacağını bilmeliydim. Bir şey daha var.»

Boone bekliyordu.

«Demiştin ki ikinci cinayetten sonra Suç Yeri Ekibi koltuğun arkalığında iki tel saç bulmuş.»

«Doğru, efendim Bir tane de yastığın üstünde. Üçü de siyah naylondu.»

«Beni ilgilendiren, koltuğun arkasında buldukları iki tane. Fotoğraf çekilmiş miydi?»

«Elbette. Yüzlerce. Resmini de çizdiler. Kartografçıya yardım olsun diye.»

«Yo, benim sorduğum, saçları koltuğun üstünden almadan önce, olduğu yerde resmini çektiler mi?»

«Eminim ki çekmişlerdir, Şef. çekerken yanına da bir cetvel koymuşlardır. Boyunu ve kıvrımını göstermek için.»

«İyi,» dedi Delaney. «Bak şimdi ne yapacaksın: Saçların yerini ve durumunu gösteren o fotoğrafı al, yanına da laboratuar ekibinden, ya da tıp merkezinden bir eleman al, tekrar cinayet yerine git, o koltuğu bul. Koltuğun oturulacak yerinden o saçların durduğu yere kadar olan mesafeyi dikkatle ölç. Anladın mı? O saçlar katilden düşmüşse, başının arkasından kuyruk sokumuna kadar kaç santim olduğunu bulursun. O bilgiden de teknisyenler sana boyunun ne kadar olduğunu yaklaşık olarak verebilirler sanıyorum. Kesin bir sayı olmaz tabii ama, yaklaşık olur hiç değilse. Bu da bir şeydir.»

Bir an sessizlik oldu, sonra:

«Allah kahretsin!» diye patladı Boone. «Bunu neden düşünmedim ben?»

«Eh, insan her şeyi düşünemez.»

«Düşünmem gerekirdi. Bana bunun için maaş veriyorlar. Teşekkürler, efendim.» Boone'un sesi acılıydı.

«İyi şanslar, Çavuş.»

Telefonu kapatırken Monica'nın hayretle kendisine bakmakta olduğunu gördü.

«Şaşılacak bir şeysin sen,» dedi kadın.

«Ona yardım etmek istedim.»

«Eminim.»

«Seni uyandırdığım için gerçekten üzgünüm.»

«Eh, uyandığım boşa gitmesin bari...» Monica'nın kolları ona uzandı.

ÜÇ

Zoe Kohler akıl hastası olan bir tiyatro yazarının hayatını okumuştu. Adam birkaç yıl bir yere kapatılacak kadar ağır geçirmişti hastalığını. Hayat hikâyesini yazan da kendisiydi.

Dediğine göre, delilerin kendilerini akıllı sandıkları masalı doğru değildi. Çoğu zaman delilerin kendi deliliklerini bildiklerini ileri sürüyordu. Ya eğilimleriyle mücadele edemiyorlar, ya da etmek istemiyorlardı yalnızca. Çünkü deliliğin kendine göre zevkleri ve güzellikleri vardı.

«Zevkleri ve güzellikleri» deyimi Zoe'nun zihnine takılıp kalmıştı. Sık sık düşünüyordu bu kelimeleri. Deliliğin zevkleri. Deliliğin güzellikleri.

İkinci serüveninden sonra, (Zoe Kohler bu olayları serüven diye adlandırmayı yeğliyordu) öğle üzeri Everett Pinckney onun çalışma odasına gelmişti. Masanın önünde durup eğildidiğinde buram buram viski kokuyordu.

«Bir tane daha oldu,» demişti alçak sesle.

Zoe önce ona bakmış, sonra başını iki yana sallamıştı.

«Anlayamadım, Bay Pinckney.»

«Bir cinayet daha. Bıçaklama. Bu seferki Pierce'de. Geçen ay Grand Park'da olanın eşi. Onu okumuştun, değil mi?»

Zoe evet anlamında başını sallamıştı.

«Bu da tıpkı ona benziyor. Hemen hemen eşi. Aynı katil.»

«Ne korkunç!» Zoe'nun yüzü tiksinmiş gibi buruşmuştu.

«İkinci bir Sam'in oğlu sankl.»

Zoe içini çekmişti. «Herhalde gazeteler bayram edlyordur.»

«İki cinayetin ilgisini gazetelere yansıtmamaya çalışıyorlar. Şimdilik. Otelcilik mesleğinin pek yararına olmaz çünkü. Ama sonunda açıklanacaktır. Er ya da geç.»

«Herhalde.»

Pinckney masanın üstünden doğrularak, «Yakalayacaklar herifi,» demişti. «Zaman meselesi yalnızca. Sen bugün nasılsın?»

«Çok daha iyl, teşekkür ederim.»

«Sevindim.»

Sonra çıkmış, kendi odasına gitmişti.

«Herifi» demişti. Demek katill erkek sanıyorlardı. İnsana rahatlık verecek bir haber. Ama Pinckney'in gazeteler lçin söylediğl... o ilginçtl işte.

New York Times'ın numarasını rehberden buldu. Hatırlaması kolay bir numaraydı. Eve giderken önüne ilk çıkan telefon kulübesinde durdu. Derinden gelen, kalın, erkeksi bir sesle konuşmalıydı. Santralcıya Pierce Oteli cinayeti konusunda birisiyle görüşmek istediğini söyledi. Telefonda tik tak sesleri oldu, Zoe bekledi.

Sonunda bir erkek, «Kent haberleri,» dedi. «Ben Gardner.»

«Dün gece Pierce Otelindeki cinayet hakkında,» diye homurdandı Zoe.

«Evet?»

«O cinayet geçen ay Grand Park Otelinde işlenenin aynısı. İkisini de aynı insan yaptı.»

Bir iki saniye sessizlik oldu. Sonra:

«Lütfen bana adınızı ve...»

Zoe gülümseyerek telefonu kapattı.

Önceki gece Ernest Mittle'a el salladıktan sonraki hareketlerini elinden geldiği kadar gerçeğe uygun biçimde hatırlamaya çalıştı. İşin tehlikeli yanlarını özellikle zihninde tarttı.

Tekrar çıktığında kapıcı ona pek dikkatli bakmamıştı. Bacaklarındaki dikişli siyah çorapları, yüksek topuklu pabuçları hatırlayamazdı. Taksi şoförü de 72. Sokağın köşesine götürdüğü kadını hatırlayamazdı. Hatırlasa bile, gece yarısı tâ Pierce Otelinde işlenen cinayetle bu işin ne ilgisi vardı?

Filmore Oteli'nin tuvaletinde perukayı giyişi, yüzünü boyayışı sırasında onu gören olmamıştı. Sonra, doğru otelin çıkış kapısına yöneldiği için barmen de nasıl değiştiğini farkedemezdi. İkinci taksi onu Pierce Oteli'nden üç köşe uzakta indirmişti. Zaten yüzüne de pek dikkatli bakmamıştı. Konuşmamışlardı da.

El Khatar adlı o kokteyl salonu tıklım tıklım doluydu. Kendisinden daha süslü, daha çarpıcı kadınlar vardı orada. Gerçi kendileriyle birlikte bir çift daha asansöre binmiş, aynı katta inmişlerdi ama, onlar hemen koridorun ters tarafına dönmüşlerdi. Aralarında gülüşüp konuşuyorlardı. Zoe Kohler onların kendisine veya Fred'e dikkat ettiğini hiç sanmıyordu.

Odada bulunduğu sırada nelere dokunduğu konusunda pek dikkatli davranmıştı. Adam gittikten sonra (ölmek ya da öldürülmek kelimelerini sevmiyordu. Gitmişti adam işte) Zoe kendi üstünde kan bulunmadığını görünce şaşmıştı. Yalnızca kolları, dirseklerine kadar biraz kanlanmıştı bu sefer.

Uzun süre bu kanlara bakmış, sonra koklamıştı. Bir kokusu

vardı kanın. Kendi vücut kokusuna benzemiyordu ama, kokuyordu gene de.

Sonra banyoya girmiş, kızıl lekeleri yıkamıştı. Dayanabildiği kadar sıcak suyla durmadan çalkalamış, çalkalamıştı. Sonra sıcak suyu bol bol akıtmış, kendisi kurulanırken musluğun da iyice temizlenmesini sağlamıştı. Yatağın üzerinde yatana hiç dönüp bakmamıştı.

Odada giyindikten sonra tekrar banyoya dönmüş, musluğu kapatmış, kurulandığı nemli havluyla muslukta dokunduğu yerleri iyice silmişti. Aynı havluyla kapı tokmağını ve Fred'in beyaz plâstikten kartını da temizlemişti.

Odadan çıkmadan önce perukasını çıkarmış, makyajını silmiş. yüzünü o havluyla iyice temizlemişti. Perukayı da, havluyu da omuz çantasına tıktıktan sonra odaya son bir defa dikkatle bakmış, yapması gereken herhangi bir şeyi unutup unutmadığından emin olmaya çalışmıştı.

İniş asansörü kalabalıktı, kimse de ona bakmamıştı. Soluk yüzlü, fare rengi saçlı bir kadın. Üstelik trençkotu çenesine kadar düğmeli ve üstünden sarkıyor. Kim bakardı ki! Gene Zoe Kohler olmuştu artık. Görünmeyen kadın.

Beşinci Caddeye kadar yürümüş, taksiye oradan binmişti. 38. Sokakla Beşinci Caddenin köşesinde inmiş, oradan evine kadar yürüyerek gelmişti. Tek başına New York sokaklarında yürümekten korkmamıştı. Hayatı o anda sona erse bile, değerdi doğrusu. Öyle hissediyordu.

Dairesine girip kapıyı kilitledikten, sürgüleyip zincirledikten sonra duş yapmıştı. Aynı gün üçüncü duşu oluyordu bu. Sonra bütün gizli eşyalarını yerlerine kaldırmıştı. Ama çok iyi tanıdığı sancılar yine yakasına yapışmak niyetindeydi. Giderek keskinleşiyorlardı. Hemen bir tamponla kendini güvene aldı, bir Midol, iki Anacin, bir B vitamini bir C vitamini yutup yarım kâse böğürtlenli yoğurt yedi.

Yatağına girmeden önce reçeteyle ısmarlama yaptırdığı Tuinal kavanozundan bir Pulvule 304 çıkarıp onu da yuttu.

Bebekler gibi uyudu.

O günü izleyen ay boyunca Zoe Kohler düzenli hayatının darmadağın olduğunu hissetti. Bir kere vaktin ne kadar hızlı geçmekte olduğunu farkediyordu artık. Günler, hatta haftalar yoğunlaşmış, yıldırım gibi geçip gidiyorlardı. Cumaların arka-

sından hemen pazartesiler geliyor, arada ne olup bittiğini hatırlamak bir mesele oluyordu.

Geçmişteki olaylar giderek daha çok aklına gelmeye, bugünü geri itmeye başlamıştı. Evliliğini, kocasını, annesini, babasını, genç kızlık hayatını sık sık düşünüyordu. Bir akşamını, on üçüncü doğum gününe gelen arkadaşlarının adlarını hatırlamaya harcadı. Hatırladıkça her ismi bir kâğıda yazıyordu.

Korkunç bir olaydı o parti. Bir kere dâvet edilen kızlardan bir kısmı gelmemiş, gelmeyeceklerini haber vermeye de gerek görmemişlerdi. İkinci neden de, âdetlerinin ilk defa olarak o gün başlamasıydı. Kanamalar başlayınca Zoe'nun korkudan ödü kopmuştu. Hiç durmayacağını sanmıştı akan bu kanların. Sonunda kendini içi tümüyle boşalmış beyaz bir çuval gibi bulacağından emindi.

Ernest Mittle buluşmalarından bir hafta sonra, söz verdiği gibi telefon etti. Zoe onun gerçekten arayacağını hiç tahmin etmemişti. Erkekler sözlerini hiç tutmazlardı. Telefondakinin kim olduğunu hatırlayabilmesi için aradan biraz süre geçmesi bile gerekmişti.

«Umarım seni rahatsız etmemişimdir,» dedi Mittle.

«Yo, hayır. Hayır.»

«Nasılsın Zoe?»

«Çok iyiyim, teşekkür ederim. Ya sen?»

«İyiyim.» Sesi gene o uçarı, çocuk sesiydi. «Eğer yarın gece boşsan birlikte yemek yer, ya da bir sinemaya falan gideriz diye düşünmüştüm.»

«Üzgünüm,» dedi Zoe hemen. «Boş değilim.»

Mittle buna üzüldüğünü, sonra gene arayıp şansını deneyeceğini söyledi. Birkaç dakika boyunca tutuk tutuk sohbet edip telefonu kapadılar. Zoe gözünü siyah telefon cihazından alamıyordu.

«Çok hevesli görünme Zoe,» demişti annesi ona her zaman. «Erkekler senin çok hevesli, ya da kolay bir kadın olduğunu sanmasınlar.»

Bugünkü davranışının annesinin etkisinden mi, yoksa kendi isteksizliğinden mi olduğunu pek bilemiyordu ama, Ernest Mittle'ı tekrar görmeyi pek istemediğinin farkındaydı. Görse bile, bir değişiklik olsun diye görecekti.

Mittle tekrar aradı. Bu sefer Zoe da dâveti kabul etti. Davet bir cumartesi gecesi içindi. İyiye işaretti bu. New York

erkekleri hafta içi akşamları ancak ikinci, üçüncü kategoriye aldıkları kadınlarla çıkarlar, favorilerini cumartesiye saklarlardı. Özel gün!

Ernest Mittle onu apartmanın alt katından almakta direnmişti. Oradan bir taksiye binip Doğu 60. Sokaktaki bir Fransız lokantasına gittiler. Mittle burada rezervasyon da yapmıştı. Salon sıcak havalı, neşeli dekore edilmiş, kalabalık bir yerdi.

Zoe Kohler orada kendini rahat bırakmış, bir sigara yakmış, beyaz şarabını yudumlarken diğer masalardakilerin sözlerine biraz kulak kabartmış, bir an için kendini 'Görünen Kadın' gibi, «bu dünyanın insanı» gibi hissetmişti.

Yemekten sonra 60. Sokakta Üçüncü Caddenin köşesine yürümüşlerdi ama, sinemanın önündeki kuyruk çok uzundu. Mittle ona çaresiz bakışlarla bakarak,

«Beklemeyi pek istemiyorum doğrusu.» demişti. «Ya sen?»

«Bence de öyle.» Sonra Zoe düşünmeden ekledi: «İstersen benim eve gidelim, biraz televizyon seyredelim... ya da konuşalım.»

Mittle'ın yüzüne garip bir şey oldu. Bir an çarpılır gibi. Ama sonra hemen eskisi gibi hevesli köpek yavrusu kişiliğine büründü. Memnun etmeye can atan, umut dolu gülümsemesi tekrar yüzüne döndü. Durmadan özür dilemeye hazır bir hali vardı.

«İyi olur,» dedi.

«Ama galiba evde içecek içki kalmamıştı.»

«Yolda bir yerden bir iki şişe beyaz şarap alırız, tamam mı?»

«Bir şişe yeter de artar bile.»

Minnessota ve Wisconsin'a ait gençlik anılarının tümünü birlikte hatırlayıp bitirmişlerdi. Artık o konuda bir yenilik kalmamıştı. Bu sefer sohbetleri daha kişisel hale geldi. Ama tedbirli bir şekilde ve adım adım. Aralarındaki bu yeni ilişkiyi yokluyorlar, sonra hemen geri çekiliyorlar, tekrar başka taraftan yokluyorlardı. Her ikisi de her an kaçmaya hazır gibiydiler. Her ikisi de çekingen ve utangaç.

Zoe beyaz şarabın içine buz atarak ikram etti. Mittle koltuğa oturmuştu. Kısacık bacakları ileri doğru uzanıyordu. Yelekli tüvit bir takım giymiş, örgü kravat takmıştı. Sanki giysilerinin ağırlığı üstüne çöküyor, onu küçültüyor, eziyordu. Zoe ona 'git' dese, hemen çıkıp giderdi. Bu açıkça gözüküyordu.

«Neden hiç evlenmedin?» diye sordu Zoe birden. Belki de homoseksüeldir, diye düşünmüştü.

«Benimle kim evlenir! Hem Zoe, artık evlenme baskısı da toplumdan kalktı. Herkes türlü türlü yaşam tarzlarına yöneliyor. Her gün yeni yeni tek kişilik apartman daireleri yapılıp kiralanıyor, satılıyor.»

Zoe dalgın bir sesle, «Herhalde öyle,» dedi.

«Kadın hakları akımında falan mısın?»

«Değilim. O konuda pek fazla bilgim yok.»

«Benim de yok. Ama okuduklarıma göre akla ve mantığa uygun bir şey.»

«O kadınların bazıları öyle... Öyle yüksek sesle konuşan kaba kimseler ki,» dedi Zoe.

Mittle acele acele, «Öff, hem de nasıl,» diye atıldı. «Çok haklısın.»

«Çok... Çok itip kakıcı kimseler...» diye devam etti Zoe. «Kendilerine feminist diyorlar ama, pek de dişiye benzer bir halleri yok.»

«O kadar haklısın ki!»

«Bana kalırsa kadınlar her şeyden önce hanımefendi olmalı. Sence de öyle değil mi? Kibar ve yumuşak. Alçak sesle konuşmalı, davranışlarında mütevazi olmalı. Görünüşünde de öyle. Bana öyle öğretildi. Temiz ve bakımlı. Cömert ve anlayışlı.»

«Ben kadınlara saygı göstermek üzere yetiştirildim.»

«Annem de hep öyle söylerdi. Bir kadın hanımefendi gibi davranırsa erkekler ona saygı gösterir derdi.»

«Annen hâlâ hayatta mı?»

«Evet.»

«Harika bir kadın olmalı.»

«Öyledir,» dedi Zoe hevesle. «Gerçekten öyledir. Yaşı altmışı geçti ama hâlâ son derecede faal. Hem briç kulübü, hem bahçecilik kulübü, hem kitap kulübü. Bütün yeni çıkan romanları okur. Kilisenin sosyal yardım için düzenlediği eski eşya satışlarını o yönetir. Her anı doludur.

«Yani demek istediğim, evde öyle kendi kendine oturup temizlik yapan, yemek pişiren tiplerden değildir. Kendine göre bir hayatı vardır. Yine de babamı ihmâl etmez. Ona çok iyi bakar. Ama babam onun tüm hayatı değildir. Çok bağımsız bir kadındır annem.»

«Harika bir şey,» dedi Ernest. «Kendisini ilgilendiren bu kadar çok şey bulabilmesi gerçekten harika.»

«Onu bir görmelisin,» diye anlatmasını sürdürdü Zoe. «Bir kere yaşından çok daha küçük gösterir. Saçlarını her hafta yaptırır. Mavimsi boyalı suyla çalkalattırır. Giyimi de enfestir. Giyim zevki hakikaten çok iyidir. Kusursuz görünüşlü. Saçının bir teli bile yanlış taranmış değildir. Şimdi kilosu biraz fazlaca ama, dimdik durur.»

«Gerçek bir hanımefendi herhalde.»

«Tabii öyle. Gerçek bir hanımefendi.»

Derken Ernest Mittle kendi annesini anlatmaya başladı. O da Zoe'nun anlattığına çok benziyordu. Bir süre sonra Zoe onun sesinin tekdüzeleştiğini farketti. Gerçi neler anlattığının farkındaydı ama, dinlemiyordu. Bakışlarını terbiyeli bir tavırla onun yüzüne dikmiş, ilgilenmiş gibi gülümsüyordu. Aslında düşünceleri havalarda uçmaktaydı.

New York'a geleli henüz bir yıl olmuştu o zamanlar. Başlangıçta çok yalnızlık çekmiş, çok sıkılmıştı. Günlerden bir gün, «Herkesi beğenmeyen bekârlar, eğlenmek için bize gelsin» diye ilân veren bir bara gitmeye karar vermişti. Barın takma ismi de «Et Pazarı»ydı. Herkes öyle diyordu.

Giderken ne giyeceğine, orada nasıl davranacağına karar verebilmek için uzun uzun düşünmüştü. Çekici olmalıydı ama, öyle göze çarpacak, dikkat çekecek biçimde değil. Uyanık, parlak olacak, erkeklerin anlattıklarını dikkatle dinleyecek, az konuşacaktı. Dostça davranacak ama fazla ileriye gitmeyecekti. Fikrini soruluncaya kadar söylemeyecekti.

Siyah, dik yaka bir kazak giymiş, beline buruşuk deriden enli bir kemer takmıştı. Uzun yünlü eteği vücudunu sarıyorsa da, aşırı değildi. Çorapları parlaktı. Yüksek topuklu pabuçlar giymiş, böylelikle 1,72'lik boyunu biraz daha uzatmıştı.

Yüzüne pudra sürmeyi de denemişti. Hafif de allık ve ruj. Aynaya bakınca rujunu ve allığını biraz koyultmuştu. Takma kirpikleri beceremeyip yanlış takmış, sonunda vazgeçip çıkarmış, kendi kirpiklerini rimelleyerek koyultmuştu.

Et Pazarı'na varınca şoka kapıldı. Bir kere burası sandığından çok daha küçüktü. Ayrıca öylesine kalabalıktı ki, müşterilerin bazıları dışarda, kaldırımdaydılar. Herkes bira içiyor, bağrışıyordu. Çünkü içerde çalan plak makinesinin sesi başka türlü birbirlerini duyabilmelerine izin vermiyordu.

Sinirli ve korkak, içeriye sokulmuş, ister yalnız, ister ka-

valyesiyle gelmiş olsun, içerdeki kadınların genellikle kendisinden çok daha genç olduklarını görmüştü. Çoğu daha yirmisine henüz varmış, bazıları da yirmiyi yeni geçmiş gibiydi. Hepsi çılgın giysiler içindeydiler. Rengârenk. Kendisi bu arada başka bir gezegenden gelmişe benziyordu.

Barın yanına ulaşabilmesi on beş dakika sürmüş, fazla meşgul ve küstah barmenden bir bardak bira alabilmek için de ayrıca beş dakika beklemek zorunda kalmıştı. Herkes durmadan ona çarpıyor, omuz vuruyor, itekliyordu. Kimsenin onunla konuştuğu yoktu.

Yüzüne yapıştırdığı sabit gülümsemeyle orada öylece durmuş, pek çevresine bakmamıştı. Yaşam coşup taşıyordu çevresinde. Kahkahalar, çığlıklar, bağırarak konuşmalar, müzik dolabının sesi, yersiz ve ayıp jestler... Kadınlar da erkekler kadar kabaydı. O hâlâ ısrarla gülümseyerek duruyordu. Bir bira daha ısmarladı.

«Affet, cicim,» dedi bir adam yanıbaşından. Geçerken omzuna çarpmıştı.

Zoe dönüp baktı. Tıknazca bir genç. Esmer. Başında tolga gibi yağlı bukleler. Roma paralarının üzerinden çalınmış gibi bir profil. İşlemeli bir gömlek giymiş, ön düğmelerini ta göbeğine kadar açmış, boynuna üç altın zincir geçirmişti. Uçlarında da üç madalyon, kıllı göğsüne vura vura sallanıyordu.

Garip bir koku sürünmüştü. Zoe bir an boğulacak gibi oldu. Dişleri kırık kırıktı. Traşa da ihtiyacı vardı. Gömleğinin kol altlarında ıslak ter lekeleri kendini gösteriyordu.

Vız geliyor ona, diye düşündü Zoe. Vız geliyor.

Ve bir hayranlık duydu adama... dünya vız geldiği için.

Sulanmış gibi garip bir tadı olan birayı yudumlayarak barda öylece bekledi. Çevrede uçuşan acayip kalabalığı izledi. Sanki yanlışlıkla bir sirke girmiş gibiydi. Ve bu sirkte kendisinden başka herkes oyuncuydu.

Bütün kadınlar ondan genç olmakla kalmıyordu. Ayrıca hepsi daha güzeldi de. Olgun, canlı vücutlarıyla, hiçbir tevazu göstermeden hareket ediyorlardı.

Zoe bluzların yakasının, göğüs arasını gösterecek kadar açık olduğunu gördü. Askılı giysiler öyle dardı ki, meme başları iyice belli oluyordu. Saydam gömleklerden çıplak bedenler olduğu gibi görünüyor, blucinler kalçaların bütün çizgilerini ortaya serecek kadar dar oluyordu. Kiminin arkasında imâlı ve seksi sözler yazılıydı.

Zoe Et Pazarı'na gece on bir buçuğu biraz geçe gelmişti. Gürültü bir saat sonra daha da arttı. Derken yavaş yavaş bar boşalmaya, tenhalaşmaya başladı. İnsanlar birbirini tanımış, çifter çifter ayrılıyorlardı. Zoe Kohler hâlâ barda durmaktaydı. Tatsız birasını içiyor, yüzü sırıtmaktan ağrıyordu.

«Ne oldu, bebek, ekildin mi?» Esmer adam yine dirseğinin dibinde belirmişti. Bu sözü söyledikten sonra kahkahalarla güldü. Başını geriye atıyor, ağzını kocaman açıyordu. Çürük dişleri olduğu gibi ortadaydı. Dili paslı, ağzı kıpkızıl bir tünel.

Barmenden bir içki daha aldı, yarısını bir yudumda yuttu. Birazı çenesinden aşağıya akıyordu. Elinin tersiyle sildi, dönüp boşalmakta olan salona baktı.

«Treni kaçırdım,» dedi Zoe'ya. «Hep daha iyisini ararım zaten. Anlıyorsun ya! Sonunda da böyle ayazda kalırım.» Tekrar güldü. Soluğu Zoe'nun yüzüne geldi. Ekşi ekşi kokuyordu. Bira ve bir başka şey daha. Elini Zoe'nun omuzuna attı.

«Nerelisin, bebek?» dedi.

«Manhattan'lı.»

«Eh, bu da bir şey. Dün gece nefis bir parça buldum. Queens'de oturuyordu. Beni evine götürmek istedi. Şansıma... tamam mı? Ben Queens'e hiç gitmem. Otuz Dördüncü Sokağın kuzeyine geçmem, Doksan Altının da güneyine. Prensibim böyle. Şuracıkta, yakında oturuyorum.»

«Eee?» dedi Zoe soğuk bir sesle.

«E'si, me'si, gidelim işte. Dilenci umduğunu değil, bulduğunu yer.»

Kendisinden mi söz ediyordu, yoksa Zoe'dan mı, pek belli değildi.

Korkunç, iğrenç, tek odalı bir yerde oturuyordu. Seksen Beşinci Sokakta. İkinci Caddeye yakın. İçeriye girdikleri anda, «Gidip işiycem,» diyerek kendini banyoya attı. Kapıyı açık bıraktı. Sesler olduğu gibi duyuluyordu. Zoe avuçlarını kulaklarına bastırdı, acaba neden buradan hemen kaçmıyorum, diye düşündü.

Adam banyodan çıktı. Bir yandan gömleğini üzerinden sıyırıyordu. Blucinini de çıkardı. İçine lekeli bikini bir külot giymişti. Bant kadar ince. Zoe gözlerini külotun içindeki yumrudan alamıyordu.

«Yarım porsiyonum var,» dedi, sonra Zoe'nun nereye baktığını gördü güldü. «Yok, orada değil,» diye açıkladı. «Yarım porsiyon iyi cins esrarım var. İster misin?»

«Hayır, teşekkür ederim. Ama sen iç.»

Çekmecenin birinden bir izmarit bulup yaktı, derin derin içine çekti. Göz kapakları inmişti.

«Cennetten gelen kevser,» dedi yavaşça. «Kevser ne, biliyor musun, bebek?»

«Cennete ait bir şey. Din kitaplarında var.»

«Tamam. İyi biliyorsun. Fransız usulü sevişmekte iyi misin?»

«Bilmiyorum.» Zoe ne demek istendiğini anlayamamıştı.

«Tabii iyisindir. Senin gibi yaşlı, aç kadınların hepsi o işi iyi bilir. Bilmiyorsan ben sana öğretirim. Ama o daha sonra. Şimdi birinci işimize bakalım. Çıkar o üniformayı, cicim.»

Yatak değil, bir kerevetti âdeta. İncecik bir şilte. O da yumrulu yumrulu. Çarşaf yırtık, lekeli. Zoe'nun ışığı kapamasına da izin vermemişti. Onu görebiliyordu Zoe. Kendini de. Görmemek için tek çaresi gözlerini kapamaktı. O da yetmiyordu.

Ter kokuyordu adam. Bir de o kullandığı korkunç koku. Öyle kıllı, öyle kıllıydı ki. Sanki göğsünü, omuzlarını, sırtını, bacaklarını kaplayan tek parça, kıvırcık yün bir kılıf giymişti. Organları bu kılıfın ortasından sallanıyordu. Ama kıçı saten gibiydi.

«Ay,» diye bağırmıştı Zoe. «Ay, ah, ah!»

«İyi, değil mi?» diye soludu. Harcadığı çabadan soluk soluğaydı. «Bundan hoşlandın mı? Ya bundan? Ya bundan? Oh, Tanrım!»

Zoe, Maddie Kurnitz'in öğütlediği gibi inlemeye başladı. Bütün gerekli hareketleri yapıyordu. Tırnaklarını onun etli omuzlarına batırdı, saçlarını çekiştirdi.

«Çok iyi,» diye söyleniyordu durmadan. «Çok iyi!» Bir yandan, acaba evden çıkarken gazocağını söndürdüm mü, diye düşünmekteydi.

O sırada aklına eski kocası Kenneth geldi. Verdiği mekanik cevaplardan nasıl çılgına dönüp ona «Sen belirli biri değilsin!» diye bağırmıştı. «Sanki yoksun!»

İşte sonunda, üzerinde kıpırdanıp duran kıllı şey bir hıçkırıkla eziyete son verdi ve hemen hemen aynı anda yan tarafa yuvarlandı.

Elindeki izmariti tekrar yaktı. Kara bir hamam böceğine benziyordu.

«Müthişti,» dedi. «Müthiş değil miydi?»

«Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi,» diye ezbere bir cevap verdi Zoe.

«Sen de tamam mısın?»

«Tabii. İki kere,» diye yalan söyledi.

O, «Normal,» diye gülümsedi. «Henüz hiç şikâyet gelmedi bana.»

Zoe doğrulup oturdu. «Gitmem gerek,» dedi.

«Yoo, daha olmaz. Henüz bitmemiş bir işimiz var. Hemen fırlayıp omuzlarına sıkıca bastırarak onu yatırdı.

Sesinin tonundaki bir şey Zoe'yu korkutmuştu. Tehdit değil. Adam onu korkutmaya çalışmıyordu. Ama duyduğu o hayvanca güven!

Bunu Kenneth de bir kere teklif etmiş, Zoe reddetmişti. Şimdi ise reddedemeyecekti. Adam onun kafasını iki eliyle tutup ağzına yön verdi.

«İşte oluyor,» diye ders verdi ona. «Yukarı, aşağı. Tamam, öyle. Şimdi etrafından. Tamam, orada. Şimdi dilin. Bütün mesele usulünü bilmekte, cicim. Dişlere dikkat.»

Daha sonra, takside evine doğru giderken adamın adını bile bilmediğini düşündü. O da kendi adını bilmiyordu. Neyse, bu da bir şeydi bari.

«Biraz daha şarap alır mısın?» diye sordu Ernest Mittle. «Bardağın boşalmış.»

«Tabii,» diye gülümsedi Zoe. «Teşekkür ederim. Şişeyi bitirsek daha iyi olur. Gerçekten iyi vakit geçiriyorum.»

Ayağa kalktı. Hatırladığı olayın etkisiyle başı hafifçe dönmeye başlamıştı. Yoksa şaraptan değil. Mutfağa gidip yeni buz getirdi.

Rahatça oturdular. Birbirlerine şaşılacak kadar çok benziyorlardı. Sanki aynaya bakıyorlardı ikisi de. Birer suluboya, pastel tablo. Çerçeveler eskice. O yumuşak, kırılabilecek gibi halleri. İki kardeş sanki.

Ernest, «Film için kuyrukta beklemekten çok daha iyi,» dedi. «Zaten herhalde iyi bir film de değildi.»

Zoe, «Kalabalık bir partiye gitmekten de iyi,» diye ekledi. «Herkesin çarçabuk sarhoş olmaya çalıştığı o yerlerden. Maddie'nin partisi gibi.»

«Herhalde sen çok geziyorsundur.»

«Aslında evde geçireceğim sakin bir akşamı tercih ederim. Bu gece gibi.»

«Aaa, tabii,» diye ona katıldı Ernest. «İnsan koşuşturup durmaktan yoruluyor. Ben yoruluyorum meselâ.»

Birbirlerine baktılar. İki yalancı. Önce Ernest patladı.

«Doğrusunu istersen ben pek o kadar çıkmam,» dedi alçak sesle. «Hatta... pek seyrek çıkarım.»

«Aslını ararsan ben de öyle,» derken Zoe ona bakmıyordu. «Çoğu zaman yalnızımdır.»

Ernest başını kaldırıp dikkatle ona baktı. Öne doğru eğildi.

«İşte seni görmek bunun için hoşuma gidiyor, Zoe» dedi. «Seninle konuşabiliyorum. Bir partiye, ya da bara gidince herkes bağırıyor gibi geliyor bana. İnsanlar artık birbirleriyle konuşmuyorlar. Yani önemli konularda konuşmuyorlar.»

«Çok doğru. Herkes bağırıyor. Hem hiç kimse nazik değil. Terbiye diye bir şey kalmamış.»

«Evet!» diye heyecanla bağırdı Ernest. «Tamam işte! Ben de tam öyle hissediyorum. Nazik davranmaya çalışırsan herkes seni aptal sanıyor. Yalnızca itiyorlar, kakıyorlar, önüne çıkanın üstüne basıp geçiyorlar. Bence iğrenç bir şey bu.»

Zoe ona hayran bakışlarla baktı.

«Evet,» dedi. «Ben de öyle hissediyorum. Belki biraz eski kafalıyım ama...»

«Yo, yoo,» diye itiraz etti Ernest.

«Ben evde tek başıma oturup iyi bir kitap okumayı, ya da televizyonda eğitici bir şey varsa onu seyretmeyi, o cehenneme girmeye tercih ederim.»

«Tam lâfı ağzımdan aldın... Ama ne var ki...»

«Ne?» diye sordu Zoe.

«Şey, bak, sen ve ben dünyanın en hareketli kentinde çalışıyoruz. Acaba diyorum... Bunu son günlerde sık sık düşünür oldum... acaba bana bu kentin hareketliliği mi dokunuyor diyorum. Bu gürültü, bu öfke, bu umutsuzluk, bu pislik, bu şiddet. Zoe, bunlar üzerimizde mutlaka bazı etkiler yapıyordur.»

«Herhalde,» dedi Zoe yavaşça.

«Yani demek istediğim...» sesi umutsuz çıkıyordu. «Bazan sanki dayanamayacakmışım gibi geliyor. Kontrol edemediğim şeylerin kurbanıyım ben. Her şey öyle çabuk değişiyor ki. Hiçbir şey aynı değil. Ama cevap nerede? Kentten kopup cehennemin dibinde tek başına yaşamakta mı? Kim yapabilir öyle bir şeyi? Yoksa olayları değiştirmekte mi? Tek başına bir kişinin bunu yapabileceğine inanmıyorum. Bu karşımızdaki bir... bir kuvvetler topluluğu.»

Derin soluk aldı, şarabını bitirdi, sarsılarak güldü.

«Herhalde canını sıkıyorum,» dedi. «Özür dilerim.»

«Canımı sıkmıyorsun, Ernest.»

«Ernie.»

«Canımı sıkmıyorsun, Ernie. Söylediğin çok ilginç. Sence gerçekten çevremiz bizi etkiliyor mu? Çevrenin ne kadar bozuk olduğunu farkettiğimiz, ona isyan ettiğimiz halde, gene de etkileniyor muyuz?»

«Aa tabii. Kesinlikle. Sen hiç psikoloji okumuş muydun?»

«İki yıl.»

«O halde biliyorsundur. Fareleri kafeste baskı altına alırlar. Bir yandan gürültü, bir yandan sıkışıklık, kötü yiyecek, parıldayan ışıklar falan. Çılgına dönüyor fareler. Tamam, diyeceksin ki insanların aklı fareden çoktur. Biz ne zaman baskı altında olduğumuzu biliriz. Farkına varırız. Ya dayanmak için bilinçli bir çaba harcarız, ya da o durumdan kurtulmak için. Ama ben gene de diyorum ki bugün modern dünyada çevremizde olup bitenler bizi farkında olmadığımız şekillerde de etkiliyor.»

«Fiziksel mi yani? Fiziksel olarak mı etkiliyor?»

«Onu rahat yapıyor. Kirli hava, radyasyon, pis su, değersiz yiyecekler. Ama daha kötüsü, bize, kendimize ne olduğu. Ne biçim insanlar olduğumuz. Değişiyoruz Zoe. Eminim bundan.»

«Nasıl değişiyoruz?»

«Daha katı oluyoruz. Dikkat süremiz kısalıyor. Konsantre olamıyoruz. Seks önemini kaybediyor. Aşk bir şaka olup çıktı. Şiddet, hayatın tabii bir yönü haline geldi. Yasaya saygı yok. Suç işleyen avantajlı çıkıyor. Din de, herhangi bir batıl inanç oldu. Hepsi ona göre. Ulu Tanrım! Ben de mahşer haberi veren peygamberlere döndüm.»

Zoe en çok ilgisini çeken konuya geri döndü.

«Bütün bunları hissettiğin, bütün bunları bildiğin halde hâlâ kendinin değiştiğine inanıyor musun?»

Ernie sefil bir ifadeyle başını salladı.

«Geçen gece yemeğimi televizyonun önünde yiyordum,» diye anlattı. «Sosisle kurufasulye, bir de bira. Bir yandan akşam haberlerini izliyordum. Tayland'daki göçmen kamplarını gösteren bir film vardı. Kamboçyalı göçmenler.

«Yemeğime devam ediyordum. Bir yandan da içiyordum. Karşımda çocuklar, bebekler, kürdan gibi kolları, bacakları, şişmiş karınları gözlerinde uçuşan kara sinekler... Ben de ora-

da oturmuş sosisle fasulye yiyor bira içiyorum. İnsanların ölüşünü seyrederken. Bir süre sonra ağlamakta olduğumu farkettim.»

«Anlıyorum,» dedi Zoe yumuşak bir sesle. «Korkunç bir şey.»

«Yo, hayır, ben ona ağlamıyordum... Yani korkunç sahneler olduğu için değil. Hiçbir şey hissetmediğime ağlıyordum. O gösterilenlere bakıyordum ve bakarken de gerçek olduklarını biliyordum. O insanlar gerçekten ölüyordu. Ve ben gene de bir şey hissetmiyordum. Sosislerimi yiyip duruyor, biramı yudumluyordum. Televizyonda bir oyun izler gibi. Hiçbir şey hissetmeden. Zoe, sana yemin ederim ki gerçekten bir şey hissetmiyordum. İşte bu dünya bizi istemediğimiz yönlere doğru değiştiriyor dediğim zaman anlatmak istediğim buydu.»

Bir anda, hiç beklenmedik bir şekilde, gözleri yaşlarla doldu, ağlamaya başladı. Zoe onu bir saniye çaresiz bakışlarla izledi, sonra kollarını ona uzattı.

Mittle kendini Zoe'ya doğru attı, kanapede ona yaslandı. Zoe kolunu onun zayıf omuzlarına doladı, kendine doğru çekti. Öbür eliyle ince telli saçlarını şakaklarından geriye doğru okşuyordu.

«Yok bir şey,» dedi yumuşacık, anne gibi bir sesle. «Boşver Ernie, boşver, boşver.»

Zoe Kohler'in telefonla New York Times Gazetesi'ni uyarmasından sonra geçen günler hep merak doluydu. Her gün gazeteyi büyük bir ilgiyle açıp inceliyordu ama, Pierce Otelinde Frederick Wolheim'in öldürülmesi konusundaki tek tük birkaç haberden başka yazı göremedi.

Kısa zamanda o yazılar da yok oldu. Zoe bu konuya bir tür sansür konulduğundan emindi. Everett Pinckney'in de söylediği gibi, bu olaylar otelcilik işine zararlıydı. Gazetelere oteller koca koca ilânlar veriyorlardı. Kentin ekonomisi büyük ölçüde turizme dayalıydı. Gazeteler bu yüzden susuyorlardı.

Ama 24 Mart günü Times Gazetesi'nde iki sütunluk bir yazı çıktı. Başlığı: «İKİ CİNAYET İŞLEYEN KATİL ARANIYOR» şeklindeydi. Yazıda Puller ve Wolheim cinayetleri karşılaştırılıyor, benzer noktalara dikkat çekiliyor, polisin bu iki cinayeti aynı insanın işlemiş olması ihtimali üzerinde durduğu belirtiliyordu. Cinayet amacı belli değildi.

Soruşturmanın Dedektif Teğmen Martin Slavin başkanlığında yürütüldüğü de açıklanmaktaydı. Slavin bu konuda şöyle demişti: «Elimizde bazı umut verici ipuçları var. Kısa zamanda bir tutuklama beklenebilir.» Sonra da cinayetlere ilişkin haber vermek isteyenlerin başvuracakları telefon numarası veriliyordu.

Times'in bu yazısında Sam'in oğlu cinayetlerinden söz edilmemişti. Ama öğleden sonra çıkan Post ile Daily News daha cesur davranmayı seçmişlerdi. Post'un başlığı: YENİ BİR SAM'İN OĞLU MU? diye haykırıyordu. News'ün dördüncü sayfasında çıkan yazının başlığı ise daha da ilginçti: POLİS SAM'İN KIZI İHTİMALİ ÜZERİNDE DE DURUYOR.

Her iki gazete de, bu iki cinayetin büyük bir dizinin başlangıcı olmasından korkulduğunu söylüyorlardı. Bir dizi psikopat, amaçsız cinayetin. Ayrıca bu gazetelerde de Teğmen Slavin'in sözü aynen yeralmıştı: «Bazı umut verici ipuçlarını inceliyoruz. Kısa zamanda bir tutuklama beklenebilir.»

Zoe bir an süren kısa bir şoktan sonra, Slavin'in sözlerinde korkulacak bir şey olmadığına karar verdi. Bu sözler New York halkına elden gelen her şeyin yapıldığını, halkın güvenliğine yönelen bu tehlikenin yakında bertaraf edileceğini anlatmaktan başka ağırlığı olmayan sözlerdi.

Asıl ciddi olan, Daily News'deki haberdi. «Sam'in Kızı» meselesi. Ama alttaki yazıyı dikkatli okuyunca, polisin kuşkusunun belki cinayetleri bir fahişenin işlediği konusuna yönelik olduğunu anladı. Orta Manhattan bölgesinde çalışan fahişelerle pezevenkler durmadan toplanıp sorguya çekiliyordu.

Zoe Kohler kendisini tehdit eden hiçbir bulgu olmadığını hissediyordu. Durumun gittikçe heyecanlı hale geldiğini o da kabul ediyordu. Ortada koşuşan bunca polis. Milyonlarca gazete okuyucusu merak ve korku içinde. Doğrusu, önemli bir kişi olmuştu artık Zoe.

İki gün sonra Everett Pinckney odasına girip polisin bütün otellerde güvenlik bölümlerine dağıttığı tebliği uzatınca Zoe'nun neşesi biraz söndü. Aslında bu tebliğ, bir «ARANIYOR» ilânından başka bir şey değildi. Güvenlik görevlilerine Puller ve Wolheim'in katilini tanımak ve yakalamak için yardımcı olmaları öneriliyordu. Katilin kurbanlarla barlarda, kokteyl salonlarında veya yemek salonlarında, yani otellerin içinde ilişki kurduğundan kuşkulanıldığı belirtiliyor, özellikle konferansların düzenlendiği, ya da satıcı toplantılarının yapıldığı otellere dikkatli olmaları salık veriliyordu.

«Sorguya çekilmek üzere aranan» insanın tarifi pek ince verilerle dolu değildi. Tebliğde yalnızca sanığın erkek veya kadın olabileceği, boyunun yaklaşık 1,70-1,75 arasında olabileceği ve siyah naylon peruk kullandığı açıklanıyordu.

Pinckney, «Pek ipucu sayılmaz,» dedi. «Eğer siyah naylon peruka takan her kadın veya erkeği yakalamaya kalkarsak başımız tam derde girer. Yanlış tutuklama yüzünden açılabilecek davaları düşünebiliyor musun?»

«Evet,» dedi Zoe.

Bay Pinckney, gözleri tebliğde, tekrar konuştu. «Her iki cinayet de geceyarısı dolaylarında olmuş. Bunu Joe Levine'in görmesi şart. Saat beş nöbetine gelince. Sonra da masamın üzerinde bırakırım, yarın sabah Barney McMillan'a yetişemezsem sen mutlaka göster olur mu?»

«Başüstüne efendim.»

Adam çıkınca Zoe sandalyesinde dimdik oturdu. Omurgası kazık kesilmişti. Sandalyenin arkasına değmiyordu bile. Ellerini masanın üstünde kavuşturdu. Parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

Siyah naylon peruka pek üzmüyordu onu. Düzeltilebilecek bir ayrıntıydı yalnızca. Ama boyunu nasıl böyle doğru tahmin edebilmişlerdi?

İki serüveni sırasındaki hareketlerini inceden inceye hatırlamaya çalıştı. Polise boyunu belli edecek hiçbir şey bulamadı. Bilmediği bir kuvvetin kendisini izlemekte olduğu duygusuna kapıldı birden. Bir kuvvet ya da bir kimse.

Acaba bir medyuma falan mı sormuşlardı? Gizli güçleri olan biri mi yardım etmişti polise? «Burada bir kadın veya erkek görüyorum. Başında siyah saçlar... yo, saç değil, bir peruka bu. Siyah naylon bir peruka. Orta boylu bir insan. Evet, çok berrak olarak görüyorum. 1,70-1,75 arası. O civarda.»

Mutlaka böyle yapmış olmalıydılar. Zoe Kohler başını hafifçe salladı. Buna inanmıştı.

Perşembe gecesi 34. Sokaktaki peruka mağazası Wigarama'ya gitti. Gene naylondan, çilek rengine bakan sarışın bir peruka giyip denedi. Biçimi aynen siyah perukası gibiydi. Aynaya baktı, sağını solunu çekiştirdi, parmaklarıyla yokladı.

Satıcı, «Seni yepyeni bir kadın yapacak bu, güzelim,» dedi.

Zoe Kohler, «Bundan eminim,» diye karşılık verdi ve perukayı aldı.

Madeline Kurnitz telefon edip birlikte öğle yemeğine çıkmakta ısrar etmişti. Zoe pek hevesli değildi. Maddie ile yenilecek öğle yemekleri en azından iki saat sürerdi.

«Aslında yapmamam gerek,» diye yakındı. «Çalışan bir kadınım ben. Bunu biliyorsun. Genellikle yemeğimi masamın başında yerim.»

Maddie sabırsız bir sesle, «Hadi hadi, şapşal,» dedi. «O mendebur masaya zincirle bağlı değilsin ya! Biraz da yaşamana bak!»

«Burada yesek olur mu? Otelin yemek salonunda?»

Maddie bıkkın bir sesle, «Amma mızmız insanlar var,» dedi.

Buluşma yerine yirmi dakika geç geldi. Sırtında koca vizon mantosu vardı. Rengi öyle siyahtı ki, maviye çalıyordu. Daracık işlemeli saten elbisesinin üstüne, omuzuna almıştı mantoyu. Elbisenin önünde bir leke vardı. Yan dikişi de açılmıştı. Vız geliyordu tabii Maddie'ye.

Granger Oteli'nin yemek salonuna büyük bir fiyakayla önden girdi. Şef garson onlara hüzünlü bir gülümseme postaladı:

«İki bayan mı?» dedi mumya gibi bir sesle. «Buradan buyurun.»

Onları kocaman bir sütunun arkasına sıkışmış iki kişlik masaya götürdü.

Madeline Kurnitz mantosunun önünü açıp beyaz elini çıkardı, adamın kolunun üzerine koydu.

«Tatlım,» dedi. «Biraz daha rahat bir masaya oturamaz mıyız?»

Adamın gözleri Maddie'nin sütyensiz göğüslerinde dolaştı. Vücudu canlanır gibi oldu.

«Elbette.» diye karşılık verdi.

Bu sefer onları salonun tam orta yerindeki dört kişilik masaya götürdü.

«Harika,» dedi Maddie. Şefe sıcacık bir gülücük yolladı. «Çok şekersin,» dedi arkadan.

«Benim için bir zevktir. Afiyet olsun, hanımlar.»

Maddie'nin vizonunu çıkarmasına yardım ederken omuzuna şefkatle dokundu, sonra üzgün üzgün geri çekildi.

Maddie, «Eh, bugünün hakkını verdim,» dedi.

Zoe, «Bunu nasıl beceriyorsun?» diye sordu. «Ömrümde böyle bir şey yapamam ben.»

«Cesaret, hayatım,» diye öğüt verdl Maddie. «Tek gerekli olan şey, cesaret!»

Saçları her zamanki gibi karışık, makyajı ise bir ilkel renkler yelpazesiydi. Dişleri parıldıyor, pırlantaları göz kamaştırıyordu. Kocaman yılan derisi omuz çantasına dalıp buruşuk bir paket Sigarillo çıkardı, Zoe'ya da tuttu.

«Yok, teşekkür ederim, Maddie. Ben benimkilerden içeyim.»

«Nasıl istersen.»

Maddie Sigarilloyu dudakları arasında çevirdi. Genç ve yakışıklı bir garson belirdi, çakmağını çaktı. Maddie alevi sabit hale getirmek için onun elini tuttu.

«Teşekkürler, yakışıklım» dedi gülümseyerek. «Artık birer içki içebilir miyiz?»

«Elbette bayan. Ne arzu ederdiniz?»

«Ne arzu ettiğimi söylersem kıpkırmızı kesilirsin. İçki olarak sen bana sek bir martini getir. İçine iki zeytin koy. Zoe?»

«Bir bardak beyaz şarap lütfen.»

Garson siparişi alır almaz uzaklaştı. Maddie kalabalık salona şöyle bir baktı.

«Ömrümde bu kadar çok mavi saçlı kadını birarada görmemiştim,» dedi. «Burası neden bu tipleri çekiyor? Bedava Geritol mu dağıtıyorlar?»

«Yemekler iyidir,» dedi Zoe savunur gibi.

«Ona bırak da ben karar vereyim.» Zoe'yu eleştirici gözlerle süzdü. «O kadar kötü görünmüyorsun,» dedi. «Pek iyi sayılmaz ama, kötü de değil. İyi misin?»

«Elbette iyiyim.»

«Hı-hıı. O gün bizim partide eğlendin mi?»

«Evet. Çıkmadan sana teşekkür etmek istemiştim ama, seni bulamadım. Harry'yi de bulamadım.»

«O David bilmemneyi de bulamadın, değil mi? Hani sana sözünü ettiğim adamı?»

«Hayır,» dedi Zoe. «Hiç görmedim onu.»

«Şansın varmış.» Maddie gülüyordu. «O gece geç saatlerde üstünde uyuşturucuyla yakalanmış. Rezil! Ama sen gene de yalnız çıkmadın oradan, değil mi?»

Zoe başını eğdi.

Garson içkilerini getirmişti. Yemek listelerini de tabaklarının yanına bıraktı.

«Hazır olduğunuz zaman siparişinizi alırız efendim,» dedi.

Maddie, «Ben her zaman hazırım,» diye atıldı. «Ama siparişi birkaç dakika sonra veririz.»

Garsonlar uzaklaşıncaya kadar beklediler.

Sonra Zoe, «Nereden bildin?» diye sordu.

«Her yerde casuslarım vardır. Adı ne?»

«Ernest Mittle. Kocanın yanında çalışıyor.»

Madeline Kurnitz içkisinin içine püskürdü.

«Bay mahçup mu? dedi. «O ufacık nazik adam mı?»

«O kadar da ufacık değil.»

«Biliyorum, tatlım. Ama ufakmış gibi görünüyor. Sana sulanmadı ya!»

«Aman, Maddie, elbette sulanmadı. O tip adam değil ki!» Zoe utanmıştı.

«Ben de pek sanmamıştım. Zavallı farecik.»

«Yemeğimizi ısmarlayalım mı Maddie? Benim işime dönmem gerek.»

Zoe kendine bir meyve salatası söyledi. Taze meyvelerden. Maddie ise istiridye istedi. Mavi istiridyeyi pek sevmezdi ama, yalnız o türlüsü vardı. Her istiridyenin üzerine bir kaşık havyar koymalarını da özellikle istedi. Onun arkasından tuzsuz tereyağında sote yapılmış ince dana eti, ve Marsala şaraplı sos, içinde limon ve sarmısak. Janbonlu karnabahar garnitür olarak iyi gider, diye karar verdi. Bir de küçük salata. Ekşi soslu.

Maddie'nin yemeğini ısmarlaması tam on beş dakika sürdü. Yanına danışman olarak şef garsonu, metr doteli ve iki garsonu çağırmasına da gerek gösterdi. Hepsi başına toplanmış, omuzunun üzerinden elindeki listeye bakıyor, aralarında hızlı hızlı İtalyanca konuşuyorlardı. Diğer müşteriler bu manzarayı gülümseyerek izlemekteydiler, Zoe Kohler, keşke şu anda başka yerde olsaydım, diye düşündü.

Sonunda yemekler önlerine geldi. Maddie ilk istiridyesini tadarken garsonlar merak ve ilgiyle sonucu bekliyorlardı.

«Manifiko!» diye bağırdı Maddie.

Adamlar gülümseyerek rahatladıklarını belli ettiler, eğilip onu selâmladılar, birbirlerinin omuzunu tıpışladılar.

Maddie Zoe'ya alçak sesle, «Şöyle böyle.» diye açıklama yaptı. «İstiridyeler biraz fazla pişmiş ama adamlar öyle tatlıydı ki, acıdım onlara... Bir tane tadar mısın?»

«Hayır, teşekkür ederim.»

«O hapları hâlâ yutuyor musun, tatlım?»

Zoe dikleşerek, «Vitamin alıyorum.» dedi. «Bir de besin tamamlayıcılardan.»

Maddie istiridyelerini bitirdi, sırıtarak arkasına yaslandı.

«Fena değil.» dedi. «Ahım şahım değil ama, fena da sa-

yılmaz. Ha, sırası gelmişken, bu yemek benden. Keşke daha önce söyleseydim. Belki biftek ısmarlardın.»

«Hesabı paylaşalım,» dedi Zoe.

«Boşver. Harry'nin şirketi bana kredi kartı verdi. Soracak olurlarsa bu bir iş yemeğidir.» Güldü.

Dana yemeğini beklerken bir martini daha içti. Zoe da ikinci bir şarap aldı. O sıra yemekler de geldi.

Maddie tabağına bakarak. «Enfes!» dedi. «İnsan yemeğini ısmarlarken renginin nasıl olacağını da söylemeli aslında. Şuna bak! Bir senfoni sanki.»

«Güzel görünüyor.»

Maddie tabağına bir dalış yaptı, bir biftek lokması seçti, gözlerini yumdu.

«Mmm, kendimden geçtim,» dedi. «Seks kadar iyi.» Bir yandan lokmasını çiğnerken, «Güzelim,» diye devam etti. «Sana boşanmanı hiç sormamıştım. Sormamıştım değil mi?»

«Hayır, hiç sormamıştın.»

«Anlatmak istemiyorsan söyle, çenemi kaparım. Ama merak ediyorum. Adı neydi, onunla niye bozuştunuz?»

«Kenneth.»

«Her neyse. Hitler'le Eva Braun'dan sonra çağın en büyük aşkını yaşıyorsunuz sanıyordum. Mektuplarından öyle anlaşılıyordu. Ne oldu?»

«Şeyy...» Zoe Kohler çatalıyla salatasını didikliyordu. «Yollarımız ayrıldı. Ayrı taraflara sürüklendik.»

«Saçma. Ben tahmin edeyim mi?»

«Sana engel olabilir miyim?»

«Olamazsın. Bence bu iş bir seks sorunuydu. Tamam mı?»

«Eh, belki de,» dedi Zoe alçak sesle.

Maddie çiğnemeyi kesti. Elinde çatalı, hareketsiz oturuyor, Zoe'ye bakıyordu.

«Ağzına vermeye mi kalktı?»

«Ne?»

«Yani ağız seksi mi istedi?» dedi Maddie sabırsızca.

Zoe tedirgin tedirgin çevresine bakındı. Yakın masalardakilerin bu konuşmayı duyabileceklerinden korkuyordu. Ama kimsenin duymuş hali yoktu.

«O da var,» dedi. «Ama başka şeyler de vardı.»

Maddie tekrar yemeğine yumuldu. Biraz ayılmış, ciddileşmişti. Gözleri artık tabağındaydı.

«Tatlım, sen evlendiğinde bakire miydin?» diye sordu.

«Evet.»

«Okulda sana verdiğim bütün o öğütlerden sonra, ha? Seni o kadar eğitmeye çalıştım üstelik. Aman ne budalalık. Eee, nasıl gitti peki?»

«Ne nasıl gitti?»

«Düğün gecesi, budala! İlk seferin. Nasıldı?»

Zoe Kohler kuru bir sesle, «Ömrümün en büyük serüveni değildi,» dedi.

«Kendin gelmeyi başardın mı?»

«O başardı, ben değil.»

Maddie ona düşünceli bakışlarla, uzun uzun baktı.

«Ondan bu yana hiç başardın mı?»

«Hayır.»

«Ne diyorsun? Duymuyorum. Bir daha söyle.»

«Hayır diyorum,» dedi Zoe.

Yemeklerini sessizce bitirdiler. Maddie tabağını kendinden uzağa itti, geğirdi, Sigarillosunun izmaritini alıp tekrar yaktı. Dumanların arasından Zoe'ya daralmış gözlerle baktı.

«Zavallı yavrucak,» dedi. «Tatlım, bak ben müthiş bir kadın biliyorum. Böyle durumları tedavi ediyor ve...»

«Benim bir şeyim yok,» dedi Zoe sinirlenerek.

«Tabii bir şeyin yok, hayatım,» diye onu sakinleştirmeye çalıştı Maddie. «Ama bu kötü dünyanın nâdir zevklerinden birini kaçırmış oluyorsun. Bu dediğim kadın hastalarını sınıf gibi topluyor. Küçük bir sınıf. Beş, altı kişilik. Senin gibi insanlar. Onlara bazı konuları açıklıyor. Aralarında tartışmalar yapıyorlar. Herkes kendisini kısıtlayan şeyin ne olduğunu tartışıyor. Kadın ayrıca yapılacak jimnastik hareketleri de gösteriyor. Evde kendi kendine yapıyorsun. Senin gibi kadınlara epey yardımcı olmuş. Başarılı bir meslek hayatı var.»

«Benden değil ki,» diye patladı Zoe. «Erkeklerden.»

«Hımm,» dedi Maddie. Sigarillo izmaritini bir tablada ezip söndürdü. «Ben sana şu kadının adını bir vereyim.»

«İstemem.»

Maddie Kurnitz omuz silkti «Öyleyse birer kahve içelim. Bir de güzel, şişmanlatıcı tatlı yiyelim,» dedi.

Kendisine daha başka şeyler olduğunun da farkındaydı. Yalnız zamanın hızlı geçmesi ve geçmişin bugüne savaş açması değil. Evet, gerçi on yıllık, yirmi yıllık anılar bugünkü

olaylardan daha canlıydı. Bu bir gerçekti ama, iş bu kadarla kalmıyordu. Zoe aynı zamanda gerçekleri büyütülmüş fotoğraflar gibi çok yakından ve açık seçik görmeye başlamıştı.

Maddie'nin burun derisindeki gözenekleri. Bay Pinckney'in tüvit takımının dokusunu. Çantasındaki kâğıt paranın pütürlü olduğunu. Ama yalnız görmede değil. Bütün duyuları uyanmış ve duyarlı bir hale gelmişti. Yeni sesler duyuyor, yeni kokular alıyor, değişik ve harikulâde yeni dokulara temas ediyordu.

Zoe bütünüyle daha kolay algılayan bir insan olmuştu. Her şeye açık, cevap vermeye, tepki göstermeye hazır. Neredeyse renklerin sesini duyuyor, kokuların tadını alıyordu. Bu yeni duyarlılığı çok hoşuna gitmekteydi. Kendini ham bir varlık gibi görüyordu. Hayat ona harikûlade ve bazan da ürkütücü biçimde dokunuyordu işte.

Bu böyle giderse acaba röntgen ışınlı bakışlara sahip olup ölülerle falan temasa geçebilecek miyim, diye düşündü. Önünde yepyeni bir evren açılıyordu. Daha önce hiç kimseye böyle bir şey olmamıştı. Bundan emindi. Bir tek kendisine olmuştu bu.

İlk serüveniyle birlikte başlamıştı bu durum. Korkuyla, heyecanla, kararlılıkla dolu bir gece ile birlikte başlamıştı. İş bittiği zaman içini sıcak bir barış duygusu kaplamış, sarhoş gibi olmuştu. Evine döndüğünde aynaya bakmış, gördüğünden çok memnun kalmıştı.

Kendini böyle iyi korumak, iyi durumda tutmak için, bu işten vazgeçmeyecek, durmayacaktı. Tehlikeleri görebilecek kadar aklı vardı. Soğukkanlı, mantıklı planlar yapacaktı. Ama mantık sınırlı bir şeydi. Bir amaç değil, bir yaşam tarzıydı. Değişmiş, şekil değiştirmiş bir hayata varan bir araçtı.

Duyduğu mutluluk cinsel değildi. Yo, hiç değildi. Gerçi o adamları kendisine verdikleri şeylerden ötürü sevmişti ama onlar... Onlar giderken kendisi ne bir orgazma ulaşmış, ne de olağanüstü bir heyecan duymuştu. Yalnızca acıyan yaraları kapanır gibi olmuştu. Bu serüvenler tatlı bir adaletti. Nasıl bir adalet olduğunu pek bilmiyordu Zoe.

«Tanrı öyle istemiş,» derdi annesi sık sık.

Bir dost hastalansa, bir fincan kırılsa, bir milyon ecnebi bir kıtlıkta ölse, annesi hep, «Tanrı öyle istemiş,» derdi.

Zoe Kohler de bu yaptığı iş hakkında böyle hissediyordu. Tanrının isteğiydi bunlar. Yeni bulduğu bu duyarlılık da, ödülüydü. Yepyeni bir dünyaya girmesine izin veriliyordu. Yeniden doğuyordu Zoe.

Doktor Oscar Stark dahiliyeciydi. Muayenehanesi, evinin birinci katındaydı. 35. Sokakta, Park Caddesi'nin tam doğusunda eski model taş bir evi değiştirmişlerdi karı koca. Beş katlı, güzel bir yapıydı. Sanki mücevherci Tiffany çizmişti cephesini.

Muayenehane katında bir bekleme salonu, doktorun odası, iki muayene odası, bir klinik, tuvaletler, depo odaları ve bir de dinlenme odası vardı.

Bütün bu odaların tavanları hem çok yüksek, hem de çok süslüydü. Duvarlar lambri, yerler parkeydi. Daha 1909 yılında ev yapılırken öyle yapılmıştı. Bekleme salonuyla doktorun odasında mermer şömineler de vardı. Pencerelerin içine girmiş oturma yerleri, yana kayarak açılan ceviz kapılar...

Doktor Stark'la kırk üç yaşındaki karısı, bu Edward dönemi bozuntusu yeri nasıl muayenehane yapabileceklerini bir türlü düşünememişlerdi. Bir doktora gerekecek şeyler yoktu burada. İnsan burayı asla emaye mobilyalarla, paslanmaz çelik araç gereçle döşeyemezdi. Cam dolaplar, plâstik kaplar yakışmıyordu hiç. Sonunda ister istemez adamın mesleğine teslim olmuşlar, antika eşyalarını, karanlık tablolarını üst katlara, ev bölümüne taşımışlardı.

Doktor Stark'ın yanında bir resepsiyoncuyla iki hemşire çalışıyordu... İkisi de meslek okulu mezunuydu. Bekleme salonu her zaman dolu, bazan iyice kalabalık olurdu. Sabah dokuzdan akşam yediye kadar. Tabii bu saatlere de katı biçimde uyduğu söylenemezdi doktorun. Bazı hastalarını zaman zaman sabahın çok erken saatlerinde, bazılarını çok geç, bazılarını da hafta sonlarında aldığı oluyordu.

Zoe Kohler'in randevusu akşam saat altıdaydı. Her ayın birinci salı günü. Doktor Stark ona, bu aylık ziyaretlere pek de gerek olmadığını söylemişti.

«Hastalığın böyle bir şeyi gerektirmiyor,» demişti o nazik gülüşüyle. «İlâçlarını düzenli aldığın sürece, sağlığın çok iyi. Seni yılda iki kere görsem yeter.»

Zoe ise, «Ayda bir muayene olsam içim daha rahat eder,» demişti. «Ne olacağı bilinmez ki!»

Doktor bunun üzerine etli omuzlarını havaya kaldırmış, beyaz pamuklu ceketinin yakasındaki sigara küllerini üflemişti.

«Eğer kendini daha iyi hissetmene yarayacaksa o başka.» demişti. «Her ay sana ne yapmamı istiyorsun?»

«Şey... her zamanki şeyleri.»

«Sence her zamanki şeyler nedir peki?»

«Tartılmak, tansiyon ölçmek. Ciğer muayenesi. İdrar ve kan tahlilleri. Göğüs muayenesi. İç muayene. Zührevi hastalık testi.»

«Her ay zührevi hastalık testi mi?» diye bağırmıştı doktor. «Zoe senin durumunda böyle bir şeye hiç gerek yok. Yılda bir iki kere yeterlidir, inan bana.»

«Ben istiyorum,» demişti Zoe inatla. Doktor da kabul etmişti.

Kısa boylu bir adamdı. Oyuncak ayılara benziyordu. Yaşı altmışların ortalarındaydı. Bol miktarda beyaz saç, mermi gibi kafasını meleklerin kutsal halesi gibi çevreliyordu. Onun altında şen çizgilerle dolu, etleri aşağılara sarkıp duran tombul suratı vardı. Her yanı sarkıyordu yüzünün. Yürüdükçe sallanıyordu da.

Elleri kocaman, enli ve güçlüydü. Parmakları kara tüylerle kaplıydı. Ayağında yün çorap üstüne kapalı terlik bulunurdu. Bazan iç muayeneye başlayacağı sırada hemşirenin uzanan elindeki yanık puroyu zor kaptığı da olmuştu.

Zoe Kohler'e göre, masmavi gözlü, tonton bir ihtiyardı. Zoe'yu korkutmuyor, çekingenliğe de sürüklemiyordu. Ona her şeyi anlatabilirim, diye düşünüyordu Zoe. Her şeyi. Anlattığı zaman adamın şoka kapılmayacağından, kızmayacağından, tiksinmeyeceğinden emindi.

Nisan ayının ilk salı günü, ayın da birine rastlıyordu. Zoe Kohler randevusundan birkaç dakika önce geldi. Allahtan bekleme odasında yalnızca iki hasta görülüyordu. Resepsiyoncuya geldiğini haber verdikten sonra, oradaki **Mimarlık** adlı eski dergilerden bir tanesini eline alıp oturdu. Başhemşire Gladys salona girip Zoe'ya elinden geldiği kadar tatlı biçimde gülümseyerek, «Doktor sizi bekliyor,» dediğinde saat yediye on vardı.

Gladys gudubetin biriydi. Kocaman omuzlu, kocaman kalçalı, hafif ama belirgin bıyıklı bir kadın. Zoe bir kere onun bir çelik dolabı kaldırıp başka yere koyuşunu izlemişti. Kartondanmış gibi tutuyordu dolabı. Doktor Stark ona Gladys'in boşanmış olduğunu, on iki yaşındaki oğlunun da Virginia'da, askeri okulda öğrenci olduğunu söylemişti. Kadın şimdi dört kedisiyle yalnız oturuyordu.

Zoe Kohler birkaç dakika sonra Doktor Stark'ın odasında oturmaktaydı. Doktorun yeni bir puro yakışını, bol bol duman üfleyip bunları eliyle dağıtmaya çalışışını izliyordu.

Adam yarım gözlüklerinin üzerinden Zoe'ya dostça baktı.

«Eee,» dedi. «Kendini iyi hissediyor musun?»

«İyiyim.»

«Dışarı çıkman düzenli mi?»

Zoe başını sallarken gözlerini yere indirdi.

«Ya yemeklerin?»

«İyi yiyorum.»

Doktor, Glodys'in açıp önüne getirdiği dosyaya göz attı.

«Vitamin mi alıyorsun?» dedi. «Hangilerini?»

«Çoğunu. A, B-kompleks, C, E, ve bazı mineraller.»

«Hangi mineraller?»

«Demir, çinko, magnezyum.»

«Başka? Başka ne haplar alıyorsun?»

«Doğum kontrol hapımı. Kan ilâcımı. Choline hapımı. Alfalfa. Lecithin...»

«Başka?»

«Bazan bir Librium. Midol. Anacin. Sancılandığım zamanlarda belki bir Darvon. Uyuyamadığım zaman Tuinal.»

Doktor ona bakıp içini çekti.

«Vay canına!» dedi. «Amma kokteyl, ha! İnan bana Zoe, eğer dengeli besin alıyorsan, o vitaminler, o mineraller, o ıvır zıvırlar zerre kadar gerekli değil.»

«Kim dengeli besin alabiliyor ki!» diye meydan okudu Zoe.

«Peki ya Choline?»

«Erken bunamayı önlüyormuş diye okudum.»

Adam arkasına yaslanıp kahkahayla güldü. Kuvvetli sarı dişlerini gösterdi.

«Senin gibi genç bir kadın bunamaktan korksun, ha!» dedi. «Ben olsam neyse. Sen bu hapları biraz azaltmaya çalış, tamam mı?»

«Tamam.»

«Söz mü?»

Zoe başını salladı.

«İyi öyleyse.» Masasının üzerindeki zile bastı. «Şimdi Gladys'le git. Ben bir iki dakikaya kadar geliyorum.»

Muayene odasında Zoe bütün elbiselerini çıkardı, üçlü paravanın tepesine takılı duran plâstik askıya astı. Oradaki çarşafa sarındı. Gladys, elinde muayene formuyla hazırdı.

Zoe baskülün üzerine çıktı. Gladys ağırlıkları öne arkaya kaydırdı.»

«Altmış bir,» dedi. «Nasıl beceriyorsun bunu? Benim bir bacağım o kadar gelir. Pabuçlarını giysen iyi edersin. Yerler çok soğuk.»

Zoe'ya geniş ağızlı plastik bir kap uzattı.

«Her zamanki bağışta bulun bakalım,» deyip eliyle tuvaletin kapısını gösterdi.

Zoe oraya girdi ve elinden geleni yaptı ama durum umutsuzdu. Bir süre sonra Gladys kapıyı biraz araladı.

«Olmuyor mu?» diye sordu. «Ellerine ve bileklerine biraz sıcak su akıt.»

Zoe söyleneni yaptı, yararını da gördü. Muayene odasına döndüğünde elindeki kap yarıya kadar doluydu. Aslında ağzına kadar doldurmuştu ama, sonra utanmış, yarısını dökmüştü. Kabı Gladys'e uzatırken yüzüne bakmıyordu.

Az sonra Doktor Stark geldi. Purosunu dikkatle tablaya bıraktı. Zoe çelikten yapılmış, kolları olmayan bir tekerlekli taburede oturuyordu... Doktor da karşısındaki tabureye tünedi. Koca cüssesi taburenin her yanından taşıyordu.

«Eveeet,» dedi. «Şu tehlikeli ameliyata başlayalım bakalım.»

Hemşire ona stetoskopu uzattı. Doktor Zoe'ya çarşafı indirmesini işaret etti. Zoe omuzlarını açtı, çarşafı, beline dolayıp tuttu.

Doktor stetoskopu kendi kıllı kolunda ısıttı, sonra Zoe'nun göğsüne, kaburgalarına dayayıp dinlemeye başladı.

«Derin nefes al. Bir daha. Bir daha.»

Zoe emredileni yaptı.

«Güzeeel. Güzeeeeel,» dedi doktor. Zoe'nun sandalyesini çevirdi, diski bu sefer omuzlarına, sırtına dayayıp dinlemeye koyuldu. Parmak eklemleriyle bir iki vurdu. «Bu makine sapasağlam,» diye rapor verdi.

Stetoskopu boynuna asıp elini Gladys'e uzattı. Hemşirenin elinde tansiyon ölçer hazırdı. Stark bandı Zoe'nun pazısına doladı, hava basmaya başladı. Gladys eğilip okudu.

«Biraz yüksek,» dedi doktor. «Çok az ama. Dert edecek bir şey değil. Şimdi Drakula numarasına geçelim.»

Gladys bu sefer enjektörle iğneyi uzattı, Zoe'nun kolunun aşağı kısmını tutup döndürdü. Zoe başını çevirdi, uzaklara baktı. Doktorun güçlü parmakları kolunda biraz gezinip damarı buldu. İğne kolaylıkla battı. Eli kelebek gibi hafifti. Ama Zoe yine de iğnenin derisini deldiğini, vücuduna girdiğini hissetmişti. Renkli kanı dışarıya doğru süzülmeye başladı.

Birkaç saniye sonra doktor koluna bastırdı, iğneyi geriye çekti. Enjektör dolmuştu. Gladys'e uzattı. Hemşire onu alıp bir

kenara koydu, Zoe'nun kolundaki deliğin üzerine küçük, yuvarlak bir yapışkan bant bastırdı.

Doktor Oscar Stark, «Şimdi de eğlence programı başlıyor,» dedi.

Tekerlekli taburesini yaklaştırıp Zoe'nun çıplak memelerine, gözlüklerinin ardından dikkatle baktı. Zoe başını eğdi. Yarı kapalı gözleriyle doktorun kıllı parmaklarının cildi üzerinde gezinişini izliyordu. Kara solucanlar gibi.

Adam parmak uçlarındaki yassı yerleri kullanarak daireler çiziyor, cildi ve altındaki dokuyu hissetmeye çalışıyordu. Her iki memeyi de dikkatle muayene etti, hatta koltuk altına doğru da ilerledi. Sonunda meme başlarını biraz sıkarak işini bitirdi. Zoe Kohler artık gözlerini sımsıkı kapamıştı.

«İyi,» dedi Doktos Stark. «Artık uyanabilirsin. Sen kendin de göğüs muayenesi yapıyor musun, Zoe?»

«Şey... hayır.»

«Neden? Sana nasıl yapılacağını göstermiştim.»

«Doktor yapınca daha başka. Bir profesyonelin eliyle başka oluyor.»

«Hımmmm. Sabahları spor için koşuyor musun?»

«Hayır.»

«Aferin. Kaç kadın memeleri dizlerine sarkmış durumda geliyor, bir bilsen. Bir gün koşmaya başlarsan sağlam bir sutyen giy de öyle koş. Tamam. Şimdi demir ata binelim bakalım.»

Gladys yardım ederek onu yastıklı muayene masasına yatırdı, başının altındaki yastığı ayarladı, ayaklarını yukarı alıp yerlerine yerleştirdi, vücudunu beline kadar örten çarşafı düzeltti. Doktor Stark sandalyesini ayaklarıyla yöneterek Zoe'nun bacakları arasına girdi. Hemşire doktorun lâstik eldivenlerini giymesine yardım ediyordu.

Önce öne eğilip baktı. Vajina ağzını parmaklarıyla açarak kontrol etti, klitorisi yukarıya itti. Sonra yana uzandı, hemşire eline plastik bir spekulum tutuşturdu.

«Acıtırsa haber ver,» dedi doktor. «Sanmıyorum, çünkü numarası sana uygun.»

Spekulumu yavaşça içeriye yerleştirirken bir parmağını vajinanın alt cidarına bastırıyor, âlete yön veriyordu. Âlet yerine girince sap döndü, kanatlar açıldı, klik diye bir sesle kilitlendi. Zoe bu sesi zaten bekliyordu ama, duyduğu zaman yüzünü buruşturmadan edemedi.

«İyi misin?» diye sordu Doktor Stark.

Zoe hafif bir sesle, «Evet,» dedi.

Tavana bakıyor, alt dudağını ısırıp duruyordu. Acı duyduğu yoktu. Yalnızca küçük düştüğünü hissediyordu.

«Rahat bırak kendini,» dedi doktor. «Yararı olur. Çok gerginsin. Derin soluklar al.»

Zoe kendini rahat bırakmaya çalıştı. Mavi gökleri, yeşil çayırları, sakin suları düşündü, derin soluklar aldı.

«Spatula,» dedi doktor alçak sesle.

Zoe hiçbir şey hissetmedi ama, doktorun o sıra test için doku parçası aldığını biliyordu. Plastik spatula, rahminin içinden hücreler kazımaktaydı. Zoe Kohler'in bazı parçaları vücudundan ayrılıp götürülüyordu.

Stark'la hemşire çabuk ve tecrübeli ellerle bir çalışma yaptılar. Az sonra spatula çekilmiş, spekulum kapanmıştı. Dışarı çekilmekte olduğunu hissetti Zoe. İçindeki gerilim gevşemeye başladı.

Doktor Oscar, o tatlı, tonton adam, bacaklarının arasında ayaktaydı.

«Gerginleşme,» diye öğütledi. Eldivenli parmaklarını yavaşça vajinaya kaydırdı, cidarlara basa basa ilerledi. Öbür elini de karnın alt kısmına bastırıyordu. Avuç aşağıya, parmaklar yukarıya... Zoe ikisinin arasında kalmıştı.

«Ağrı var mı?»

«Yok,» dedi Zoe soluk soluğa.

«Fazla duyarlılık?»

«Hayır.»

Doktor karnın üstüne basa basa muayenesini sürdürdü. Her iki yandan, ortadan... aşağıya, oyluklara doğru.»

«Burada ağrı?»

«Yok.»

«Burada?»

«Yok.»

«Ya burada?»

«Yok.»

«Şimdi bir dakika daha sabır.»

Zoe bekledi. Ne geleceğini biliyordu.

Doktor eldivenli parmağını pelte gibi bir kreme batırıp rektuma soktu. Hâlâ vajinada olan parmakla bu yeni parmağı kullanarak, ikisinin arasındaki adale duvarını muayene etti. Öbür eliyle hâlâ karnın üstünden bastırıyordu.

Zoe gözlerini fincan gibi açmış tavana bakmaktaydı. Bağırmamaya ahdetmişti. Acı değildi duyduğu. Arasıra bir burkulma, dokuların açılıp gerildiği duygusu, dış dünyaya açılma duygusu... ama acı yoktu. O halde ne diye gözyaşlarını tutmak için bu kadar mücadele ediyordu? Bildiği yoktu.

Parmaklar yavaşça, kolayca, yumuşak hareketlerle geri çekildi. Doktor Stark eldivenlerini sıyırıp çıkardı. Zoe'nun çıplak dizine bir şaplak attı.

«Harika,» dedi. «Hiçbir kusur yok. Durumun iyi. Şimdi giyin ve odama uğra.»

Purosunu yakalayıp kapıdan çıktı.

Gladys, Zoe'nun masadan kalkmasına yardım etti. Zoe'nun bacakları titriyordu. Gücünü toplayana kadar, hemşire ona destek oldu.

«Tamam mı?» diye sordu.

«İyiyim, teşekkür ederim, Gladys.»

«Üstüne krem bulaştıysa, banyoda yumuşak kâğıt var. Giyindiğin zaman doktorun odasına geçebilirsin.»

Zoe yavaşça giyindi, saçlarına bir tarak vurdu. Kuvveti tükenmiş gibi hissediyordu kendini ama, her nedense tok ve mutlu bir duygu yayılmıştı içine.

Doktor Stark masasının başına geçmişti. Gözlüğünü alnının tepesine itti, çizgili alnını yorgun yorgun oğuşturdu.

«Her şey normal gözüküyor,» dedi. «Laboratuar testlerinin raporları üç güne kadar gelir. Bir terslik beklemiyorum. Çıkarsa telefon ederim. Çıkmazsa etmem.»

«Ben sizi arayabilir miyim?» dedi Zoe telâşla. «Siz aramamışsanız? Üç dört gün içinde?»

«Elbette,» dedi Doktor. «Neden olmasın?»

Güdük kalmış purosunu tablaya bıraktı, esnedi, yine o kocaman, lekeli dişlerini gösterdi. Sonra parmaklarını şişko göbeğinin üzerinde birbirine geçirdi, iyilik dolu gözleriyle Zoe'ya baktı.

«Âdetler normal mi, Zoe?»

«Evet. Yirmi altı, yirmi yedi, veya yirmi sekiz gün arayla. O civarda.»

«İyi, Gelecek seferki ne zaman?»

«On nisanda,» dedi Zoe hemen.

«Sancılar hâlâ devam ediyor mu?»

«Evet.»

«Ne zaman başlıyor?»

«Bir ya da iki gün önce.»

«Çok mu?»

«Gittikçe kötüleşiyor. Kanama başlayıncaya kadar da durmuyor.»

Doktor yüzünü buruşturdu, sonra başını salladı.

«Söyledim sana, Zoe,» dedi. «Bu işe fiziksel bir neden bulamıyorum. Keşke öğüdümü tutsan da bir... danışmana gitsen.»

«Herkes beni deli doktoruna göndermek istiyor.» diye patladı Zoe.

Doktor çabucak başını kaldırdı.

«Herkes mi?»

Zoe ona bakmıyordu. «Bir dost,» dedi.

«Sen ne dedin ona?»

«Hayır dedim.»

Doktor içini çekti. «Eh, senin vücudun, senin hayatın,» dedi. «Ama bu çileyi çekmek zorunda da değilsin Sancıları yani.»

«O kadar da ağrımıyor.»

Oysa ağrıyordu.

Aynı akşam saat sekiz buçukta Doktor Oscar Stark ofisinin kapı yanındaki zile bastı. Zilin sesi yukarda, evde duyuluyordu. Karısı bu sesi duyunca, doktorun on, on beş dakikaya kadar yukarıya geleceğini anladı. Yemek o zaman yenecekti.

Doktor resepsiyoncuyla hemşirelere veda etmiş, onları evlerine yollamıştı. Beyaz pamuklu ceketini çıkardı. Tuvaletlerden birine girip yıkandı, temizlendi. Eskimiş, kadife smokin ceketini giydi. Dirsekleri iyice parlamıştı artık ceketin. Yorgun adımlarla birinci kattaki salonları dolaşıp bütün ışıkları kapattı, ilâç dolabının kilitli olduğundan emin olmaya çalıştı, kapıları pencereleri kontrol etti.

Geniş merdivenleri yavaşça çıktı. Her adımda trabzana asılıp kendini yukarı çekiyordu. İki yıl içinde emekli olmaya bir kere daha ahdetti. İşini ve bu binayı satacak, belki bir yıl daha çalışmayı göze alıp yerine birini yetiştirecekti.

Sonra Berthe'yle birlikte New York'dan ayrılabilir, Florida'da yazlık bir daire alabilirlerdi. Dostlarından pek çoğu daha şimdiden gitmişlerdi oraya. Berthe'yle kendisi de dinlenmeyi haketmişlerdi artık. Biraz huzur. Biraz güneş.

Bu hayallerin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Berthe o akşam mantarlı arpa çorbası hazırlamıştı. Dokto-

run en sevdiği çorba. Arkasından rosto. Stark'ın keyfi bir anda yerine geldi. Yemekten önce hafif bir viski içip bir puro yaktı.

«Yorucu bir gün müydü?» diye sordu karısı.

«Her günden farklı değil.»

Karısı gözlerini kısıp ona baktı.

«Zoe Kohler'in günü müydü gene?» dedi.

Doktor şaşırmıştı. «Onu biliyor muydun?»

«Tabii. Sen anlattın ya!»

«Anlattım mıydı?»

«İki kere,» dedi kadın başını sallayarak. «Her ayın ilk salı günü.»

Doktor karısına sevgiyle baktı. «Bu güzel çorbayı neden yaptığını şimdi anlıyorum,» dedi.

Berthe gülümseyerek, «Her ayın ilk salısı,» dedi. «Seni kendine getirmek için yapıyorum. Oscar, acaba bu kadın... Anlarsın ya, bazı kadınlar zevk alırlar... Öyle demiştin.»

«Öyledir,» dedi doktor ciddi bir sesle. «Ama bu kadın için geçerli değil. Bu kadına azap oluyor.»

«Azap mı? Yani canı mı acıyor? Sen mi canını yakıyorsun?»

«Yo, hayır Berthe. Hayır, hiç değil. Beni böyle düşünmeyecek kadar iyi tanırsın. Bence bu iş ona bir tür ceza. Böyle görüyor.»

«Neyin cezası? Bir şey mi yapmış?»

«O nasıl soru öyle? Ben nereden bileyim?»

«Hadi, yemeğimizi yiyelim?»

Yemek salonuna geçtiler. Gölgelerle dolu bir salon.

Doktor, «Pek bir şey yaptığını sanmıyorum,» diye açıklamaya çalıştı. «Bence ceza istemesi kendini suçlu bulduğundan değil. Bence kendini değersiz buluyor.»

«Benim psikolog kocam.»

«Eh, benim fikrim bu,» diye tekrarladı adam inatla. «Her ay muayeneye geliyor. Hem de ihtiyacı olmayan bir muayeneye. Bu ona değersizliğinin cezası oluyor. Bunu böyle görünce memnun oluyor.»

«Hah!» dedi karısı. «Puronu bırak da çorbanı iç.»

Sancılar iyice kötüleşmişti. Yuttuğu hapların hiçbiri geçirmiyordu. Ağrı, tâ vücudunun derinliklerinden geliyor, dalga dalga yayılıyordu. Sanki bağırsaklarını büküyor, içini çarpıtıyordu. Dev bir el iç organlarını yakalamış sarsıyor, sağa sola döndürüyor, sonra geri çevirmeye çalışıyordu. Zoe bağırmak istedi.

Çarşamba akşamı işinden erken çıktı. O gün nisanın dokuzuydu. Bay Pinckney erken gitme isteğinin nedenini duyunca anlayışlı davranmıştı.

«Yarın gelme istersen,» demişti. «İdare ederiz.»

«Yoo,» dedi Zoe. «Yarına bir şeyim kalmaz.»

Doğruca eve gidip banyoyu dayanabileceği kadar sıcak suyla doldurdu. Orada bir saat kaldı. Su soğudukça üstüne tekrar sıcak açıyordu. Banyonun içine bakıp anlamlı lekeler aradı ama, berraktı. Âdeti henüz başlamamıştı.

Bir dizi vitamin ve mineral yutup ancak ondan sonra giyinmeye başladı. Doktor Stark'ın dediğine aldırmıyordu. Bu vitaminlerin kendisini yaşattığına iyice inanmıştı. Giyinirken bir kadeh de beyaz şarap yudumlamaktaydı. Sancılar azalmış, kılık değiştirmiş, hafif ve inatçı bir zonklamaya dönüşmüştü.

Yüzünü boyamak ve yeni sarışın perukasını giymek için 72. Sokaktaki Filmore'a kadar gitmeye üşeniyordu ama, komşularla kapıcının kendisini değişmiş görmesi gibi bir tehlikeyi göze alcmazdı.

Hem, evinden doğruca Coolidge Oteline gitmek de ayrı bir tehlikeydi. Belki taksi şoförü hatırlardı onu. Dolambaçlı yollar her zaman için daha iyiydi.

Coolidge'i seçmesinin nedeni, oteller dergisinde, kongreler ve satıcı toplantıları bölümünde okumuş olduğu yazıydı. Coolidge'de iki kongreyle bir de siyasal toplantı vardı. 840 odalı bir oteldi. Yedinci Caddeyle, 50. Sokağın köşesinde. Times Meydanına çok yakın olduğu için buraya ayak üstü içki içmeye uğrayanlar da çok olur, herhalde barları ve kokteyl salonları epey kalabalık olurdu.

Üzerlerine küçük kalpler işlenmiş, iftaiye kırmızısı kilotla sutyenini giydi. Külot çorabı kızıla kaçan renkte ve parlaktı. Orospu topuklu bant pabuçlarını ayağına geçirdi. Giydiği daracık elbise siyaha çalan bir koyu yeşildi. Parlıyordu. Kumaşı kombinezon gibi inceydi. Omuzlar ip gibi ince askılarla tutturuluyordu.

İki saat sonra Coolidge Otelinin New Orleans salonunda küçük bir banketin başında yalnız oturmaktaydı. Trençkotu katlanmış, yanındaki boş yere konmuştu. Sigara ile beyaz şarap içiyordu. Başını çevirmiyordu ama gözleri her taraftaydı.

Burası küçük, loş bir salondu. Yarı dolu. Üç kişilik orkestra, köşedeki platformun üzerinde caz çalmaktaydı. Sakin, gü-

rültüsüz, rahat bir yer. Yani nisbeten. Zoe Kohler, acaba Altın Sahil Salonunda şansım daha mı iyi olurdu, diye düşünüyordu.

Kapıdan giren erkeklerin çoğu ikili üçlü gruplar halindeydi. Şapkaları, paltoları yoktu. Yakalarında rozetleri parıldıyordu. İlk yöneldikleri yer mutlaka bar oluyordu. Küçük masalarda birkaç çift vardı. Fazla değil.

Saat on birden biraz sonra kapıda yalnız bir adam belirdi. Bir an durup bakındı.

Bana gel, diye telepatik mesajlar yolluyordu Zoe Kohler ona. **Bana gel.**

Adam ona doğru baktı, durakladı, sona o tarafa doğru ilerledi.

Aslanım, diye düşünürken ona hiç bakmıyordu Zoe.

Adam onunkine bitişik masaya oturdu. Zoe trençkotuyla çantasını biraz daha kendine doğru çekti. Kokteyl servisleri yapan kız gelince, adam burbonla su ısmarladı. Sesi derin, titreşimli bir baritondu.

Uzun bir boyu vardı. Bir seksen falan. Kambur duruyordu. Hemen hemen tümüyle keldi. Çerçevesiz gözlük takmıştı. Yüz çizgileri sevimliydi ama yanakları biraz fazla dolgundu. Ellerinin üstlerinde fena yara izleri vardı. İsim rozetini göğüs cebinin üstüne takmıştı. Zoe çaktırmadan bir göz attı. MERHABA! BANA JERRY DERLER.

Bitişik masalarda oturuyorlardı. Zoe bir şarap daha söylerken adam da ikinci bir burbon istedi. Ne konuşuyorlar, ne de birbirinin bulunduğu tarafa bakıyorlardı. Sonunda adam ona doğru eğilerek;

«Özür dilerim,» dedi.

Zoe soğuk soğuk baktı. Adam dazlak tepesine kadar kıpkırmızı kesildi. Neredeyse vazgeçip geri çekilecekti.

«Ih... şey... acaba size kişisel bir soru sorabilir miyim diyordum.»

«Sorabilirsiniz,» dedi Zoe ciddi bir sesle. «Ben ister cevap veririm, ister vermem.»

«Ih...» dedi adam gene. «Şu giydiğiniz elbise... O kadar güzel ki. Karıma New York'dan bir armağan götürmek istiyordum. Ona çok yakışır.» Sonra telâşla ekledi. «Size yakıştığı kadar değil tabii. Ama... nereden aldığınızı merak ettim. Eğer...» Sesi sönüp bitti.

Zoe ona gülümsedi.

«Teşekkür ederim,» dedi. Eğilip rozete ilk defa görüyormuş

gibi baktı. «Teşekkür ederim Jerry. Ama ne yazık ki bu elbiseyi aldığım dükkân çoktan kapandı.»

«Yaa,» dedi adam. «Çok fena. Ama bakın, belki de siz karıma güzel bir şey almak için nerelere bakmam gerektiğini öğütleyebilirsiniz.»

Artık yüzyüze dönmüşlerdi. Adam gözlerini büyük çabalarla onun göğüslerinden yüzüne kaldırıyor, sonra bakışları elinde ol madan tekrar aşağıya kayıyordu.

Bir süre birbirlerini yoklayarak konuştular. Jerry, Little Rock'dan geliyordu. Arkansas Eyaletinden. Hazır yemek servisi yapan bir dizi restoranın bölge müdürüydü. Zoe onun ellerindeki yara izlerine dokundu.

«Ne oldu?» dedi. «Savaş yarası mı?»

Adam ilk defa gülerek, «Yoo,» dedi. İnsanın hoşuna giden koyun gibi bir gülüşü vardı. «Ocak parlamıştı,» diye devam etti. «Geçecek. Eninde sonunda.»

«Benim adım İrene,» dedi Zoe yumuşak bir sesle.

Jerry birer içki daha ısmarladı. Zoe bu arada trençkotuyla çantasını öbür yanına geçirmiş, Jerry de ona yanaşmıştı. Zoe dizini onunkine yasladığı zaman önce aceleyle geri çekildi, sonra tekrar yaklaştı.

New Orleans salonu dolmuştu. Her masa dolu olduktan başka, barda da iki üç sıra insan duruyordu. Orkestra daha bir canlı çalmaya başlamıştı, dalgın garson kızlar sağa sola koşuşuyorlardı. Zoe Kohler'in içine güven gelmişti. Artık onu kimse hatırlamazdı.

Jerry, «Burası çok gürültülü,» dedi. «Doğru dürüst konuşulmuyor.» Bir yandan çevresine şikâyetçi bakışlarla bakıyordu.

«Nerede kalıyorsun, Jerry?»

«Ne?» diye sordu adam. «Bir daha söyle. Duyamadım.»

Zoe dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. Neredeyse dokunacak kadar. Sorusunu tekrarladı.

«Ha, şey, burada, bu otelde,» dedi ama sarsılmış gibiydi. «On dördüncü katta.»

«Odanda içecek bir şeyler var mı?»

«Bir şişe viskinin yarısından fazlası duruyor. Burbon.»

Zoe'ya dikkatle bakıyordu.

Zoe, «Bir parti yapsak olmaz mı?» diye fısıldadı. Dili adamın kulağına doğru uzandı.

«Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım,» dedi Jerry boğuk bir sesle. «Yemin ederim ki hiç yapmamıştım.»

Otomatik asansörde onlardan başka bir çift daha vardı ama dokuzuncu katta indiler. Jerry ile İrene yolun geri kalanını yalnız çıktılar.

Jerry tedirgin bir sesle, «Dikkat ediyor musun, on üçüncü kat yok,» dedi. «On ikiden sonra on dört geliyor. Herhalde kimse on üçüncü kattan oda istemez diye düşünmüşlerdir. Uğursuzluk. Oysa bak ben on dördüncü kattayım ama aslında burası on üç. İçim de hiç rahat değil.»

Zoe elini onun koluna dayadı. «Çok tatlısın,» dedi.

«Sahi mi?» Memnun olmuştu.

Odaya girip kapıyı kilitledikleri zaman Jerry ona karısının ve evinin resimlerini göstermek için cüzdanını açtı. Bayağı ısrar etmişti resimleri göstermek konusunda. Evi, köpeği... Zoe resimlerdeki etkisiz sarışına, çevresi ağaçsız eve ve çok güzel köpeğe baktı.

Resimleri en köşelerinden tutup geri uzatırken, «Jerry, sen çok şanslı bir erkeksin,» dedi.

«Biliyorum.»

«Çocukların?»

«Yok,» dedi Jerry kısaca. «Henüz çocuğumuz olmadı.»

Yaşı herhalde otuzların sonlarında olmalıydı. Hatta belki de kırk. Demek çocuğu yoktu. Yazık doğrusu, diye düşündü Zoe. Ama karısı nasıl olsa başkasıyla evlenirdi. Zoe bunun böyle olacağından emindi. Resimlerdeki kadın öyle birine benziyordu.

Jerry bavulunu açıp karıştırdı ve elinde hemen hemen dolu bir şişe burbonla doğruldu.

«**Voilà!**» derken **Viola** gibi telâffuz etti. Zoe bunu bilmeyerek mi, yoksa espri olarak mı yaptığını anlayamadı.

«Ben içmesem iyi olur,» dedi Zoe. «O beyaz şaraplar beni biraz tuttu. Ama sen keyfine bak.»

«Emin misin?»

«Eminim.»

Jerry su bardağına kendi için biraz viski koydu. Eli titrediği için şişe bardağın ağzına çarpıp tıkırdıyordu.

Zoe'nun yüzüne bakmadan, «Dinle beni,» dedi. «Sana daha önce hiç böyle bir şey yapmadığımı söylemiştim. Doğruydu. Seninle açık konuşmam gerek. Bilmediğim bir şey var. Acaba sen...»

Çaresiz bakışlarla bakıp sustu.

Zoe kalkıp yürüdü, onu iki kolundan tuttu, yüzüne bakıp gülümsedi.

«Neyi merak ettiğini biliyorum,» dedi. «Para istiyor muyum, İstiyorsam önce mi ödemelisin, yoksa sonra mı? Doğru mu?»

Jerry başını aptal aptal salladı.

«Jerry,» dedi Zoe anlayışla. «Ben profesyonel değilim. Seninle buraya gelişimin nedeni, zevk aldığım için. Eğer bir erkek, benimle hoşça vakit geçirdi diye sonradan bir armağan vermek isterse o başka ama...»

«Aa, tabii İrene» derken viskisini yuttu Jerry. «Anlıyorum.»

«Radyo var mı bu odada?» dedi Zoe. «Haydi aç da şu programı başlatalım.»

Adam başucu radyosunu açtı. Disko müziği çalıyordu.

Zoe parmaklarını şıklatarak, «Harika.» dedi. «Dans sever misin?»

Jerry yine viskisinden kocaman bir yudum aldı. «Pek iyi bilmem,» diye karşılık verdi.

«Öyleyse ben kendi kendime dansedeyim.»

Eğilip doğrularak, kıvrılıp bükülerek odanın içinde dansetmeye başladı. Elleri havada, parmakları hâlâ şıklıyordu. Topukları durmadan halının tüylerine takılmaktaydı. Askılarından biri kaymış, omzunu büsbütün açıkta bırakmıştı.

Jerry yatağın üstüne oturdu, viskisini dudaklarına götürdü, şaşkın gözlerle onu izlemeyi sürdürdü.

«Bu giysiler fazla,» dedi Zoe. Müziğe uyarak yaklaşıp ona arkasını döndü. «Fermuarımı aç,» diye buyruk verdi.

Jerry söz dinleyip fermuarı aşağıya çekti. Fısıltıya benzer bir ses çıktı. Zoe öteki askıyı da omzundan kaydırınca elbise yere düştü, adımını atıp içinden çıktı. Eğilip yerden aldı, sandalyenin üzerine fırlattı.

Bir an olduğu yerde durup Jerry'ye baktı. Kalp işlemeli çamaşırları, kızıl çorapları, yüksek topuklarıyla. O da ona bakıyordu. Derken müzik değişti, bir tango başladı. Zoe odanın içinde kayarak dansetmeye koyuldu.

Jerry boğulur gibi bir sesle, «Sana yemin ederim ki ömrümde başıma böyle şey gelmemişti,» dedi. «Çok güzel kadınsın İrene. İnanamıyorum.»

Zoe gülerek, «İnansan iyi edersin, çünkü doğru,» dedi.

Müzik bitene kadar dansetmeyi sürdürdü. Spiker bir motor yağının reklâmını yapmaya başlayınca Zoe Kohler pabuçlarını ve çorabını çıkardı. Jerry gözünü yere dikmişti.

«Jerry,» diye seslendi.

Adam başını kaldırıp ona baktı.

Zoe ellerini beline dayadı, ağırlığını bir kalçasına verip ötekini dışarı itti, başını soru sorar gibi bir yana eğdi.

«Beğendin mi?» diye sordu.

Jerry kafasını salladı. Korkmuş ve mutsuz görünüyordu. Zoe ona yaklaştı, hemen önünde durdu. İki dizinin arasında. Sonra adamın başını iki avucu arasına alıp misk gibi kokan göbeğine yasladı.

Kısık bir sesle, «Sen şu elbiselerinden kurtul, hayatım,» dedi. «Ben bir tuvalete gireyim, hemen yanına geliyorum.»

Çantasını alıp banyoya doğruldu. Omzunun üzerinden geriye baktığında Jerry'nin kendisine bakmadığını farketti. Gözleri yine yere dikilmişti.

Banyoda her zamanki hazırlıklarını yaparken, bu seforkinin güç bir tip olduğunu düşünüyordu. Harekete geçmiyordu bir kere. Normal değildi. Güveni yoktu. İyi olmamıştı bu

Zoe banyodan çıktığında çırılçıplaktı. Havlu yine sağ koluna ve eline sarılıydı. Şen bir sesle, «İşte geldim!» diye seslendi.

Jerry soyunup yatağa yatmamıştı. Yalnızca ceketiyle yeleğini çıkarmış, kravatını gevşetip yakasını açmıştı. Hâlâ yatağın kenarında oturuyordu. Öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Yeniden ağzına kadar doldurduğu viski bardağını yaralı ellerinin arasında çevirip duruyordu.

Zoe'nun sesini duyunca başını çevirip baktı. Dehşet içindeymiş gibi:

«Aman Tanrım!» dedi.

Zoe yatağa öbür tarafından yaklaştı. Jerry'nin arkasına, yatağın üzerine dizini dayadı. Sol eliyle adamı geriye, kendine doğru çekti, karnına yasladı.

«Jerry,» dedi, «Neyin var?»

«Ah, İrene, olmayacak bu böyle. Yapamam, üzgünüm. Yapamam. Bak, paranı yine vereceğim. Vaktini böyle ziyan ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama karımın evde beni nasıl beklediğini düşününce...»

Zoe onu sakinleştirmek ister gibi, «Şşşş, şşşş,» dedi. Sol elinin yumuşak avucunu onun alnına dayayıp başı geriye çekti, iki göğsünün arasına yasladı. «Düşünme bunları,» dedi. «Hiç bir şey düşünme.»

Havluyu bıraktı, çakının ucunu sol kulağın altına batırdı ve hırçın bir hareketle sağa doğru çekti. Bıçak takıldıkça zorlayarak çekiyordu.

«Adamın vücudu elektriğe tutulmuş gibi yataktan sıçradı, bardak düştü, içki döküldü. Dizlerini dik tutamayan Jerry yere yığıldı.

Ama Zoe'yu şaşırtan bu değildi. Şelâle gibi fışkıran o kan! Dev bir fıskiye! Bir sel! Öyle uzağa fışkırmıştı ki, doğrudan duvara çarpmış, şimdi aşağıya doğru akıyordu.

Zoe bir an hayran bakışlarla duvardaki damlaları izledi. Sonra yatağın öbür yanına emekleyip Jerry'nin üzerinde durdu, eğildi. Adam hâlâ can çekişiyor, bacakları kıpırdıyor, göz kapakları titriyordu.

Gerçi çıplak değildi ama, farketmezdi. Zoe onun cop gibi organını görmek için zaman harcamadı. Çakısını pantolonun üstünden saplarken yine, «İşte, işte, işte!» diye tekrarlıyordu.

Bir süre sonra doğruldu, çevresine mahmur bakışlarla baktı. Hiçbir şey değişmemişti. Yedinci Cadde'nin trafik sesini hâlâ duyabiliyordu. Üstlerinden bir uçak geçmekteydi. Dışardaki koridorda da ayak sesleri vardı. Birisinin güldüğünü duydu. Bitişik odada sifon çekildi.

Zoe, Jerry'ye baktı. Gitmişti. Canı yerdeki halıya akmış, bitmişti. Başucu radyosu gene disko çalıyordu. Zoe banyoya gidip tuvalet kâğıdı kopardı, radyonun düğmesini onunla çevirdi, müziği susturdu.

Öyle dikkatliydi ki!

DÖRT

Edward X. Delaney iki otel cinayetinin bilmecesine fena halde aklını taktığının farkındaydı. Başka şeyler düşünmeye çalışıyor, kendini oyalamaya uğraşıyordu ama, düşünceleri gene dönüp dolaşıp o iki kişinin ölümüne takılıyordu. Nasıl olmuştu. Neden olmuştu. Kim yapmış olabilirdi.

Ayaklarını masaya dayamış otururken içini çekti, bir puro yaktı, gözlerini karşı duvara dikerek merakına teslim oldu, o konuyu düşünmeye başladı.

Polislik mesleğindeki deneyimleri ona bu işi yapanın kriminal bir psikopat, bir deli, bir kaçık olduğunu fısıldıyordu. Çünkü bu işte bir amaç bulmak hemen hemen olanaksızdı. Muhteris biri yapmış olamazdı. Hiçbir şey çalınmamıştı ki!

Bir dürtüyle ajandasındaki sayfaları çevirdi, dolunay zamanlarının bir etkisi olup olamayacağını hesapladı. Cinayet günleriyle dolunay arasında hiçbir ilgi yoktu. Masasının çekmecesini öfkeyle iterek kapattı.

Rastgele kurban seçen ve öldüren bir katiiin durumunu aydınlatabilmek için hiçbir tümdengelim yöntemi kullanılamıyordu. İşin güçlüğü buradaydı. Bir kulpu yoktu bu olayın. Bir başlangıç noktası yoktu.

Yapılacak daha iyi bir işim olmadığına göre bari oyalanayım, diye söylenerek iki maktul için birer dosya açtı. Çavuş Boone'un anlattıklarını bir bir hatırlamaya çalışarak bu dosyalara işledi. Sonra üçüncü bir dosya çekti ve üzerine «Suçlu» diye yazdı.

İki maktul hakkında bilinenleri dikkatle okuyup bir ilişki, bir bağlantı bulmaya çalıştı. Boone'a söylediğinden başka bir şey bulamadı. Bu adamların ikisi de New York'a gelmiş orta yaşlı ziyaretçilerdi. Kentin orta bölgesindeki otellerde kalıyorlardı. Bu bilginin hiçbir önemi olmadığının kendi de farkındaydı. Ama düzenli bir insan olduğu için bunu da dikkatle not etti.

Suçluya ayrılan sayfada şunlar yazılıydı:

1. Erkek veya kadın olabilir.
2. Siyah naylon peruka giyiyor.
3. Akıllı, dikkatli; çok zeki değilse bile, kurnaz.

Bunları yazmış olmak bile içine bir doyum duygusu verdi. Gerçi sonuca daha çok yaklaşmış değildi ama, boşluk içindeki bir bilmeceye bir düzen getirmenin ilk adımını atmıştı hiç değilse. Anormal güdülerden doğan bir suçu çözmek için mantık uygulamanın baş yolu, düzen getirmekti onun bildiği kadarıyla.

21 Mart sabahı gene çalışma odasında oturmuş, aynı olayları düşünüyordu.

Belki de George T. Puller ile Frederick Wolheim iş hayatlarının bir döneminde aynı adamı işe almış, sonra da her ne sebeptense, kovmuş olabilirlerdi.

Aradan yıllar geçtikten sonra bu kovulan adamın düşmanlığı suç işlettirecek düzeyde bir öfkeye dönüşmüş, kalkıp eski işverenlerini aramasına, bulmasına ve gırtlaklarını keserek öldürmesine yol açmıştı. Hiç de olmayacak şey değildi.

Telefon çaldığı zaman hâlâ bu ihtimali düşünmekteydi. Bunun nasıl incelenebileceği konusuna geldiğinde, telefonun zili çalmıştı. O dalgın dalgın kulaklığa uzandı.

«Ben Edward X. Delaney.»

«Şef, ben Boone. Bilmek istersiniz, diye düşündüm. Söylediğinizi yaptım. Yanıma Suç Sahnesi Ekibinden birini alıp Pierce Oteline, Wolheim'in öldürüldüğü odaya gittim. Adam koltukta iki naylon saçın bulunduğu noktaya kadar gerekli ölçüleri aldı.»

«Eee?»

«Şef, her şey yaklaşık oluyor tabii. Yani, insan koltuğa oturduğu zaman altındaki yumuşak minder basılıyor bir kere. Anlıyorsunuz, değil mi? Bu yüzden, saçların durduğu yerden kuyruk sokumuna kadar tam bir ölçü alınması zor iş.»

«Elbette.»

«Her neyse,» diye devam etti Boone, «biz elimizden geleni yaptık. Bu sefer Laboratuar Servisi ile Adli Tıp bize yardımcı olamayacaklarını söylediler. Ama Adli Tabibin asistanlarından biri, Amerikan Tabiat Tarihi Müzesi'nden bir uzmana sormamızı salık verdi. Bir antropologmuş. Kemik parçalarından tüm iskeletler kurmakta da üstüne yokmuş.»

«İyiii,» dedi Delaney. Boone'un işi bu kadar sıkı tutmasından memnun kalmıştı. «O ne dedi peki?»

«Ona ölçüleri verdim, bir saat sonra da beni telefonla aradı. Tahminine göre... ki söyleyeceği rakamın tahminden başka bir şey olmayacağını iyice belirtti... O koltukta oturan insanın boyu 1.70 ile 1.75 arasındaymış.»

Bir sessizlik oldu.

«Şef?» dedi Boone. «Hâlâ oradasınız, değil mi?»

«Evet,» dedi Delaney yavaşça. «Hâlâ buradayım. Bir yetmişle bir yetmiş beş. Bu orta boylu bir erkek olabileceği gibi, uzun boylu bir kadın da olabilir.»

«Tamam,» dedi Çavuş. «Ama gene de bir şeydir, değil mi? Yani elimizdeki bilgilere bir şey eklemiş olduk.»

Delaney elinden geldiği kadar hevesle, «Elbette,» dedi. Bu ipucunun ne kadar zayıf olduğunu söylemeyi canı istemiyordu. Çavuş nasılsa biliyordu öyle olduğunu.

Boone sesini daha alçaltarak, «Evet, işte böyle,» dedi. «Bizimki kendisi gelmeden yapılan her işi tekrar kontrol ettiriyor. Herhalde haklıdır. O sorumluluk almadan önce yapılmış hatâları yüklenmek istemiyor belli ki.»

«Hı-hıı,» dedi Delaney. Slavin'in adamlara böyle vakit kaybettirmesini ve onlara güvensizliğini belli etmesini çok budalaca bulmuştu.

«Şef, sizden bir ricada bulunabilir miyim?»

«Elbette. Ne istersen.»

«Bu soruşturmayla ilgili olarak sizi bazen arasam olur mu?» Çavuş sesini iyice kısmıştı. «Arada sırada. Hem size bilgi vermek, hem yardım istemek için.»

Bu Müdür Muavini Ivar Thorsen'in fikri olmalıydı. «Çavuş, sen Delaney'i her gün arasan iyi edersin. Nasılsa dostsunuz. Ona soruşturmanın gidişatı hakkında bilgi ver. Yeni fikirleri var mı, öğren.» demiş olmalıydı.

Bundan bir tek anlam çıkıyordu. Demek Thorsen, Teğmen Martin Slavin'in tecrübelerine tam anlamıyla güvenmiyordu.

«Beni istediğin zaman arayabilirsin, Çavuş,» dedi. «Hep buradayım.»

«Teşekkür ederim, efendim.» Boone'un sesinde yine şükran vardı.

Delaney telefonu kapattı. Suçlunun dosyasına yeni bir not ekledi:

4. Boyu yaklaşık 1.70-1.75 arası.

Sonra mutfağa gitti, kendine güzel bir sandviç yaptı. Islak bir sandviç olduğu için de lavabonun üzerine eğilerek yedi.

Edward X. Delaney'in bu konuda konuşmak istediği biri vardı ama, hâlâ hayatta olup olmadığından emin değildi. Dedektif Çavuş Albert Braun. Eskiden New York Eyaleti Savcısı'nın yanında çalışmıştı Braun. Ama on beş yıl kadar önce emekliye ayrılmış, sonra da Delaney onun izini kaybetmişti.

Braun daha başlangıçta polis mesleğine, hukuk mezunu olarak katılmış biriydi. Hem de örgüte lise mezunlarını bulup almanın bile bir mesele olduğu zamanlarda. Beş yıl boyunca yaya devriye olarak çalışmış, bir yandan bölgedeki üniversitede ceza hukuku kurslarına gitmişti. Uzmanlık dalı, suç psikolojisiydi.

Polisliğinin ilk yıllarında güvenilir bir eleman olarak tanındı. Gerçi uçta uçta bir başarısı olmuyordu ama, güvenilir bir elemandı işte. Kendisine «Arf» diye bir isim takılmıştı. Buldoğa benziyordu çünkü.

Braun için söylenenlerden bazıları hâlâ aklındaydı Delaney'in. «Ona bir evin önünde nöbet beklemesini söyleyip gidin. Oralarda görebileceği 1.65 boyunda, beyaz, elli yaşlarında.

kır saçlı, ekose ceket giymiş bir erkeğe göz kulak olmasını söyleyin. İki yıl sonra geldiğinizde Arf'ı gene orada görürsünüz. Size hemen 'Henüz görünmedi,' diye rapor verir.»

Sonunda Albert Braun'un yetişme biçimi, bilgisi ve zekâsı anlaşılabilmiş, kendisine dedektif olarak altın plâket verilmiş, peşpeşe terfi etmiş ve çavuş rütbesiyle savcılığa atanarak emekliliğine kadar orada hizmet etmişti.

Emekliliğinden çok önce, bölümün suç tarihi uzmanı olarak isim yapmıştı. Kriminoloji üstüne iki bini aşkın kitaplık bir kütüphaneye sahipti. Eski davalar, silâhlar ve kriminal metodolaji üzerindeki bilgisi ansiklopedikti.

New York dışındaki eyaletlerin emniyet müdürlükleri nice defa ona danıştığı gibi, yabancı ülkelerden de sorular geldiği olurdu. Hatta İnterpol'den bile. Ayrıca New York polislerine soruşturma teknikleri hakkında bir kurs verir, çeşitli üniversitelere de konuk konuşmacı olarak sık sık davet edilirdi.

Delaney, Braun'un hiç evlenmediğini hatırlıyordu. Queens yöresinde otururdu. Şef, kendi özel telefon defterine bakıp Braun'un numarasını aradı. Küçük, siyah, fazla hırpalanmış bir defterdi Şefin telefon defteri. Bazı numaralar öyle eski tarihlere aitti ki, numaranın başındaki kot üç yerine iki haneliydi.

Albert Braun'un numarasını bulup çevirdi. Telefon yedi kere çaldıktan sonra, tam kapamaya karar verdiği sırada, soluk soluğa bir kadın sesi, «Evet?» diye cevap verdi.

Delaney, «Orası Albert Braun'un evi mi?» diye sordu.

«Evet, öyle.»

Şimdi herhalde kadına «İhtiyar hâlâ hayatta mı» diye kaba bir soru soramazdı. Onun yerine:

«Acaba Bay Braun'la görüşmek mümkün mü?» diye sordu.

«Şu anda değil,» dedi kadın. «Kim arıyor acaba?»

«Adım Edward X. Delaney. Bay Braun'un eski bir dostuyum. Kendisiyle yıllardan beri görüşüp konuşamadım. Umarım sağlığı iyidir.»

«Pek iyi sayılmaz,» derken kadın sesini iyice alçalttı. «Üç yıl kadar önce düşüp kalçasını kırdı. Ondan ötürü de zatürree oldu. Geçen yıl bir inme indi. Şimdi daha iyi ama hâlâ zamanının çoğu yatakta geçiyor.»

«Çok üzüldüm.»

«Yine oldukça iyi sayılır. O yaşta biri için.»

«Evet,» dedi Delaney. Kadına kim olduğunu, orada ne işi

olduğunu sormak istiyordu. Kadın bu soruya sorulmadan cevap verdi.

«Benim adım Martha Kaslove,» dedi. «Üç yıl önce düştüğünden beri Bay Braun'un evinde kalıp ona ben bakıyorum.»

«Eh, yalnız olmadığına sevindim,» dedi Şef. «Ben kendisiyle konuşmayı umuyordum ama bu durumda rahatsız etmek istemem. Aradığımı kendisine söylerseniz memnun olurum. Adım Edward X. ...»

«Bir dakika,» dedi kadın. «Siz onu polislikten mi tanıyordunuz? Emekli olmadan önce mi?»

«Evet. Hem de iyi tanırdım.»

«Bay Braun'a pek fazla ziyaretçi gelmiyor. Hatta hiç gelmiyor.» Sesi üzgündü. «Ailesi zaten yok. Komşular arasıra uğruyorlar ama, onu değil, beni görmeye geliyorlar. Bence eski bir dostunun gelmesi ona çok yararlı olur. Acaba size zahmet olmazsa...»

«Elbette,» dedi Delaney hemen. «Memnuniyetle. Ben şimdi Manhattan'dayım. Yarım saate kadar oraya varmış olurum.»

Kadın mutlu bir sesle, «İyi.» dedi. «Şimdi kendisine bir sorayım, Bay Laney.»

«Delaney,» diye düzeltti Şef. «Edward X. Delaney.»

«Bir dakika bekler misiniz?»

Ama bekleme bir değil birkaç dakika sürdü. Sonunda Bayan Kaslove telefonun başına döndü.

«Sizi görmeyi istiyor,» dedi. «Çok heyecanlandı. Hatta giyinmeye kalkıştı. Kendisini traş etmemi de istiyor.»

«Harika.» dedi Şef. Bir yandan telefona gülümsüyordu. «Yola çıktığımı söyleyin ona.»

Okuma gözlüklerini, defterini, iki tükenmez kalemini ve iyi yontulmuş kurşun kalemini cebine yerleştirdi, lâcivert kalın kruvaze paltosunu giydi ve İkinci Codde'de içki satan bir dükkâna yürüdü. Bir şişe Glenvilet İskoç viskisi seçti, hediye ambalajı yaptırdı, sonradan kahverengi torbaya koydurdu.

Kuzeye doğru gitmekte olan bir taksiyi durdurdu, binip kapıyı çekti. Şoföre Albert Braun'un adresini verdi.

Şoför dönüp onun yüzüne baktı. «Ben Queens'e gitmem,» dedi.

Delaney en tatlı sesiyle, «Elbette gidersin,» diye karşılık verdi. «Ya da onun yerine şu köşedeki 251. Karakola gideriz. Ya da tercih edersen güneye iner Merkeze uğrarız, orada bir şikâyetname doldururum.»

Şoför tiksinmiş gibi bir suratla, «Hey Tanrım!» dedi, öfkeli bir hareketle arabayı vitese geçirdi.

Yollarına sessizce devam ettiler. Delaney'in sessizlikten bir şikâyeti yoktu tabii. Aklından Albert Braun'a sormak istediği şeyleri sıraya sokmaya çabalıyordu.

Ev, ağaçlı, çimenli bir caddede, sevimli bir evdi. İlkbahar ve yaz geldiğinde küçük kasabaları andıracak, diye düşündü Delaney. Çimenlerde yürüyen insanlar, çitlerini onaranlar, çiçeklerini sulayanlar... New York'ta böyle sokaklar olduğunu unutmuştu Delaney çoktan.

Herhalde Bayan Kaslove onu pencerede bekliyor olmalıydı. Daha ön kapıya varmadan kapının açıldığını gördü. Kadın iri yarıydı. Kapı ağzını dolduruyordu. Pırıl pırıl gözlü, anne havalı, düzgün ciltli bir kadın.

Sıcacık, hoş bir sesle, «Bay Delaney?» diye sordu.

«Evet. Siz de Bayan Koslove olmalısınız. Tanıştığımıza memnun oldum.»

Şapkasını çıkardı, el sıkıştılar. Kadın onu küçük giriş holüne aldı, şapkasıyla paltosunu dolaba astı.

«Sizi nasıl hevesle beklediğini anlatamam,» dedi. «Aylardır onu bu kadar canlı ve hayat dolu görmemiştim.»

«Keşke bilseydim...»

«Bilmeniz ve unutmamanız gereken şey, onun epey hasta olduğu. Gördüğünüz zaman durumundan şoka kapılmayın. Yatalak değil gerçi. Ama kalktığı zaman tekerlekli sandalye kullanıyor. Çok kilo verdi. Yüzünün sol tarafı da... anlarsınız... İnme nedeniyle...»

Delaney başını salladı.

«Bir saat,» dedi kadın kesin bir sesle. «Doktor her seferinde bir saat ayakta kalmasına izin veriyor. Canını sıkmamaya, üzmemeye de dikkat edin.»

«Üzmem» Şef, elindeki paketi kaldırıp gösterdi. «Bir içki içebilir mi?»

«Günde bir kadeh çok hafif kokteyl. Bardakları odasının banyosunda bulacaksınız. Ben bir koşu gidip biraz alışveriş yapacağım. Sizin saatiniz dolmadan dönerim.»

«Acele etmeyin,» diye gülümsedi Delaney. «Siz dönmeden onu yalnız bırakmam.»

«Odası merdiven başından sonra, sağ tarafta. Sizi bekliyor.»

Şef içine derin bir soluk çekti, merdivenlerden yukarı ya-

vaşça çıktı. Bir yandan çevresine bakınıyordu. Neşeli döşenmiş bir evdi burası. Samimi. Desenli duvar kâğıdı, desenli kanepe örtüleri, parlak perdeler, kaliteli halılar... Her şey temiz ve pırıl pırıldı.

Yatak odasındaki adam beyaza boyanmış bir iskeletti sanki. Motorlu ve tekerlekli bir sandalyeye oturtulmuş, sandalye odanın orta yerine çekilmişti. Tığla örülmüş bir battaniye, dizlerine iyice örtülmüş, yanları içeriye tıkılmıştı. Omuzlarına da ayrıca bir şal sarılmıştı. Kolalı beyaz gömlek giymiş, yakasını açık bırakmıştı. Gerdanı ölgün bembeyazdı.

Yüzü garip bir mimik yapar gibi kıvrılmış görünüyordu. Delaney, Albert Braun'un kendisine sırıtmaya çalıştığını farketti. Bir adım ilerledi, ihtiyarın yaprak gibi elini tutup sıktı. Avucunda bir salkım üzüm tutuyormuş gibi hissetti.

Gülümseyerek, «Nasılsın?» dedi.

«İdare ediyorum.» Braun'un sesi çatlaktı. «İdare ediyorum işte. Sen nasılsın, Komiser? Üniformanı giyersin sanmıştım. Emniyette işler nasıl? Her zamanki cümbüş mü?»

Delaney bir an kararsızlık geçirdi, sonunda, «Haklısın,» dedi. «Her zamanki cümbüş. Ama seni tekrar gördüğüme çok memnunum, profesör.»

«Profesör mü?» Braun'un yüzü tekrar kıvrıldı. «Bana profesör diyen tek polis de sensin,» dedi.

«Profesörsün ama.»

«İdim. Eskiden. Ama gerçek sayılmaz. Nezaket gereği... şeref unvanı gibi. Aslında bir anlamı yoktu. Dedektif Çavuş Albert Braun. Esas kimliğim oydu. Anlamı olan da oydu.»

Şef başını anlayışlı anlayışlı salladı. Elindeki paketi uzattı. «Seni sıcak tutacak bir şey getirdim,» dedi.

Braun zayıf bir hareket yaptı. «Böyle bir şeye mecbur değildin. Paketi sen açsan iyi olur. Kollarımda pek fazla kuvvet yok bugün.»

Delaney kâğıtları yırtıp çıkardı, şişeyi adamın tekerlekli sandalyesine doğru tuttu.

«Skoç,» dedi Braun. Titreyen parmaklarını şişeye dokunduruyordu. «İnsanı âşıkken daha âşık eden içki. Hadi, eski günlerin anısına birlikte içelim.»

«Hiç teklif etmeyeceksin diye korkuyordum.» İhtiyarı kıkır kıkır gülerken bırakıp banyoya yürüdü, içkileri hazırladı. Önce kendi bardağına bir miktar alıp bir dikişte bitirdi, etkileninceye kadar musluğun kenarını tutup bekledi. Kendini hazırladığını

sanıyordu ama, Albert Braun'un durumu geno de şoka sürüklemişti onu.

Sonra su bardaklarına iki içki koydu. Braun için hafif, kendisi için koyu renk. İçkileri alıp yatak odasına döndü. Bardağı uzattığında, Braun'un zayıf parmaklarının onu iyice yakaladığından emin olmadan kendi elini çekmedi.

«Otur, yüzbaşı, otur,» dedi ihtiyar. «Şuradaki koltuğu al. Yastıkları pufla gibi. Sana hazırlattım.»

Edward X. Delaney, ha kırıldı, ha kırılacak gibi gözüken koltuğa tedbirlice oturdu, kadehini kaldırdı.

«Sağlıklı ve uzun bir yaşama,» dedi.

«Ben sağlıklı yaşama içiyorum. Uzun yaşamak aptalların işi. İnsan bütün dostlarının öldüğünü görüyor. Kendimi atom savaşından arda kalmış gibi hissediyorum. Söylesene, Ernie Silverman'a ne oldu? Hatırlıyor musun onu? Hani bir zamanlar...»

Böylece sohbet başlamıştı. Yirmi dakika boyunca geçmişi andılar. Konuştuklarının çoğu eski dostlar hakkında dedikodulardı. Bir de tabii eski düşmanlar hakkında. Daha çok Braun konuşuyordu. Dudakları içkisine değdikçe gevezeliği de artmaktaydı. Delaney adamın ağzına aldığı yudumu ne zaman, nasıl yuttuğunu hiç farkedemiyordu ama, bardaktaki sıvı düzeyi sürekli düştüğüne göre, yutuyor olmalıydı.

Sonunda Ihtiyarın bardağı boşaldı. Tekrar uzattığında eli hiç titremiyordu.

«Bu biraz tadlandırılmış sudan başka bir şey değildi,» dedi. «İkincisini biraz daha bir şeye benzetelim lütfen.»

Delaney kararsızlık içindeydi. Braun gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Suratı karmaşık ifadeli bir korku maskesi gibiydi.

Bütün kemikleri düğüm düğümdü sanki. Parşömen gibi derisinin altında belli oluyorlardı. Tüy gibi kır saçlar, balmumu kafasının üstünde kabarıyor, gözlerinde bir film tabakası varmış gibi dalgınlık okunuyordu. Bakışları zaten dışa değil, kendi içine dönmüş gibiydi. Çökük şakaklarında siyah damarlar şişmişti.

«Martha'nın sana ne söylediğini biliyorum,» dedi Braun. «Günde bir tek hafif içki... tamam mı?»

«Tamam,» Delaney hâlâ kararsızdı.

«İçkiyi hep aşağıda tutuyor,» diye yakındı iskelet. «Ulaşamıyorum. Yaşım seksen dört.» Kavga eder gibi konuşuyordu.

«Oyun bitiyor artık. Sence istediğimden mahrum mu kalmalıyım?»

«Hayır,» dedi Delaney. «Bence mahrum kalmamalısın.»

Braun'un bardağını aldı, banyoya yürüdü. İki kadeh daha viski ve su karışımı hazırladı. Kıvamı orta ile kuvvetli arasında. Odaya döndüğünde Braun'un soluk balık gibi eli bardağı kapıverdi, hemen dudaklarına götürüp tattı.

«Hah, şimdi bir şeye benzedi,» dedi, tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslandı. Delaney ona dikkatle baktı. Gözlerindeki film tabakası yokolmuştu. Zeki bir avukat gibi bakıyordu çevresine ihtiyar.

«Bunca yolu gelişin herhalde ölmekte olan bir bunağın elini tutmak için olamaz,» dedi.

«Haklısın, değil.»

«Ah Demir Pençe,» dedi Braun sevgiyle. «Bir suçu çözebilmek için kimi olsa kullanır diye ün salmıştın zaten.»

«Evet, doğru. Kimi olsa ve ne zaman olsa. Sana sormak istediğim bir şey gerçekten var. Bir suç. Benim sorumluluğumda değil. Bir dostun kuyruğu sıkıştı. Ben de seninle konuşacağım diye söz verdim ona.»

«Adı ne dostunun?»

«Abner Boone, Dedektif Çavuş. Tanıyor musun?»

«Boone? Boone, ha? Galiba derslerime geliyordu. Babası devriye miydi? Hani vurulmuştu?»

«Ta kendisi.»

«Elbette hatırlıyorum. İyi çocuktu. Derdi neymiş?»

«Galiba müzmin bir katil. Şimdiye kadar iki cinayet. Suç yöntemi aynı ama kurbanlar arasında ilişki yok. Yabancı cinayeti. İpucu yok.»

«İkinci bir Sam'in Oğlu mu?» Braun'un sesinde heyecan vardı. Öne doğru eğiliyordu. «Amma olaydı o da!» dedi. «Sen çalışmış mıydın o işte?»

«Hayır,» dedi Delaney kısaca. «Çalışmamıştım.»

«Ben o sıra emekliydim tabii. Ama gazetelerde ve televizyonda her gün izlemiştim. Notlar almış, kupürler kesmiştim. Bir gün o konuda bir kitap yazmak gibi çılgın bir fikrim de vardı.»

«Pek de çılgın sayılmaz,» dedi Delaney. «Şimdi Boone'un izlediği bu olayda...»

«Yaman davaydı.» Albert Braun yavaş konuşmaya başlamıştı. Kafası sap gibi boynu üzerinde öne yıkılıp duruyordu. «Harikaydı. Üniversitede son verdiğim konferansta ona değin-

miştim, hatırlıyorum. Peşpeşe rastgele öldürmeler. Katilleri güden nedenler...» Bollaşmış takma dişleri tıkırdadı.

«Evet, evet,» dedi Delaney aceleyle. Acaba adamı kaybetmek üzere miydi? «Ben de seninle onu konuşmak istiyordum. Güden nedenleri. Bir de, acaba Sam'in Oğlu gibi katiller arasında hiç kadın çıkmış mıydı? Peşpeşe rastgele öldüren bir kadın katil?»

«Kadın mı?» dedi ihtiyar. Başını bir çabayla kaldırmıştı. «Hepsi o konferansımda var.»

«Evet. Ama bana şimdi söyleyebilir misin? Sam'in Oğlu gibi bir olayda hiç kadın katil hatırlıyor musun?»

«Martha Beck,» dedi, Albert Braun. Hatırlamaya çabalıyordu. «Pennsylvania'lı bir kadın da vardı. Adı neydi? Unuttum. Çocuk bakıcılığı yapıyordu. Kurbanlarının da hepsini tanıyordu. Hepsi çocuk. Bir de Chicago fuarında bir kadın vard.. Yüzyılın başlarında galiba. Yazılara bakman gerek. Bir tür pansiyon işletiyormuş. Kiracılarını öldürüyormuş. Hareket nedeni gene muhteris olması.» Sırıtmaya çalıştı. «Sosis gibi doğruyormuş herkesi,» dedi.

«Ama yabancıları öldürmek?» diye direndi Delaney. «Yabancıları böyle peşpeşe öldüren kadın katil?»

«Hepsi son konferansımda var,» dedi Braun üzüntüyle. «İki gün sonra da düştüm. Merdivenler kaygan bile değildi. Takıldım işte. Sonu böyle geldi, Komiser. Tökezleyiveriyor insan.»

Boş bardağını uzattı. Delaney alıp banyoya götürdü, yeni içkiler hazırladı. Yatak odasına girdiğinde aşağıdaki sokak kapısının kapandığını duydu.

Braun'un başı önüne düşmüştü. Sivri çenesi, küçülmüş göğsündeydi.

«Profesör?»

Baş ağır ağır kalktı.

«Evet?»

«İşte içkin.»

Sıcacık parmaklar bardağı çevreledi.

«O konferansının metni yazılı mıydı? Daktilo edilmiş miydi?»

İhtiyarın kafası sallandı.

«Bir kopya alabilir miydim? Okumak isterdim.»

Braun doğrulur gibi oldu. Şefe pırıl pırıl gözleriyle baktı.

«Bir sürü kopya var,» dedi. «Çalışma odamda. Bak göstereyim.»

Sandalyenin kolluğundaki kontrol mekanizmasında bir iki

düğmeye bastı, ağır ağır kapıya doğru ilerlemeye başladı. Delaney acele yerinden kalktı, onu çok yakınından izledi. Ama Braun'un yardıma pek ihtiyacı yoktu. Sandalyesini kapıdan ustalıkla geçirdi, hole çıkınca döndürdü. Şef hâlâ yanıbaşındaydı. Herhangi bir şey olursa onu tutabilmek için.

Bir şey olmadı. Braun karanlık bir odaya girdi, sandalyesini durdurdu.

«Elektrik düğmesi sağ tarafta,» dedi.

Delaney arandı, düğmeyi buldu. Işık odayı aydınlatıverdi. Mağara gibi uzun bir odaydı. Hem çalışma odası, hem de kütüphane. Kaba yapılmış, boyasız kitap rafları tavana kadar tüm duvarları kaplıyordu. Ciltlerin bir kısmının kapakları iyice eskimiş deridendi. Sonra cep kitapları, dergiler, zımbalanmış veya fotokopisi çekilmiş akademik yazılar. Bir rafın tümü, dosyalara yerleştirilmiş fotoğraflarla doluydu.

Eskimiş bir masa, bir döner koltuk, dosya dolabı, ayrı bir masada daktilo, masa lâmbası, boynunu bükmüş bir deve tabanı.

Tozu alınmıştı odanın. Kirli değildi. Ama uzun zamandan beri kullanılmadığı her halinden belliydi. Masanın üzeri bomboştu. Havası da biraz bayat kokuyordu. Terkedilmiş, ölmeye bırakılmış bir oda.

Albert Braun çevresine bakındı. «Bütün kitaplarımı ve kâğıtlarımı John Jay Üniversitesine bırakıyorum,» dedi. «Vasiyetnameme yazdım.»

«Çok iyi,» diye karşılık verdi Delaney.

«Konferanslarım şurada, sol köşede. Aşağıdan üçüncü raf. Sarı zarflarda.»

Delaney oraya gidip aradı. En yeni dosyayı buldu, açtı. Aynı konuşmadan en az on iki kopya vardı: «Peşpeşe ve Rastgele İşlenmiş Cinayetler. Tarihçe ve Hareket Nedenleri.»

«Bir kopya alabilir miyim?» diye sordu.

Cevap gelmedi.

«Profesör,» dedi kesin bir sesle.

Braun'un enerjisi tükenmişe benziyordu. Başını bin güçlükle kaldırdı.

«Bir kopya alabilir miyim?» diye tekrarladı Delaney.

«Ne istersen al. Her şeyi al. Ne farkeder ki?»

Şef, Albert Braun'un son konferansından bir kopya aldı, uzunlamasına katlayıp ceketinin iç cebine soktu.

«Şimdi seni yatak odana götürelim,» dedi.

Ama kapıya döndüklerinde Bayan Kaslove'un iri yarı, anaç cüssesini gördüler. Başını dik tutamayan Albert Braun'a gözlerinde korkuyla bakıyordu. Hemen yaklaşıp cansız ellerden içki bardağını çekip aldı. Öfkeyle Edward X. Delaney'e döndü.

«Ne yaptın ona?» diye sordu.

Delaney cevap vermedi.

«Onu sarhoş ettin,» diye suçladı kadın. «Ölümüne sebep olabilirdin! Şimdi hemen buradan çıkıp git ve bir daha da asla dönme. Telefon etmeye falan çalışma, çünkü yüzüne kapatırım. Buralarda dolaştığını görürsem de hemen polis çağırıp seni içeriye tıktırırım, sorumsuz, iğrenç herif!»

Delaney, kadının Albert Braun'u yatak odasına götürmesini bekledi, sonra çalışma odasının ışıklarını söndürdü, merdivenlerden indi, paltosuyla şapkasını buldu, salondaki telefonu açıp kendine bir taksi çağırdı.

Kapıdan çıkıp kaldırımın üzerinde bekledi. Bu güzel sakin sokağı seyrediyordu bir yandan. Trafik yoğun olmadığı için çocuklar caddede kaykay yapıyorlardı. Evler güzeldi. Herkes özel hayatını yaşayabiliyordu.

Saat üç buçuğu biraz geçe Manhattan'a dönmüştü. Eve varıp mutfağa girdiği zaman buzdolabının kapağına seloteyple yapıştırılmış bir not gördü. Doğrusu Monica, kocasıyla haberleşmenin yollarını iyi biliyordu. Bir sempozyuma gittiğini, eve en geç beş buçukta döneceğini haber vermekteydi. Delaney'den pilici ve patatesleri dörtte fırına koymasını istiyordu.

Bu iş Delaney'in de hoşuna gitti. Az önce yaptıklarını hatırlamak istemiyordu. Ölmek üzere olan adamı böyle kullanmış olduğu için gerçi utanç duymuyordu ama, fazla düşünüp hatırlamayı da istemiyordu.

Altı tane tavuk budu vardı. Onları alıp her birini ikiye kesti. Alt kısımlar ve oyluklar. Sonra çalkalayıp kuruladı. Zeytinyağıyla oğdu, üstlerine soğan tozu, sarmısak tozu ve maydanozlu tuz ekti. Sonra on iki parçayı alüminyum kâğıttan yapılmış bir fırın tepsisine dizdi. Oyluk kısımlarını, derili tarafı alta gelecek şekilde yerleştirdi.

Dört büyük patates alıp yıkadı, kuruladı, nebati yağla oğdu, hepsini alüminyum kâğıda sardı. Monica ile ikisi dört tane fırınlanmış patatesi dünyada yiyemezlerdi ama, iki tanesi kalır, ertesi gün dilim dilim doğranıp tereyağında kızartılırdı. İçine soğan ve bol karabiber katarak. Çok güzel bir yemek olurdu böylece.

Fırını 350 Fahrenheit'e ayarladı, piliçlerle patatesleri içine yerleştirdi. Buzdolabını karıştırıp ne salatası yapabileceğini hesapladı. Bir göbek marul vardı. Onu alıp yaprak yaprak ayırdı, yıkadı, bir kâğıt havluya sardı, soğumak üzere tekrar buzdolabına koydu. Monica da, kendisi de marul yapraklarını acılı sosa batırarak yemekten hoşlanırlardı.

Sosu da hazırladı. Biraz mayonez, biraz ketçap, hardal. acı sos, tuz, biber, sarmısak tozu ve kurumuş maydanoz. Biraz karıştırdıktan sonra dinlenmek üzere buzdolabına kaldırdı.

İyi bir aşçı sayılmazdı. Farkındaydı bunun. Bir kere fazla sigara ve içki kullanıyordu. Bu yüzden damağının tad alma duyuları körelmişti. Ne zaman bir şey hazırlasa Monica yakınmaya başlıyor, yemeğin acısından kafa derisinin terlediğini söylüyordu.

Delaney bütün bunları yaparken elbisesini değiştirmemiş, yalnızca bir önlük takıp belinden bağlamıştı. İşler bitince önlüğü çözüp çıkardı, bir şişe gazoz alıp çalışma odasına geçti.

Yerine yerleşip gazozdan bir yudum aldı, okuma gözlüklerini gözüne taktı, Dedektif Çavuş Albert Braun'un son konferansını okumaya başladı. Bitirince ikinci kere okudu. Arada mutfağa gidip piliçleri tersyüz etti, tekrar biraz sarmısak ve soğan tozu ekti, ikinci bir gazoz aldı.

Peşpeşe Rastgele İşlenmiş Cinayetler
Tarihçe ve Hareket Nedenleri
New York Polis Örgütünden Emekli Dedektif Çavuş
Albert Braun

«İyi akşamlar, sayın bayanlar, baylar...

«Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi, cinayet dedektifi bir sanığın suçlu veya suçsuz olduğunu tespit edebilmek için üç noktayı gözönünde bulundurmak zorundadır. Araç, fırsat ve hareket nedeni. Suçlu silâhını seçmekte, fırsatını bulmakta özgürdür. Hareket nedeniyse seçilen, istenen kalıba sokulan bir şey değildir. Kendisi, o nedenin yarattığı bir kişiliktir. Suçun başarıya ulaşması veya başarısızlıkla sona ermesi de genellikle bu hareket nedenine bağlı olmaktadır.

«New York'un en son müzmin katili konusunda neler düşünebiliriz? Önceleri gazetelerin **44 kalibre katili,** daha sonra **Sam'in Oğlu** dedikleri suçlu konusunda. Birinci takma ad, katilin bugüne kadar altı yedi kişiyi öldürmekte kullandığı silâhtan ortaya çıkmıştır. İkincisi ise, katilin polise, basına ve tüm

kamuoyuna mesajlar gönderirken kendi kendine taktığı isimdir.

«Dedektifin aklı şöyle çalışır: Kendine Sam'in Oğlu diyor. Sam belki Samson'dan geliyor. Yani bütün gücü saçlarında toplanmış olan mitoloji kahramanından. Sonra bakıyoruz, öldürdüğü kadınlar uzun saçlı. Burada bir ilişki var mı? Bir ipucu? Yok, sanmıyorum. Fazla havada. Ama gene de bize, uzak bile olsa her ihtimalin nasıl arastırılması gerektiği, katili güden amaçları ararken nasıl her şeyin üzerinde ince ince durulması gerektiği konusunda bir fikir veriyor.

«Böyle toptancı bir katilin amacını araştırırken dedektif geçmişteki benzer cinayetlerin tarihçelerine döner, ve bu konudaki literatürün pek de zengin olmadığını görür. Irza geçme, soygun, hatta sanat taklitçiliği bile enine boyuna incelenmiş, analizleri yapılmış, şema haline getirilmiş, bilgisayarlarda değerlendirilmiş, dilim dilim doğranıp yıkanmış ve kurumak üzere asılmıştır. Oysa cinayetleri araştıran psikologlar, kriminologlar, sosyologlar ve amatör meraklılar, öldüren, tekrar öldüren, tekrar öldüren biriyle karşılaştıkları zaman, hareket nedenleri konusunda apışıp kaldıklarını görmektedirler.

«Bence bunun da bir nedeni vardır. Bu tür toptan cinayetler pek seyrek yeralan olaylar oldukları için belli bir sıralama, bir düzen düşünmek olanaksızdır. Her katil için durum farklı, her cinayet kendine özgüdür. Karındeşen Jack'le, Charles Manson'un, Unruh'un, Kara Yıldız'ın, Speck'in, Boston Canavarı'nın, Panram'ın, 'birini daha öldürmeden bana engel olun' diyen William Heirens'in, hiç yakalanamayan Zodiac'ın, Teksas kulesindeki tüfekçinin, Los Angeles Kasapları'nın, Houston'daki homoseksüel cinayetleri işleyenin, California Cellâdı'nın ilgisi nedir? Bunların hiç ortak noktası var mıdır?

«Hepsi de deliydi, diyeceksiniz. Parlak bir düşünce. John F. Kennedy'nin 'Hayat haksızlıklarla doludur,' sözü parlaklıkta bununla ancak rekabet edebilir.

«Hayır. Aslında bunların bizi şaşırtan ortak paydası, hepsinin erkek oluşudur. Peki bu korku tapınağında kadınlar nerelerde kalmışlardır? Çoğu zaman bu olaylarda kurban rolüne bürünmekte, fakat asla katil rolüne girmemektedirler. Ha, evet, gerçi Martha Beck vardı ama, onun da erkek bir işbirlikçisi vardı. Ayrıca onun hareket nedeni, muhteris olmasıydı.

«Biz ise burada toptancı cinayetlerin hareket nedeni olarak açgözlülük üzerinde durmuyoruz. Nebraska'lı bir ailenin

tüm fertlerinin ölümüne yol açan, Kentucky'de bir sülâleyi yokeden, evin köpeğini bile öldürten aile gerilimleri güdüsü de sözümüzün konusu değildir.

«Bizi ilgilendiren, peşpeşe işlenen tek tek cinayetler olup, genellikle uzun bir zamana yayılmış, kurbanların birbiriyle hiç bir ilişkisi olmayıp katile de yabancı olduğu cinayetlerdir. Şimdı siyasal ve askerî terörizmi unutalım. Hareket nedeni olarak geriye ne kalıyor? Paranoyak, şizofrenik diye iki kelime mırıldanıp işi orada bırakmak doğru mudur? Belki böyle yapmak bir psikoloğu tatmin edebilir ama, cinayet dedektifini asla tatmin etmez, çünkü onun davayı çözmesinde etiketler hiç işe yaramamaktadır.

«O halde dedektif neyi arayacaktır? Rastgele öldürmelerde hangi güdücü amaçlar var olabilir ki dedektif bunlara dayanarak suçlusunu izleyebilsin?

«Şimdi burada dikkat etmemiz, adımımızı temkinli atmamız gerekmektedir. Bastığımız yerler, tıpkı dalları dolaşmış bağların, dikenli tellerin, bataklık toprakların birbirine girmesi gibi, türlü güdücü nedenlerin birbirine dolaştığı ve birbirini etkilediği yerlerdir. Kelimeler düşünceleri ifade etmeye yetmez, ışığı parlatmak bir türlü mümkün olmaz. Zavallı psikologlar. Zavallı sosyologlar. Ne bir belli plan var, ne de bir belli yol. Sadece karanlık gölgeler. Hem de bol bol gölgeler.

«İlkönce **manyakça** bir şehvet. Acaba? Evet. Bu tür kişiler gerçekten vardır, eskiden de vardı, ve eğer ırza geçme istatistikleri doğruysa sayıları yarın daha da artacağa benziyor. Bu belki Karındeşen Jack'ın, Boston Canavarı'nın, Siyah Yıldız'ın, Heirens'in, Speck'in ve adı aklımdan çıkan birkaç başkasının durumlarını aydınlatmaya yeter. (Dikkatinizi çekerim, bu gece benden buna benzer epey **belki** duymak zorundasınız.) Adı aklımdan çıkanlar konusunda da bir şey söylemek istiyorum. Soyguncular, hırsızlar, kaçakçılar ve diğer suçlularla ilgili oldukça iyi bir belleğim vardır ama iş toptancı katillere geldi mi beynim bulutlanıverir. Sanırım bu bilinç dışı bir kendini koruma mekanizmasının harekete geçmesinden oluyor. Doğan korku çok fazla parlıyor, zihnin karanlıkta kalmak isteyen köşelerini gereğinden fazla aydınlatıyor da ondan olmalı.

«Cinsel Tutku: Duyulan ihtiras, sonradan nefretle, iktidarsızlıkla, aşksız seksin boşluğunun anlaşılmasıyla birleşince şiddete dönüşüyor. Kan isteği ortaya çıkıyor. İstek sonra ihtiyaç oluyor ve boğazında bir yumru hisseden katil daha ötesi

olmayan bir orgazmı arıyor. Durumunun farkında mı? Evet farkında. Kendi için ağlıyor, gözyaşları döküyor. Öldürdüğü insan için değil... başkasına acımaya vakti yok kendine acımaktan. Dudak rujunu kaptığı gibi aynaya gidip. 'Tekrar öldürmeden bana engel olun' diye yazıyor. Sanki bu isteğini yerine getirebilecek biri, ya da bunu isteyecek biri varmış gibi. Bu durumu cellâdın ilmiğine asılı bırakmakta yarar var. Diyorlar ki idam cezaları suçu engellemezmiş. Bu adamı engeller ama.

«İkincisi intikam. Bu Karındeşen Jack'a uygulanabileceği gibi, Boston Canavarı'na, Unruh'a, California çiftçilerini öldürene, Houstan'daki homoseksüel katile de uygulanabilir. Hatlâ geri kalanların hepsine ve elimizdeki en yeni örnek olan Sam'in Oğlu'na da uygulanabilir.

«Hareket nedeni olarak intikam bence şöyle tanımlanabilir: Belirli tip bireylerden, ya da belirli sınıf bireylerden nefret eden katilin hasta zihnine bu insanlar ölümü hakediyormuş gibi gözükür. Bütün kadınlar. Ya da bütün siyahlar, bütün homoseksüeller, bütün fakirler, bütün güçlüler, bütün güzel genç kızlar, bütün uzun kumral saçlılar...

«New York Polis Örgütü balistik raporlarını inceleyip, karşısında müzmin bir katil bulunduğunu anladığı zaman ortaya atılan ilk kuramlar, uzun saçlı kadınların öldürülmekte olduğu yolundaydı. Katilin belki uzun saçlı bir dilber tarafından reddedildiği, ya da küçük düşürüldüğü, bu yüzden intikam duygusuna kapıldığı ve onu tekrar tekrar öldürmeye kalktığı düşünülmüştü.

«Ama sonradan gelen raporlar bu kuramı çürüttü. Arada erkekler de vuruluyordu. (Bir tanesi vurularak öldürülmüştu.) Hem artık kadın kurbanlarının hepsinin de omuzlarına dökülen kumral saçları yoktu. Biri sarışındı. Ötekilerin ise saçları kısaydı.

«Ama hareket nedenl olarak intikam, hâlâ geçerli olabillrdi. Bir zamanlar Karındeşen Jack'ın fahişeleri öldürüp dişilik organlarını parçalamasına sebep olarak eskiden böyle bir fahişenin ona hastalık bulaştırmış olduğu bile düşünülmüştü. Derli toplu bir kuram. Ama benim kuramım da en az onun kadar derli toplu. Bu adam sürekli olarak fahişelerin yakınlığını arayan, kendini buna mecbur hisseden bir adamdı. Öldürmesi de kendi zayıflığını silmek, ayıbını ortadan kaldırmak içindl.

«Size söylemiştim, bu durumda biz, balta girmemiş bir ormanda yolunu kaybetmiş kişilere benziyoruz. Tepemizdeki ağaç

dalları arasından yolumuza bir tek güneş ışını bile sızamıyor. Karanlıkta sağı solu yokluyoruz, insan yüreğinin gizli kovuklarına ulaşmaya çalışıyoruz, ve elimizdeki tıbbî şema, ilkçağda yapılmış haritalara benziyor. Hani her tarafına «Bilinmeyen topraklar» yazılı olan, arasıra da «Burada canavarlar bulunabilir» diye yazılı olan o haritalara.

Üçüncü neden: Reddedilme. Bu da intikam nedenine sıkı sıkıya bağlı ise de, bir kişi tarafından, bir sosyal topluluk, sosyal sınıf tarafından değil de, dünya tarafından reddedilme duygusu oluyor. Burada katil, «Ben doğmayı kendim istemedim,» diye sızlanıyor. Buna verilebilecek tek cevap, «Kim kendi istedi ki?» diye sormaktır. Acaba Sam'in Oğlu bu reddedilenler grubundan mı?

«Bir zamanlar Panzram adında bir müzmin katil vardı. Zeki adamdı. Düşünmesini bilirdi. Ama bir serseri, bir başıbozuk olduğu için itilmiş, istismar edilmiş, ihanetlere uğramıştı. O da cevap olarak itti, istismar etti, ihanetlerde bulundu. Ve öldürdü. O kadar çok öldürdü ki, sanki niyeti insanları öldürmek değil, hayatı öldürmekti. Bütün insan soyunu yoketmek, o bittikten sonra nabzı atan, canlı olan her şeyi yoketmek... geriye yalnızca rüzgârda savrulan bir küller yığını bırakmak.

«İşte bu tümden reddedilme sonucuydu. Toplumun katili, katilin de toplumu reddetmesi. Hayatta hiç kimse size sırtını dönmedi mi? Siz kimseye sırtınızı dönmediniz mi? Biz burada yabancı bir gezegenin dilini anlamaya çalışıyor değiliz. Bu kelimeler aslında hepimizin içinde. Ama ağzımızdan çıkmasına izin vermiyoruz.

«Reddedilmenin ister gerçek, ister hayalî olsun, ortaya çıkardığı çılgın bir sonuç, katilin, «Ben varım. Ben benim» diye tutturması olmaktadır. Önemli bir insan olmak. «Bana dikkat etmek zorundasınız, dikkat etmenizi sağlamak için de, sokakta beni görmeden bakıp geçen o eblehlerden düzinelercesini öldürürüm,» demektedir. «O zaman benim ben olduğumu anlayacaksınız,» demektedir. Acaba Unruh New Jersey sokaklarında gezinip önüne çıkan yayaları, arabaların içindekileri vururken, tüfeğini doldurmak için duraklayıp sonra tekrar ateş etmeye devam ederken düşündüğü bu muydu?

«Ben benim. Dünya, bana dikkat et!» Önce reddedilme, sonra varlığını kanıtlamaya kalkışma. Cinayet bir ayna görevi yapıyor.

«Son olarak da tabii, her türlü ahlâk ve estetik ilkesine

karşı çıkan, **Punk** rock, **punk** modası, **punk** ruhlar. Yalnızca 'Küçük büyükten iyidir' demekle yetinmeyip, 'Hiçbir şey, herhangi bir şeyden iyidir,' demek. O zaman ne çıkıyor karşımıza? Herhalde mağara devrinde de bazı Neandertal adamların deli deli koşuşup 'Yükselenler Aşağı!' diye bağırdığı belli. Bu işler eskiden beri böyle.

«Sanırım dore bikinilerin altına giyilen savaşçı çizmelerine, bu tiplerin topluma yönelttikleri saldırılara düşük takatli bir gülümsemeyle karşılık vermeye hakkımız vardır. Gülebiliriz, evet. Çünkü bu tiplerin müziğinin, modasının, dilinin ve kişisel âdetlerinin ne kadar çabuk foslayıp, sonra da ele alınıp parçalanıp, cilâlanıp otuz saniyelik reklâmlara enflâsyon fiyatları karşılığı satılacağını pek iyi biliyoruz.

«Ama bunların arasında da bazı **punk** ruhların nihilizmi öylesine güçlü, negativizmi öyle umutsuz ki, hiç dönüş yapmalarına olanak yok. Asla! Anarşi dün icad edilmedi. Dostoyevski'nin şeytanları her zaman insanoğlunun içinde olageldi. «Kötü olan hiçbir şey yoktur,» diyen adamın az sonra «Her şey iyidir,» demek için pek de büyük bir adım atması gerekmemektedir.

«Nihilist, kendini aşiretin koyduğu tabudan yüksek göstermek için öldürür. Burada aşiret, toplumdur. Koyduğu tabu da, 'Öldürmeyeceksin' emridir. Ya da kurbanlarına inandıkları şeyin saçmalık, çılgınlık olduğunu göstermek için öldürür. Hangisi olursa olsun, katil anarşinin peygamberi olarak hareket etmektedir. Kendi inançsızlığı ona yetmemektedir. Başkalarını da kendi dinine girmeye zorlaması şarttır. Tabancanın namlusunu, bıçağın ucunu kullanarak da olsa.

«Çünkü nihilistin büyük bir korkusu vardır. Eğer dünyada bir tek kişi inancını korursa, kendisi mahvolacaktır. Bu yüzden ruhsal anarşist, hayatını önemsizlikler uğruna harcadığını farketmeden önce öldürmek zorundadır. Oysa ondan daha cahil ve daha az kuşkucu insanlar kendilerini bekleyen acıları büyük bir kararlılık içinde kabullenmişlerdir.

«İşte Charles Manson ve şen çetesinin yaptıklarında da hep nihilizmin kokusunu almaktayız. Sam'in Oğlu'ndan da buram buram ruhsal anarşi dumanları tütmektedir. Ama ben bunun tek amaç olduğuna da inanmıyorum. Burada daha iki güdücü amacın da etkisi vardır. En az iki, belki de daha fazla.

«İşte bu gece sizleri bu düşünceyle bırakıp ayrılmak istiyorum. Toptancı katillerin hareket nedenleri nadiren basit ve

nadiren tektir. Biz toprak solucanı değiliz ki! İnanılmaz derecede karmaşık, çok kalın bacaklı organizmalarız. Peşpeşe ve rastgele cinayetlerde, cinayet dedektifine düşen, işte bu sislerin arasında yolunu aramak ve kendisini katile götürecek ipuçlarını bütün bu karışıklığın arasından seçip ayırabilmektir.

«Sorularınız var mı?»

Yemek kötü değildi. Hattâ hiçbir bozukluğu yoktu. Piliç lezzetli ve iyi pişmişti. Fırında patatesler, üzerlerine konulmuş birer top tereyağı ve ekilmiş karabiberle gerçekten güzeldi. Marulun sosu da çok acı olmamıştı. Ayrıca sofrada iyi cins California şarabı da bulunmaktaydı.

Ama yemeği mahveden, Monica'nın o akşamki ruhsal durumuydu. Sessizdi bir kere. Suratı da asıktı. Çatalını yemeğine ağır ağır uzatıyor, hareketsiz oturuyor, bazen çatal tabağın üzerinde, havada boş bekliyordu.

«Ne oldu?» diye sordu Delaney.

«Hiiç.»

Masayı topladılar, kahvelerini ve küçük bisküvilerini alıp oturdular.

«Ne oldu?»

Gene aynı cevap.

«Hiç.» Ama yaşlar göz pınarlarında birikiyordu. Delaney homurdandı, ayağa kalktı, karısının üzerine eğildi. Kadın kolunu onun omuzlarına doladı.

«Monica, ne oluyor?» diye sordu.

«Bugün öğleden sonra,» diye anlatmaya başladı. «Katıldığımız sempozyumun konusu, çocuklara karşı işlenen suçlardı.»

«Ulu Tanrım!» dedi Delaney. Sandalyesini onunkine yaklaştırdı, elini avuçlarına aldı.

«Edward, öyle **korkunç**tu ki,» dedi Monica. «Kendimi hazırladığımı sanıyordum ama meğer hazır değilmişim.»

«Anlıyorum.»

«Renkli bir film gösterdiler. Çocuklara neler yapıldığını. Ölmek istedim inan ki.»

«Biliyorum. Biliyorum.»

Monica yaşlardan parlayan gözlerini ona çevirdi.

«Otuz yıl boyunca böyle şeyleri görmeye nasıl tahammül ettin, anlayamıyorum.»

«Alışamadım. Hiçbir zaman. Abner Boone neden öyle yıkıldı da içkiye başladı sanıyorsun?»

Monica şoka kapıldı. «Ondan mıydı?» dedi.

«Kısmen. Hatta çoğunlukla. İnsanların neler yapabildiğini görmek. Birbirlerine neler yaptığını görmek. Ve de çocuklara.»

«Acaba Rebecca'ya anlatmış mıdır? Yani içkiye neden başladığını?»

«Bilmiyorum. Herhalde anlatmamıştır. Utanıyor bundan.»

«Utanıyor mu?» diye patladı Monica. «Bu zavallılara acıdığı, yapılanlara karşı korku ve tiksinti duyduğu için mi?»

«Polislere böyle duygular gerekmez,» dedi Delaney ciddi bir sesle. «Hele işlerini görmelerine engel oluyorsa.»

«Galiba bir konyak içsem iyi olacak.»

Konyağı içip mutfağı temizledikten sonra ikisi birlikte Delaney'in çalışma odasına geçtiler. Monica masaya oturdu. Sol taraftaki çekmeceler ona aitti. Mektup kâğıtlarını, gelen mektupları, notlarını, randevu defterini orada tutardı. Kâğıtları çıkarıp çocuklara mektup yazmaya başladı. Hepsine. Eddie Jr'a, Liza'ya, Mary'ye ve Sylvia'ya.

Mektuplar bitince Delaney diplerine birkaç satır eklerdi. Genellikle, «Umarım iyisindir. Burada hava soğuk ama güneşli. Orada nasıl?» gibi sözler yazardı. Çocuklar bu satırlara, «Babamın hava raporları,» diye isim bile takmışlardı. Bir aile şakası haline gelmişti bu iş artık.

Monica içi öğüt dolu uzun mektuplarını yazarken Edward X. Delaney onun karşısındaki koltuğa oturmuş, ağır ağır konyağını yudumluyor, Braun'un konferansını üçüncü kere okuyordu.

Braun'un hareket nedenleri hakkında söyledikleri Delaney için sürpriz değildi. Polislikteki otuz yıllık hizmeti boyunca Delaney bu amaçların tek tek veya bir arada bulunduğu pek çok olayın çözümünde çalışmıştı.

Braun, etiketlerin psikologları ve kriminologları tatmin etmekle birlikte, soruşturmayı yöneten dedektifin hiç işine yaramayacağını söylerken ne dediğini biliyordu. Ama bu konuya pek kısa değinmişti.

Durum biraz, vahşi ormanda vahşi hayvanla karşı karşıya gelen insanın durumuna benzemekteydi. Hayvan insanı dişleriyle, tırnaklarıyla tehdit ederdi.

Bir biyolog, bir bilimci, laboratuarında çalışırken, o hayvanın familyasını bulmak, türünü, sınıfını ayırmak, dış görü-

nüşünü, kemik yapısını, iç organlarını incelemekle ilgilenebilirdi. Beslenme ve çiftleşme alışkanlıklarını etüd etmek ister, hangi ilkçağ hayvanından türeyerek bu hale geldiğine eğilebilirdi

Oysa ormanda bu hayvanla karşılaşmak tehlikesine düşen adam için bütün bunlar, anlamsız değilse bile, gereksiz olurdu. Onun tek bildiği şey korku, tehlike ve tehditti.

Cinayet dedektifi ormandaki adamdı. Kriminolog, psikolog ve sosyologlar ise, hep laboratuardaki adamlardı. Laboratuar adamı, nedenlere ilgi duyardı. Ormandaki adam ise ancak olaylara ilgi duyabilirdi.

İşte Braun'un raporunda yeterince açıklığa kavuşturulmamış olan noktalardan biri buydu. İkinci hayal kırıklığı ise, kadınların neden peşpeşe ve rastgele öldürme suçlarında katil rolüne çıkmadıkları konusunda düşüncelerin bulunmamasıydı.

Braun, Martha Beck'e, ve açgözlülük nedeniyle çok sayıda cinayet işleyen başka bazı kadınlara kısaca değinmişse de, Delaney'in ilgilendiği tip cinayetlerin neden hep erkeklerin tekelinde kaldığı konusunun derin bir analizi yoktu. Braun'un konferansından bu yana ortaya Yorkshire Kasabı ile Chicago homoseksüeli çıkmıştı. Her ikisi de yine erkekti.

Delaney sayfaları elinden kucağına bıraktı, okuma gözlüklerini çıkardı, burnunun üstündeki gözlük izini ovaladı, sonra da gözlerini ovuşturdu. Yorgundu.

«Bir konyak daha ister misin?» diye sordu karısına.

Monica başını iki yana salladı, gözlerini mektubundan ayırmadı. Delaney dikkatle ona baktı. Masa lâmbasının yumuşak ışığında çok şefkatli ve kadınsı görünüyordu. Düzgün cildi pırıl pırıldı. Işık saçlarında oynaşıyordu. Meleklerin başındaki ışıklar gibi.

Dilini bir avurduna sokmuş, harıl harıl yazıyordu. Gülümsüyordu da. Belki aklına bir espri gelmişti. Ya da çocukları düşünüyordu. O anda Edward X. Delaney'in gözüne, tam istediği tipte bir kadın olarak göründüğü kesindi.

«Monica,» diye seslendi.

Kadın soru soran gözlerini kaldırıp ona baktı.

«Sana bu çocuklar sempozyumuna ait bir soru sorabilir miyim? Eğer canını sıkacaksa sormam ama,»

«Yo, artık iyiyim. Neyi bilmek istiyordun?»

«Size bugün hiç istatistik verdiler mi? Yani ulusal rakamlar? Acaba çocuklara karşı işlenen suçlar eksiliyor mu, yoksa artıyor mu?»

«Bütün rakamlar ellerindeydi,» dedi Monica. «Son on yıldır artıyormuş. Ama konuşucuya göre bunun bir nedeni de doktorlara ve hastanelere başvuranların çoğalmasındanmış. Daha önce olayların pek çoğu rapor edilmeden gelip geçiyormuş. Anne baba, çocuğumuz kaza geçirdi deyince, yetkililer bunu doğru olarak kabulleniyormuş.

«Bu doğru olabilir,» dedi Delaney. «Peki bu saldırganların cinsiyetine ait bir şey söylediler mi? Daha çok erkekler mi yapıyormuş, yoksa kadınlar mı?»

Monica bir an düşündü.

«Bu konuda pek istatistik hatırlamıyorum,» dedi. «Bir sürü olayda hem anne, hem baba suçluydu. Çocuğun canını acıtan biri olsa bile, öteki ya örtbas etmiş, ya da sessiz kalmıştı.»

«Hımmm. Ama ana babadan yalnızca biri, ya da bir tek akraba suçluysa, daha çok erkek miymiş, yoksa kadın mı?»

Monica ona bakarken sözü nereye getirmek istediğini düşünüyordu. «Edward, söyledim, bu konuda istatistik yoktu.»

«Ama bir tahmin yürütseydin ne derdin?»

Bir süre sıkılmış gözüken Monica, sonunda,

«Herhalde kadınlar derdim,» diye kabullendi. Ama sonra acele acele ekledi. «Tabii bunun tek nedeni, kadınların daha fazla baskı altında olması ve daha umutsuz durumda yaşaması. Bütün gün bir sürü bağıran çağıran çocukla kapalı kalıyorlar. Evi temizlemeleri gerek, yemek pişirmeleri gerek. Oysa kocalar büroya veya fabrikaya kaçıp kurtuluyor. Ya da belki mahallenin barına gidip çene çalıyor, bir şeyler yudumluyor.»

«Elbette, olabilir,» dedi Delaney. «Ama demek ki sen çocuklara karşı suç işleyenlerin en az yarısının kadın olduğunu tahmin ediyorsun. Belki de daha fazlasının, öyle mi?»

Monica'nın gözlerinden birden büyük bir yorgunluk yansıdı.

«Bana bunları neden soruyorsun?» dedi.

«Yalnızca merak ettiğim için.»

24 Mart sabahı Delaney gazete ve taze çörek almak üzere sokağa çıkmıştı. Döndüğünde mutfaktaki kahvaltı sofrasını hazır buldu. Monica masaya taze sıkılmış greyfurt suyu, bir kavanoz bal, bir demlik dolusu da kahve koymuştu.

Kahvaltılarını edip arkalarına yaslandılar. Delaney gazetenin ekonomi sayfasını karısına uzattı, kendisi de kent haberlerine bakmaya başladı.

«Allah kahretsin,» dedi birden Monica.

«Ne oldu?»

«Tahviller yine düşüyor. Belki bir aldı-sattı yapsak iyi ederiz.»

«Aldı-sattı da nedir?»

«Vergiden muaf tahvillerimizin nominal değeri düşüyor. Onları satıp anaparadan zararı kabulleniriz. Aldığımız parayı daha yüksek temettü veren vergiden muaf tahvillere yatırırız. Aradaki kaybı, temettüden kazancımızla denkleştiririz. Eğer bir hata yapmazsak, yeni aldığımız tahvillerin geliri, şimdi bir yılda elde ettiğimize denk olur, belki daha yüksek bile olabilir.»

Delaney şaşalamıştı. «Nasıl istersen,» dedi karısına. «Hay Allah, şuraya bak...»

«İKİ CİNAYETİ İŞLEYEN KATİL ARANIYOR» yazısını gösteriyordu.

«Bu Abner'in davası,» dedi. «Otel cinayetleri. Artık gazeteleri tutabilirsen tut. Panik başlıyor demektir.»

«Ergeç olacaktı, değil mi? Yalnızca bir zaman sorunuydu.»

«Herhalde öyleydi.»

Delaney ikinci fincan kahvesini ve gazetesini alıp çalışma odasına geçtiği zaman ilk işi, telefon defterinden Thomas Handry'nin numarasını aramak oldu. Handry, Operasyon Lombard sırasında Delaney'e epey yardımı olmuş bir muhabirdi.

Telefona ilk zilde cevap verildi. Ses telâşlı ve yorgundu.

«Handry.»

«Ben Edward X. Delaney.»

Kısa bir sessizlik, sonra, «Şef!» diye bir çığlık. «Nasılsınız?»

«İyiyim, teşekkürler. Ya sen?»

Birkaç dakika çene çaldılar. Bir ara Delaney, «Hâlâ şiir yazıyor musun?» diye sordu.

«Aman Tanrım! Hiçbir şeyi de unutmuyorsunuz bakıyorum.»

«Önemli şeyleri unutmam.»

«Ben şiirden vazgeçtim. İyi beceremediğimin farkındaydım. Şimdi yabancı ülke muhabiri olmak istiyorum. Allah bilir gelecek hafta itfaiyeci ya da astronot olmak isteyeceğim tutar.»

Delaney güldü. «Sanmam,» dedi.

«Şef, bunca yıldan sonra sesinizi duymak çok güzel ama, içimden garip bir ses sizin yalnızca merhaba demek için aramadığınızı fısıldıyor. Bir şey mi istiyorsunuz?»

«Evet. Bugün kent haberlerinin üçüncü sayfasında bir yazı gördüm. İki otel cinayetiyle ilgili.»

«Eee?»

«Bir şey yok. Yalnızca yazıyı kimin yazdığını merak ettim.»

«Hımm, anlıyorum. Bu yazı için üç kişi fikir verdi, biri de bendim. Üç isim koymak bu kadar kısa bir yazı için gülünç olur diye düşündük, isimsiz çıkardık. Sorduğunuz bu muydu?»

«Pek sayılmaz.»

«Bana da öyle gelmişti. Başka ne var?»

«İlişkiyi kim buldu? Yani iki cinayetin benzerliğini? Arada bir aylık bir süre var. New York'da her gün dört beş cinayet işleniyor.»

«Şef, bu kentte tek dedektif siz değilsiniz ya. Bizim de biraz zekâmız olabileceğini kabullenseniz olmaz mı? Cinayetleri etüd ettik ve suç yöntemi benzerliği de bu arada gözümüze çarptı.»

«Zırva,» dedi Delaney. «Biri size fısladı.»

Handry güldü. «Bakın söyleyen ben değilim, sizsiniz,» dedi.

«Telefon mu ettiler, mektup mu yazdılar?»

«Durun bir dakika,» diye atıldı muhabir. «Bu basit bir meraka pek benzemiyor. Siz neden ilgileniyorsunuz, Şef?»

Delaney durakladı. Sonra, «Bu soruşturmada bir arkadaşım çalışıyor,» dedi. «Her türlü yardıma ihtiyacı var.»

«Öyleyse neden kendisi aramıyor?»

«Allah kahretsin,» diye öfkelendi Delaney. «Eğer niyetin...»

«Hey, bir dakika Şef. Yapmam demedim. Ama bana yararı ne olacak?»

«İlk elden tiyö. Daha önce edinemiyordun. Belki bir şeyler öğrenilir, kârlı çıkarsın, belki de iş söner gider, öyle kalırsın.»

Bir an sessizlik oldu.

«Tamam,» dedi sonunda muhabir. «Bu kumara gireceğim. Harvey Gardner'e bir telefon geldi. Bir hafta kadar önce. O günden beri bu işin peşindeyiz.»

«Gardner'le bu konuyu konuştun mu?»

«Elbette. Telefon öğleden sonra beşbuçuk dolaylarında geldi. Çok kısa bir konuşma. Arayan ne adını, ne de adresini verdi.»

«Erkek mi, kadın mı?»

«Anlaması güç. Gardner, sesini değiştirmeye çalışan biri gibiydi diyor. Kısık sesle, homurdanarak konuşuyormuş.»

«Yani kadın da olabilir, erkek de.»

«Olabilir. Bir şey daha var. Gardner diyor ki, arayan: 'Her ikisini aynı insan yaptı,' demiş. Yani aynı katil, ya da aynı adam dememiş. Aynı insan, demiş. Buna ne diyorsunuz?»

«Polis olsan epey başarılı olurdun diyorum. Teşekkürler Handry.»

«Bunun karşılığını bekliyorum. Şef.»

«Alacaksın,» diye söz verdi Delaney. «Ha, bir şey daha var...»

«Olmasa şaşardım.» Handry içini çekiyordu.

«Bir araştırmaya ihtiyacım olabilir. Parasını vereceğim tabii. İyi bir araştırmacı tanıyor musun?»

«Tabii tanıyorum. Ben.»

«Sen mi? Yok canım... istediğim ilgi çekmeyen, istatistik etüdlerden ibaret.»

«Çoook!» dedi muhabir. «Bakın, dünyanın en iyi haber kaynakları ve arşivleri burada, burnumun dibinde. Bana bir fırsat tanıyın, Şef. Para vermek zorunda da değilsiniz.»

«Bir düşüneyim. Konuştuğumuza sevindim.»

«Gene konuşalım.»

Şef telefonu kapadı, bir süre sessiz oturdu, gözlerini telefondan ayıramadı. «İkisini de aynı insan yaptı.» Muhabirin hakkı vardı. Buradaki 'insan' kelimesinde bir gariplik olduğu açıktı.

Telefonu eden ya katilin kendisi, ya da sırlarını paylaşan bir dostu olmalıydı. Suç ortağı veya yakını. Her ikisinin de 'aynı insan' deyimini kullanması biraz acayipti. Züppece bir ifade biçimi. Neden adam, herif, ya da katil demesinler?

İçini çekti, acaba neden Handry'yi aradım ki, diye düşündü. Bu konuya neden bu kadar ilgi duyuyordu? Artık sivil bir vatandaş olmuştu. Kendi sorumluluğu değildi ki. Ama yine de...

Güden amaçlar birden çok fazla, diye karar verdi. Bir kere Abner Boone'a yardım etmek istiyordu. Sonra emeklilik giderek can sıkıcı bir hale gelmeye başlamıştı. Hayatının biraz heyecana ihtiyacı vardı. Nihayet bir katilin elini kolunu sallaya sallaya ortada gezmesini, kendine meydan okuma sayıyordu. Sivil bir vatandaşın bile topluma karşı bazı ödevleri vardı. Hele kendi yakın çevresine karşı.

Sonra bir etken daha vardı. Delaney onu da farketmekte gecikmedi. İnkâr etmeye ne gerek vardı? Yaşlanıyordu artık. Öldüğü zaman, otuz yıllık bilgi ve tecrübesi de kendisiyle birlikte ölecekti. Albert Braun geriye kitaplarıyla konferanslarını bırakacaktı. Bu yazılar gelecekteki dedektifleri eğitmekte kullanılacaktı. Oysa Edward X. Delaney'den geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Bu nedenle kazandığı tecrübeleri henüz imkân varken bir yerlerde kullanmak ve onlardan yararlanmak akıllıca bir şeydi. Daha ölmeden devredeceği bir miras. Yaşayan bir vasiyetname.

Dedektif Çavuş Abner Boone 26 Mart sabahı telefon etti, birkaç dakika için uğramak istediğini belirtti. Delaney ona derhal gelmesini söyledi. Monica yine bir feminist toplantısındaydı. Devletin açtığı çocuk yuvaları konusundaki toplantıya başkanlık edecekti.

Telefonda Boone'la hemen her gün konuşuyorlardı. Gazetelerin artık «Otel Katili» diye isim taktığı suçlu konusunda Boone'un verebileceği hiçbir yeni haber yoktu.

Yalnızca Martin Slavin, katilin fahişe olamayacağına, hiçbir şey çalınmadığı için, inanmıştı. Artık emri altındaki polisleri homoseksüellerin peşine takmış, kentin o biçim mahallelerini dolaştırıyor, kadın kılığında gezenlerin peşine düşüyordu.

Delaney içini çekerek, «Eh, adam istatistiklere bağlı gidiyor,» dedi. «Bu yüzden ona kusur bulacak değiliz. Yabancı öldüren katillerin hemen hepsi erkek.»

«Elbette öyle,» dedi Boone. «O kadarını ben de biliyorum. Ama bu sefer homolar Belediye Başkanının bürosuna kafa tutmaya başladılar. Ayrıca Oteller Derneği, peşinden de Turizm Acenteleri kıyameti koparıyor. İşler çok kızışmış durumda.»

Çavuş Boone 26 Mart sabahı kapıda belirdiğinde, asıl kızışanın o olduğu bir bakışta farkediliyordu.

«Şuna bakın,» diye kükreyerek Delaney'in masasına bir kâğıt fırlattı. «Slavin her otelin güvenlik bölümüne bunlardan bir tane postalanmasında direndi.»

Delaney gözlüklerini taktı, önündeki notu ağır ağır okudu, bitirince başını kaldırıp Boone'a baktı.

«Ahmak piçoğlu piç!» dedi.

«Hem de nasıl!» Çavuş bir aşağı, bir yukarı gezinip duruyordu. «Yalvardım ona. Ne olur, bu siyah naylon perukayı işin içine katmayalım dedim. Şimdi artık bu konunun her gazeteye geçmesine, her televizyon istasyonunda söylenmesine dünyada engel olamayız. Kentteki her otelin bildiği şey, basından nasıl saklanabilir? Katil de kalkar, perukasını değiştirir, tamam mı? Haksız mıyım? Ya sarışın olur, ya da Allah bilir ne! Bizimkiler de bu arada siyah perukalı birini arar dururlar. Düşündükçe içim bulanıyor!»

«Sakin ol, Çavuş,» dedi Delaney. «Olan olmuş bir kere. Elden hiçbir şey gelmez. Sen Slavin'e itiraz ederken tanık var mıydı?»

«Elbette vardı. Olmasını ben sağladım.»

«İyi öyleyse. O halde sıkışan onun kuyruğudur, seninki değil. Size epey sahte itiraf geliyor mu?»

«Dünya kadar,» dedi çavuş. «Kentteki her çatlak bizi arıyor. Siyah naylon peruk meselesini gizli tutmak istememin bir nedeni de oydu. İtirafların yalan olduğunu oradan da anlayabiliyor, bazılarını eliyorduk. Şimdi artık saklı hiçbir kozumuz kalmadı. Bu Slavin'in yaptığı resmen eşeklik!»

«Boşver,» dedi Delaney. «Bırak kendi belâsını bulsun. Sen temizsin nasılsa.»

«Herhalde.» Boone içini çekti. «Şimdi artık otellere ektiğimiz yemlik figüranlara ne diyeceğimizi de bilemiyorum. Boyu 1,70'le 1,75 arasında olan ve her renk peruka giyen bütün insanlara göz kulak olun. Bu da fazla bir ipucu sayılamaz.»

«Evet, sayılamaz.»

«Bana söylediğiniz o konuyu da incelettim. Hani her iki kurban da aynı adamı işe almış, sonra çıkarmış olabilir mi diye. Hâlâ üzerinde çalışıyoruz ama, pek bir sonuç çıkmayacak gibi.»

Delaney inatla, «Ama yapılması gerekli,» dedi.

«Tabii, biliyorum. Akla getirdiğiniz için teşekkür ederim. Önümüze çıkan her fikre sarılıyoruz. Her fikre. Bir de, cinayetler arasındaki sürenin giderek kısaldığı yolundaki kuraldan söz etmiştiniz...»

«Genellikle,» diye hatırlattı Delaney. «Genellikle öyle olur demiştim.»

«Tamam. Puller cinayetiyle Wolheim cinayeti arasında bir aya çok yakın zaman geçmişti. Bir üçüncüsü olursa... Tanrı korusun ama... sizin dediğinize bakılırsa 3 Nisan dolaylarında olacak demektir. Yani Wolheim'in ölümünden üç hafta sonra. Ben de o hafta için herkesi uyarıyorum.»

«Bir ziyanı dokunamaz,» dedi Edward X. Delaney.

«Bir tane daha olursa sizi ararım. Gelirim diye söz vermiştiniz. Hatırlıyorsunuz, değil mi?»

«Hatırlıyorum.»

Ama Nisan'ın üçü gelip geçti, otel cinayeti haberi gelmedi. Delaney'in canı iyice sıkkındı. Olaylar kendisini haksız çıkardığı için değil. Bu daha önce de başına çok gelmişti. Ama bu seferki durumun bilinen hiçbir programa uymaması kötüydü. Bir tutanağı yoktu. Tümüyle ayrı bir şeydi.

Oysa Albert Braun son konferansında öyle dememişti. «Toptan cinayetler, ortak noktaları bulunamayacak kadar seyrek olurlar,» demişti. «Her cinayet değişik, her öldürme kendine özgüdür.»

10 Nisan sabahı, saatin yedi buçuğunda telefon çaldığı zaman Delaney gerçi uyanıktı ama, sıcak yatağından çıkmayı canı istememişti. Zilin sesi Monica'yı uyandırdı. Monica hemen dönüp kocasına baktı.

«Ben Edward X. Delaney.»

«Şef, ben Boone. Bir tane daha oldu. Coolidge oteli. Gelebilir misiniz?»

«Evet,» dedi Delaney, kalktı, pijamalarını çıkarmaya başladı.

«Kimdi o?» dedi Monica.

«Boone'du. Bir tane daha olmuş.»

«Ulu Tanrım!»

Delaney asansörden on dördüncü katta indi, sol tarafa baktı. Görünürlerde kimseler yoktu. Başını sağa çevirdi. Koridorun orta yerine üniformalı siyah bir polis dikilmiş duruyordu. Elinde ince sopasını sallamaktaydı. Onun çok gerisinde, oda kapılarından birinin önünde Abner Boone'la başka birkaç adam grup halindeydiler.

Delaney polise, «Ben Çavuş Boone'u görmek istiyorum,» dedi. «Beni bekliyor.»

«Öyle mi?» Polis Delaney'i şöyle bir süzdü, başını çevirip koridora doğru seslendi. «Hey Çavuş!» Boone dönünce polis baş parmağıyla Delaney'i gösterdi. Çavuş başıyla evet işareti verdi. Polis yana çekildi. «Buyurun efendim,» dedi.

Delaney ona baktı. Adamın saçları Afro'nun biraz düzeltilmişiydi. Sık siyah bir de bıyığı vardı. Üniforması üzerinde ısmarlama dikilmiş gibi duruyordu.

«Jason T. Joson'u tanır mısın?» diye sordu Şef.

«Jason İki'yi mi?» adam beyaz dişlerini gösterdi. «Elbette tanırım koca adamı. Arkadaşın mı?»

Delaney başını salladı. «Eğer onu görürsen benden selâm söyle lütfen. Adım Delaney. Edward X. Delaney.»

«Unutmam,» dedi polis. O yürürken arkasından biraz hayretle bakıyordu.

Şef koridor boyunca ilerledi. Boone onu karşılamak üzere öne yürüdü.

Delaney, «Geciktiğim için üzgünüm,» dedi. «Taksi bulamadım.»

«Ben geç geldiğinize sevindim. Burada bir kargaşa sahnesi kaçırdınız, iyi de oldu. Muhabirler, televizyoncular, Belediye Başkanı tarafından yollanan biri, Savcılığın çavuşu, Thorsen, Şef Bradley, Müfettiş Jack Turrel... onu tanır mısınız? Sonra Slavin falan filan. Sözün kısası, bir Dışişleri Bakanının dışında herkes buradaydı.»

«Onları içeriye sokmadın ya?»

«Alay mı ediyorsunuz? Elbette sokmadım. Hem zaten hiçbiri sabahın bu saatinde ceset görmeye hevesli değildi. Kahvaltı için iştahlarını kaçırır. Onlar yalnızca olay sahnesinde resimlerinin çekilmesini istiyorlardı. Birer cümlelik yorumlarını da yapıp gittiler. Akşam haberlerine çıkabilmek için.»

«Slavin'e benim geleceğimi söyledin mi?»

«Hayır, efendim. Ama Thorsen'e sözünü ettim. 'İyi olur' dedi. Biz buradayken Slavin gelir de bizi terslerse, gidip Thorsen'le konuşmasını söylerim. Havamızı atarız ona.»

Delaney gülümseyerek, «İyi,» dedi.

Koridoru şöyle bir gözden geçirdi. Ambulansçılar oradaydı. Katlanır sedyeleriyle, cesedi götürmek üzere hazır bekliyorlardı. İki foto muhabiri, elleri kolları makine ve âletleriyle dolu olarak önlerinden geçti. Dört adam koridorun ilerisinde yere oturmuş kâğıt oynuyorlardı.

Şef açık duran oda kapısından içeriye göz attı. Normal bir otel odası. İçerde iki kişi vardı. Biri elektrik süpürgesiyle yerleri süpürüyor, öteki parmak izi alabilmek için başucu radyosunun üzerine bir toz döküyordu.

Boone, «Suç Yeri Ekibi,» diye açıkladı. «Yakında işleri biter. Süpürenin adı Lou Gorki. Uzun boylu gözlüklüsü ise Tony Callahan. Puller ve Wolheim cinayetlerinde de bunlar çalışmıştı. Canları epey sıkkın.»

«Sıkkın mı?»

«Meslekî gururları incindi. Ellerine hiçbir şey geçiremedikleri için. Bu katili yakalamayı o kadar çok istiyorlar ki, âdeta tadını ağızlarında hissediyorlar. Bu sefer bu küçük elektrik süpürgesini getirdiler. İçinin torbaları saydam plastik. Banyoyu aldılar, o torbayı kapayıp üzerine etiket yapıştırdılar. Yatak için de ikinci bir torba ayırdılar. Sonra mobilyalar. Şimdi de Lou yerleri alıyor.»

«İyi fikir. Maktul hakkında neler biliyoruz?»

Abner Boone defterini çıkardı, sayfaları taramaya başladı...

«Puller'la Wolheim gibi,» dedi. «Bazı farkları var. Adı Jerome Ashley, erkek, beyaz, yaşı otuz dokuz, ve...»

«Bir dakika,» dedi Delaney. «Otuz dokuz yaşında mıymış? Emin misin?»

Boone başını salladı. «Ehliyetinde yazılıydı,» dedi. «Neden?»

«Bir düzen olduğunu umuyordum... Yaşı ellileri aşmış şişman adamlar gibi...»

«Bu öyle değil. Otuz dokuz yaşında. Tren rayı kadar sıska. Boyu da en azından bir seksen beş. Buraya ulusal çapta bir satıcılar toplantısı için gelmiş.»

«Toplantı nerede yapılıyor?»

«Burada. Coolidge'de. Sabah kahvaltısı için erken saatte randevusu varmış. İki arkadaşıyla. Saatinde gelmeyince telefon etmişler. Telefonu da cevap vermemiş. Bunun üzerine bir bakalım diye yukarıya gelmişler. Kat görevlisine kapıyı açtırınca da onu bulmuşlar.»

«Zorla girme izi yok, değil mi?»

«Yok. Buyurun, kendiniz bakın.»

«Çavuş, sen yok diyorsan yok demektir. Ya bir mücadele?»

«Pek benzemiyor. Ama bazı şeyler var ki Puller ve Wolheim cinayetinden farklı. Bu adam çıplak olarak yatağa yatmış değil. Ceketini çıkarmış ama o kadar. Yatağın yanında yerde yatıyor. Gözlüğü gözünden düşmüş, içkisi dökülmüş. Bana kalırsa yatağın kenarında rahat rahat oturuyor, içkisini yudumluyormuş. Katil arkasından gelmiş. Belki başını tutup geriye çekmiştir. Sonra da gırtlağını kesmiş. Adam öne doğru düşmüş. Yere. Öyle görünüyor. Yatağın yanındaki duvar da kan içinde.»

«Erkek organlarında bıçak yarası?»

«Bir yığın. Pantolonun üstünden saplanmış bıçak. Adamın hali berbat.»

Suç Yeri Ekibi ellerinde torbalarıyla kapıya yaklaşıyorlardı. Kameralarıyla elektrik süpürgelerini de taşımaktaydılar.

Callahan, Boone'a, «Size teslim,» dedi. «İyi şanslar.»

«Lou Gorki ve Tony Callahan,» diye tanıştırdı çavuş. «Bu Bay Edward X. Delaney.»

«Şef!» Gorki elini uzatıyordu. «Harika bir şey bu! Ben Operasyon Lombard'da sizinle çalışmıştım. Teğmen Jerry Fernandez'in grubundaydım.»

Delaney ona dikkatle baktı, başını salladı.

«Tabii bizimleydin,» dedi. «Sen o minibüsün içinde değil miydin? Hani sokağa çukur kazıyordunuz?»

Gorki gülerek, «Ah, o Allahın belâsı çukur,» dedi. Delaney'in kendisini hatırladığına çok memnun olmuştu. «Biz katili çökertene kadar o çukurun ucu Çin'e açılacak diye korkmaya başlamıştım.»

Delaney, «Fernandez'i gördüğün var mı?» dedi.

«İşi iş onun. İspanyol Harlem'inde, toplum ilişkilerinde..»

«Kime para yedirmiş?» Delaney'in bu sözüne hepsi birlikte güldüler. Şef, Callahan'a döndü. «Burada neler bulduk?» diye sordu.

Suç Yeri Ekibi'nin iki elemanı, ona burada ne işi olduğunu sormayacak kadar akıllıydılar. Ne de olsa sorumluluk Boone'a aitti.

«Hava civa,» dedi Callahan. «Pek bir şey yok. Her zamanki bozuk izler. Cesedin üstünden bile parmak izi almaya çalıştık. Çok güç bir yöntemi var. Belki boğarak öldürmede sonuç verebilir ama... Zaten bu işte de vermedi.»

«Hiç siyah naylon saç buldunuz mu?» diye sordu Boone. «Ya da başka bir renk?»

Callahan, «Görmedim,» dedi. «Ama belki süpürgenin torbalarından çıkar.»

Gorki, «İlginç olan bir şey var,» dedi. «Dehşet bir şey değil ama, ilginç gene de. Bir göz atmak ister misiniz?»

İki adam öne düşüp odaya girdiler, cesede doğru yürüdüler. Üstü örtülü değildi. Yan yatıyordu. Yüzü tavana dönmüştü. Kesik gırtlağı dev bir ağız gibi açılmıştı. İçinden damarlar, lifler, ganglionlar, kaslar sarkıyordu. Gözlük kırılmamış, su bardağı da sağlamdı.

Şefe bu görüntü, on dokuzuncu yüzyılın natürmortları gibi gözüküyordu. Hani süslü çerçeveler içinde duran, koyu renkli, bol cilalı tablolar vardı. Ölü ördekler ve tavşanlar kanlar içinde yatar, yanında bir tabak meyve ile bir bardak şarap durur, üzerinde de «Av Sonrası» gibi bir söz yazardı.

Çevreye göz gezdirdi. Evet, cinayet herhalde Boone'un anlattığı biçimde olmuştu. Katil kurbanına arkadan yanaşmış, öyle öldürmüştü. Adam sonradan yatağın kenarından yere düşmüştü.

Yere eğilip rengi koyulaşmış lekelere baktı.

Callahan, «Dikkat etmeniz gerekmez,» dedi. «Ölünün kanından örnek aldık. Halıdan ve duvardan da ayrıca aldık.»

Gorki tiksinti dolu bir sesle, «Herhalde hepsi de onun kanıdır,» dedi.

Delaney, «Bu leke ne peki?» diye sordu. Elleri ve dizleri üstüne çöktü, halının üstündeki kahverengi yeri kokladı.

«Viski,» dedi. «Burbon gibi kokuyor.»

Gorki hayranlıkla, «Tamam,» diye karşılık verdi. «Biz de öyle düşündük. İçkisinin döküldüğü yer...»

Delaney, Boone'a baktı.

Çavuş, «Şu anda oteli tarayan otuz kadar adamım var,» dedi. «İşleri çok zor. İnsanlar habire otele gelip yerleşiyor, kimisi ayrılıp gidiyor. Çoğu gidiyor. Hiçbirinin bir şey bildiği yok. Barmenlerle servis yapan kızlar saat beş vardiyasında gelecekler. O zaman burbon içen müşterileri onlara soracağız».

Gorki, «Size göstermek istediğimiz şey işte burada,» dedi. «Görmek için yere inmeniz gerekecek. Bu mendebur tüylü halı canımıza okudu ama, yine de istediğimiz her şeyin resmini çektik.»

Diğer üç adam da şefin yanına diz çöktüler. Dördü birlikte Gorki'nin parmağıyla gösterdiği yerin çevresine toplandılar.

«Gördünüz mü şunu?» dedi Gorki. «Ayak izi. Belirli değil ama gene de yeterince seçiliyor. Tüyler bozuyor biraz. Tony ile ben düşündük, herhalde katil gelip cesedin tepesine dikilmiş, durmuş, dedik. Bıçağı kasığına saplayabilmek için. Herifin kanına basmış ama farkına varamamış. Sonra banyoya yürümüş. İlerledikçe ayak izi daha hafif görünüyor. Kan giderek halıya sinmiş çünkü!»

Dördü birlikte, elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek banyoya doğru ilerlerken görünümleri gerçekten garipti. Ellerinden geldiği kadar eğiliyorlar, suratlarını halıya yaklaştırıyorlardı. İzleri takip ettiler.

Callahan, «Bakın izler nasıl azalıyor,» dedi. «Ama hâlâ kaba bir ölçü alacak kadar belli. Ayağın boyu 38, 39 olmalı.»

«Allah kahretsin!» dedi Delaney. «Kadın da olabilir, erkek de.»

Şaşırarak ona baktılar.

Gorki, «Şey... öyle ama,» dedi. «Biz bir erkek arıyoruz, tamam mı?»

Delaney cevap vermedi. Lekeli halıya doğru bir kere daha eğildi. Çıplak topuğun yuvarlaklığını, parmakların yerini belli belirsiz görebiliyordu.

Callahan, «Ayağın boyu o kadar önemli değil,» dedi. «Asıl adımların arası önemli. Adımın boyu yani. Anlıyor musunuz? Biz izler arasındaki mesafeyi ölçtük. Katilin adımı çıkıyor o za-

man. Laboratuar servisi, adıma göre insanın boyunu bulmak için bir şema kullanıyor. O zaman müzedeki o profesörün sözünü sınamış oluruz. Bakalım katil gerçekten bir yetmişle, bir yetmiş beş arasında mıymış, biliriz.»

«Güzel,» dedi Delaney. «Çok güzel. Banyodaki taşlarda hiç leke var mı?»

«Kullanılabilecek bir şey yok,» dedi Gorki. «Ama ne olur, ne olmaz diye birkaç resim çektik. Banyoda, lavaboda ve tuvalette bir şey olmadığı gibi, deliklerin içinde de yok.»

Dördü halının üzerinde dörtayak üstünde duruyor, başlarını kaldırmış birbirleriyle konuşuyorlardı ki, tepelerinden birinin onlara bakmakta olduğunu hissettiler.

Öfkeli bir ses, «Burada ne haltlar dönüyor?» diye soruyordu.

Dördü birlikte ayağa kalkıp dizlerini silkelediler. Şef, öfke saçan adama doğru baktı. Martin Slavin, mesleğe giriş sınavında başarısızlığa uğramış bir muhasebeciye benziyordu.

«Delaney!» diye patladı. «Sen burada ne arıyorsun? Hakkın yok senin burada bulunmaya!»

«Doğru,» dedi Delaney sakin sakin. Kapıya doğru yürüdü. «Böyle olunca da gitsem fena olmaz.»

Slavin elini uzatarak, «Bir saniye bekle,» dedi. Sesi tiz, sinirli, neredeyse ağlayacak gibiydi. «Kovalayan mı var? Madem ki bir kere gelmişsin... Ne öğrendin, söyle.»

Delaney ona dönüp baktı.

Slavin ürkek gözlü ufacık bir adamdı. Profili çok keskin çizgilerden oluşuyordu. Kemikli omuzları, üstüne uymayan konfeksiyon ceketi germekteydi. Kasketi dar kafasına büyük gelmiş, aşağıya inmemek için kulaklarına oturuyordu.

Ama görünüşe aldanmamak gerekir diyorlardı. Saçma, diye düşündü Delaney. Slavin için görünüş, kişiliğin tam bir aynasıydı işte.

«Hiçbir şey öğrenmedim,» dedi Delaney. «Bu adamlar da sana söyleyebilir benim gördüklerimi.»

Lou Gorki, tatlı bir sesle, «Raporumuzu yarın vereceğiz, komiserim,» dedi.

Tony Callahan, «Belki biraz gecikir,» diye atıldı. «Laboratuar Servisi bazı testler yapmak zorunda.»

Slavin'in gözleri önce onlara ateş saçtı, sonra gazabı tekrar Delaney'e döndü.

«Senin burada bulunmaya hakkın yok,» dedi en hırçın sesiyle. «Bu benim işim. Sen herkes gibi bir sivilsin.»

Çavuş Boone alçak sesle, «Muavin Thorsen izin vermişti,» dedi.

Dört adam ifadesiz gözlerle Slavin'e baktılar.

Slavin, «Orasını görüşürüz,» diye haykırdı. «Görüşürüz.»

Arkasını dönüp odadan fırladı gitti.

Lou Gorki, «Bu Slavin hiçbir zaman kabızlık çekmez.» dedi. «Öyle boktan herif ki!»

Çavuş Boone ağır adımlarla Delaney'i asansöre kadar geçirdi.

«Laboratuarcıların ne dediğini size bildiririm,» dedi. «Gözümüzden kaçmış bir şey farkederseniz lütfen bana söyleyin. Çok makbule geçer.»

Delaney, «Elbette,» dedi. İçinden, acaba Boone'a birisinin **Times** gazetesine telefon ettiğini söylesem iyi mi olur, diye düşünüyordu. Sonunda söylememeye karar verdi. Handry bu bilgiyi gizli olarak vermiş, aralarında kalacağına inanmıştı. «Çavuş, umarım Slavin'le başını derde sokmamışımdır.»

«Başımda Thorsen gibi bir melek varken mi?» dedi Boone sırıtarak. «Nasılsa bir şey olmaz bana.»

«Tabii olmaz.»

Eve kadar yürümeye karar verdi. Önce Altıncı Cadde, sonra Central Park'ın içinden geçip 72. Sokağa çıkış, oradan da Beşinci Caddeden yukarı. İyi bir yürüyüş. Önce otelin lobisinde duraklayıp kendine bir Montecristo aldı.

Güzel bir Nisan sabahıydı. İnci gibi bir sisin arasından insanı ısıtan güneş ışınları süzülüp geliyordu. Parkta birkaç öbek kirli karın hâlâ erimeye çalıştığını gördü. Yeşil toprağın kokusu çok güzeldi. Patlamaya, ürün vermeye hazır. Her şey yeniden canlanıyordu.

Canlı adımlarla ilerledi. Önü açık pardesüsünün kanatları dizlerini dövüyordu. Yeni aldığı puroyu dişlerinin arasına kıstırmıştı. Yanından spor için koşan insanlar, bisikletliler geçip duruyordu. Kıvrılıp giden sokaklarda trafiğin uğultusu vardı. Hepsini içine sindirerek yürürken Jerome Ashley'in dev bir ağız gibi açılmış gırtlağını düşündü.

Bir dedektifin yüzde intimalleriyle ilerlemesi akıllıca bir şey, diye geçirdi aklından. Her polis böyle yapardı. Bilerek veya bilmeyerek. Eğer bir hırsızlık olayı için elinizde üç sanık varsa, içlerinden biri eski bir hırsızsa, insan yüzdeleri düşünse de, düşünmese de, önce onun üzerine giderdi.

Anlamı olan, sağduyulu bir hareket, demişti eski ve tecrübeli bir polis Delaney'e.

«Gerçekten öyle. Gerçekten öyle,» diye düşündü. Ama bu yüzdeler, bu rakamlar, bu plana uymalar, bu tecrübe... hepsi de bir dereceye kadar geçerliydi. Derken insanın karşısına yepyeni bir şey çıkıyor, kör uçuşa sokuyordu. Âletler işe yaramıyordu artık. İlk pilotların dediği gibi, insan havayı derisiyle hissederek uçmak zorundaydı öyle zamanlarda.

Edward X. Delaney gerçi yüzdeleri safdışı etmeye henüz hazır değildi. Otel Katili olayını Slavin yerine kendisi inceliyor olsa, herhalde o da aynı şeyi yapardı. Erkek bir katilin peşine düşer, sabıkası olan homoları toplardı.

Ama bütün bunlara uymayan durumlar da olabiliyordu. Uymuyor diye onları da bir tarafa itmek doğru değildi.

Delaney Üçüncü Caddedeki mezecide durdu, bazı şeyler aldı, eve kadar taşıdı. Monica yine o konferanslarından ya da sempozyumlarından birine gidecekti bugün. Evde yoktu. Delaney onun kendini ilgilendiren bir şeyle meşgul olmasına seviniyordu. Ayrıca evde yalnız olacağına da biraz seviniyordu.

Kepek ekmeği almıştı gelirken. Biraz da füme balık. En pahalısından değil, ikincisinden. Kendine dikkatle iki sandviç hazırladı, bir şişe de bira alıp çalışma odasına geçti. Masasına oturup okuma gözlüklerini taktı. Bir yandan yiyip içerken, üçüncü kurban Jerome Ashley'in dosyasını hazırladı. Gerek Çavuş Boone'un söylediği, gerekse kendi gördüğü her şeyi hatırlamaya çalışıyordu.

Sandviçlerle birayı bitirince yazdıklarını okumaya geçti. Unuttuğu bir şey olup olmadığını düşündü. Sonra Coolidge Otelinin numarasını bulup çevirdi.

Santrala Çavuş Abner Boone'u bulmaya çalıştığını söyledi. 14. katta yeralan suçu inceleyen Çavuşu. Santraldan Boone'u aramasını, ve bulunca kendisine telefon etmesini söylemesini istedi. Adını ve telefonunu bıraktı.

Üç maktulün dosyalarını birbiriyle karşılaştırdı. Hâlâ aralarında bir ortak payda, bir ilgi bulmaya çalışıyordu. Hepsi kent dışından gelen adamlardı. Hepsi Manhattan otellerinde kalmışlardı. Bulabildiği bu kadardı.

On beş dakika sonra telefon çaldı.

«Şef, ben Boone. Beni mi aradınız?»

«Cesedin ellerinin üstünde yaralar vardı,» dedi Delaney.

«Gördüm, Şef. Adli tabib yardımcısı yanık yarasına benziyor, dedi. Bir aylık yaralar aşağı yukarı. Bir anlamı var mı?»

«Herhalde yoktur. Ama belli de olmaz. Evli miymiş?»

«Evet. Çocuğu yok.»

«Karısı o yaraların nasıl olduğunu bilir. Sordurabilir misin?»

«Yaparım.»

Boone telefonu kapattıktan sonra Edward X. Delaney yeni bir kâğıt çekti, bu olayda en çok canını sıkan, genel gidişe en uymayan şeyleri not etmeye başladı.

1. Kısa bıçak, herhalde çakı.
2. Mücadele izi yok.
3. Homoseksüellik eğilimi olmayan iki maktulün yatakta çıplak bulunması.
4. Perukadan saçlar.
5. Tahmini boy: 1,70 - 1,75
6. Bir erkek veya kadından gelen telefon uyarısı.

Listeyi tekrar okudu ve kararını verdi. Belki de yanılıyordu. İnşallah yanılıyorumdur, diye düşündü. **Times** gazetesinden Thomas Handry'nin numarasını çevirdi.

«Ben Edward X. Delaney,» dedi.

«Bir tane daha oldu şef.»

«Ben de öyle duydum. Seninle birkaç hafta önce görüştüğümüzde benim için bir araştırma yapabileceğini söylemiş, ilgilenmiştin. Hâlâ istiyor musun?»

Handry bir an sessiz kaldı, sonra...

«Otel Katiliyle ilgisi var mı?» diye sordu.

«Bir bakıma.»

«Tamam,» diye cevap verdi Handry. «Aradığınız adam benim.»

BEŞ

Zoe Kohler Jerry ile olan serüveninden sonra evine dönmüştü. Sıcak banyosuna girmekten büyük bir memnunluk duydu, başını arkaya yasladı. İç organlarının ısınışını hissediyormuş gibi geldi ona. Hepsi gevşiyor, rahatlıyordu. Yüzüyormuş gibi oldu. Savunmasız... suyun içinde.

Banyo soğuyunca doğrulup oturdu, kendini ithal malı sabunla temizlemeye hazırlandı. Dizlerinden bileklerine kadar olan yerdeki suyun hafif pembemsi olduğunu görünce şoka kapıldı. Önce rahatsızlığının başladığını düşündü. Kendıne yumuşacık dokundu, parmaklarını muayene etti, leke yoktu.

Bir ayağını öteki dizinin üzerine kaldırdı, ayağı incelemek üzere eğildi. Parmaklarının arasında kurumuş kanlar vardı. Yavaş yavaş çözülüyor, eriyorlardı. Öteki ayağında da, parmak altları kanlıydı.

Hareketsiz oturup bu durumu anlamaya çalıştı. Ne ayakları yaralı, ne de bilekleri kesikti. Derken anladı. Jerry'nin kanıydı bu. O... o gittikten sonra kanlara basmış olmalıydı. Şu anda ayak parmaklarındaki kanlar, Jerry'nin günahlarının simgesiydi.

Fırçayla ve bezle hırslı hırslı ovalayarak temizlemeye çalıştı. Tekrar tekrar çalkaladı. Duşu açıp üzerinden su akıttı. Cildinde hiçbir leke kalmadığından emin oluncaya kadar Sonra tuvaletin kapağı üzerine oturdu, bileklerine, ayaklarına ve parmak aralarına bol bol kolonya sürdü. «Çık, lânet olası leke!» Bunu iyice hatırlıyordu.

Kurulandı, pudralandı, içine bir tampon yerleştirdi ve bunu yaparken dişlerini kenetledi. Acı duyduğundan değil... duymuyordu. Ama bunu yapmak feci bir şeydi ona göre. Gururunu kıran bir sokuluş, dışarı sarkan bir sicim... bomba fitili gibi.

Bütün ömrü boyunca, kendini bildi bileli kandan ürpermişti. Çocukken parmağını kesse, ya da dizini yaralasa, kendini içi kan dolu boş bir torba gibi düşünür, torba delindikçe içinden kırmızı sıvıların akıp boşalmasına şaşardı.

Daha sonra, o korkunç doğum günü partisinde âdetleri başlayınca, öleceğini sandı.

«Saçma,» dedi annesi. «Bunun yalnızca bir tek anlamı var. Artık küçük bir kız değil, bir kadınsın. Kadınlığın yüklerine de katlanmak zorundasın.»

Yükler!.. Gözünün önüne çarmıha gerilmiş İsa geliyordu. Ellerinden ve ayaklarından kanlar boşalırken. O kanayınca ölmüştü işte... Kendisi için ise kanama demek, masumiyetin yokolması demekti. Yani kadın olmanın cezası.

Sancılar ilk âdetleriyle birlikte başlayıp yaşı büyüdükçe daha da arttı. Zoe bu sancılara garip bir biçimde memnun oluyordu âdeta. Günahının simgesi. Arınıp temizlenmesi. O koyu renk, yapış yapış akıntı kim olduğunu açıkça gösteriyordu Zoe'ya.

Kalın geceliğini giyip mutfağa geçti, vitaminleriyle minerallerini, kapsül ve haplarını aldı, bir de Tuinal yutup yatağına yattı. Bir saat sonra hâlâ uyanıktı. Kalkıp bir uyku ilâcı daha yuttu, tekrar denedi.

Bu sefer uyudu.

Harry Kurnitz, kendi tekstil şirketinin elemanları için bir kokteyl ve yemek veriyordu. Maddie telefon etmiş, Zoe'yu da çağırmıştı.

«Harry bunu her yıl yapar,» diye anlatmıştı. «Zam yapmaktan ucuza geliyormuş ona. Her neyse, her seferinde kalabalık, gürültülü bir toplantı olur, bol yemek bulunur, insanlar sarhoşluktan yıkılıp dururlar. Bütün müdürler sekreterlerine asılır. Harry bu yüzden partiyi Cuma gecesine koyuyor. Pazartesiye kadar hepsi nasıl rezil olduklarını unutabilsinler diye. Ernest Mittle da geliyor. Sen de istersin diye, düşünmüştüm.»

«Teşekkür ederim, Maddie,» dedi Zoe Kohler.

Ernest haftada iki kere telefon ediyordu. Hem Çarşamba, hem Cumartesi geceleri, saat dokuzda. Uzun uzun konuşuyorlardı. Belki yarım saat sürüyordu sohbetleri. Önce sağlıklarından, sonra neler yaptıklarından, güncel haberlerin ilginç olanlarından, filmlerden...

Gerçi bu telefonlar önemli değildi ama Zoe için giderek önem kazanmaya başlamıştı. Bekliyordu artık o telefonları. Hayatın bir gereği. Birisi var. İlgilenen birisi.

Bir keresinde Ernie, «Otel Cinayetleri ne kadar korkunç, değil mi?» demişti.

«Evet, çok,» diye karşılık vermişti Zoe da

Zoe partiye işinden doğruca gitti. Harry Kurnitz Doğu 48. Sokaktaki Chez Ronald lokantasının tüm ikinci katını tutmuştu. Zoe içeriye girerken fazla erken geldiğini sanıp korktu.

Oysa büyük salon daha şimdiden gürültücü insanlarla dolmuştu. Çoğu iki bardan birinin yakınında, birkaç kişi de daha şimdiden masalarındaydılar. Odanın uzak bir köşesinde üç kişilik bir orkestra disko müziği çalıyorsa da, minik dans pisti boştu.

Madeline ve Harry Kurnitz kapıda durmuş, gelenleri karşılıyorlardı. Zoe'yu ikisi de kucaklayıp yanağından öptüler.

Madeline onu şöyle bir inceleyip, «Aman Allah,» dedi. «Cezaevi gardiyanı gibi giyinmişsin, hayatım.»

Kocası, «Off, Maddie! Nesi varmış? Pek güzel görünüyor,» diye atıldı.

Zoe zayıf bir sesle, «Eve gidip üstümü değişecek vaktim olmadı,» dedi.

Maddie, «İşte mesele de bu ya zaten,» dedi. «Sen işe de bu kılıkta gidiyorsun. Bir gün birlikte alışverişe çıkalım. Seni şıklaştırayım. Bay Çekingen'e bu gece senin de geleceğini söyledim. Suratı Noel ağacı gibi aydınlanıverdi.» Zoe'nun omuzunu hafifçe dürttü. «Hadi, git de bul onu, şekerim,» dedi.

Ama Ernest Mittle, Zoe'yu daha çabuk buldu. Herhalde bekliyor olmalıydı. Daha bu sözler konuşulurken çıkageldi. Elinde iki kadeh beyaz şarap vardı.

«İyi akşamlar. Zoe,» dedi sırıtarak. «Bayan Kurnitz geleceğini söylemişti bana. Aşk tanrıçan geliyor, dedi.»

Zoe hafifçe gülümseyerek, «Evet, tam Maddie'ye göre bir lâf,» dedi. «Nasılsın Ernie?»

«Nezleyim. Önemli bir şey değil ama can sıkıyor. Dolaşıp bu insanlarla tanışmak ister misin, yoksa bir masa mı kapalım?»

«Oturalım,» dedi Zoe. «İnsanlarla tanışmakta pek usta değilimdir.»

Duvarın önünde dört kişilik bir masaya oturdular. Ernest onu, kalabalığı seyredebileceği tarafa oturttu, kendisi de yanındaki sandalyeye yerleşti.

«Sana fazla sokulmak istemiyorum,» dedi. «Nezlem bulaşmasın diye. Bir iki gün çok kötüydü ama şimdi yavaş yavaş düzeliyor.»

«Kendine iyi bakman gerek. Vitamin alıyor musun?»

«Almıyorum.»

«Ben sana bir liste hazırlayayım. Yazdıklarımı satın alır, düzenli biçimde yutarsın.»

Ernie mutlu mutlu, «Peki,» dedi. «Yutarım. Şey... hadi şerefimize.»

Kadehlerini kaldırıp şaraplarını tattılar.

«Gribe çevirecek sanmıştım ama sadece nezleymiş. Onun için sana bir yere gitmeyi teklif etmedim. Ama şimdi geçiyor. Belki haftaya bir gece yemek yeriz.»

«İyi olur.»

«Bak istersen yemeği benim evde yiyelim. Hoşuna gider miydi? Gerçi dünyanın en iyi aşçısı değilim ama, belki hamburgerle fırında patates falan yeriz.»

«İyi olur,» diye başını salladı Zoe. «Şarabı ben getiririm.»

«Yoo, olmaz. Senl ben davet ediyorum. Şarap da bulundururum.»

Yüzünde yine o çocuksu gülümsemesi vardı. Zoe,

«O halde tatlıyı getireyim,» dedi. «Lütfen, izin ver, Ernie.»

«Pekâlâ. Sen tatlıyı getir. Küçük blr şey olsun.»

«Tamam, küçük.» Zoe çevresine bakındı. «Kim bütün bu insanlar?» dedi.

Ernie ortalıkta dolaşan kadın ve erkekleri bir bir anlatmaya başladı. Dedikoduya meraklı olduğu anlaşılıyordu. Skandal yaratabilecek olayları komik hale getirip anlatmasını da biliyordu. Bir keresinde iki kişi hakkında olmayacak bir fiil kullandı, birden sustu, Zoe'ya kaygıyla baktı.

«Umarım gücenmedin, Zoe?»

«Hayır, gücenmedim.»

Ernest ona büro olaylarını, orada çalışan bazı kimselerin özel serüvenlerini, başkaları hakkında duyduklarını anlattı durdu. Şirketin zamparasıyla tehlikeli kadınını tanıttı. Herkes gibi insanlardı onlar da. Sonra sandalyesini Zoe'ya biraz daha yaklaştırıp öne eğildi. Sesini kısarak, «Sana bir şey söyleyeceğim ama kimseye anlatmayacağına söz vereceksin,» dedi. «Söz mü?»

Zoe başını salladı.

«Önümüzdeki barda duran uzun boylu adamı görüyor musun? Sağ baştaki.»

Zoe arandı.

«Gözlüklüsü mü? Gri elbiseli?»

«Evet o. Adı Vince Delgano. Bay Kurnitz'in muavini. Şimdi onunla konuşan kadına bak. Görüyor musun? Sarışın. Mavi süeter giymiş.»

Zoe iyi görebilmek icin başını iyice çevirdl.

«Biraz... ıh... çarpıcı, değil mi?» dedi. «Çok da genç.»

«O kadar genç sayılmaz. Adı Susan Weiner. Herkes ona Suzy der. Üçüncü katın sekreteridir. Yani Satış Servisinin.»

Zoe, Vince Delgado'nun kolunu Suzy'nin omuzuna atışını izledi. Kadını çekip kendine yaslıyordu. İkisi de gülüşmekteydiler.

«Bir aşk mı yaşıyorlar?» diye sordu Ernest Mittle'a.

«Suzy yaşıyor, ama Vince'le değil.» Ernest'in gözlerinde muziplik parıldıyordu. «Bay Kurnitz'le,» diye ekledl.

Zoe ona baktı. «Şaka yapıyorsun,» dedi.

Ernie elini havaya kaldırıp avucunu ona doğru tuttu.

«Yemin ederim. Ama Zoe...» tedirginleşmişti. «...Bunu klm-

şeye söylemeyeceğine gerçekten söz vermelisin Özellikle Bayan Kurnitz'e. Lütfen. Bu yüzden işimden olabilirim.»

«Tek kelime söylemem.» Tekrar dönüp mavi süeterli sarışına baktı. «Ernie, emin misin?» dedi.

«Bütün şirket biliyor. Onlar kimse farkında değil sanıyorlar. Herkes biliyor.»

Zoe şarabını bitirdi, Mittle hemen kalkıp bardakları aldı, bara doğru yollandı. Giderken, «Yenileme zamanı,» dedi neşeyle.

Onun yokluğunda Zoe bardaki kadını inceledi. Vince Delgano ile pek samimi görünüyordu. Elini adamın koluna dayıyor, söylediği söze gülümsüyor, parmaklarıyla yüzüne dokunuyordu. Sanki âşıktılar birbirlerine.

İçkilerini alıp boş bir masaya yürüyüşlerini de seyretti. Susan Weiner kısa boylu, dolgun vücutluydu. Hemen hemen tombul. O boyda bir kadın için göğüsleri oldukça iriydi. Saçlarını kıvırcık yaptırmıştı. Zoe Kohler'e göre bayağı bir görünüşü vardı. Her şeye hazır gibi. Yumuşacık, uysal.

Ernest elinde iki yeni şarapla geri döndü.

«Hâlâ inanamıyorum,» dedi Zoe. «Yanındaki adamla o kadar ilgili görünüyor ki!»

«Vince'le mi? O paravan. Sevgiliymiş gibi görünmeye çalışan öteki adama öyle derler. Vince, Suzy ve Bay Kurnitz, üçü birlikte öğle yemeğine, akşam yemeğine gider, birlikte geç saatlere kadar çalışırlar. Kimse görürse, Suzy'yi Vince'le sanacak. Suzy bekâr, Vince de boşanmış. Ama aslında bu kız Bay Kurnitz'le kırıştırıyor. Şirkette bilmeyen de yok.»

«Ama bu... çok korkunç.» diye patladı Zoe.

Mittle omuzlarını kaldırdı.

«Harry ne buluyor ki bunda?»

«Suzy'de mi? Tatlı bir insandır. Neşeli ve iyi. İnsanlara iyilik etmeye bayılır.»

«Belli oluyor.»

«Yoo, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Onu tanısan severdin. Zoe, Bayan Kurnitz'e bir şey söylemeyeceksin, değil mi?»

«Söylemem. Onu üzmek istemem. Ama herhalde sonunda duyacaktır.»

«Herhalde. Ama kocası hiç aldırmıyor.»

«Ernie, erkekler neden yapıyorlar böyle şeyleri?»

«Bilmem... Bayan Kurnitz pek güçlü ve parlak. Biliyorsun. Yüksek sesle konuşuyor, pırıl pırıl giyiniyor, her tarafa saldırı-

yor falan. Biliyorum, çok eğlence dolu bir insan ama, bu da her dakika devam ederse sıkabilir. Belki de Bay Kurnltz daha sakin, daha uysal birini arıyordur.»

«Ve Maddie'den daha genç.»

«Evet, o da var.»

«Bu haksızlık ama,» dedi Zoe Kohler.

«Eh,» diye içini çekti Ernie «Herhalde haklısın. Ama hayat böyle işte.»

«Biliyorum,» dedi Zoe dalgın dalgın. «Bu yüzden ben de boşandım işte.»

Ernie elini onun elinin üzerine koydu.

«Umarım seni üzmedim, Zoe,» dedi. «Keşke anlatmasaydım.»

«Ziyanı yok. Yalnızca ne kadar eski kafalı olduğumu gördüm ve üzüldüm. Evlendiğim zaman bu işin sonsuza kadar süreceğlni sanmıştım. Boşanmayı aklıma bile getirmiyordum. Yani hiç düşünmedim. Bu iş yürümezse ayrı yollara gideriz diye bir şey aklımdan geçmedi. Gerçekten **ölüm bizl ayırana kadar** sözüne inanmıştım. Öyle saftım ki.»

Ernie, «Oluyor böyle şeyler,» dedi ama, Zoe'yu sakinleştirmeyi başaramadı.

«Korkunç bir şey,» diyordu Zoe. «Ne kadar çirkin olduğunu sana tarif edemem. İnsanlar evleniyor ve... ıh... birlikte yatıyor. Bir ikl yıl falan. Sonra birbirlerine el sallayıp başka tarafa gidiyor, başkasıyla yatmaya başlıyorlar. Hayvanlar gibi.»

Ernie alçak sesle, «Ama öyle olmak zorunda değil,» dedi. Bakışları birbirine kenetlenmiş ellerindeydi. «Gerçekten öyle olmak zorunda değil, Zoe.»

Yemek servisi saat yedide başladı. Cornwall usulü kızarmış tavuk, yanında pilav, küçük havuçlar, bir de salata. Tatlı olarak Bcked Alaska verildi. Her masada şarap vardı. Kahveyle de konyak veya likör dağıtıldı.

Harry Kurnitz kısa ve esprili bir konuşma yaptı, memurları onu coşkuyla alkışladılar. Sonra trio tekrar disko çalmaya başladı, birkaç çift dansa kalktı. Uzakta oturan konuklar ev sahiplerine veda edip ayrıldılar.

«Dans etmek ister misin Zoe,» diye nezaketle sordu Ernest Mittle. «Bu tür müzikle dansı pek iyi beceremem ama eğer...»

«Yo, hayır,» dedi Zoe. «Teşekkür ederim ama ben bu müzikle hiç dans edemem. İstiyorum ama, bilemiyorum. Erken gitsem kızar mıydın? Öyle çok yedim ki, eve gidip biraz dinlenmeye can atıyorum.»

«Ben de öyle. Galiba nezlem geri tepiyor. Kafamın içi dolu gibi. Evde burnuma çekebileceğim bir ilâç var Belki o iyi gelir.»

«Bir de Anacin veya Aspirin yut,» diye öğüt verdi Zoe. «Sonra da hemen yatağa gir.»

«Öyle yapacağım.»

«Üstünü iyi ört, üşümemeye dikkat et. Beni yarın arar mısın?»

«Tabii.»

«Sana hangi vitaminleri alman gerektiğini yazıp hazırlamış olurum. Kaç miligramlık olacağını da. Telefonda okurum. Sen bunları hiç atlamadan her gün alacağına söz ver.»

«Söz. Gerçekten alacağım.»

Madeline'le Harry Kurnitz'e teşekkür edip sessizce çıktılar. Palto ve şapkalar alt kattaki vestiyerdeydi. Ernest vestiyer kıza bahşiş vermek istediyse de, Zoe ona Bay Kurnitz'in bu işleri toptan ayarlamış olduğunu anlattı.

Mittle kendini pek iyi hissetmediğinden eve taksiyle gideceğini, Zoe'yu de yol üstünde evine bırakacağını söyledi. Zoe kabul etti.

Taksinin kaloriferi yanmıyordu. Zoe, Ernie'nin titremeye başladığını gördü. Ekose kaşkolunu boynuna daha sıkıca sarıp pardesünün yakasını kaldırdı, üşümemesine yardımcı olmaya çalıştı. Eve varır varmaz bir sıcak çay içeceğine de söz verdirdi.

Zoe apartmanın içine girinceye kadar Ernie taksiyi bekletti. Zoe dönüp el salladı. İnşallah eve gidince çayla aspirin alır, yatağa girip bir iyi ısınır, diye düşündü. Kaygılanıyordu Ernie için.

Posta kutusunda üç mektup vardı. İkisi ihbarnameydi. Elektrik ve telefon paraları. Üçüncüsü ise bej rengi bir zarftı Üzerindeki isim ve adres çok süslü püslü bir el yazısıyla yazılmıştı. Seattle damgası taşıyordu. Zoe'nun Seattle'da oturan hiçbir tanıdığı yoktu.

Dairesine girip kapıyı sürgüledikten ve kilitledikten sonra salonun ışığını açtı, mantosuyla yün örgü şapkasını astı. Jaluziyi indirmeden önce yatak odasının penceresinden karşıki pencereye bir göz attı. Orada bir hareket farkeder gibi oldu. O adam yine dikizliyordu.

Jaluziyi birden indirdi, üstüne perdeyi çekti, başucu lâmbasını yaktı, yatağın kenarına oturup kare biçimli bej zarfa baktı Burnuna götürüp kokladı. Hayır, parfümlü değildi. Süslü yazılar «Zoe Kohler» diye başlıyordu. Başına «Bayan» ya da «Sayın» yazılmamıştı.

Yapışkan yeri kaldırarak dikkatle açtı. Böyle kaliteli, kalın, zengin görünüşlü bir zarfı yırtmaya gönlü razı olmamıştı. Zarfın içinden ikinci bir zarf daha çıktı. O zaman Zoe elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu anladı. Bir düğün davetiyesi.

Bay ve Bayan Arnold Foster Clark
kızları Evelyn Jane'in
Kenneth Garvin Kohler'le evlenme törenine
onur vermenizi rica ederler.
10 Mayıs Cumartesi günü saat 11'de
St. Anthony Kilisesi

Zoe Kohler bu neşeli haberi defalarca okudu. Parmak uçları kabartma harflerin üzerinden kaydı durdu. Kartın arasına konan incecik kâğıdı alıp katladı, bir daha katladı... sonra bir daha, bir daha. Kâğıt minicik bir top haline gelinceye kadar. Ağzına atsa yutabilirdi.

Kenneth, Zoe'nun aldığı son haberlere göre San Fransisco'da oturuyordu. Zaten nafaka çekleri de hep San Fransisco damgasını taşımaktaydı. Şimdi ise Seattle'da evlenmek üzereydi. Evelyn Jane Clark'la.

Davetiyeyi tekrar okudu. St. Anthony Kilisesi. Yani Katolik miydi gelin? Boşanmış bir erkekle nasıl evleniyordu? Acaba Kenneth de mi Katolik olmuştu? Yoksa doğacak çocuklarını Katolik olarak büyütmeye mi söz vermişti? Evelyn Jane San Fransisco'da oturmayı mı kabul edecekti, yoksa yeni evliler Seattle'a mı yerleşeceklerdi?

Bu saçma soruları düşünmek zihnini birkaç dakika meşgul etti. Ama az sonra... hatta çok az sonra, Kenneth'in yaptığı iş bütün açıklığıyla Zoe'nun gözleri önüne serildi. Düğün davetiyesini Zoe'ya postalamak kötülük dolu bir hareketti. Ona, «Ben aradığım kadını buldum,» demeye getiriyordu. «Şimdi artık mutlu olacağım.»

Evlenmesinden Zoe'ya hiç bahsetmemek en normal, en insanca davranış değil miydi? Yasal olarak zaten özgürdü. Ne isterse yapabilirdi. Zoe'ya neydi? Davetiye göndermeye kalkışmak ancak kötü niyetlilikten ve... ve evet, nefretten doğabilirdi.

Zoe birden kendini çok yorgun hissetti. Fiziksel bir yorgunluk. Eklemleri su oluverdi. Kafasının içi boşalmış, kupkuru kalmıştı. Enerjisi yokolmuş, kararlılığının yerinde yelller esiyordu. Yatağın kenarında iki büklüm oturuyordu. Boş bir çuval gibi,

Düğün davetiyesi parmaklarının arasından kayıp halının üzerine doğru uçtu.

Depresyonun ilk başlangıcı, **Ernest'in ona Bay Kurnitz'le o** sekreteri anlatmasıyla ortaya çıkmıştı. Zoe bu işin kendisini neden bu kadar üzdüğünü bilmiyordu. Maddie daha önce de evlenmişti. Harry de öyle. Boşanmaları ikisini de yıkmazdı herhalde. Yeni bir başarısızlık, o kadar.

İşte süslü baskılı şu mesaj da ona bir başka başarısızlığı hatırlatıyordu. Kendininkini. Kafasının içini yoklayıp hayatında bir tek başarı aradı, bulamadı.

«Her sigara söndürüşümde kalkıp tablayı dökmeye mecbur musun?» diye yakınırdı Kenneth. «Nasılsa bütün gece sigara içeceğim. Şu tablayı yatarken temizlesen ölür müsün?»

Ya da...

«Aman Zoe, yine o kocakarı süeterini mi giydin? Üniforma gibi bir şey oldu o artık. Partideki bütün kadınlar elbise giyecek. Sen ömrümde gördüğüm en genç kokonasın.»

Ya da...

«Yine uyuyakalma sakın. Yatağa gelip de seni horlar bulunca hiç hoş olmuyor. Yoksa seni uyanık tutuyorum diye yakınacaksan özür dilerim.»

Her zaman eleştirir, her zaman yakınırdı. Oysa Zoe onu hiçbir şey için suçlamaz, hiçbir hareketinden yakınmazdı. **Asla!** Oysa söyleyebileceği dünya kadar şey vardı.

Örneğin:

«Kirli çoraplarınla çamaşırlarını banyoda yerin ortasına bırakmasan olmaz mı? Birinin arkandan gelip toplaması gerek. O biri de benim.»

Ya da...

«Partide gördüğün her kadını ellemen şart mı? Farkına varmıyor muyum sanıyorsun? Ne biçim ün saldığını biliyor musun sen?»

Ya da...

«Hoşlanmadığımı bile bile neden ısrar ediyorsun? Ben yalnızca gerekli hareketleri yapıp bir an önce sonunun gelmesini bekliyorum.»

Ama Zoe bunları hiç söylemezdi. Çünkü onu yetiştirirken iyi bir zevcenin evliliğini başarıyla sürdürebilmek için her şeye dayanması ve çok çalışması gerektiğini, kocası için temiz ve rahat bir ev hazırlaması gerektiğini öğretmişlerdi. Güzel yemekler pişirerek... dertlerini dinleyerek... çocuklarını doğurarak, falan filân.

Ve sonunda bir gün Kenneth onun bütün çabalarını unutmuş, kendini nasıl feda ettiğini görmezden gelmiş, avazı çıktığı kadar, «Sen belirli değilsin! Sanki yoksun!» diye bağırarak fırlayıp gitmişti. Şimdi de Evelyn Jane'le evleniyordu.

Erkeklerin birçok yönleriyle kadınlardan farklı olduklarını Zoe Kohler çok iyi anlıyordu.. Bir kere fiziksel güçleri korkutuyordu onu. Sonra bütün hayatlarını hep isteyerek, alarak geçiren insanlardı erkekler. Şiddet onları heyecanlandırıyordu. Tâ içlerinde, hepsi savaşçı ruhluydu. Başka erkeklerle bırarada bulunmaktan hoşlanırlardı. Yumuşaklık onların gözünde zayıflık demekti.

Fiziksel alışkanlıkları da şaşırtıcıydı. Yapıları da. Banyo yaptıktan sonra bile güçlü, erkeksi bir kokuları vardı. Derinden gelen basık bir koku. Purolarını çiğnerler, açık saçık resimlere gülerler, yemek yerken dudaklarını şapırdatırlardı. İçerken de.. başka zevkli bir şey yaparken de. Hava kaçırsalar, buna da gülerlerdi. Babası öyle yapardı.

Nefret etmiyordu erkeklerden. Yo, hayır, etmiyordu. Ama onların ne olduğunu, ne istediğini de çok iyi biliyordu. Tanıdığı her erkek, sanki sonsuza kadar yaşayacakmış gibi davranırdı. Hiç alçak gönüllü değillerdi. Öyle emin, öyle emindiler ki kendilerinden. Kendilerine duydukları bu güven boğuyordu Zoe'yu

En kötüsü de o şamatacılıklarıydı. Yüksek sesle konuşmalar, bir kulaktan bir kulağa sırıtmalar... her hareketleri fazla belirgin. Sinsi ve hilekâr olanlar bile erkekliklerini kanıtlamak için bu pozlara bürünürlerdi. Bir roldü erkeklik. En başarılı erkekler de, en iyi rol yapabilenler oluyordu.

Davetiyeyi yerden alıp bir kenara bıraktı. Belki bir hediye gönderirdi. Ama belki de göndermezdi. Sonra düşünürüm, dedi içinden. Acaba hediye gönderse Kenneth utanır, yaptığının kötülüğünü anlar mıydı? Yoksa hediye göndermek Kenneth'in Zoe hakkındaki her zamanki düşüncesini mi perçinlerdi? Yani Zoe'yu hâlâ kendisine âşık olan budala, beyinsiz, silik bir kadın diye mi görürdü?

Yavaşça soyundu, duş yaptı. İlâç dolabının kapağındaki aynaya bir kere bile bakmadı. Eski sabahlığını sırtına geçirdi, ayaklarına tüylü terliklerini giydi.

Daha erkendi. Saat ancak ona geliyordu. Yapabileceği yığınla şey vardı. Gelen ihbarnameler için çek yazmak, radyo dinlemek veya televizyon seyretmek, kitap okumak.

Hiçbirini yapmadı. Çantasından İsviçre ordu çakısını çıkar-

dı, en büyük bıçağı açtı. Elektrikli konserve açacağının bir de bıçak bileme bölümü vardı. Çakının bıçağını hızla dönen taşa doğru tuttu, çeliğin iki yanını da dikkatle biledi.

Keskinliğini denemek için çakıyı yatak odasına götürdü, Evelyn Jane Clark'la Kenneth Garvin Kohler'in düğün davetiyesini hızlı darbelerle ince ince parçalara ayırdı.

26 Nisan Cumartesi akşamı saat altıda Zoe Kohler evinden çıkıp İkinci Caddeye yürüdü. Elindeki kutuda dört küçük turta vardı. İkisi çilekli, ikisi de elmalı. Bunları aynı gün öğleden sonra almış, taze kalmaları için buzdolabında saklamıştı.

Güzel bir ilkbahar akşamıydı. Gökyüzü mavi, hava bir öpücük gibi tatlıydı. Bir önceki haftanın depresyonu, güneyden esen rüzgârın önüne katılmış gitmişti. Yeni büyüyen şeylerin kokusu yeni bir umut getiriyordu. Batmakta olan güneş sıcak, pastel bir ışık saçıyor, kentin dik açılı çizgilerini yumuşatıyordu.

Güneye giden otobüse bindi. 23. Sokakta inip Ernest Mittle'ın 20. Sokaktaki apartmanına kadar yürüdü. New York'un değişkenliği onu her zamanki gibi bugün de eğlendirdi. Hiç beklemediği bir yerde karşısına çıkan Gotik bir kilise, Victoria döneminden kalma bir ev, cam ve çelikten bir gökdelen.

Ernest, apartıman şekline sokulmuş eskiden kalma beş katlı bir evde oturuyordu. Bakımlı bir yapıya benziyordu burası. Önündeki küçük bahçeye sarmaşıklar ekilmişti. Çit de yeni boyalıydı. Pencerelerin çoğunda sardunyalar görülüyordu. Giriş holündeki pirinç posta kutularıyla zillerin isim yazılı çerçeveleri pırıl pırıl parlıyordu.

Mittle'ın adının yanında 3-B yazılıydı. Zoe zile bastıktan bir iki saniye sonra kapı açma düğmesinin zırlaması duyuldu. Zoe, toprak rengi halı kaplı merdivenlerden yukarıya çıktı. Duvarlar çiçekli kâğıt kaplıydı. Ama şen bir hava veriyordu buraya. Üstelik üzerine yazılar falan da karalanmamıştı.

Ernest açık duran kapısının dışında bekliyordu. Yüzü hoşgeldin anlamında gülümsüyordu. Öne eğilerek onu yanağından hevesle öptü ve eve gururla buyur etti. Zoe'nun ilk gözüne çarpan, bir vazo içindeki taze glayöller oldu. Herhalde bu çiçekleri kendisi için almış olmalıydı. Zoe'nun ziyaretini simgelemek için. Duygulandırmıştı Zoe'yu bu hareket.

Birbirlerine bakınca püskürerek güldüler. Bu yemek için fazla süslenmemeye telefonda karar vermişlerdi. Zoe'nun üstün-

de gri yünlü bir etek, kahverengi dik yaka bir kazak, ayağında mokasenler vardı. Ernest de gri yünlü pantolon, koyu kahverengi dik yaka kazak ve mokasenler giymişti.

«Eş giyinmişiz,» dedi Zoe.

Ernest de «Üniseks,» diye karşılık verdi.

Zoe elindeki paketi uzatarak, «İşte tatlılarımız,» dedi. «Garantili düşük kalori.»

«İşit de inanma. Zoe, gel şuraya otur. Evin en rahat koltuğu bu... o bile ahım şahım bir şey değil. Değişiklik olsun diye **daiquiri** içerek başlayalım demiştim. Olmaz mı?»

«Harika. Yıllardır içmemiştim. Keşke nasıl hazırlanacağını bilsem.»

«Keşke ben de bilsem,» diye güldü Ernie. «Bunu hazır aldım. Yemek pişirirken tadına baktım, iyi geldi. Bakalım sen nasıl bulacaksın?»

O mutfakta uğraşırken Zoe bir sigara yaktı, küçücük dairenin çevresine şöyle bir baktı. Dikdörtgen biçiminde tek bir oda. Ama geniş ve biçimli. Tavanı da yüksek. Caddeye bakan bir daireydi. İki büyük penceresinden 20. Sokak görünüyordu.

Banyo, küçük mutfağa bitişikti. Mutfak bir girintiydi âdeta. Bir küçük fırın, bir buzdolabı, musluk ve birkaç dolap. Tahta mutfak masası büyük odada duruyordu. Üzerinde iki peçete serili, melamin tabaklarla bir sofra kuruluydu.

İki koltuk, yatak olabilen bir kanape, kokteyl masası... Tavanda ışık yoktu. İyi ayaklı lâmbayla iki masa abajuru görünüyordu. Bir televizyon, bir radyo, bir de içi kitap dolu kütüphane.

Tavan ve duvarlar beyaza boyanmış, duvara iki reprodüksiyon asılmıştı. Van Gogh'un **Arles'de Yatak Odası** tablosu ile Winslow Homer'in **Gulf Stream** tablosu. Çekmeceli masanın üzerinde birkaç çerçeveli fotoğraf göze çarpmaktaydı. Kanapeyle koltuklar kahverengi tonunda desenli bir kumaşla kaplanmıştı. Perdeler de aynı kumaştandı.

Zoe Kohler'in bu evde en hoşuna giden şey. temizliği ve düzenliiiğiydi. Ernest'in kendisi gelecek diye koşturup burayı böyle topladığını hiç sanmıyordu. Her zaman böyleydi burası besbelli. Kitaplar düzenli dizilmiş, tozları alınmış, kanapenin örtüsü gergin, her şey yerli yerinde. Kusursuz.

Ernest içine buz atılmış **daiquiri**leri getirdi, oturacağı koltuğu Zoe'nunkinin karşısına çekti, konuğu içkiyi yudumlayıncaya kadar heyecanla bekledi.

«İyi mi?» diye sordu.

«Mmmmm! Tam kıvamında. Ernie, vitaminlerini alıyor musun sen?»

«Tabii. Her gün. Belki telkin gücünden de olabilir ama, kendimi gerçekten daha iyi hissetmeye başladım.»

Zoe başını salladı, bir an sessiz kaldılar. Birbirlerine baktılar. Sonunda Ernie tedirgin bir sesle,

«Hazır yiyecek almadım,» dedi. «Hamburger'le fırında patates yapacaktım ama sonradan annemin bize hep pişirdiği bir yemeğe karar verdim. Kıyma rostosu. Yanında patates püresi ve bezelyeyle. Bir kavanoz da spagetti sosu aldım. Hem ete, hem patateslere koymak için. Eğer doğru pişirmişsem çok iyi yemektir. İşte bu yüzden meyve falan almadım. Yemeğimiz yeter, zeytin peynir falan eklersek iştahımızı keser diye düşündüm. Allahım!» dedi birden. «Ben de deli gibi çan çan ediyorum. Her şeyin yolunda gitmesini öyle çok istiyorum ki!»

«Gidecek. Ben kıyma rostosuna bayılırım. İçine soğan da kıydın mı?»

«Evet. Biraz sarmısakla kuru ekmek içi de koydum.»

«Annem de öyle yapardı. Ernie, yardım etmemi istediğin bir şey var mı?»

«Yoo, hayır. Sen otur, içkinin zevkini çıkar. Herhalde yarım saate kadar yeriz. Yani arada ikinci bir **daiquiri** içmeye vaktimiz var.»

Tekrar mutfağa döndü. Zoe ayağa kalktı, içkisini eline alıp evin içinde biraz dolaştı. Duvardaki çerçeveli reprodüksiyonlara, kitaplara, masanın üstündeki resimlere baktı.

«Ailen mi?» diye seslendi.

«Efendim?» Başını uzatıyordu. «Ha, evet. Annem, babam, üç erkek, iki kız kardeşim ve onların çocuklarından bazıları.»

«Kalabalık bir aile.»

«Hem de nasıl. Babam iki yıl önce öldü ama annem hâlâ hayatta. Kardeslerimin de hepsi hayatta ve evli. Daha şimdiden beş erkek, üç kız yeğenim var, ne dersin buna?»

Zoe mutfağa yürüyüp duvara dayandı, onun çalışmasını izledi. Ernest her işini kısacık, hızlı hareketlerle yapıyordu. Sosu karıştırması da öyle, bezelyeyi sote yapması da öyle, ete bakmak için fırının kapağını açması da öyleydi. Bu mutfağa alışmış hali vardı. Kenneth su bile kaynatmasını bilmezdi. Ya da bilmem diye öğünürdü.

Ernest, «Birer tane daha,» diyerek Zoe'nun **daiquiri** bardağını doldurdu, kendininkine de ilâve yaptı. «Bu bitince sofraya

oturabiliriz. Bir şişe burgonya şarabım var. Soğutuyorum. Sıcak şarap sevmem. Sen?»

«Soğuk severim.»

«Kardeşlerin var mı Zoe?»

«Yok. Ben tek çocuğum.»

Patatesleri ezişini, içine tereyağı koyup süt ekleyişini, tuz biber ekişini seyretti.

«Yemek pişirmesini bilmem demiştin. Görüyorum ki çok iyi bir aşçıymışsın.»

«Eh, idare ediyorum. Epey uzun zamandan beri yalnız yaşadığım için öğrenmem şarttı. Tabii her zaman sandviç yemeye razı değilsem... Ama tek kişilik yemek pişirmenin zevki yok.»

«Evet, gerçekten yok.»

Yemekler çok iyi olmuştu. Zoe durmadan bunu söylüyor, Ernie ise nezaketinden söylediğinde direniyordu. Ama Zoe her yemekten ikinci kere almaya başlayınca inandı. Sofradaki Fransız ekmeğinin de yarısını Zoe bitirdi. Şaraba katkısı da azımsanacak gibi değildi.

«Harika bir yemekti, Ernie. Çok hoşuma gitti,» diyerek arkasına yaslandı Zoe.

«Benim de. Belki rostoya biraz daha biber koysam fena olmazdı. Kahveyle tatlıyı şimdi mi getireyim, sonra mı yeriz?»

«Sonra. Hem de epey sonra. Domuz gibi tıkınmışım. Toplayıp temizlemene yardım edebilir miyim?»

«Hayır. Hiçbir şey yapacak değilim. Her şeyi olduğu gibi bırakacağım. Rahatça oturalım şimdi.»

Birer sigara yaktılar. Ernie California Konyağı getirdi, konyak kadehi olmadığı için özür diledi. Konyaklarını kokteyl bardaklarından içtiler. Tadı gene her zamanki kadar iyiydi.

Zoe, «Kalabalık ailede büyümek hoş olmalı,» dedi.

«Eh...» Ernie biraz durakladı, sigarasının ucunu tablaya değdirdi. «Bazı iyi yönleri var. Kötü yönleri de inkâr edilemez,» dedi. Benim en nefret ettiğim yanı, insanın hiç kendi kendine kalma olanağı bulamamasıdır. Evin içinde insanın 'bu benim' diyebileceği tek şey yoktur. Bir çekmece bile.»

Zoe yavaşça, «Benim kendi yatak odam vardı,» dedi.

«Seninki bir cennet. Ben üniversiteye başlayıncaya kadar odamı erkek kardeşlerimden biriyle paylaştım. Üniversitede de dört kişi bir odadaydık. Mezun olup New York'a gelinceye kadar, benim diyebileceğim bir yerim olmadı. Ne lüks! Bu ev benim için gerçekten büyük anlam taşıyor.»

«Hâlâ mı?»

«Genellikle. Zaman zaman herkes yalnızlık hisseder. Herhalde. Kendi evimizde, kardeşlerimle beraberken bile bazan yalnızlık çektiğimi hatırlıyorum. O kalabalığın içinde! Tabii kardeşlerimin hepsi benden büyüktü. Ben tekne kazıntısıydım. Onlar futbol, basketbol oynuyorlardı. Benim pek sporcu yanım yoktu. Dolayısıyla de fazla ortak konumuz olamadı.»

«Ya kız kardeşlerin?» diye sordu Zoe. «Ben hep kızkardeşim olsun isterdim. İçlerinden birini ayırıp en çok sevdiğim bu, der miydin?»

Ernie gülümseyerek, «Evet,» dedi. «Marcia. En küçüğü. Allenin bebeği. Onunla ortak yönümüz çoktu. Kent dışına yürüyüş yapar, çimenlere oturur, birbirimize şiir okurduk. Marcia ne isterdi, biliyor musun? Harp çalmak isterdi! Ne garip, değil mi? Ama tabii Trempealeau'da ona harp çalmasını öğretebilecek kimse yoktu. Ailemin de onu başka kente bir konservatuara yollamaya durumu müsait değildi.»

«Hiç öğrenemedi mi harp çalmayı?»

«Hayır.» Ernie bir yandan kadehlere tekrar içki koyuyordu. «Hiç öğrenemedi. Şimdi evli. Milwaukee'de oturuyor. Kocası sigortacı. Marcia mutlu olduğunu söylüyor.»

«Hepimizin hayalleri vardır,» dedi Zoe Kohler. «Sonra büyüyünce bu hayallerin ne kadar ulaşılmaz olduğunu anlarız.»

«Senin hayallerin neydi Zoe?»

«Özel bir hayalim yoktu. Belirsizdi benimkiler. Birkaç yıl öğretmenlik yapma isteğimle yaşadım. Ama galiba evlenip aile kurmak en istediğim şeydi. Yapılması gereken budur, diye düşünüyordum. Yürümedi.»

«Bana anneni anlatmıştın. Baban nasıl biriydi?»

«Babam mı? Hâlâ çok faal bir insandır. Bir otomobil acentası var. Bir emlâk şirketinde yüzde elli ortak. Bir sürü başka işleri de var. Bir düzine kulübe ve meslek derneğine üyedir. Durmadan şuranın buranın başkanı seçilir durur. Her gece bir toplantıda olur. Politikayla da uğraşır.»

«Çok popüler bir adama benziyor.»

«Herhalde. Onu pek göremezdim. Yani... var olduğunu bilirdim ama, yok gibiydi. Her an bir yere yetişmek üzere telâştaydı. Beni gördü mü hemen öperdi. Soluğu viski ve puro kokardı. Ama çok başarılıydı. Evimiz güzeldi. Pek yakınacak bir şey bulamam. Senin baban nasıldı?»

«İnce uzundu, yaşlandıkça da kamburlaştı. Ölürcesine çalı-

şırdı. Bence gerçekten de çalışmaktan öldü. Emin ol. Her zaman iki işi birden yapardı. Öyle bir ailesi olanın çalışmak zorunda kalması da doğal. Gece geç gelir, kendini yatağa atardı. Oğlan çocuklar, hep çalışırdık. Kimimiz gazete sattık, kımimiz başka şeyler yaptık, ama eve getirdiğimiz para bir şeye benzemedi. O da bu yüzden çalıştı, çalıştı, çalıştı. Ama biliyor musun, bir kere bile yakındığını duymadım. Bir kere bile.»

Birkaç saniye sessiz oturdular ve konyaklarını yudumladılar.

«Zoe, bir daha evlenecek misin acaba?»

Zoe düşündü. «Bilemiyorum,» dedi. «Herhalde hayır. Şimdiki duruma göre.»

Ernie ona baktı.

«O kadar çok mu acı çektin?» dedi.

«Mahvoldum,» diye bağırdı Zoe. «Silindim. Maddie Kurnitz isterse bir kocadan ötekine sıçrayabilir ama ben yapamam. Belki de kusur bende. Belki budala romantiğin biriyim.»

«Bir deneme daha yapmaktan korkuyor musun?»

«Evet, korkuyorum. Bir daha denemeye kalkarsam ve o da olmazsa sanırım kendimi öldürürüm.»

«Ulu Tanrım!» dedi Ernie yavaşça. «Ciddisin bu konuda galiba.»

Zoe başını evet anlamında salladı.

«Zoe, bak, elbette ki hiçbirimiz kusursuz değiliz. İlişkiler de kusursuz değildir.»

«Onu biliyorum. Ben de elimdeki kadarıyla yetinmeye, oturmaya razıydım. Ama o razı değildi. Aslında bunu konuşmak istemiyorum Ernie. Bütün bunlar öyle... öyle çirkindi ki!»

«Tamam öyleyseee!» diye iki elini dizlerine vurdu Ernie. «Bu konuyu bırakalım. Neşeli şeylerden konuşup tatlımızı yiyelim, kahvemizi içelim, kahkahalar atıp yaşamamıza bakalım.»

Zoe uzanıp onun saçlarını okşadı.

«Çok iyisin,» dedi, gözlerinin içine baktı. «Seni tanıdığım için seviniyorum.»

Ernie onun elini yakalayıp kendi yanağına dayadı.

«Ben de seni tanıdığıma seviniyorum,» dedi. «Seni hep görmek istiyorum. Tamam mı?»

«Tamam. Şimdii... çilekli turta mı istersin, elmalı mı?»

«Çilekli,» dedi Ernie hemen.

«Ben de. Hep aynı şeylerden hoşlanıyoruz.»

Tatlılarını yiyip kahve içtiler, kitaplardan, filmlerden, televizyon yıldızlarından konuştular ve sessizliğe hiç yer vermediler.

Sonra sofrayı topladılar. Ernie bulaşıkları yıkadı, Zoe kuruladı. Bu arada tabakların, çatal bıçakların nerede durduğunu öğrendi.

İşler bittikten sonra yeniden konyak alıp koltuklara yerleştiler. Ernie ona bilgisayar kursunu anlattı, Zoe da otel güvenlik görevlilerinin akla gelmez görevlerinden söz etti. Her ikisi de çok iyi dinleyiciydiler.

Sonunda saat on bir oldu. Başı hafif dönmeye başlayan Zoe, gitmek gerektiğini düşünüyordu. Ernest şişedeki konyağı bitirmeyi önerdi. Zoe, o konyak biterse hiç gidemeyeceğini belirtti. Ernest de, ziyanı yok, dedi. Her ikisi de bunun şaka olduğunu biliyorlardı... ama ikisi de yüzde yüz emin değildi.

Ernie onu evine kadar götürmeyi önerdi. Zoe reddetti. Bir taksiye binip sağ salim gidebileceğini öne sürdü. Sonunda Ernie'nin çıkıp onu taksiye bindirmesine ve Zoe'nun da eve varır varmaz telefon etmesine karar verdiler.

Ernie, «Yirmi dakikaya kadar aramazsan, orduya haber veririm,» diye takıldı.

Ayağa kalktılar. Zoe ona yaklaştı. Bunu pek apansız yaptığı için Ernie bir adım geriledi. Zoe kollarını ona sardı, yüzünü yaklaştırdı.

«Çok, çok güzel bir akşamdı,» dedi. «Çok teşekkür ederim.»

«Ben teşekkür ederim, Zoe. Yine ayarlarız böyle akşamları.»

Zoe dudaklarını onunkilere değdirdi. Kuru, sıcak, ciddi bir öpücük.

«Çok iyi ve tatlı bir insansın ve seni çok seviyorum Ernie. Beni bırakmayacaksın, değil mi?»

«Zoe!» diye bağırdı Ernie. «Elbette ki bırakmam! Sen beni nasıl biri sanıyorsun?»

«Şey...» Zoe'nun aklı karışmış gibiydi. «Ne dediğimi bilmiyorum,» dedi. «Senin için ne düşüneceğimi de bilmiyorum.»

«En iyi şeyleri düşün. Lütfen. Birbirimize ihtiyacımız var.»

Zoe boğuk bir sesle, «Evet, öyle,» diye onayladı «Gerçekten var.»

Tekrar öpüştüler. Sarılmış duruyor, öne arkaya sallanıyorlardı. İçten bir kucaklaşma. Heyecanlı olmaktan çok, düşünce ve anlayış dolu. Bu kucaklaşmada ne diller uzanıyor, ne parmaklar birbirini yokluyordu. Sıcaklık ve yakınlık vardı yalnızca. Birbirini avutuyor, koruyor, güven veriyorlardı.

Geri çekilip birbirine baktılar. Elleri hâlâ içiçeydi.

«Sevgilim,» dedi Ernie.

«Sevgilim,» diye karşılık verdi Zoe da. «Sevgilim. Sevgilim.»

Ernle ortalıkta dolaşıp ışıkları söndürdü, ocağı kontrol etti, dolaptan bir ceket aldı. Zoe bu arada banyoya girdi. Kapılar ince, ev de küçük olduğu için tuvaleti kullanırken musluğu da açık bırakmak zorunda kaldı. Sonra ellerini çalkaladı, Ernie'nin çıkarıp ortaya bıraktığı küçük pembe havlulardan biriyle kuruladı. Banyo temiz, toplu ve evin her yeri gibi düzenliydi.

İlâç dolabının kapağındaki aynada kendine baktı. Yüzüne bir pembelik yayılmış gibiydi. Sıcacıktı yanakları da. Elleriyle dokundu. Yanıyordu. Dudaklarına da dokundu ve gülümsedi.

Saçlarını dikkatle gözden geçirdi. Kuaföre gidip yaptırmaya karar verdi saçlarını. Belki kısacık, tüy gibi kestirirdi. Genç ve hafif bir görünüm. Yaramaz oğlan çocuğu gibi. Bir de parlatıcıyla çalkalatırsa...

Zoe Kohler sabah kahvesini Bay Pinckney'in odasına taşıdı. Masasında oturuyordu patron. Barney McMillan ise kanapede yeni uyanmıştı. Zoe ona getirdiği reçelli çöreği uzattı.

«Teşekkürler, bebek.» Sonra birden sırıtarak, «Ay, pardon. Teşekkür ederim Zoe,» diye düzeltti.

Zoe ona donuk bir bakış fırlattı, kendi odasına döndü. İki adamın konuşmalarını duyabiliyordu. Gene her zamanki gibi Otel Katili'ni tartışmaktaydılar.

«Yakalarlar herifi sonunda,» diyordu McMillan. «Er geç.»

Bay Pinckney de, «Herhalde,» diye ona katıldı. «Ama bu arada otellerin canı yanmaya başladı bile. Bu sabah Times'ı gördün mü? İlk defa olarak büyük bir kongre, katil yüzünden iptal edilmiş. Onu çarçabuk yakalamazlarsa bu yaz turist işinin canına okunacak.»

McMillan, «Eğlenceler kentine gelin ve gırtlağınızı kestirin,» diye espri yaptı. «Herif iyice çatlak olmalı. Şey miymiş dersin?»

«O kurama göre gidiyorlar. Çavuş Coe öyle söyledi. Bütün homo barlarını basıp adam topluyor, soru soruyorlarmış. Bak aramızda kalsın ama, Coe'ya göre polis sıkışık durumdaymış. Psikologlara katilin psikolojik bir portresini hazırlatmışlar. Ama böyle şeyler ne kadar işe yarar, bilirsin.»

«Öyle. Boşa kürek çekmek. Aslında bir doğru dürüst parmak izi bulsalar tamamdı.»

Bay Pinckney, «Öyle ama parmak izinin değeri de sınırlı,» dedi. «Arkadan o ize uyan bir takım sanıklar yakalamak gerek. Oysa tek bir tutuklama bile yapılmadı. Kuşku üstüne bile.»

«Ama işi yürüten herif... adı neydi? Slavin mi ne?.. durmadan budalaca bildiriler yayınlayıp her an tutuklama yapabileceğini söylüyor Artık suyu çıktı, espri oldu bu da.»

«Yakında bazı sonuçlar sağlayamazsa onun da suyu kaynar. Bu kentte oteller derneğinin forsu epey büyüktür.»

Bundan sonra iki adam ertesi haftanın nöbet çizelgesini tartışmaya başladılar, Zoe Kohler de **New York Times**'ın sabah nüshasını gözden geçirmeye koyuldu. Otel Katiliyle ilgili yazı ikinci formanın üçüncü sayfasındaydı. Kent haberleri bölümünde.

Üçüncü kurban Jerome Ashley'in öldürülmesi bütün New York gazetelerinde baş sayfa haberi olmuş, yerini bir hafta kadar koruyabilmişti. Sonra başka gelişme olmayınca, bu konudaki yazılar giderek iç sayfalara kaymaya başlamıştı.

O sabahki **Times** da eskiden bilinenlere yeni bir şey eklemiyordu. Yalnızca büyük bir konvansiyonun Otel Katili'nin cinayetleri yüzünden iptal edildiğini yazmaktaydı. Yazıda sanığın belirsiz bir de tarifi vardı. Bir yetmişle bir yetmiş beş boyunda, siyah naylon peruka takan biri.

Yazının altında Dr. David Hsieh adlı bir klinik psikoloğu tarafından yazılmış sütunu gördü. Adamın uzmanlık dalı psikopatoloji idi. **Yukarı Derinlikler** adlı bir de bilimsel kitap yazmıştı bu konuda.

Zoe Kohler yazıyı büyük bir ilgiyle okudu. Dr. Hsieh, bilinen gerçeklerden hareketle Otel Katili'nin hareket nedenlerinin bir analizini yapmaya uğraşmıştı. Ama eldeki bilgilerin pek az oluşu nedeniyle, böyle bir analizin tam sağlıklı olamayacağını kendi de söylüyordu.

Doktorun tezine göre Otel Katili'ni bu işlere sürükleyen, yalnızlığıydı. Bu yüzden otellere giriyor, kokteyl salonlarını, yemek salonlarını, barlarını tarıyordu. «Kalabalık bir insan topluluğunun buluştuğu, tanıştığı, yiyip içtiği, çene çaldığı, güldüğü, normal sosyal ilişkilerde bulunduğu yerlere gidiyor,» demekteydi. «Kendisine bu imkânlar hiç tanınmadığı için.»

Sonra, «Yalnızlık aslında hepimiz için büyük bir ikramiyedir,» diye devam etmekteydi. «O olmasa çoğumuz hayatta bir lezzet bulamazdık. Ama yalnızlık insanın kendi seçimiyle olmalıdır. Zorla olursa, kezzap kadar yakıcı olur. Onu iyi kullanabilmek için arayıp bulmalı, tanımalı ve öğrenmeliyiz. Ayrıca tiryakilik tehlikesi de her zaman mevcuttur. Güç bir konu-

dur yalnızlık. Hem bir iksir, hem de sıkıcı bir şeydir. Bir kişiye zafer gibi görünürken, ötekine yenilgi gibi gözükür. Otel Katili buna dayanamayanlardandır.

«Yalnızlık çürüyebilir. Üstünü küfler kaplayabilir. Kendi kendine iltihaplanıp sinsi sinsi enfeksiyon doğurabilir. Dolayısıyla vücudu da çürütür ve daralan damarlardan insanın kalbine girer. Polis bu tiplere «Yalnızlar» demekte, isteyerek yalnız yaşayan, yalnız yiyip içen ve gezenleri, istemeden yalnız kalmış kişilerden hiç ayırmamaktadır. Oysa bazı kimseler yalnızlığı ister, bazıları istemez. Otel Katili de istememektedir.

«Burada devreye kötü etkenler karışmaktadır. Süreç şöyledir: Yalnızlık, izolasyon, düşmanlaşma, saldırganlık. Son dönemlerde başkalarının mutluluğu bir imrenme konusu olmakta ve neticede kudurgan bir öfkeye yol açmaktadır. «Onlar öyle..., oysa ben...?» İşte Otel Katili sürecin son dönemine varmış biridir»

Zoe Kohler gazeteyi elinden bıraktı, gözlerini kaldırıp karşı duvara dalgın dalgın baktı. Ne kadar uğraşsa, Doktor Hsieh'ın çizdiği bu portrede kendini bir türlü tanıyamamıştı.

Yeni bir şeyler oluyordu ona. Şimdiye kadar o üç adamın başına gelenlerde kendi payını, kendi sorumluluğunu inkâr etmeye hiç çalışmamıştı. Serüvenlerini dikkatle planlamış, ne yaptığını bilerek uygulamış, bittikten sonra da neler yaptığını iyice gözden geçirmişti.

Kendisi, yani Zoe Kohler, Otel Katili'ydi. Bundan kaçınmaya çalışmamıştı. Hiçbir zaman. Bir an bile. Hattâ bunda övünülecek bir şey de bulmuştu. Serüvenleri birer zafere dönüşmüştü çünkü. Kazandığı ün de heyecan vermişti ona.

Oysa şimdi yaptıklarından garip bir uzaklaşma duygusu içindeydi. Sanki bir kuvvet onu geri çekiyordu o olaylardan. Otel Katili'nin taşkın hareketlerini, «Sevgilim. Sevgilim. Sevgilim,» diyen kadınla bir türlü bağdaştıramıyordu.

6 Mayıs günü akşam saat altıya birkaç dakika kala Zoe Kohler, Doktor Stark'ın muayenehanesine girdi. Bekleme salonunda iki hasta vardı. Böyle zamanlarda yarım saat kadar beklemek zorunda kalıyordu. Oysa bu sefer Gladys ona işaret ettiğinde saat yedi olmuştu. Hemşire onu doğruca muayene odasına soktu.

Zoe tartıldı, sonra geniş ağızlı kabı alıp tuvalete girdi. İd-

rar örneğini Gladys'e verdi ve çarşafa sarınmış durumda döner sandalyeye oturup bekledi. Doktor Stark birkaç dakika içinde odaya daldı. Peşinde bir duman izi bırakarak ilerleyip purosunu tablaya koydu.

Zoe'ya bakarak, «Eeeee,» dedi. «Nemiz var bakalım. Vay vaay! Yeni bir saç modeli, ha?»

Zoe kızararak, «Evet,» dedi. «Biraz değişik.»

«Beğendim. Çok çekici. Sen de beğendin mi, Glayds?»

«Ben söyledim ona beğendiğimi,» dedi hemşire. «Keşke ben de kısa kestirebilsem. Öyle genç gösteriyor ki!»

Doktor, «Öyleyse ben de kestireyim,» dedi.

Tekerlekli taburesini Zoe'nunkinin önüne çekti, stetoskopu kendi kıllı kolunda ısıttı. Zoe çarşafı beline kadar indirdi. Doktor diski onun göğsüne ve kaburgalarına dayamaya başladı.

«Hım,» dedi. «Buraya koşarak gelmedin, değil mi sen?»

Zoe ciddî bir sesle, «Hayır,» dedi. «Bir saatten beri içerde oturup bekledim.»

Doktor başını salladı, nabzını dinledi. Bunu pek sık yapmazdı. Gladys'ten muayene formunu aldı, üzerine hızla bazı notlar çiziktirdi. Hemşire doktora doğru eğilip formdaki bir şeyi parmağıyla gösterdi. Doktor gözlerini kırpıştırdı.

Gladys tansiyon ölçeri getirdi. Stark bandı Zoe'nun üst koluna sardı, havayı pompaladı. Hemşire tansiyonu okumak üzere eğildi.

Stark, «Bir daha deneyelim,» deyip Zoe'nun tansiyonunu tekrar ölçtü. Gladys notlarını yazdı.

Doktor bir an sessiz oturup Zoe'ya baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sonra kan örneğini aldı, şırıngayı bir kenara bıraktı.

«Gladys,» dedi. «O büyüteçi ver bana. Yerini biliyor musun?»

«İşte burada.» Kadın üst çekmeceyi açıp istenenl uzattı.

«Sensiz ne yapardım,» dedi doktor ona.

Taburesini biraz daha yaklaştırıp öne eğildi, Zoe'nun cildini büyüteçle incelemeye koyuldu. Dudaklarını, yüzünü, boynunu ve kollarını. Sonra avuçları, parmaklardaki çizgilerin arasına, dirsekteki buruşuklara baktı, gözenekleri ve meme başlarını gözden geçirdi.

Zoe, «Bunları neden yapıyorsunuz?» diye sordu.

«Oyalanıyorum. Teferruat adamıyımdır ben. Böyle şeylerden zevk alırım. Zoe, koltuk altlarını traş mı ediyorsun?»

«Evet.»

«Hı-hıı. Artık çarşafı indir ve bacaklarını aç bakalım.»

Zoe söz dinledi. Gözleri yerde, çarşafı yana çekip üstünü açtı. Doktor onun kasık tüylerinden bir tutam yakalayıp çekti, elini çevirip avucuna baktı. Elinde birkaç kıvrık tüy vardı. Onları büyüteçle inceledi.

Zoe zayıf bir sesle,

«Onu neden yaptınız?» diyebildi.

Doktor ona iyilik dolu gözlerle baktı.

«Bir yastık dolduruyorum da,» dedi. Gladys güldü.

Doktor elindeki büyüteci hemşireye uzatıp meme muayenesine başladı. Arkadan iç muayene geldi. On dakika sonra Zoe Kohler giyinmiş, Doktor Stark'ın odasında oturuyor, adamın yeni bir puro yakışını izliyordu.

Doktor dumanları tavana doğru üfledi, yarım gözlüklerini alnına itti. Zoe'ya bakarak başını iki yana salladı. Yüzünün etleri de bu hareketle birlikte titredi.

«Ne yapacağım ben seninle?» dedi Doktor.

Zoe şaşırmıştı. «Anlayamıyorum,» dedi.

«Zoe, son zamanlarda baskı altında kaldın mı?»

«Baskı mı?»

«Evet herhangi tür heyecan veya sıkıntı. İş yaşamında? Özel yaşamında? Seni üzen bir şey olmadı mı? Gerginleştiğin, heyecanlandığın ya da sıkıldığın bir şey?»

«Hayır,» dedi Zoe. «Hiçbir şey olmadı.»

Doktor içini çekti. Otuz yılı aşkın bir süreden beri bu meslekte çalışıyordu. Hastaların ne kadar çok yalan söylediğini iyi bilirdi. Ya utandıkları için, ya da korktukları için söylerlerdi bu yalanları. Stark bir hastanın doktoruna yalan söylemesini, gizli kalmış intihar istekleriyle bağdaştırırdı.

«Pekâlâ!,» dedi Zoe Kohler'e. «Başka konuya geçelim. Perhiz mi yapıyorsun? Kilo mu vermeye çalışıyorsun?»

«Hayır. Her zaman yediğim kadar yiyorum.»

«Geçen ayki kilondan hemen hemen iki kilo eksiksin.»

Şaşalamak sırası Zoe'ya gelmişti. «Anlayamıyorum,» dedi.

«Ben de. Ama durum böyle.»

«Belki bir yanlışlık vardır. Belki Gladys...»

«Saçma,» dedi doktor kesin bir sesle. «Gladys hata yapmaz. Her neyse, durumuna bir bakalım Nabzın fazla hızlı. Kalp atışların yüz metre yarışını yeni bitirmişsin gibi. Tansiyonun yüksek. Normal sınırının dışına çıkmıyor ama, fazla yüksek bir

normal. Bütün bunlar gizli hipertansiyon belirtileri. Oysa bu şaşırtıcı, çünkü senin hastalığının en belirgin vasfı düşük tansiyondur. Sana asabî veya duygusal baskı altında kalıp kalmadığını bu yüzden sordum.»

«Kalmadım.»

«Sözüne inanıyorum,» dedi doktor kuru bir sesle. «Ama o zaman karşımıza küçük bir sorun çıkıyor. Daha doğrusu bir ikilem. O tuz haplarını hâlâ alıyor musun?»

«Evet, günde iki tane.»

«Gene de canın fazla tuz istiyor mu?»

«Yoo, fazla değil.»

«Eh, o da bir şey. Âdet sancıları gene var mı?»

Zoe evet anlamında başını salladı.

«Daha az mı, aynı mı, yoksa daha çok mu?»

«Aynı aşağı yukarı. Galiba geçen ay biraz daha kötüydü.»

«Gelecek sefer ne zaman?»

«Birkaç güne kadar.»

Doktor purosunu kenara bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını göbeğinde kenetledi. Çini mavisi gözleri Zoe'ya ciddi baktı. Konuştuğunda sesi yamyassı, tonsuz, sözleri vurgusuzdu.

«Baskı altında olsaydın yüksek tansiyonuna bir sebep bulmuş olurduk. Senin durumunda bir kadın için o da düşünülecek bir şey ya! Artan stres, bir diş çekimi bile olsa, normal vücutta fazla kortizol salgılanmasına neden olur. Ama senin adrenal korteksin neredeyse tümüyle mahvolmuş durumda. O zaman sen herhangi tür bir stres altında kalırsan. kortizolünü normal düzeye getirebilmek için sana kortizon vermemiz gerekir.»

«Ama ben stres altında değilim,» diye direndi Zoe.

Doktor ona aldırış etmedi.

«Ayrıca stres altındayken, vücudun dehidre olmaması için daha yüksek dozda sodyum klorüre ihtiyaç vardır,» diye devam etti. «Hiç kusmadın, değil mi?»

«Hayır.»

«Eh, kortizol eksiğin olduğunu kesin bilebilmek için kan ve idrar tahlillerinin laboratuardan gelmesini beklemek zorundayız. Cildinde az miktarda renk değişimi olan yerler gördüm. Bu genellikle aynı şeyin belirtisidir. Koltukaltı ve kasık tüylerinde azalma da aynı şeye işaret eder. Sonra kilo kaybı da var...»

«Ama emin değilsiniz...»

«Kortizol açığı konusunda mı? Hayır, emin değilim. Beni şaşırtan yüksek tansiyon. Kortizol açığı düşük tansiyon yapar. Sana sözünü ettiğim küçük sorun, ya da küçük ikilem şu: Tansiyonu yüksek olanlara genellikle tuzsuz, ya da az tuzlu rejim tavsiye edilir. Beri yandan senin hastalığın ek sodyum klorür almanı gerektiriyor. O zaman ne yaparız? Şu an için ben ancak kortizon dozajının arttırılmasını önerebilirim. Şimdi ne alıyorsun?» Gözlüğünü gözüne indirdi, masasındaki dosyaya doğru baktı. «İşte burada... günde yirmi beş miligram. Doğru mu?»

«Evet.»

«Ne zamanlar alıyorsun?»

«Sabahları. Kahvaltıyla.»

«Midene rahatsızlık veriyor mu? Bulantı?»

«Hayır.»

«İyi. Öğleden sonra geç saatlerde bir doz daha almanı isteyeceğim. O zaman günde elli miligram almış olursun. Belki ihtiyacın yoktur ama zararı da dokunmaz. İkincisini ya sütle, ya da antiasit karışımıyla al. Bazan kortizon aç karnına alındığında mideye dokunuyor. Bunların hepsini anladın mı?»

«Evet. Ama kortizonum bitmek üzere. Bir reçete daha yazar mısınız?»

Önüne bir reçete koçanı çekip yazmaya koyuldu.

Zoe Kohler, «Eliniz değmişken bir de Tuinal yazsanız.» dedi.

Doktor birden başını kaldırıp ona baktı.

«Uykusuzluk mu çekiyorsun?»

«Evet. Hemen hemen her akşam.»

«Yatmadan önce biraz viski iç. Ya da konyak.»

«Onu denedim ama yararı olmuyor.»

«Bir ikilem daha,» dedi Stark. «Uykusuzluk durumunda genellikle kortizon dozajını azaltırım. Ama senin kilo kaybını ve öteki durumlarını gözönüne alınca arttırmak zorundayım. Hiç değilse laboratuar testleri gelip kesin durumu öğreninceye kadar.»

«Tuz hapları ne olacak?»

Doktor bir süre parmaklarıyla masanın üzerinde davul çaldı. Sonra,

«Tuza devam et,» dedi. «Günde iki tablet. Zoe, seni korkutmak istemiyorum. Sana defalarca anlattım. Eğer ilâçlarını doğru dürüst alırsan... ki buna ömrünün sonuna kadar devam et-

mek zorundasın, tıpkı şeker hastaları gibi... o zaman senin de uzun ve yararlı bir ömür geçirmemen için hiçbir neden yok.»

«Ama ben ilâçlarımı düzenli şekilde alıyorum. Oysa siz şimdi bir terslik olduğunu söylüyorsunuz.»

Doktor ona garip garip baktı, hiçbir şey söylemedi. İki reçetesini bitirip uzattı. Dört gün sonra telefon ederse tahlil sonuçlarını bildireceğini söyledi.

«Lütfen kaygılanmamaya çalış,» dedi sonra. «Belki kolay olmaz ama, kaygılar durumu daha da kötüleştirmekten başka işe yaramayacaktır.»

Zoe, «Kaygılı değilim,» dedi, doktor da ona inandı.

Hastası gittikten sonra doktor bir an döner koltuğunda oturdu ve purosunu tekrar yaktı. Yüksek tansiyonun nedenini bildiğini sanıyordu. Bu kadın stres altındaydı. Ya büyük, ya hafif stres. Ama ne olursa olsun kortikosteroid tedavisini arttırmaya gerek gösterecek kadar ciddi.

Yalan söylemişti. Kendi nedenlerinden ötürü. Acaba bu sakin, içine kapanık, hiç aşırı duyguları olmayan kadın ne gibi baskılarla karşılaşıyor, diye düşündü. Onun durumundaki kadın hastaların seks güdüsünde bir azalma hissetmeleri normaldi. Ama doktora göre Zoe Kohler'de cinsel faaliyet hastalığın ciddileşmesinden çok önce âtıl kalmış bulunuyordu.

O halde onun derdi seks ya da duygusal sorunlar değildi. Herhalde yüksek kortizol ihtiyacı ruhsal bir stresten doğuyordu. Vücut herhangi bir nedenle fazla kalori yakıyor, kanını damarlarına çılgınlar gibi pompalayıp duruyordu. İyi bir doktor olup gerekli tedaviyi arayacağı yerde, bir dedektif gibi hareket nedenleri aradığını farketti. Oysa bu hastalık, iyi tedavi edilmediği takdirde, kesinlikle öldürücüydü.

İçini çekerek Zoe Kohler'in dosyasını önüne çekti. Zoe, New York'a taşınıp kendisine ilk başvurduğu zaman, New York Tıp Akademisinde çektirdiği fotokopiler de bu dosyadaydı. Zoe, New York'a gelirken Winona'daki doktorundan kendi dosyasını da birlikte getirmişti.

Stark içinden Minnesota'lı doktorların bu nadir hastalığı kötüleşmeden önce böyle ustalıklı biçimde teşhis edebilmesine hayranlık duyuyordu. Çünkü ilk belirtiler, diğer basit hastalıklara pek benzerdi. Ama Minnesota'lılar hedefi tam on ikiden vurmuş, Zoe'nun hayatını kurtaran reçeteyi yazıvermişlerdi.

Doktor Oscar Stark aradığı fotokopileri buldu. Başlıkta «Endokrin Sistem Hastalıkları» diye yazılıydı. Sayfaları çevirip «Adrenal Korteksin Hipofonksiyonu» bölümünü seçti.

Okumaya başladı. Addison hastalığının görünümü, tipleri, belirtileri, teşhisi ve tedavisi konusunda hiçbir şeyi atlamamaya çalışıyordu.

Âdet sancıları 7 Mayıs akşamı, yani Doktor Stark'a yaptığı ziyaretten yirmi saat sonra başladı. Omurganın alt kısmındaki ağrılara ek olarak, içinde derin bir sızı, bir de gidip gelen karın ağrısı başgöstermişti. 8 Mayıs Perşembe akşamı kendini öylesine kötü hissediyordu ki, eve dönmek için taksiye bindi. Oysa hava güzel ve mevsime göre çok da sıcaktı. Soyunduktan sonra karın kısmını parmaklarıyla dikkatli dikkatli yokladı, sağına soluna bastırdı.

Her zamanki vitamin ve minerallerini yuttu, bir Darvon'la bir de Valium'u mideye indirdi. Acaba bu ağrı kesici ile sakinleştirici biraraya gelince ne biçim bir etki yapacak diye merak ediyordu.

Kısa zamanda öğrendi. Sıcak banyoya girmiş, beyaz şarabını yudumluyordu. Ağrıların hafiflediğini, karındakilerin büsbütün hissedilmez olduğunu gördü. Kendini güçlü, cesur ve kararlı buluyordu.

Oteller dergisini izlemiş, kongre, konvansiyon ve toplantıların nerelerde olduğuna bakmıştı. Anlaşılan Otel Katili'nin faaliyetleri henüz New York turizmini pek ciddi biçimde etkilemiş değildi. Oteller hâlâ doluydu. İyi otellerde yer bulmak yine güçtü.

Central Park'ın güneyindeki Cameron Arms Oteli oldukça çekici gözükmüştü ona. Mayıs'ın 4'üyle 10'u arasındaki hafta içinde burada iki konvansiyon, bir de bir hafta süren sergi vardı. Ayrıca ender bulunan posta pulları satışı da aynı otelde devam etmekteydi. Oteller rehberinde Cameron Arms'ı buldu, ve 600 odası, ziyafet ve yemek salonları, kahve salonu, iki kokteyl salonu ve bir de diskosu olduğunu öğrendi

Sıcak banyoda dinlenirken, Cameron Arms Otelini seçmek konusunda kararı kesinleşti. Ne giyeceğini düşünmeye başladı.

Ama banyodan çıktığında her zamanki zayıflığı bir kere daha hissetti. Bir baş dönmesi. Bu seferki bir dakikaya yakın sürdü, sonra yavaş yavaş geçti. Zoe derin bir soluk aldı, vücuduna koku sürmeye koyuldu.

Giyinip boyanması bir saatini aldı. Sanki tembel bir ağırlık içinde hareket ediyordu. Düşüncelerini bir odakta toplaması da

güçleşmiştl. Ne yapacağını hesaplarken dikkati dağılıyor, sanki eriyip gidiyordu.

Bu sislerin arasında garip bir şey daha oldu. Zoe'nun aklına, bu serüvenler acaba bir alışkanlık haline mi geliyor, sorusu takıldı. Belki de şimdi sokağa çıkması, âdet öncesinde hep bu işi yapmakta olduğu içindi. Bir istek veya ihtiyaçtan doğmuyordu.

İki fincan kahve içti. Şekersiz ve sütsüz.. Ama şarap içmedi, ılâç da yutmadı. Çıkmaya hazır olduğunda saat dokuza pek yaklaşmıştı. Ama Zoe'nun dalgınlığı ve aklını saran sisler de artık dağılmıştı. Kendini uyanık, bıçak gibi keskin ve kararlı hissediyordu.

Önü aşağıya kadar fermuarlı yün jarse bir elbise giydi. Yakası açık, etek ucu yırtmaç gibiydi. Fermuar, aradaki altmış yetmiş santimlik kısmı tutuyordu. Ayrıca fermuarın ucuna bir de minik polis düdüğü asılmıştı.

Eşyalarını deri omuz çantasına geçirdi. Küçük çakısını ve sprey şişesini almayı unutmadı. Yine her zamanki gibi kimlik kartlarını çıkarıp evde bıraktı.

Çilek rengine çalan sarışın peruğunu giymişti. Sol kolunda, «NEDEN OLMASIN» yazılı altın bileziği vardı.

Bir saat sonra Cameron Arms Otelinin kalabalık lobisine girerken elindeki sigarayı tüttürmekteydi. Trençkotu kolundaydı. Erkeklerin dönüp aç gözlerle kendisine baktıklarını farketti. İstendiğini anladı. Ama aldırmadı. Kendini çok iyi kontrol ediyordu.

Disko müziği çalınan kokteyl salonuna kapıdan baktı. Fazla kalabalık ve gürültülüydü. Lobi koridoru boyunca yürüdü, Queen Anne salonuna girdi. Burası da kalabalıktı ama, hem loştu, hem de ötekinden biraz daha sakindi.

Kasvetli döşenmiş bir salondu burası doğrusu. Ağır kanepe ve koltuklar, oryantale kaçan perde ve dekorasyonlar. Bütün masa ve banketlerde ya çitler, ya da dörtlü gruplar oturuyordu. Bar taburelerinden bazıları boştu.

Zoe Kohler rolüne başladı. Birisinin kendisini karşılamasını bekliyormuş gibi çevresine bakındı, trençkotunu vestiyerci kıza verirken saatin kaç olduğunu sordu, sonra ağır adımlarla bara yürüyüp oturdu. Karanlıkta gözleri hâlâ çevresini araştırıyordu.

Eski zaman İngilizi gibi giyinmiş barmenden bir beyaz şarap istedi. Servis yapan kızlar da süt satan köylü kızı kılığındaydılar.

Barda dimdik oturuyor, şarabını yudumluyordu. Solunda öfkeli fısıltılarla kavga eden bir çift vardı. Sağındaki tabure boştu. Zoe sabırla bekledi. Kendine güveni hiç sarsılmadı.

Tam ikinci içkisini ısmarlarken, boş tabureye bir erkek oturdu. Zoe barmenin arkasındaki aynadan adama bir göz atma riskini göze aldı. Kırk beşlik falandı. Orta boylu, kalın omuzlu, kırmızı suratlı. İyi giyinmişti. Saçları sarımsıydı. Berberde yapılıp spreylendiği de pek belliydi.

Yüz hatları etli, biraz da kabaydı. Eskiden sporcuymuş da şimdi şişmanlamaya yüz tutmuş gibi bir hali vardı. Önündeki duble viskiyi, markasını da söyleyerek ısmarlamıştı. Kadehi eline aldığı zaman parmağındaki pırlanta yüzükle kıllı bileğindeki altın zincirler parıldadı.

Queen Anne salonu dolmaya başlamıştı. Üç erkek, soldaki adamın öbür yanından uzanıp içki ısmarladılar ve aldılar. Adam onlara yer açmak için taburesini biraz Zoe'ya yaklaştırdı, omuzu Zoe'nunkine değdi. «Özür dilerim, bayan,» dedi ve tabii olamayacak kadar düzgün, beyaz dişlerini gösterdi.

Zoe dönüp ona baktı. Adamın ufacık, katı bakışlı gözleri vardı.

«Otelde toplantılar olduğu için böyle herhalde,» diye mırıldandı Zoe. «Bütün odalar dolu olmalı.»

«Öyle. Ben rezervasyonumu aylar önce yapmıştım. Yoksa dünyada yer bulamazdım.»

«Siz hangi toplantı için geldiniz?»

«Hiçbiri. Aslında hiçbirine tam katılmıyorum. Ama buraya Yerel Havayolu Şirket Sahipleri toplantısı hesabına geldim. Bu otelde yapılıyor.»

Elini ceketinin cebine daldırdı, kartvizitini çıkardı, Zoe'ya uzattı, karanlıkta okuyabilmesi için de çakmağını çaktı.

«Leonard T. Bergdorfer,» diye okumasına yardım etti. «Georgia eyaletinin Atlanta kentinden. Komisyoncuyum Genellikle yerel havayolları için bilet satarım. Kargo ve çarter işleri de yaparım. Alıcıyla satıcıyı karşı karşıya getiririm. İşte buraya bu yüzden geldim. Dedikodu duymaya. Kim ne satmak istiyormuş, onu almak isteyenler kimmiş, bilmek için.»

Zoe, «Biraz da arkadaşlarla hoşça vakit geçirmek için,» diye ekledi.

«Çok haklısınız.» Adamın yüzünde ince bir gülümseme belirmişti. «Öyle oynanır bu oyun,» diye ekledi.

Zoe kartı geri uzatırken, «Demek Atlanta'lısın,» dedi. «Güneyli aksanın yok oysa.»

Adam keskin bir kahkaha patlattı.

«Yok canım, güneyli değilim ki aslen. Ama parayı Atlanta'da kazandığım için orada oturuyorum. Ben Buffalo'luyum. Amerika'nın her tarafında yaşamışlığım da vardır. Sen nerelisin, bebek?»

«Buralı. New York'lu.»

«Sahi mi? Yerli bir New York'luya her gün rastlanmaz. Adın ne?»

«İrene.»

Adamın sekizinci katta bir dairesi vardı. Salon, yatak odası, banyo. İçki dolu tekerlekli bir barın üstünde buz kovasına kadar her şey hazırdı. Viski türlerinden şaraba ve biraya kadar, yok yoktu. Torba torba cips patateslerle fındık fıstık kavanozları bile.

«Leonard T. Bergdorfer'in dairesine hoş geldin,» dedi adam içeriye girdiklerinde. «Burayı evin bil.»

Zoe çevresine bakınırken, Queen Anne salonunda veya kalabalık asansörde gördüğü insanların kendisini hatırlayıp hatırlamayacağını düşünüyordu. Herhalde hatırlamazlardı.

Adam, «İçkiciler şimdi toplantının ziyafetindeler.» dedi. «Şişko bir politikacının uçak bileti fiyatları üzerine yapmakta olduğu konuşmayı dinliyorlar. Kim ister öyle şeyleri dinlemeyi?»

Bu son ekleme, pek acı bir sesle yapılmıştı. Zoe onun toplantıya davet edilmemiş olduğunu kestirdi.

Adam, «Toplantı bir saate kadar biter,» diye devam etti. «O zaman buraya çok beleşçi dolaşacaktır. Biraz beklersen kendine epey dost edinirsin, İrene.»

İçinde bir tedirginlik hissetti. İşler planladığı gibi yürümüyordu.

«Kalmasam iyi olur,» dedi. «Siz iş konuşmak isteyeceksiniz. Ben bir içki içip yola düşeyim.»

«Oyun bozanlık yapmak istemezsin, değil mi tatlım?» Aynı ince gülümseme. «Yoksa baban canına okur. Dostça davran. Vaktini boşa harcamış olmazsın. Şimdiii... Şu pardesünü alalım bakalım. Kalabalık basmadan önce içkilerimizi içip biraz âlem yapalım.»

Zoe'nun trençkotunu dolaba astı, barın başına döndü. Bir süre şişelerle, bardaklarla uğraştı. Zoe'ya arkası dönüktü.

Şimdi bitirebilirim işini, diye düşündü Zoe. Ama tam yapmış sayılmam.

Adam omuzunun üstünden, «Evli misin, hayatım?» diye seslendi.

«Boşandım. Ya sen, Lenny?»

«Hâlâ bekârım.» Elinde içkilerle yaklaşıyordu. «Süt bu kadar ucuzken insan ne diye inek satın almalı? Öyle değil mi?»

Zoe şarabı aldı, bir yudum içti. İçerken rujunun bardakta İz bırakmasına özellikle dikkat etti. Sonradan kendi bardağının hangisi olduğunu tanıyabilmek için.

Lenny fermuara takılı küçük düdüğü elleyerek, «Bu neye yarıyor?» dedi.

Zoe sinirli sinirli güldü. «Yardıma gerek duyarsam diye.»

«Yardıma gerek duyacak tipe benzemiyorsun.» Kaba kaba güldü. «Belki ben duyarım ama sen... hayır.»

Fermuarı yakalayıp Zoe'nun beline kadar açtı, elbise açıldı.

Gözleri parlayarak, «Hey, hey,» dedi. «Şu cicilere bak. Fazla büyük değil ama, biçimli.» Uzanıp bileğini yakaladı, döndürdü, bileziği okudu. «Neden olmasın? Elbette. Şimdi ikimiz yatak odasına geçelim ve kimse gelmeden şöyle bir tanışalım.»

Zoe'yu kolundan sıkıca yakaladı, yarı çekip, yarı iterek yatak odasına götürdü. Orada elini bırakıp kapıyı kapadı, her iki bardağı başucu masasına bıraktı, ceketiyle yeleğini çıkarmaya girişti.

«Bir dakika, Lenny, bekle azıcık,» dedi Zoe. «Acelen ne? Önce içkimizi içsek olmaz mı?»

«Vakit yok,» derken kravatını çıkarıyordu. «Bu seferki şipşak olacak. Sonradan istediğin kadar içki içebilirsin.»

Belden yukarısı çıplak kalmıştı bile. İri yapılı, adaleliydi. Dış görünüşünün düşündürdüğü kadar şişman da değildi. Göğsü, omuzları, kolları kürklü gibiydi. Yatağın kenarına oturup eliyle ona gelmesi için işaret etti.

«Hadi gel, hadi gel, hadi gel,» dedi. «Başlayıp bitirelim.»

Zoe duraklayınca tekrar ayağa kalktı, bir adımda ona yaklaştı. Fermuarı bu sefer aşağıya kadar çekti. Elbisenin önü tümüyle açıldı. Lenny onu kucaklarken ellerini elbisenin içinden uzatmış, çıplak belini okşuyordu. İyice yaklaştı, dişleri birbirine kenetlendi.

«İşte böyle,» dedi. «Böyle. Bak ne güzel.»

Suratı Zoe'nun boynuna, omuzlarına gömüldü. Diliyle dişleri vücudunda dolaştı.

«Dur,» dedi Zoe. «Bana bir dakika müsaade et, Lenny. Dur biraz. Çantamı alacağım.»

Lenny geri çekildi. Ona kuşkuyla baktı.

«Neden?» diye sordu.

«Anlarsın. Kadın işleri. Sen soyun. Ben bir saniyede dönerim.»

«Çabuk ol öyleyse,» diye homurdandı. «Benimki sertleşmeye başladı. Yakında anıt gibi dikileceğim. Hepsi de senin için.»

Zoe salona koştu. Kolayca kaçabileceğini hemen farketti. Çantasıyla pardesüsünü aldığı gibi kapıdan koridora fırlayabilirdi. Lenny yarı çıplaktı. Nasılsa peşinden gelemezdi. O giyinip gelinceye kadar, Zoe çoktan aşağıda bulurdu kendini.

Ama kalıp, başladığı işi bitirmek istiyordu. Hoketmişti bu adam zaten. Tek tatsızlık, zaman ayarlamakta, rizikoyu göze almaktaydı. Buraya konuk bekleniyordu. Acaba onlar gelmeden önce işini bitirip gidebilecek miydi?

Koridora açılan kapıyı yavaşça kilitleyip zincirini taktı, omuzunda çantasıyla tekrar yatak odasına girdi. Adam pantolonuyla, külotunu çıkarıyordu. Erkeklik organı irileşiyor, rengi koyulaşıyordu. Giderek başını kaldırmaya, Zoe'ya doğru sallanarak saldırgan bir tavır almaya başlamıştı. Canlı bir sopa. Çirkin. Tehdit edici.

Zoe, «Şimdi dönerim,» deyip banyoya girdi. Kapıyı kilitledi, sırtını kapıya yasladı. Hızlı hızlı soluyordu. Elbisenin fermuarını çekip kapattı, ne yapması gerektiğini düşündü.

Adam içerden, «Hadiii, hadiiiii,» diye sesleniyordu. Derken kilitli kapıyla oynamaya başladı, açamayınca yumrukladı. «Ne haltetmeye bu kadar uzatıyorsun?»

Bu adamı oyalamaya imkân yoktu. Meğer ki önce ona teslim olsun. Ama o zaman da her şey bozulmuş olacaktı.

Çakıyı açtı, lavabonun kenarına koydu. Çantasından gaz sprey şişesini çıkarıp sağ eliyle sıkıca tuttu.

Neşeli bir sesle, «Hazırım, Lenny,» diye seslendi.

Sol eliyle kapının kilidini çevirdi, Lenny bir anda kapıyı itip içeriye daldı. İyice yaklaşıp ellerini uzattı.

Zoe gazı dosdoğru onun yüzüne sıktı. Parmağını tepedeki düğmeye basılı tutuyordu. Adam geriye doğru sendeleyince Zoe bir adım attı. Gaz spereyinin deliğini onun gözlerinde, burnunda, ağzında gezdirdi.

Lenny öksürdü, hapşırdı, boğulur gibi oldu, öne doğru büküldü. Ellerini yüzüne doğru götürdü. Derken tökezleyip düştü. Sırtüstü yuvarlandı. Soluk almaya çalışıyor, iri iri, vücudunu sarsan hıçkırıklarla soluyabiliyordu. Parmakları kıvrılıp yaşlar boşalan gözlerine doğruldu.

Yerde debelenip duruyordu. Elleri yüzündeydi. Hayvan gibi sesler çıkarıyordu. Homurtular, iniltiler. Kıllı göğsü şiddetle inip inip kalkmaktaydı.

Zoe onun üstüne eğildi, çakıyı sol kulağının altına sapladı, sert, kıvrıntılı bir eğri çizerek sağa doğru çekti. Lenny'nin vücudu refleks hareketiyle yerden sıçradı. Kan fıskiyesi fışkırdı. Zoe bundan kaçınmak için sağa doğru sekti. Adamın elleri yüzünden aşağıya düştü. Zoe'ya bakan yaş dolu gözler giderek donuklaştı, kaldı.

Gaz artık kendisini de etkilemeye başlamıştı. Zor soluyor, boğulur gibi oluyordu. Ama töreni tamamlamak için yeterli gücü hâlâ vardı. Çakıyı «İşte, işte, işte,» sözleriyle çıplak organlara sapladı durdu.

Sonra banyoya koşup kapıyı kapattı, içine peşpeşe birkaç soluk dolusu temiz hava çekti. Sabun bezini kapıp ıslattı, gözlerini silip burun deliklerini temizledi. Kollarını, elbisesini, ayak bileklerini, pabuçlarının altını gözden geçirdi. Hiç kan lekesi yoktu.

Ama bıçağı tutan sağ eli kan içindeydi. Musluğu açtı, kanları çalkalamaya başladı. Çakının ucunun kırılmış olduğunu o zaman farketti. Bıçağın ucundan bir santim kadarı yoktu.

Gözü bıçakta, bu işin ne tehlikesi olabileceğini düşündü. Eğer uç, Lenny'nin yanında bir yerlerde değilse, halının üstüne düşmemişse, taze kesilmiş gırtlağının içinde kalmış demekti. Orada bir yere takılıp kırılmıştı. Orada onu arayamazdı. Lenny'ye dokunamazdı.

Çabucak harekete geçti. Elini ve bıçağı çalkalamayı bitirdi, ikisini de oradaki bir havluyla kuruladı. Havluyu, çakıyı ve boşalmış gaz sprey şişesini kendi omuz çantasına tıktı, yatak odasına yürüdü. Buradaki gaz yavaş yavaş dağılıyor, etkisini kaybediyordu.

Leonard T. Bergdorfer kendi kanından oluşmuş bir gölün ortasında kıvrılmış yatıyordu. Zoe oralara bakındı ama çakının ucunu göremedi.

Başucu masasından rujlu bardağı aldı, şarabı içip bitirdi, boş bardağı çantasına koydu. Elindeki ıslak bezle kapı kulplarını ve muslukları iyice ovup temizledi.

Salona yürüyüp pardesüsünü giydi, koridora çıkan kapının kilidini açtı, kapıyı birkaç santim aralayıp dışarısını gözetledi. Sonra yine elindeki bezle kulpu, sürgüyü, zinciri de sildi. Bezi

çantaya tıktı. Ayağını araya sokup kapıyı açtı, boş koridora adımını attı, kanadı diziyle iterek kapattı.

Aşağıya inen bir asansör beklerken, yukarıya çıkan bir tanesi sekizinci katta durdu. İçinden beş erkek indiler. Gülüşerek, haykırarak, birbirinin omuzuna vurarak ilerlediler. Ne kadar da fiziksel oluyordu şu erkek milleti.

Zoe'ya bakmadılar bile. Yürüyüp Bergdorfer'in kapısında durdular. Bir tanesi kapıya vurmaya başladı.

O sırada aşağıya inen asansör de gelmişti. Kapılar yana doğru kayarak açıldı ve Zoe Kohler bindi.

ALTI

18 Nisan gecesi Zoe Kohler, Harry Kurnitz'in verdiği partide beyaz şarabını yudumlarken, Edward X. Delaney de bir blok ötedeki **Bull and Bear** lokantasında Thomas Handry ile akşam yemeği yiyordu.

Handry incecik, bıçak gibi bir adamdı. Kırk dokuz yaşında olduğunu hiç göstermiyordu. Elbiseleri her zaman kılıç gibi ütülü, pabuçları boyalı, gömlekleri kar gibi beyazdı. Yelek giyip de yakıştıran birkaç kişiden biri, diye düşünürdü Delaney onun için.

Sinirli olduğunu belli eden tek şey tırnaklarıydı. Dibine kadar yenmişti her biri. Bir de üst dudağını parmak eklemiyle kaşıma huyu vardı. Bıyıklı gezdiği günlerden kalma bir alışkanlık.

Masaya gelir gelmez, «Hesabı siz mi ödüyorsunuz?» diye sordu.

«Elbette.»

«Öyleyse ben bir duble Tanqueray martini ile başlıyorum. İçine yalnızca limon kabuğu. Arkadan az pişmiş rozbif, yanına fırında patates, bir de küçük salata.»

Delaney, «Bunda itiraz edilecek hiçbir şey görmüyorum,» dedi, sonra bekleyen garsona dönüp, «Hepsi ikişer olsun,» diye sipariş verdi.

Muhabir, Şef'e eleştirici gözlerle baktı.

«İnanılır şey değil. Nasıl hiç değişmeyip bir gün bile yaş-

lanmıyorsunuz?» dedi. «Nasıl başarıyorsunuz. Ruhunuzu şeytana falan mı sattınız?»

«Onun gibi bir şey. Aslında ben ihtiyar doğdum.»

«İnanırım,» dedi Handry. Dirseklerini masaya dayadı, yüzünü avuçlarıyla ovaladı.

Şef, «Yorucu bir gün müydü?» diye sordu.

«Her zamanki bokluklar. Belki de ben bıktım artık. Biliyor musunuz, hazin bir sonuca varmak üzereyim. Bence artık hiç yeni bir şey olmuyor. Elli ya da yüz yıl öncesinin gazetesini elinize alın, her şey orada da aynen var. Fakirlik, kıtlık, savaşlar, kazalar, depremler, siyasal kokuşmuşluk, suçlar, hepsi, Hiçbir şeyin değiştiği yok.»

«Yok, değişmiyor. Yani gerçek anlamda değişmiyor. Belki şekiller değişiyor ama insanlar yapı olarak bir farklılık göstermiyor.»

«Şu Otel Katili işini ele alın,» diye devam etti Handry. «Sam'in Oğlu hikâyesinin yeniden sahneye konuşu. Öyle değil mi?»

O sırada garson içkileri getirdiği için Delaney cevap vermekten kurtuldu.

Rozbiflerinin yanında soda içtiler, kahveyle de Armagnac geldi. Sonunda arkalarına yaslandıklarında Delaney, Handry'nin sigaralarından bir tane kabul etti. Alışkanlığı olmadığı için garip bir şekilde tutarak içiyordu. Muhabirin kendisine eğlenerek baktığını gördü.

«Ben puro içerim de,» dedi. «Durmadan çiğnemek istiyor canım.»

İkinci kahvelerini içerken birbirlerine baktılar.

Sonunda Handry, «Bana söyleyecek bir şeyiniz yok mu?» dedi.

«Bir hikâye mi? Haber mi? Gizli, yalnız sana? Bir sır?» Sonra güldü. «Öyle bir şeyim yok,» dedi. «Kullanabileceğin bir şey yok.»

«Bırakın da ona ben karar vereyim.»

«Sana biraz kulis haberi vereyim. Baştakiler Slavin'den pek memnun değiller.»

«Defedecekler yani, öyle mi?»

«Yo, kaldırıp atmazlar. Belki yukarı tekmelerler. Yapılanları kontrol görevi falan gibi.»

«Bunu sondajlarım. Başka?»

Delaney ne kadar söyleyebileceğini hesapladı. İstediğini almak için ne ödemek zorundaydı acaba?

«Son cinayet...» dedi. «Jerome Ashley...»

«Ne olmuş ona?»

Şef ona ciddi bakışlarını dikti.

«Bunu kullanmayacaksın,» dedi. «Asla. Ben sana izin verene kadar. Tamam mı?»

«Tamam. Neymiş?»

«Ashley'in odasında naylon saçlar buldular.»

«Ne var yani? Katilin siyah naylon peruka giydiğini zaten açıklamışlardı.»

«Bu seferki saçlar kızılımsı sarıydı.»

Muhabir gözlerini kırpıştırdı.

«Allah kahretsin,» dedi. «Peruğu değiştirdi, ha?»

Delaney, «Tabii,» diye kafasını salladı. «Gene de değiştirebilir. Bu sefer, kumral, kızıl, mor, yeşil, gökkuşağında ne kadar renk varsa hepsini kullanabilir. İşte bu yüzden çilek sarısı peruka hakkında havadis sızdırılmadı. Belki gazetelerde ve televizyonda bu konuda haber çıkmazsa katil bu perukaya takılır kalır.»

Handry kuşkuyla, «Belki de,» dedi. «Başka?»

«Şimdilik o kadar.»

«Zayıf ipuçları.» Adam içini çekiyordu. «Pekâlâ şimdi şu istediğiniz araştırmayı dinleyelim bakalım.»

Edward X. Delaney ceketinin iç cebinden daktiloyla yazılıp katlanmış bir kâğıt çıkardı, masanın üzerinden uzattı. Thomas Handry gözüne ağır, şeytan çerçeveli gözlüklerini takıp okudu. İki kere okudu, sonra başını kaldırıp Şefe bir garip baktı.

«Sizce bunun Otel Katili'yle ilgisi mi var?»

«Olabilir.»

Muhabir gözlerini dikmiş bakmayı sürdürüyordu.

«Çılgınsınız siz,» dedi. «Bunu biliyor muydunuz?»

«Çok mümkün.»

«Yani sizce gerçekten...?»

Delaney omuzlarını kaldırdı.

«Tanrım!» Handry'nin sesinde dehşet vardı. «Amma haber olurdu bu. Neyse, sizin derdiniz beni oltaya takmaktı. Başardınız. Size bunları arayıp bulacağım.»

«Ne zamana?»

«En az bir hafta sürer.»

«Bir hafta iyidir,» dedi Delaney.

«Daha önce hazır olursa haber veririm.»

«Bütün Istatistik rakamları istiyorum. Yüzdeleri, oranları.»

«Tamam, tamam,» diye terslendi muhabir. «Biliyorum ne istediğinizi. Birer birer anlatmak zorunda değilsiniz. Ama bir tutarsa, hikâye benim. Tamam mı?»

Delaney başını salladı, hesabı ödedi, ikisi de ayağa kalktılar.

Şef, «Barda bir kadehe ne dersin?» diye sordu.

«Oluuur!» Sonra muhabir durakladı. «Ama karınız sizi merak etmez mi?»

«Bu gece bir kursa gidiyor.»

«Öyle mi? Ne kursuna?»

«Güvenli ve kesin konuşma ve kendini kabul ettirme tekniği.»

«Aman Allah,» dedi Thomas Handry.

Üç kurbanın dosyalarını tekrar tekrar okuyup duruyordu. Orada gözünden kaçan bir şey olduğundan emindi. Bir ilişki. Bir ipucu. Ama göremiyordu.

Sonunda umudu kesip dikkatini suçların işlendiği otellere çevirdi. Belki de orada bir ortak payda vardı. Ama üç otelin de sahipleri değişikti. Öteki Manhattan otellerinden bir farkları yok gibi görünüyorlardı. Otellerden öc almak için oralarda cinayet işlemeye bir neden yoktu.

Kimbilir kaçıncı defa olarak cinayet zamanlarının üzerinde durdu. Birincisi Cuma, ikincisi Perşembe, üçüncüsü de Çarşamba günü işlenmişti. Tersine bir sıra izliyormuş gibi. Ama nedeni hiç belli değildi. Eğer dördüncüsü bir Salı gününe rastlarsa, dikkat etmeye değerdi.

Dördüncü bir cinayet olacağından bir an bile kuşku duymuyordu. Bunu önleyemeyeceği için kudurup duruyordu yalnızca.

Çavuş Abner Boone düzenli olarak telefon ediyor, en az haftada iki üç kere arıyordu. Delaney'e odada sarı naylon saçlar bulunduğunu o haber vermişti. Bu bilgiyi kamuoyuna açıklayıp açıklamamak konusunda hâlâ kesin bir karar verilememişti.

Boone ayrıca halı üstündeki ayak izlerinden katilin boyunun yine 1,70'le 1,75 arasında olacağının hesaplandığını belirtmişti. Ama izlerden kadın ayağı mı, yoksa erkek ayağı mı olduğu belli değildi.

Ashley'in ellerindeki yanıkların bir ay kadar önce ocak patlamasından olduğu öğrenilmişti. Boone bu konunun cinayetle özel bir ilgisi olduğunu sanmıyordu. Delaney de ona katıldı.

Gelen en son bilgi de, üç cinayetin kovulmuş bir işçi tarafından işlenmesi ihtimalinden hiçbir şey çıkmadığı yolundaydı. Puller, Wolheim ve Ashley'in kesinlikle hiçbir ilişkisi yoktu.

Boone içini çekerek, «Böylece bilmecenin birinci karesine tekrar dönmüş olduk,» diyordu. «Otellerde her gece tuzak gözcüler bekliyor, Slavin de ömrünün şu ya da bu gününde başına peruka giymiş olan her homoyla konuşuyor. Sonuca gelince, sıfır. Hiç yeni öğüdünüz var mı, Şef?»

«Yo, şimdilik yok.»

«Şimdilik mi?» dedi Çavuş hevesle. «Yani ilerde olacak mı demek bu? Bir süre sonra falan?»

Delaney boş umutlar yaratmak istemedi. Ama Boone'un umudunu büsbütün öldürmeyi de içi götürmedi.

«Eh... olabilir ama, çok, çok uzak bir ihtimal,» dedi.

«Şef, şu sıra ne ihtimal çıksa deli gibi sarılırız. Ne kadar çılgın bir fikir olursa olsun. Ne zaman anlarsınız bu işi?»

«İki haftaya kadar.» Sonra konuyu değiştirmek istedi. «Herhalde hâlâ sahte itiraflar yağıp duruyordur,» dedi.

«İnanamayacağınız kadar. Bize dört tane siyah naylon peruka postalandı. Üstünde de Otel Katili diye imzalar var. Ama doğrusunu söylemek gerekirse onları incelemek de olmasa, yapacak başka iş bulamayacağız. Sıkıştık kaldık.»

Delaney tekrar dosyalarına göz attı ve sonunda gözünden kaçan bir şey bulabildi. Bulduğu, maktuller arasında bir ortak nokta değildi ne yazık ki. Öyle bir şeyi hâlâ yakalayamamıştı.

Ama bulduğu da onun kadar önemliydi. Ya da kendisine öyle geliyordu. Takvimi iki kere inceledi, sonra kalkıp salona geçti, karısının kitaplarına baktı.

Çalışma odasına döndüğü zaman yüzü iyice gerilmişti. Bu ifade sırıtmadan çok, acı bir mimik gibiydi. Yeni keşfini dikkatle not ederken kendi kendine bir melodi mırıldanmakta olduğunu farketti.

Acaba Çavuş Boone'u arayıp onu uyarmalı mıydı? Ama o zaman dünya kadar soru sorulmaya başlayacaktı. Cevabını asla bulamayacağı sorular.

Zaten yapacağı uyarı da dördüncü cinayeti önlemeye yetmeyecekti.

Thomas Handry 28 Nisan sabahı erkenden aradı.

«İstediğiniz rakamları buldum,» dedi.

Sesinden cevabın «Evet» mi yoksa «Hayır» mı olduğu hiç belli olmuyordu. Delaney'in içinden hemen sormak geldi ama kendini tuttu. Nedenini bilmiyordu ama, «Evet» cevabına karşı duyduğu korku, «Hayır» cevabına karşı duyduğundan fazlaydı.

Elinden geldiği kadar hevesli bir sesle, «Çok iyi,» dedi.

Handry, «Bir derleme yapacak vaktim olmadı,» diye devam etti. «Ne toplamalar var, ne de bir özet. Kendi sonuçlarınızı kendiniz çıkarmak zorunda kalacaksınız.»

«Yaparım. Teşekkürler, Handry. Yardımın çok makbule geçti.»

«Haber benim olacak,» diye hatırlattı muhabir.

Şef, acaba bu ne anlama geliyor, diye düşündü. Bir önemli durum mu vardı? Yoksa yepyeni bir sonucun önemsiz bir adımı olarak mı gözükecekti bu çalışma?

«Haber senin,» diye kabullendi. «Raporu nerede ve ne zaman alabilirim?»

Bir an sessizlik oldu. Sonra,

«Grand Central İstasyonu nasıl?» dedi Handry. «Saat yarımda. Ana holdeki Danışma kulübesinin önünde.»

«Ya da istersen geceyarısı batı yakasının boş bir iskelesinde olsun,» diye takıldı Delaney.

Muhabir güldü.

«Yok, heyecan yaratmak için söylemedim,» diye açıkladı. «O istasyondan trene bineceğim de... Burada durumum sıkışık arada az vakit kalıyor. İstasyonda buluşmak en iyisi.»

«Tamam,» dedi Delaney. «Saat yarımda.»

Oraya yine her zamanki gibi erken varmıştı. Biraz dolaştı. Ortalıktaki sivil polisleri tanımak, seyyar satıcıların ticaretini izlemek gibi şeylerle vakit geçirdi.

Eski günlerden kalma usta bir hırsızı tanıdı. Adı Breezy Willie olan bu adam «Arak Çantası» adını verdiği bir icatta bulunmuş, bununla ün kazanmıştı. Arak Çantası fazlaca iri, siyah bir bavula benziyordu. Ama dibi yoktu. İçi de tabii tümüyle boştu.

Breezy Willie istasyondaki bir yolcuyu gözüne kestiriyordu. Tabii kendi Arak Çantasından daha küçük bavulla gelen birini. Renginin de mavi, bej veya ekose olması daha iyiydi Bekleyen yolcu kitabını, ya da tarifeyi okumaya gömüldüğü zaman elbette gözünü bavulundan ayırıyordu.

Willie o zaman yaklaşıyor, Arak Çantasını yere bırakır gibi, gözüne kestirdiği bavulun üstüne koyuyordu. Kulptaki bir küçük levyeyi çekince Arak Çantasının geniş yüzleri sıkışıyor. Içerdeki bavulu sımsıkı yakalıyordu.

Hırsız o zaman kendi çantasını yerden alıp en tabii haliyle ilerliyor, on, on beş metre uzakta bir yere oturup bekliyordu. Kendi gazetesini okuyarak. Asla koşmaya, kaçmaya kalkışmazdı Willie.

Zavallı kurban, bavulunun yokolduğunu anladığı zaman çılgınlar gibi sağa sola koşup aranırken, Breezy Willie'ye şöyle bir bakmakla yetiniyordu. Normal bir adamdı çünkü. Üstelik bavulu da besbelli siyahtı. Oysa kaybolan bavul mavi, bej, ya da ekoseydi. Şamata bittiği zaman Willie de kalkıp rahat rahat istasyondan ayrılıyordu.

Şef, Breezy Willie'ye yaklaştı. Hırsızın gözleri, gazetesinin üstünden çevresine bakınıp duruyordu.

«Merhaba Willie,» dedi Şef tatlı bir sesle.

Kurnaz, başını kaldırıp baktı.

«Özür dilerim beyefendi, galiba yanıldınız. Benim adım...»

Birden gözleri açıldı.

«Delaney!» diye haykırdı. «Harika bu!»

Elini uzattı, Şef de zevkle sıktı.

«İşler nasıl, Willie?» diye sordu.

«Şey, ben artık emekliyim.»

«Bunu işittiğime sevindim.»

«Boston'a kızımı ziyarete gidiyorum. Evlendi, biliyor musunuz? Üç de çocuğu var. Ben de dedim ki bir gidip...»

«Hı-hıı,» dedi Şef.

Hızla eğilip Breezy Willie'nin Arak Çantasını tek parmağıyla havaya kaldırdı, kolaylıkla öne arkaya salladı.

«Hafif yoculuk yapıyorsun bakıyorum, Willle!» Güldü, çantayı tekrar yere koydu. «Bu işler için biraz yaşlanıyorsun ama, değil mi?»

«Doğru. Bizim sıpalar olmasa şimdiye kadar çoktan Florida'ya yerleşmiş arkadaşlarla kâğıt oynuyor olurdum. Emekli olmuşsunuz diye duydum, Şef.»

«Evet, öyle Willie.»

«Ama ben yine de buradan çıkıp Penn İstasyonuna gideyim. Baltimore'daki kızımı ziyaret etmek daha iyi olur diye geldi aklıma.»

Delaney gülümseyerek, «İyi fikir,» dedi.

El sıkıştılar. Şef, hırsızın uzaklaşmasını seyretti. Keşke bütün kötüler Willie gibi olsa, diye düşünüyordu. Koca korsan şiddetten nefret ederdi. En azından soyduğu adamlar kadar.

O sırada Şef, Thomas Handry'yi gördü. Hızlı adımlarla kendisine yaklaşıyordu. Elinde bir mağazanın alışveriş torbası vardı.

O yaklaşınca Delaney, «Seyahat çantanı beğendim,» dedi

«Benim değil. Hepsi sizin.» Kaldırıp uzattı. «İkibuçuk kiloluk fotokopi. Hem de çok ilginç.»

«Öyle mi?»

Handry istasyonun saatine baktı.

«Ben gitmeliyim,» dedi. «İster inanın, ister inanmayın ama. ta Maunt Vernon'da bir medyumla röportaj yapacağım. Kocakarı rüyasında Otel Katili'ni gördüğünü söylüyormuş. İki metre boyunda bir siyahmış, tek gözü de yokmuş. Bıyıklıymış ve İngiliz aksanıyla konuşuyormuş.»

«Müthiş bir ipucu bulmuşsun,» dedi Delaney.

Muhabir omuz silkti. «Zaten Otel Katili'ni tarif edebileceğini söyleyen her medyumla konuşup duruyoruz,» dedi.

«Ve tabii kimsenin sözü birbirini tutmuyor.»

«Tabii. Neyse, ben treni kaçırmayayım.» Durakladı, geri döndü, torbayı işaret etti. «Şunlar hakkında ne karar verdiğinizi bana da bildirin,» dedi.

«Bildiririm. Tekrar teşekkürler.»

Handry'nin uzaklaşmasını seyretti, sonra elinde torbayla terminalden çıktı. Paket taşımaktan nefret ederdi. Özellikle de alışveriş torbası. Herhalde polislik günlerinden bir kalıntı daha, diye düşündü. İki elinin boş olmadığını bilme duygusu. İstediği zaman hemen harekete geçemeyeceğini, tehlikede sayılacağını hissetme.

Pırıl pırıl bir ilkbahar günüydü ama, serindi. Pardesüsü hiç de fazla gelmiyordu. Bir ara durup başındaki şapkayı düzeltti, sonra Vanderbilt boyunca Park Caddesine doğru ilerlemeyi sürdürdü.

Elinde taşıdığı şeyi ve onun muhtemel önemini düşünmemeye çalışıyordu. Şu anın tadını çıkarmak, kenti izlemek niyetindeydi.

Kendi kentiydi burası. Burada doğmuş, bütün ömrünü burada geçirmişti. Ne zaman ayrılsa bir şeyler kaybediyormuş gibi hissetmiş, her dönüşünde sevinç duymuştu. Oturduğu taş ev kadar, burası da yuvasıydı onun. New York halkı da, karısı ve çocukları da ailesi sayılırdı.

Kentin ne olup ne olmadığını bilirdi. Orayı bir cennet sanmak saflığına düşmezdi ama, boşu boşuna da suçlamazdı. Güzelliklerini ve çirkinliklerini, şiddetini ve huzurunu olduğu gibi kabullenirdi. Ruhsal durumunu anlar, hayallerini ta içinde duyardı. Bu kent insanı hiç sıkmadığı için de kendini çok şanslı sayardı.

İşte şu anda Park Caddesi boyunca kuzeye doğru yürüyordu. Yanında camdan binalar, dalgalanan bayraklar, kaşı çatık gelip geçen insanlar... Birden kentin şeytanca ritmini hissetti. Zorlayıcı hızını ve sürekli değişimini. Her an gidiyor ve hiçbir zaman varamıyordu bu kent.

Bireyleri yutan, hayalleri tam öldürmeden önce kısa bir süre uçmasına izin veren kent. Çok gerçekçi bir yerdi aslında New York. Doğum, yaşam ve ölüm burası için bir şiirden başka bir şey değildi. Her an oradaydı. Vardı. Ötesi cehennemin dibine, diyordu besbelli.

Zaten Edward X. Delaney başka türlüsünü de istemez, beklemezdi.

Eve kadar yürümeye karar vermiş değildi ama, bloklar birbirine eklendikçe yürümekten vazgeçemediğini gördü. Çevresine hevesle bakınıp gözlerine bir ziyafet çekti. Daha önce kenti bu kadar parlak ve dopdolu gördüğünü hatırlamıyordu. Bir dağ doruğuna varmanın heyecanı ve tatmini gizliydi bugün havada.

Hele kadınlar! Ah ne zevk! Erkekler takım elbise giyiyordu. kadınlar ise kostüm! Pırıl pırıl! Rüzgârdan kızarmış yanakları. uçuşan saçlarıyla. Monica ona 'göz zamparası' diye takılırdı. Haklıydı. Ama kendini kadınların değerini anlayacak kadar genç buluyor ve buna da şükrediyordu.

Hepsine gülümsemekteydi. Onlarsız bir hayatı düşünemiyordu. Önce Barbara'yı, sonra Monica'yı bulduğu için ne kadar da şanslıydı! Onların sevgisi olmasa hayat hiç çekilir miydi?

Adımları gittikçe hafifleyerek yoluna devam etti. Kadın cinsinin, önünde yaptığı resmigeçide hayran hayran bakıyordu. Hepsini seviyorum, diye düşünürken yüzünde bir sırıtma ifadesi vardı.

Hele şu karşıdan gelene bakın! Bir prenses... üvey kızı Sylvia'nın yaşında var yok. Uzun boylu, çarpıcı bir güzel. Upuzun dağınık saçlı. Zaman izi taşımayan bir surat ve çelik bir halat kadar sağlam, esnek bir vücut.

Kız dosdoğru ona yürüdü, yolunu kesecek şekilde tam önünde durdu. Tatlı, eritici bir gülümsemeyle yüzüne baktı ve,

«Benimle yatmak ister misin, dede?» dedi.

Anî etki fazla güçlü olmuştu. Cevap verecek kadar kafasını toplayamadı. Hemen karşı kaldırıma geçti. Adımları gene ağırlaşmış, botlar yere pat pat basıyordu. Kendini yorgun hissedip önüne ilk çıkan taksiye atladı, elinde torbasıyla dosdoğru evine geldi.

Daha sonra ruhsal durumunu biraz dengeye getirmeyi başardı. O genç fahişeyle karşılaşması, kentin tipik davranışına uyuyordu aslında. Önce bir yığın uçarı rüya, bir yığın romantik hayal, ve arkadan da insanın yüzüne atılan buz gibi bir gerçek.

Bir sandviç yedi. Mısır ekmeği arasında sığır söğüş ve patates salatası. Bunu tabii musluğun üzerine eğilerek yemişti. Bir de bira içti. Kararlı davranışını yeniden kazandığına inanınca Handry'nin torbasını alıp çalışma odasına geçti ve işe koyuldu.

Akşam yemeğine oturdukları zaman Monica'ya gece için bir planı olup olmadığını sordu.

«Çıkacak mısın?» dedi rahat bir sesle.

Monica gülümseyip elini onun eli üzerine koydu.

«Seni çok fazla ihmal ettim, Edward,» dedi.

«Etmedin,» diye itiraz ederken, Delaney kendisini pekâlâ ihmal edilmiş gibi hissettiğini biliyordu.

«Her neyse, bu gece evdeyim.»

«Çok iyi. Seninle konuşmak istiyorum. Hem de uzun bir konuşma.»

«Vay vaay,» dedi karısı. «Ciddi bir şeylere benziyor. Beni kovmaya mı karar verdin yoksa?»

Delaney gülerek, «Öyle bir şey yok,» dedi. «Yalnızca seninle bir şey tartışmak istiyorum. Bana fikir veresin diye.»

«Sana fikir versem, senin kendi fikrini değiştirebilecek miyim?»

«Hayır,» dedi Delaney.

Delaney'lerin salonu geniş, yüksek tavanlı bir yerdi. Ağırlık merkezini şömine oluşturuyordu. Bir de dip tarafta, çalışma odasına açılan kapının bulunduğu duvar. Tavana kadar kütüphaneydi o duvar. Odayı kasvetli olmaktan kurtaran şey, eşyalardı yalnızca.

Bu eşyalar seçilmiş olmaktan çok, biriktirilmişe benziyordu. Eski ve nisbeten yenice klasiklerle modernler birarada.

Dostça havalı bir odaydı burası. Yerdeki eski Acem halısı da genel havayı daha bir yumuşatıyordu.

Bütün eşyalarda, uzun süre, ama severek kullanılmış olmanın izleri vardı. Perdelerin ve döşemeliklerin rengi, parlak olmamakla birlikte neşeliydi. Buraya stilini veren şey rahatlığıydı. Yaşayan, içinde yaşanan bir oda. Hiçbir şey, sergi olsun diye konmamıştı buraya.

Delaney'in tahtı, yüksek arkalıklı, üstten kanatlı bir berjerdi. Koyu yeşil deriyle kaplanmıştı. Yanlarında pirinç çivileri de vardı. Monica'nın koltuğu ise daha ince yapılı, ama kocasınınki kadar eskiydi. Çiçekli brokarla kaplanmıştı. Kumaşta çoktan yokolmuş bir kedinin tırnak izleri hâlâ görünüyordu.

Her tarafta bol bol iri tablalar, çerçeveli resimler, biblolar, büyük bir sepet içinde kış için bir yastık koleksiyonu, birkaç da saksı bitkisi vardı.

Duvarlara yağlıboya, karakalem ve karikatürler çerçevelenip asılmıştı. Arada posterlerle haritalar bile göze çarpıyordu. Birbirinin eşi iki çerçeve bile yoktu. Hiçbir eşya ötekini gölgelemiyor, ezmiyor, her şey göz zevkini okşuyordu. Üstelik her an yeni bir şey eklemeye yer de vardı. Çünkü resimler duvarlarda, ta tavana kadar asılıydı.

Akşam yemeği bitip bulaşıklar makineye yerleştikten sonra Monica koltuğunu biraz çekti, gözlüğünü taktı, ve kendisini aylardanberi uğraştıran battaniyeyi örmek üzere şişlerini eline aldı. Delaney, Handry araştırmasının dosyalarını alıp salona girdi. Bütün kâğıtları kendi koltuğunun yanına, yere attı.

Monica, «Nedir o kâğıtlar?» diye sordu.

«Seninle konuşmak istediğim şeyler. Bu gece senin üzerinde bir kuram denemek istiyorum.»

«Otel Katili'yle mi ilgili?»

«Evet. Seni üzer mi?»

«Yok, üzmez. Ama bana öyle geliyor ki, faal görevde çalışmayan bir polis olarak bu işe ilgin oldukça fazla..»

«Ben yalnızca Abner Boone'a yardım etmeye uğraşıyorum.»

Monica gözlüğünün üzerinden ona bakarak, «Hım-hımmm,» dedi. «Eeee... dinleyelim bakalım.»

«Grand Park Otelinde birinci maktul George T. Puller'ın cesedi bulunduğu zaman, yani Şubat ayında, polisler bu işi bir fahişenin yaptığını düşünmüşlerdi. Her şey bu olasılığa işaret ediyordu. New York'a kent dışından gelmiş bir satış elemanı, toplantıya katılıyor, akşam birkaç içki içiyor, bir kadın buluyor.

Ya sokakta, ya da barda. Alıp oteldeki odasına getiriyor. Kavga ediyorlar. Adam belki parayı vermek istemiyor, belkl sapık bir şey istiyor... ya da kızı cüzdanını karıştırırken yakalıyor. Her neyse. Kavga ediyorlar ve kadın onu öldürüyor. Böyle şeyler daha önce de yüzlerce defa oldu.»

Monica, «Herhalde,» diye içinl çekti.

«Tabii. Ne var ki ortalıkta kavga izi yoktu. Hiçblr şey de çalınmamıştı. Fahişe olsa en azından nakit paraları alırdı. Mücevherlerle kredl kartlarına falan dokunmasa bile.»

«Belki kadın uyuşturucu almış ya da sarhoş olmuştu.»

«Ve giderken de bütün parmak izlerini dikkatle sildi, öyle mi? Pek olası değil. Özellikle de Mart ayında olan ikinci cinayete bakarsak. Bu sefer Frederick Wolheim diye bir adam. Pierce Otelinde. Aynı suç yöntemi. Gırtlağı kesilmiş. Gene mücadele izi yok. Gene bir şey çalınmamış.»

«Gazete maktule işkence edildiğini söylüyor.» Monica'nın sesi alçacık çıkmıştı.

«Evet. Erkeklik organlarına bıçak saplanmış. Çok kere. Ama bu ya ölürken yapılmış, ya da öldükten sonra.»

Karısı sessizdi.

«Siyah naylon saçlar bulundu,» diye devam etti Delaney. «Bir perukadan. Bu sefer fahişe kuramı bir yana bırakıldı, katilin homoseksüel olduğu düşünüldü. Belki de kadın kılığına girmiş bir erkek.»

«Kadınlar da peruk kullanır. Hem erkeklerden daha çok.»

«Elbette. Üstelik kullanılan silâh da kısa bıçaklı bir çakı. Tipik kadın silâhı. Yine de kadın olabilirdi. Ama polisler bu işlerin yüzde ihtimallerine göre gidiyorlardı. Modern çağda psikopat bir kadın katilin kurbanlarını rastgele seçerek peşpeşe öldürdüğü görülmüş değil. Hele nedensiz. Bir sürü erkek kasap var, kadın yok.»

«Ama neden homoseksüel olsun? Neden normal bir erkek olmuyor?»

«Çünkü kurbanlar çıplak bulunuyor. Bu yüzden de Slavin sabıkası olan homoların peşine düşüyor, o tiplerin gittiği barlara belâ oluyor. Ama sonuç alamıyor. Üçüncü cinayetten sonra, katilin boyunun 1.70'le 1.75 arasında olduğu saptanıyor. Bu pekâlâ kısa boylu bir erkek olabilir.»

«Ama uzun boylu bir kadın da olabilir.»

«Evet. Her Iki ihtimal için de kanıt yok. Ama hâlâ erkek katil aramaya devam ediliyor.»

Monica başını kaldırıp ona baktı.

«Ama sen kadın olduğuna inanıyorsun,» dedı.

«Evet, öyle.»

«Bir fahişe mi?»

«Hayır Psikopat bir kadın. Delice nedenlerden ötürü öldürüyor. O nedenler belki kendi gözünde bile bir anlam taşımıyor. Ama kendini öldürmek zorunda hissediyor.»

«İnanmıyorum,» dedi Monica kesinlikle.

«Peki neden?»

«Bir kadın öyle şeyler yapamaz.»

Delaney böyle öznel bir cevap beklediği için kendini sinirlenmemek üzere hazırlamıştı.

«Yani sen bana kadınlar böyle kanlı şiddet gösterilerine girişmez mi diyorsun?»

«Evet, öyle diyorum. Bir kere olsa, belki. Bir aşk cinayeti. Ya kıskançlıktan, ya öc almak için, ya da nefretten. Ama hiç nedensiz bir sürü yabancı adamı öldürmek olamaz.»

«Daha birkaç hafta önce çocuklara karşı işlenen suçlardan konuşuyorduk. Sen bu olayların yarısında, hatta daha fazlasında suçlunun anne olduğunu söylüyordun. Çocuğunun elini ateşin üstüne tutan, ya da onu kaynar suya atan...»

«Edward, o başka!»

«Nesi başka? Orada aşk suçu mu var? Hani kıskançlık, hani öc, hani nefret?»

«Çocuğa kötü davranan kadın korkunç bir baskı altında yaşıyor. Belki kendisine de çocukluğunda kötü davranılmış. Şimdi kendini umutsuz bir hayatın içine kilitlenmiş olarak görüyor. En yakın hedef de o çocuk. Kocasının elini ateşe tutamaz çünkü. İster ama, yapamaz. Bu yüzden bütün mutsuzluğunun ve umutsuzluğunun acısını çocuktan çıkarıyor.»

Delaney'den bir homurdanma sesi çıktı. «Fazla basit bir açıklama,» dedi. «Ama yine de bir çocuğu sakat etmek için yeterli neden yok. Biz bir an için hareket nedenlerini unutalım. Şimdi benim ilgi duyduğum nedenler değil. Tek yapmaya çalıştığım, seni kadınların da tıpkı erkekler gibi mantıksız, kanlı şiddet suçları işleyebileceklerine inandırmak.»

Monica sessizdi. Elleri kucağındaki şişlere ve yüne sarılmıştı. Dudakları sımsıkı, yüzü gergindi. Delaney bu belirtileri iyi tanırdı ama, gene de devam etti.

«Kendi tarihçenizi iyi bilirsin.» dedi. «Her zaman öyle uysal, tahakküm altında ezilen, yumuşak, anlayışlı dişiler değil-

dınız. Onu ancak sanat ve edebiyat öyle göstermeye çalışıyor. Kadınlar asker de oldu, sert savaşçı da oldu, nice aşirette zalim ve gaddar düşman rolünü de oynadı. Bugün de dünyanın birçok yerinde hâlâ öyle. Bir zamanlar esir düşen askerin başına gelebilecek en kötü şey, onu galip tarafın kadınlarına teslim etmekti. Şimdi sana orada neler yapıldığının ayrıntılarını anlatmak istemiyorum.»

«Sözü nereye getirmeye çalışıyorsun,» diye kestirip attı Monica.

«Yani kadınları bazan yabancıları zalimce öldüren katiller olmaktan alakoyan ne fiziksel, ne de duyusal hiçbir sebep yok. İçlerinden gelir ya da öyle bir öfkeye kapılırlarsa bunu rahatça yapabilirler. Hatta bence bu tür vahşetlere erkeklerden daha eğilimli olurlar.»

«Ömrümde bu kadar taraf tutan bir söz söylediğini hatırlamıyorum.»

«Taraf tutan mı?» Delaney güldü. «Sözü ne zaman buraya getireceksin diye merak ediyordum. Kadınların kusursuzluk düzeyinden aşağıda olduğuna işaret eden her söz, hemen tarafgir sayılıyor. Yani sen kadınların gerçekten yumuşak, hanımefendi, entelektüel Galatea'lar olup, erkeklerin onları önyargılarıyla o yola ittiklerine mi inanıyorsun?»

«Hiç de öyle bir şeye inandığımı söylemiyorum. Gerçi kadınların tüm potansiyellerini geliştirememeleri erkeklerin davranışı yüzündendir ama bu potansiyel toptancı katiller olmayı kapsamaz. Kadınlar bunu ne zaman isteseler yapabilirlerdi. Fakat yapmadılar. Sen kendin de söyledin. Polisin erkek bir Otel Katili aramasının nedeni, daha önce hiç kadından bu tip suçlu çıkmamış olmasından dedin.»

Delaney ona düşünceli gözlerle baktı, bir parmağını kendi dudağına değdirdi.

«Aklıma çılgınca bir fikir geldi,» dedi. «Ama demin sözünü ettiğim konuya dönelim önce. Sen kendin de kabul edersin ki toptancı katil olmak için gereken duygusal ve fiziksel yetenekler kadınlarda da var. Bu tamam mı? Kadın psikozu içinde buna engel olacak bir şey yok. Defalarca öldürmüş kadınlar çıktı. Genellikle açgözlülükten. Ayrıca onlar kurbanlarını tanıyorlardı. Şimdi senden istediğim, bir adım daha atman ve kadınların da yabancıları, görünen bir sebep olmaksızın öldürebileceğini kabul etmen.»

«Hayır,» dedi Monica kesin bir sesle. «Bunu yapabilecekle-

rine inanmıyorum. Daha önce hiç yapmadıklarını sen kendin de söyledin. Hiç Sam'in Kızı çıkmamış.»

«Doğru. İstatistikler öyle diyor. Bu yüzden de Slavin, Boone ve adamları şu anda erkek bir Otel Katili arıyorlar. Ama bence yanılıyorlar.»

«Sırf kadınların cinayet işleyebileceğine inandığın için mi?»

«O var, kullanılan o tipik kadın silâhı var, mücadele ve kavga izi olmaması var, heteroseksüel erkeklerin yatakta çıplak bulunması var, peruka saçları var, bir de katilin tahminî boyu var. Bunlardan başka bir şey daha var.»

Monica kuşkuyla, «O da nedir?» dedi.

«Boone bana ilk iki cinayetin tarihlerini söylediği zaman kontrol edip bulduğum bir şey. Önce bunu dolunayla ilişkili diye düşünmüştüm. Ay tepsi gibi olduğu zaman suçlar ne kadar artar bilirsin.»

«Var mıymış öyle bir ilişki?»

«Yok. Üçüncü cinayette de çıkmadı. O zaman cinayetler arasındaki sürelere baktım. İlkiyle ikinci arası yirmi altı gün. ikinciyle üçüncü arası da yine öyle. Bu sana bir şey düşündürüyor mu?»

Monica cevap vermedi.

«Tabii düşündürüyor,» dedi Delaney yumuşak bir sesle. «Yirmi altı gün, bir kadının âdet gördüğü zamanlar arasında oldukça normal bir dönemdir. Senin jinekoloji rehberine bakıp kontrolunu da yaptım.»

«Aman Allahım! Edward, sen buna kanıt mı diyorsun?»

«Tek başına mı? Pek güçlü değil, kabul ediyorum. Ama bütün öteki bulgulara eklendiği zaman ortaya bir düzen çıkmaya başlıyor. Psikopat bir kadın var ve âdet dönemleri suç işlemesi için tetiği çekiyor.»

«Yabancıları öldürerek mi? Hâlâ inanmıyorum. Sen de istatistikler tersini söylüyor deyip duruyorsun.»

«Biraz sabret,» dedi Delaney. «Dahası var.»

Eğilip yerdeki kâğıtları aldı, kucağına koydu. Okuma gözlüğünü takıp sayfaları taramaya başladı.

«Bu biraz uzun sürebilir,» derken gözlerini kaldırıp Monica'ya baktı. «Bir şey içmek ister misin?»

O donuk bir tavırla, «Teşekür ederim, istemem.» dedi.

Delaney başını salladı, kâğıtlarına döndü. Sonunda aradığı sayfayı buldu ve arkasına yaslandı.

«İhtimaller düşünceme ters düşüyor,» diye kabullendi. «Bu-

nu baştan ortaya koymak şart. Tecrübelerini dikkate alan Slavin'in de erkek bir Otel Katili araması çok doğru. Ama benim aklıma gelen şey, belki bu istatistiklerin ve yüzdelerin yanılgı ve hataları yansıtması. Yanlış değil de, eskimiş olması. Eskimiş.»

«Yaaa?»

Monica konuya merak duyuyorsa, doğrusu bunu gayet iyi saklıyordu.

Delaney düşünceli gözleriyle ona baktı. Karısının keskin zekâsını ve dayanılmaz iradesini iyi tanırdı. Düşündüğü şeyi ona onaylatmak çok güç olacaktı. En kötü ihtimalle kızıp terslenecek, en iyi ihtimalle de kocasının gücü yetmeyecek teorilerle uğraşmasına gülümseyecekti.

Delaney, «Senin birçok defalar 'Yeni Kadın' kavramından söz ettiğini duydum,» dedi. «Herhalde bununla özgürleşmiş, ya da özgürleşmeye çalışan, erkeklerin baskısıyla mücadele eden kadını kastediyorsun.»

«Ve de toplumun baskısıyla.»

«Peki, diyelim ki ya tek tek erkeklerin, ya da erkeklerden yana bir toplumun empoze ettiği baskılara karşı. Yeni kadın kendi alın yazısını kendi kontrol etmek ve bundan kendisi sorumlu olmak istiyor, tamam mı? Kadın hakları akımının özü aşağı yukarı bu değil mi?»

«Aşağı yukarı.»

«Feminizm bir devrimdir.» Ağır konuşuyor, tedbirli gitmeye çalışıyordu. «Belki de **sosyal** bir devrimdir. Ve bu onu daha da önemli hale getirir. Devrimlerin bazı aşırılıkları vardır. Yo, hayır...» dedi aceleyle. «Aşırılık denemez. Bu kelimeyi kötü seçtim. Ama devrimler bazan, hatta genellikle, liderlerinin ve takipçilerin öngörmediğ, hiç beklemediği sonuçları getirir. Herhangi bir ayaklanmada, ister sosyal, ister politik, ister sanat dalında olsun, bazan ortaya çıkan sonuç hiç beklenmeyen, hatta belki devrimin amacına da ters düşen bir şey olabilir.

«Ben Otel Katili acaba kadın mı diye düşünürken ve istatistiklerde böyle durumların hiç olmaması ışığında bir açıklama ararken, aklıma geldi ki bizim **Yeni Kadın,** farketmediğimiz konularda değişmiş, yepyeni bir insan olmuş olabilir.

«Başka bir deyimle bu kadın daha bağımsız, daha dediği dedik, daha muhteris, daha cesur, daha kararlı falan olabilir. Ama yüzyılların baskısından sıyrılırken arada daha başka, istenmeyen nitelikler de edinmiş olabilir. Eğer durum böyleyse, bu

yeni nitelikler bizim şimdiye kadarki istatistiklerimizin ve yüzde hesaplarımızın canına okumaya yeter.»

Monica kibirli bir tavırla, «Sanırım sen suç istatistiklerinden ve suç yüzdelerinden söz ediyorsun,» dedi.

«Bir bakıma. Ama yalnızca bundan değil. Ben yeni kadının değişirken biraz... ıhh... kendine zararlı veya topluma karşı sayılabilecek nitelikler de edinip edinmediğini merak etmiştim.»

«Ne buldun?»

«Şeyy... Elimdeki kanıtların kesin olduğunu iddia edecek değilim. Bunlara kanıt demek bile yerinde değil, biliyorum. Ama bana kalırsa bu bilgiler, hiç değilse benim kendi kafama göre doğru yolda olduğumu gösterecek mahiyettedir. Thomas Handry'den rica ettim... tanırsın onu, muhabirdir... bana gerekli istatistikleri buldu. Birçok alanda. Bu araştırma için son on beş yıllık süreyi ele aldım ve kadınlarda kuşkulandığım değişikliklerin gerçekten yer alıp almadığını saptamaya çalıştım.»

«Neden son on beş yıl?»

Delaney ona taş gibi baktı.

«Neden olduğunu biliyorsun,» dedi. «Çünkü bu süre feminist akımın var olduğu yılları yaklaşık olarak içermekte ve o akım da Amerikalı birçok kadının hayatını büyük ölçüde etkilemekte. Ve tabii erkeklerin de.»

«Sen şu son on beş yıl içinde kadınların uğradığı bütün değişikliklerin sorumluluğunu kadın hakları akımına mı yüklüyorsun?»

«Elbette ki hayır. Başka etkenlerin de bulunduğunu biliyorum. Ama bu etkenlerin de birçoğunu, ya kısmen, ya da tümüyle, kadın hakları ve feminist akım doğurmuştur. Çalışanlar içinde kadın oranının büyük ölçüde artması örneğin. Şimdi sen Handry'nin neler bulduğunu öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?»

«Araştırmayı bir kadın yapmış olsa kendimi çok daha rahat hissederdim.»

Delaney ona soğuk bir gülümsemeyle baktı. «O da Handry'nin bulduğu rakamların aynısını bulurdu,» dedi. «Önce en önemli istatistiklerle başlayalım...»

Bir yandan konuşurken, kucağındaki notlara göz atıyor, işi biten sayfaları yere bırakıyordu.

«Birincisi... uyuşturucuları ele alalım... Yasa dışı ilâçlar konusundaki istatistikler korkunç şekilde sağlıksız. Sözümüzün konusu marijuana, kokain ve eroin. Kullananların tam bir sa-

yısını bulmak bile olanaksız, nerede kaldı bunların cinse ve yaşa göre bir ayırımını yapmak. Ama elde bulunan raporlara göre erkeklerle kadınlar yasa dışı ilâç kullanımı bakımından aşağı yukarı eşit oranda.

«Şimdi buradan yasal ilâçlara geçiyoruz. Özellikle psikoaktif ilâçlara. Doktorların reçete yazarak tavsiye ettiklerine. Burada daha sağlam istatistikler var. Reçeteli bu tür ilâçların % 60'ının da uyku ilâçları olduğunu görüyoruz.

«Yaklaşık en az iki milyon kadının bu ilâçlara bağımlılık durumunda olduğu yazılıydı. Daha doğrusu tiryakilik. Çeşitli suçlardan hüküm giymiş kadınların yarısından fazlasının reçeteli ilâç alışkanlıkları var. Yani aşırı kullanma sorunları var. Valium ve Librium kullanan kadınlar, erkeklerin iki katı. Muntazam uyku ilâcı alan kadınlar da erkeklerden yüzde elli daha fazla. Ayrıca uyku ilâcı, kadınlarca en fazla seçilen intihar yöntemini de oluşturuyor.»

Monica, «Bunun çok akla yakın bir nedeni var,» diye atıldı. «İçinde yaşadıkları o umutsuzluk dolu...»

«Dur!» diye avucunu havaya kaldırdı Delaney. «Monica, ben bir polisim. Sosyolog değilim. Nedenler beni ilgilendirmez. Yalnızca ortaya çıkan durumlar ve onların suça etkisi ilgilendirir, tamam mı?»

Monica susmuştu.

«İkincisi,» dedi Delaney; gözü yine sayfalardaydı. «Bilinen kadın alkoliklerin sayısı İkinci Dünya Savaşından bu yana artış gösteriyor ve iki katına çıkıyor. Alkolikler Derneğinin raporuna göre üyelerinin eskiden onda biri kadınken bugün erkek üyelerin kadınlara oranı bire bir. Alkol konusundaki istatistikler kolay bulunmuyor ve çok sağlıklı da değil. Ama kadın alkoliklerin son zamanlarda çok fazla arttığından da kimsenin kuşkusu yok.»

«Kadınlar sorunlarını açıklamaya daha yeni başladılar da ondan. Bugüne kadar böyle konular sosyal ortamda öyle çok ayıplanıyordu ki, içenler gizli içiyorlardı.»

«Hâlâ bir kısmı gizli içiyordur eminim! Erkeklerin de birçoğu alkolik olduklarını gizlerler. Ama bu, istatistiklerde kadın alkoliklerin arttığı yolunda rakamlar bulunduğunu çürütmez. İçki satan dükkânlarda alışverişin çoğunu kadınlar yapıyor. Viski yapanlar, olup biteni yeni yeni farketmeye başladılar. Reklâmları artık kadın ayyaşlara yönelik. Hatta sırf kadınlar için viski bile çıkardılar. Kadın dergilerinde reklâm edilecekmiş».

«Herkes giderek daha çok içerken, kadınların da aynı şeyl yapması çok mu şaşırtıcı?»

«Aynı şeyi değil, fazlasını.» Delaney elinden geldiği kadar sabırlı davranıyordu. «Handry'nin şu kâğıtlarındaki raporları oku da bak. Hepsi burada var. Üçüncü konu, akciğer kanserinden ölüm oranı kadınlarda %45 artarken erkeklerde %4 artmış. Akciğer hastalığı kayıtlarıysa, ölümü konu dışı bırakırsak, kadınlarda üç katına çıkmış bulunuyor.»

«Peki bunun ne ilgisi olduğunu sorabilir miyim?»

«Bir kere bu, kadınların eskiye oranla çok daha fazla sigara içtiğini gösteriyor. Her nedense. Ve bunun ceremesini de çekiyorlar. Monica, bana göre alkolle sigara da tıpkı amfetaminler ve uyku ilâçları gibi birer ilâç sayılır. İnsan ilâçlara müptelâ olduğu gibi, bunlara da olabiliyor.»

Monica gittikçe daha çok öfkeleniyordu. Kazık gibi oturuşundan, ağız köşelerinin aşağıya çekilmesinden, daralmış gözlerinden belliydi. Ama buraya kadar geldiğine göre, Delaney artık durmak niyetinde değildi.

Monica katı bir sesle,

«Pekâlâ,» dedi. «Diyelim ki daha çok kadın hap yutuyor, içiyor ve sigara tüttürüyor... bu neyi kanıtlar?»

«Şimdi son bir istatistik.» Kâğıtları taradı. «İşte burada . Kadınlar nüfusun %51'ini oluşturuyor. Oysa rakamlara göre, akıl hastalarının daha büyük bir yüzdesi kadın 100 erkeğe karşılık 175 kadın depresyon nedeniyle hastanelere yatıyor ve 100 erkeğe karşılık 238 kadın dışarda tedavi görüyor.»

«Depresyon, ha? Hiç aklına gelmedi mi ki bunun nedenl ortada? Sosyal rollere bakarsan...»

Delaney, «Yalnız depresyon değil,» diye onun sözünü kesti. «Mania da var. Bunlara 'Afektif düzensizlikler' diyorlar, ve kadın hastaların sayısı da erkek hastaların iki katından fazla.»

«Bunun nedeni...»

«Monica!» diye umutsuzca haykırdı Şef. «Sebeplerin benl ilgilendirmediğinl sana söylemiştim. Eğer bana kalkıp da esrarkeşliğin, alkolikliğin, sigara tiryakiliğinin ve akıl hastalığının nedeni, kültürümüzde kadının eskiden oynamak zorunda olduğu roldür dersen, sözüne inanırım. Benim tek amacım kadınlardaki değişiklikleri saptamak. Burada değer yargılarına girmiyorum. Sadece sana rakamları okuyorum. İstatistikler kalpsizdir. Amaçsızdır. Yalnızca vardırlar. Ortadadırlar. Ve herbiri yüzlerce türlü yorumlanabilirler.»

«Senin nasıl yorumladığın da belli. Kadın özgürlüğünün sonucudur diyorsun.»

«Allah kahretsin!» dedi Delaney öfkeyle. «Sen beni dinliyor musun, yoksa dinlemiyor musun? Bu rakamlarla ilgilenişimin tek nedeni, Otel Katili'nin kadın olduğu yolundaki kuramıma istatistiklerin desteğini sağlamak.»

«Bunun onunla ne ilgisi var?»

Delaney derin bir soluk aldı. İradesini kullanıp sakinleşmeye çalıştı. Monica can alacak noktadan uzak duruyordu. İşin özünü farketmiyordu. Ya da belki kendisi iyi anlatamıyordu.

«Monica, kadınlar hakkında şu söylediklerin belki de geçici koşullardır. Bunu kabul etmeğe hazırım. Sosyal değişmelerin ve şu son birkaç yılda kadının rolünde meydana gelen atılımların etkisiyle böyle olmuş olabilir. Belki aradan on beş yıl daha geçerse kadınlar da yeni rollerine uyum sağlar, yeni sorunlarıyla başa çıkmayı öğrenirler. O zaman belki akıl sağlıkları daha düzelir ve tiryakilikleri de azalır.

«Ama ben yalnız **bugünkü** duruma bakıyorum. Ve bence kadınlar bugünkü halleriyle, elimizdeki suç verilerini geçersiz ve gülünç kılıyorlar. Bu istatistikler dün için geçerliydi, bugün için değil. Yeni kadın, modasını geçirdi artık bu rakamların.

«Bence Otel Katili'nin kadın olduğuna inanmak için yeterince somut kanıtımız birikmiş durumda. Handry'den bu araştırmayı isteyişimin nedeni, bu inancımı destekleyecek istatistik dayanaklar bulabilmek içindi. Bence bunlar beni destekliyor.

«Monica, elimizde katilin görünümüne dair bilgiler hava cıva. Kadının boyunun 1,70'le 1,175 arası olduğunu biliyoruz, bir de peruka kullandığını biliyoruz. O kadar. Ama ona ait başka bazı şeyleri de tahmin edebilecek durumdayız. Örneğin, belli ki genç bir kadın. Yani on sekizle kırk arası gibi. Bir erkeğin gırtlağını kesecek kadar kuvveti var, ve âdet görecek kadar da genç.

«Akıllı olduğunu biliyoruz. Planlarını dikkatli yapıyor. Soğukkanlı ve kararlı. Gaddarca bir cinayeti sonuna kadar götürebiliyor ve oradan ayrılmadan önce kendi üzerine bulaşan kanları yıkayıp temizliyor. Parmak izi bırakmadığı ortada. Bütün bunlar, ortanın üstünde bir zekâ düzeyine işaret ediyor.

«Bu araştırma bize onun hakkında daha başka tahminlerde bulunma olanağı da veriyor. Büyük ihtimalle ya reçeteli ilâçlara müptelâ, ya alkole, ya da sigaraya. Belki ikisine

veya üçüne birden. Ayrıca ya depresyon, ya da mania durumunda olduğunu da öne sürebiliriz.

«Yapmaya çalıştığım şey, onun bir profilini çizmek. Psikolojik profil değil. O türlü şeyler zaten bir işe yaramaz. Ben katilin kişisel ve duygusal niteliklerini saptama çabasındayım ki, ne tür bir kadın olduğunu daha iyi canlandırabilelim.»

«Sence bu kadın feminist mi?» diye sordu Monica.

«Olabilir de, olmayabilir de. Bilmiyorum ve tahmin edemem. Tek bildiğim, bu ülkedeki kadınların çoğunun, feminist akımda faal rol alsınlar veya almasınlar, gene de bu akımdan etkilendiği.»

Monica bir an sessiz kalıp düşündü. Gözlerini kırpıştırarak yere bakıyordu. Sonunda Delaney'in korktuğu soruyu sordu. Şef içinden, «bu kadının doğrudan doğruya işin özüne gitmek isteyeceğini bilmeliydim.» diye düşündü.

Monica gözlerini onunkilere dikmişti. «Handry son suç istatistiklerini de incelemiş mi?»

«Evet, inceledi.»

«Sonuç?»

«Tutuklama oranı kadınlarda yükselmiş. Erkeklerde yükseldiğinden daha fazla.»

«Ya cinayet?»

Dürüst davranmak zorundaydı. «Cinayette kadın oranının yükseldiğine bir kanıt yok.» dedi. «Ama soygunda, kapı kırıp girmelerde ve araba çalmalarda oran erkeklerden çok fazla artıyor. Sahtekârlık, zimmet gibi suçlarda da öyle. Kadınların mülkiyet hakkıyla ilgili suçları erkeklerinkinden hızlı yükseliyor. Ama bu durum, cinayetler, adam öldürmeler için geçerli değil.»

«Ve de ırza geçmeler için,» diye ekledi Monica.

Delaney cevap vermedi.

Monica tekrar konuştu. «Eee? Eğer sen bu araştırmanın katilin kadın oluşunu desteklediğini iddia ediyorsan, cinayette de kadınların payının yükselmesi gerekmez miydi?»

«Öyle sanırdım.»

«Öyle **umardım,** değil mi?» Gözlerini iyice kısmış, ona bakıyordu.

«Hadi, hadi Monica,» diye itiraz etti kocası. «Otel Katili'nin kadın olduğunu bilmek bana hiç de özel bir zevk vermiyor.»

Monica daha da katılaşıp ayağa kalkarken yünlerini ve şişlerini topladı.

«Böyle bir şey bildiğin yok,» dedi bir yandan. «Sadece tahmin yürütüyorsun. Ve bence de büyük ölçüde yanılıyorsun.»

«Yanılıyor olabilirim.»

«Bu çılgın fikri Boone'a açacak mısın?»

«Hayır. Henüz niyetim yok. Ama ona telefon edip 7 ile 9 Mayıs arası için uyaracağım. Eğer ben haklıysam, o tarihler arasında ya yeni bir cinayet, ya da bir cinayet teşebbüsü olacaktır.»

Monica gururla yürüyüp odadan çıktı.

Çıkarken omzunun üzerinden geriye, «Kendini gülünç duruma düşürüyorsun,» diye bir de lâf attı.

Kapı çarparak kapandıktan sonra Delaney ayağının burnuyla yerdeki kâğıtlara küçük bir tekme savurdu.

«İlk defa olmayacak ki!» diye homurdandı.

9 Mayıs sabahı saat dokuzda Monica ve Edward X. Delaney mutfak masasının başına oturmuş sessiz bir kahvaltı yapıyorlardı. Önlerinde sahanda soğanlı yumurta duruyordu.

Thomas Handry'nin araştırmasının önemi konusundaki ateşli tartışmalarından bu yana, aralarındaki ilişki dikkatli bir terbiye çerçevesine sığmıştı.

«Biraz daha kahve alır mısın?»

«Teşekkür ederim. Bir kızarmış ekmek daha ister misin?»

«İstemem, teşekkür ederim. Radyoyu açsam rahatsız olur musun?»

«Olmam. Gazeteden sayfa ister misin?»

Bir haftayı aşkın süredir böyleydi durum. İkisi de yiğitliğe leke sürmek istemiyorlardı. Ama o sabah Şef'in canına taketti.

Gazetesini fırlatıp avucunu masaya **şrrak** diye şaplattı, Monica'yı yerinden hoplattı.

Patlar gibi bir sesle, «Ulu Tanrım!» diye haykırdı. «Neyiz biz, bebek mi? Bu ne saçmalık böyle? Bir konuda ayrı fikirlere sahip olunca hemen birbirimize yabancı muamelesi etmemiz mi gerekiyor?»

Monica, «Çok keçi kafalısın,» dedi. «Yanıldığını asla kabullenmiyorsun.»

«Yanılabileceğimi söyledim. Ama **belki** dedim Henüz yanıldığım kanıtlanmadı. Sen inanıyor musun yanıldığına? Peki öyleyse, bir bahse tutuşalım. Paranı önüne koy bakalım. Ne kadar? Beş mi, on mu, yüz mü? Ne dersen ben varım.»

Monica, «Bu, parayla bahse girilemeyecek kadar ciddi bir konu,» dedi.

«Öyleyse ciddi bahse tutuşalım. Bak, camlar kirlenmiş. Eğer yanıldığım ortaya çıkarsa bu evin her bir camını siler temizlerim. Ben haklı çıkarsam, sen silersin.»

Kadın bir an düşündü.

«Bütün camları mı?» dedi. «Bodrumla tavanarası da dahil, öyle mi? Hem içlerini hem dışlarını.»

«Kabul.» Delaney koca pençesini uzattı, el sıkıştılar.

«Radyoyu aç,» diye emretti Monica.

Delaney de, «Bana daha kahve koy,» diye komut verdi.

Her şey yine normal haline dönmüştü. Ama radyodaki haberlerin ilk cümlesini duydukları anda ikisi de dondular.

«Dün gece saat on iki dolaylarında Central Park'ın güneyindeki Cameron Arms Oteli'ndeki bir dairede bir erkek cesedi bulunmuştur. Maktulun adı Leonard T. Bergdorfer olarak saptanmıştır. Bir polis sözcüsü, bu cinayetin kesinlikle Otel Katili'nin seri cinayetleriyle ilişkili olduğunu belirtmiştir. Georgia'lı bir uçak acentesi olan Bergdorfer'in ölümü dördüncü cinayeti oluşturmaktadır. Şu an için başka ayrıntı bilinmemektedir.»

Monica ile Edward birbirlerine bakıyorlardı.

Delaney, «Cam deterjanı musluğun altındaki dolapta,» dedi.

Monica ağlamaya başladı. Yaşlar gözlerinde sessizce toplanıyor, yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Şef kalkıp kocaman kolunu onun omzuna doladı, çekti, kendine yasladı.

Monica boğuk bir sesle, «Öyle korkunç ki,» diye söylendi. «Öyle korkunç ki! Biz burada şakalaşıyor, bahislere tutuşuyorduk. Oysa o sırada...»

«Biliyorum,» dedi Delaney. «Biliyorum.»

«Abner'e söylesen iyi olacak. Yani o düşündüğün şeyi.»

«Evet. Galiba iyi olacak.»

Çalışma odasına yürüdü, ağır vücudu masanın başındaki koltuğa çöktü. Eli telefonun üzerindeydi. Ama bir an durakladı. Düşündü.

Kendisine neden haber vermediklerini anlayamıyordu. Haberlerde cesedin geceyarısı bulunduğu söylenmişti.

Delaney, Çavuş Boone'un durumu anlar anlamaz kendisini aramasını beklerdi.

Belki de Slavin, Boone'a artık Delaney'e bu konuda bilgi vermemesini emretmişti. Ya da belki olayları emekli bir polisin

yardımı olmaksızın çözecek kadar ipucu bulmuşlardı. Belki Çavuş kendisini arayamayacak kadar meşguldü. Her şey olabilirdi.

Boone'un evini aradı, sonra Cameron Arms otelini çevirdi, ikisi de boşa çıktı. Polis merkezi de kendisine yardımcı olamadı. Delaney her üç yere de Boone'un ilk fırsatta kendisini araması için mesajlar bırakmıştı.

Yeni bir dosya açtı, üzerine Leonard T. Bergdorfer diye yazdı. «8 Mayıs. Atlanta-Georgia'lı. Ceset Cameron Arms Oteli'nde bulundu.» Sonra kalkıp mutfağa geçti, saat 10 haberlerini dinlemek niyetindeydi. Monica kovaya su doldurmuş, cam bezlerini, kâğıt havluları ve deterjanı hazırlıyordu.

Delaney ona gülümseyerek, «Camları silmek zorunda değilsin aslında,» dedi. «Budalaca bir şakaydı o. Birini tutar sildiririz. Hem yağmur yağacak gibi.»

«Yo, hayır, ben bir bahis kaybettim,» diye karşıladı bunu Monica. «Hem bugün kendimi beden işleriyle meşgul etsem daha iyi olacak gibime geliyor. Bir tür tedavi. Belki düşünmeme engel olur.»

«Eh... bari yalnız içlerini sil. Yorulunca da bırak.»

On haberlerinde eski bilinenlere pek az şey eklendi. Maktul New York'a Cameron Arms Oteli'ndeki bir konvansiyona katılmak için gelmişti. Cesedi bulanlar, gece yarısı bir içki içmek üzere uğrayan arkadaşlarıydı. Adamlar kapının kilitlenmemiş olduğunu görünce içeriye girmişlerdi.

Belediye Başkan Vekilinden ve seyahat acentelerinden öfkeli bildiriler yağıyordu. Oteller Derneği Başkanı da bir bildiriyle onlara katılmıştı. Hepsi Otel Katili'nin New York turist ticareti sıfıra inmeden yakalanmasını istiyorlardı

Edward X. Delaney bütün sabah çalışma odasında bekledi ama Çavuş Abner Boone hiç telefon etmedi. Sonunda Şef artık kendisinden yardım istenmediğine karar verdi. Her nedense, kendisini yok saymaya karar vermişlerdi.

Pardesüsünü giydi, şapkasını başına geçirdi, dolabı açıp şemsiyesini de eline aldı. Monica'ya seslenip biraz yürüyüşe çıkacağını, çabuk döneceğini bildirdi, onun cevabını duyduktan sonra çıkıp kapıyı iki kere kilitledi.

Ancak çiseliyordu yağmur. Çelik rengi gökten gelen bir sis gibiydi. Hava da insanı rahatsız edecek kadar sıcaktı. Kaldırımların üzerinde gölcükler oluşmuştu. Asfaltın kaldırımla birleştiği yerler çamur yığınıydı. Bu hava Delaney'in ruhsal durumuna pek güzel uyuyordu.

Gururu incinmişti. Bunu kendi de kabul ediyordu. Boone'la işbirliği yapmış, tabii dolayısıyla Muavin İvar Thorsen'le de işbirliği yapmıştı. Tavsiyelerde bulunmuş, 7-9 Mayıs tarihi için bir uyarı vermişti.

Tek gizli tuttuğu, Otel Katili'nin kadın olduğu yolundaki tahminiydi. Bir fahişe değil. Psikopat bir kadın. Fahişe kılığına girmiş. Bunu Boone'a söylemeyişinin nedeni de, henüz bir kuram olması ve destekleyici kanıttan yoksun bulunmasıydı.

Ama Leonard T. Bergdorfer'in ölümü, bu düşünceyi tahminden daha güçlü hale getiriyordu. Yine de... eğer yardımını istemiyorlarsa, canları cehenneme, diye düşündü. Ona neydi zaten? Şerefiyle emekliye ayrılmış bir polisti alt tarafı. Emniyet Müdürlüğü kendi kendini yok etse vız gelmeliydi ona.

İçinden bunları tekrarlayıp durdu.

Çook, çok uzun yürüdü. Ayakları ve omuzları ta içine kadar ıslanmıştı.

Şemsiyesi sırılsıklamdı. Eldivensiz ellerinden sular damlıyordu Sanki kent koskoca bir sauna olmuş, birisi kaynayan kayaların üzerine yukardan su döküyordu.

Birinci Caddedeki bir İrlanda barında durdu. İki duble sek viski içti. Alnında daha çok ter damlaları belirmeye başlamıştı ama, hiç değilse kendine biraz daha sahip gibiydi. Artık Otel Katili, kendi açısından, geçmişe gömülmüş bir olaydı.

Pardesüsüyle şapkasını holdeki dolaba koymaya çalışırken Monica mutfaktan çıktı.

«Neredeydin?» diye sordu.

«Yürüyordum.»

«İvar Thorsen çalışma odanda. Bir saattir bekliyor. Ona bir içki verdim.»

Delaney homurdandı.

«Canın sıkkın,» dedi Monica. «İvar'ın da öyle. Şemsiyeni musluğun içine götür de oraya damlasın.»

Delaney şemsiyeyi kapayıp mutfak musluğunun içine bıraktı. Eliyle ceketinin omuzlarını yokladı. Nemliydi ama, pek de ıslak sayılmazdı. Ellerini demir grisi kısa saçlarından geçirdi, çalışma odasına yürüdü.

Muavin Thorsen elinde içkisiyle ayağa kalktı.

«Merhaba İvar,» dedi Şef.

«Dün gece cinayet olacağını nereden bildin?» Thorsen hemen hemen bağırıyordu.

Delaney ona baktı. «Bu uzun bir hikâye.» dedi. «Bana böyle bağırırsan asla öğrenemeyeceğin de ayrı.»

Thorsen derin bir soluk aldı. Başını sallayarak, «Hay Allah,» dedi. «Galiba yıkılıyorum ben artık. Özür dilerim Edward. Gerçekten özür dilerim.»

İlerleyip Şefe elini uzattı, sonra koltuğuna tekrar oturdu. Delaney onun içkisini yenileyip kendine de viski aldı. Yudumlamadan önce kadehlerini kaldırıp birbirlerine doğru tuttular.

Müdür Yardımcısı İvar Thorsen'e herkes «Amiral» derdi. Görünüşünden ötürü. Ufak tefek, ince bir adamdı ama, öyle dik durur, omuzlarını öyle geriye iterdi ki, ceketini giyerken askıyı da içinde unuttuğu izlenimini yaratırdı.

Cildi beyaz, profili posta pullarındakiler gibiydi. Beyaz saçları kısacık ve iyi fırçalanmıştı. Krom gibi parlardı hep.

Mavi gözleri yeterince sevimliydi ama, emrinde çalışanlar o gözlerin zaman zaman nasıl derinleşip ateş saçabildiğini pek iyi bilirlerdi. Bir arkadaşına göre, Thorsen'le geçinmek çok kolay şeydi. İnsanın kusursuz olması yeterdi.

«Karen nasıl?» diye sordu Delaney. Thorsen'in güzel karısı aslen İsveçliydi.

«İyi, teşekkür ederim,» dedi Thorsen. «Bize ne zaman yemeğe geliyorsunuz?»

«Ne zaman isterseniz.»

Bir süre sessiz oturup birbirlerine baktılar. Sonunda Thorsen sessizliği bozdu.

«Önce ben mi konuşayım, sen mi?»

«Sen.»

«Biz sorunlar içindeyiz,» dedi Amiral.

«Bunda bir yenilik yok ki! Her zaman sorunlar içindeyizdir.»

«Biliyorum. Ama bu Otel Katili işi biraz başka. Sam'in Oğlu kadar berbat bir şey. Belki daha da kötü. Valinin masasından telefon geldi. Emniyete çok eleştiri geliyor. Canımıza okuyorlar. Hem politikacılar, hem de iş çevreleri.»

«Emniyet Müdürlüğü konusundaki duygularımı bilirsin.»

«Senin söylediğin kadarını bilirim Edward. Ama bunca yılını o örgüte vermiş biri olarak yan gelip yatacağını ve hiç yardım etmeyeceğini söyleme bana.»

«Güzel konser. Yaylı sazlar.»

Thorsen güldü. «Kaya adam,» dedi. «Sana bu adı boşuna takmamışlar. Ama bir an için Emniyet Müdürlüğünün sorunlarını unutalım. Senin sorunlarını konuşalım.»

Delaney başını kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktı.

«Benim sorunum yok,» dedi.

«Sen öyle diyorsun. Ama beni kandıramazsın. Senin gibi bir sürü yaşlı boğanın emekliye ayrılışını gördüm ben. Tedavülden çekildikten sonra her birine ne olduğunu izledim. Birkaçı koşullara karşı koyabiliyor ama, onların da sayıları fazla değil.»

«Ben karşı koyabilirim.»

«Kâğıtlarını teslim ettikten bir iki yıl sonra düşüp ölenlerin sayısını bilsen aklın dururdu. Ya kalp krizi, ya kanser, ya da kanayan bir ülser. Bunun tıbbî ya da psikolojik nedenini bilemem ama, olay ortada. İnsanın üzerindeki baskı apansız ortadan kalkınca, artık çözülecek problem kalmayınca, enerjisi ve hevesi yokoluyor ve vücudu da yıkılıp kalıyor.»

«Bana olmadı,» dedi Delaney inatla. «Sağlığım iyi.»

«Ya da başka şeyler oluyor,» diye devam etti Amiral hiç acımadan. «Özgürlüklerini idare edemiyorlar. Gidecek bir işleri yok. Yapacak bir şeyleri yok. O güne kadar hayatları Emniyet Müdürlüğünün dört duvarı arasındaydı, birden kendilerini dışarda buluyorlar. Sanki afaroz edilmiş gibi bir şey.»

«Zırva.»

«Kimisi yakınlardaki bir bara kapılanıyor. Orayı kendi karakolu sayıyor. Bütün gün yarı sarhoş yaşayıp, yeni dostlarına ne yaman polis olduğunun hikâyesini anlata anlata heriflerin kafasını şişiriyor.»

«Ben yapmıyorum.»

«Kimisi de kitap okumaya karar veriyor. Ya da müzelere gitmeye, tiyatroları izlemeye. Daha önce yapamadıkları, vakit bulamadıkları şeyleri yapmaya. Balığa çıkmak, ava gitmek, hokey seyretmek falan. Ama bu da kaçınılmaz sonucu biraz ertelemekten başka işe yaramıyor. İnsan kaç kitap okuyabilir? Kaç tane iyi tiyatro veya film var? Kaç hokey maçı düzenleniyor? Sonunda gün geliyor, bir sabah uyandıklarında gidecek hiçbir yerleri, yapacak hiçbir şeyleri olmadığını görüyorlar. Yataktan hiç kalkmasak da olur diyorlar. Bazıları öyle yapıyor. Hiç kalkmıyor.»

«Ben değil.»

«Ya da ayyaş veya hastalık hastası oluyorlar. Bir kısmı karısının her adımını izlemeye kalkışıyor. Topuklarının dibinde gezip duruyor. Ya da güceniyor karısına. Zavallı kadın her saniyesini kendisiyle birlikte geçirmediği için.»

Delaney hiç cevap vermedi.

Thorsen ona kısık gözleriyle baktı. «Sende bunların hiçbirinin olmadığını mı söyleyeceksin, Edward? Bana ömründe

yalan söylememiştin. Şimdi yeni başlayacak değilsin herhalde. Boone'a yardım etmeye neden o kadar istekliydin, bir düşünsene. Otel Katili hakkında sana rapor vermesini neden o kadar hevesle bekliyordun? Masanda gördüğüm şu dosyaları neden açtın, o bilgileri oralara neden işledin? Eveet, baktım, özür dileyecek de değilim. Belki sen bu hastalığın koma dönemine henüz girmedin ama, başlangıç belirtilerinin varlığını kabul zorundasın.»

«Nedir başlangıç belirtileri?»

«İstenmediğin duygusu. Sana ihtiyaç olmadığı duygusu. Hayatının bir nedeni olmadığı, bir amacı kalmadığı, bir isteğin bulunmadığı duygusu. En kötüsü de can sıkıntısı. Ruhu sömürüp bitiriyor, beyni mantara çeviriyor. Sen akıllı adamsındır, Edward, bunu hiçbir zaman inkâr etmem. Ama gene de, boş bir yaşamı idare edebilecek kadar akıllı değilsin.»

Delaney yavaşça ayağa kalktı, biraz daha viski doldurdu. Thorsen için Glenvilet, kendisi için kendininkinden. Tekrar koltuğa oturdu, düşünceli gözlerle konuğuna baktı.

«Berbat bir herifsin,» dedi. «Benden bir şey istediğin ortada. Beni ikna etmen gerektiğini biliyorsun. Önce Emniyet Müdürlüğüne sadakat dümenini denedin, tutmayınca kaşla göz arasında kendi çıkarlarım hilesine döndün. Şimdi eğer düşüp ölmek, mantarlaşmak, karımı sıkmak istemiyorsan senin dediğini yapmak zorundayım, öyle mi?»

«Tamam!» diye bağırdı Amiral. Elini de dizine şaplattı. «Tam üstüne bastın. Bu senin kendi çıkarın için, arkadaş. Zaten insanı güden amaçlardan en güçlüsü de budur.»

«Yani beni gütmeye çalıştığını kabulleniyorsun, ha?»

«Tabii. Ama senin kendi çıkarın için. Bunu anlayamıyor musun?»

Delaney içini çekti, «Allahtan politikaya falan atılmamışsın,» dedi. «Sonunda dünyaya sahip çıkardın. Benden istediğin şey neymiş, anlatır mısın İvar?»

Şık giyimli muavin, kadehini yandaki masaya bıraktı, öne eğilip avuçlarını birbirine kenetledi.

«Slavin defedilmek zorunda,» dedi. «Adam bir felâket. O siyah naylon perukayı kamuoyuna açıklamak beyinsizliğin dik alâsıydı. Otel Katili ekibini daha arttırıyoruz. Şimdilik 100 kişi daha. Bir kısmı sivil polis, bir kısmı dedektif. İhtiyaç oldukça daha da vereceğiz. Slavin'i işin idaresi ve programlanması kısmına alıyoruz. Ekibin ihtiyaçları falan. Bu işleri iyi kıvırır.»

«Ya komuta kime geçiyor?»

Thorsen arkasına yaslanıp ayaklarını üstüste attı, pantolonunun ütü yerini eliyle bir çekip düzeltti, kadehini alıp bir yudum çekti, bardağın kenarı üzerinden Delaney'e baktı.

«Bütün sabah bununla uğraştım,» dedi. «Bir topiantıdaydım. Gecenin üçünde başladık, on birde bitirdik. Ömrümde bu kadar kahveyi peşpeşe içtiğimi hatırlamıyorum. Slavin'in gitmesi gerektiğinde herkes görüş birliği içinde. Ama komutayı kime vereceğimiz söz konusu olunca anlaşmak kolay değil. Bir kere oldukça yüksek rütbeli biri olmalı ki, hem politikacılar, hem iş çevreleri, hem de kamuoyu bu işe büyük önem verdiğimizi anlasın.»

«Perdah,» dedi Delaney tiksinmiş gibi. «Gösteriş.»

«Doğru.» Thorsen açık sözlüydü. «İnsan nereye gideceğini bilmiyorsa, dört tarafa telâşlı telâşlı koşar, o zaman herkes onu çok meşgul sanır. Başka ne yapaydık peki? Bir fikrin mi var?»

«Yok.»

«Demek komutaya yüksek rütbeli biri gerek. Dedektifler Bölümü Başkanı olamaz. Otel Katili olmadan da adamın üstünde taşıyabileceğinden fazla yük var. Her işini bir yana bırakıp da bununla uğraşamaz. Hem zaten biz daha da yüksekten birini istiyorduk. Emniyet Müdürüne yakın birini.. Ama kimse bu işe gönüllü olmadı.»

«Eh, onları suçlayamam,» dedi Şef. «Hırslı tipler için biraz fazla rizikolu. Katili bulamadılar mı, gelecek için umutları suya düşer.»

«Tamam. Neyse sonunda boynunu baltaya uzatmaya razı olan bir adam bulabildik.»

«Kim o budala?»

Amiral ona sabit gözlerle baktı. «Ben,» dedi. «O budala benim.»

«İvar!» diye bağırdı Delaney. «Tanrı aşkına, **niçin?** Sen yirmi yıldır bir suç olayını araştırmış değilsin.»

«Bilmiyor muyum sanki? Bu işi üstlenmenin tehlikelerini bal gibi biliyordum. Çuvallarsam, tek yol istifa etmek. Artık Emniyet Müdürlüğünde bana bir gelecek kalmamış demektir. Beni her zaman «Otel Katili işini yüzüne gözüne bulaştıran herif» diye hatırlarlar. Ama beri yandan, bir de bu işi becerirsem, artık emniyetin altın saçlı bebeği ben olacağım. Emniyet Müdürünün sandalyesi boşalınca da beni hatırlayacaklar.»

«İstediğin bu mu?»

«Evet.»

Delaney ciddiyetle, «Eh...» dedi. «Bu kent senden çok kötülerini gördü.»

«Teşekkürler Edward. Ama bu benim için boş bir hayal değil. İşi kabul ederken gizli bir kozum da vardı.»

«Öyle mi? O ne peki?»

«O kim, demen gerekir. Sensin.»

Delaney iğrenmiş gibi bir ifadeyle elini masaya gümm diye indirdi.

«Tanrı aşkına, İvar! Benim katılacağımı varsayıp kumar mı oynadın?»

Thorsen başını salladı.

«Evet, ona kumar oynadım. İşte bunun için şu anda burada her türlü yolu deneyip bana yardım etmeni sağlamaya çalışıyorum. Bana yardım etmeni, Emniyet Müdürlüğüne yardım etmeni, ve... ve kendine yardım etmeni.»

Delaney sessizdi. Koltukta oturan soğukkanlı adama bakıyordu. Cilâlı mokaseninin içindeki küçük ayağı bir yukarı bir aşağı oynayan adama. Thorsen bu incelemeye dayandı, içkisini içmeyi sürdürdü.

«Hâlâ başvurmadığın bir hile kaldı, İvar.»

«O ne?»

«Dostluğumuz.»

Muavin kaşlarını çattı. «Onu karıştırmak istemiyorum Edward,» dedi. «Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Reddetsen de dostluğumuz sürecektir.»

«Hı-hıı. Söylesene İvar, Çavuş Boone'a dün geceki cinayet için bana telefon etmemesini sen mi söyledin. Kendimi işin dışında kalmış hissetmemin beni nasıl etkileyeceğini göreyim diye?»

«Aman. Edward, ben böyle bir şey yapacak insan mıyım?»

«Öylesin.»

«Hakkın var,» dedi Thorsen sakin sakin. «Öyle talımat verdim, nedeni de senin bulduğun nedendi. İstediğim etkiyi yaptı, değil mi?»

«Yaptı.»

Sende polis kanı var,» dedi Amiral. «Emeklilik onu bozamamış. Eee, ne diyorsun? Benimle çalışacak mısın? Gayri resmi ikinci adam olarak? Aktif göreve getirilecek değilsin tabii ama, olup biten her şeyi bileceksin, her raporu görebilecek-

sin... bildirileri de, fotoğrafları da, kanıtları da, otopsi raporlarını da, falan, filan. Boone aramızda bağlantı görevlisi olacak.»

«İvar, benden ne bekliyorsun?» dedi Delaney umutsuzca «Ben mucize yaratamam.»

«Mucize beklemiyorum. Yalnızca bu işi aktif görevdeymişsin gibi yürüt, kendini Otel Katili olayına atanmış farzet, yeter. Çuvallarsan tutuşan benim kuyruğum olaack, seninki değil. Ne dersin?»

Bana biraz süre tanı da düşü...»

«Hayır,» dedi Thorsen kesinlikle. «Vaktim hiç yok. Şimdi bilmek zorundayım.»

Delaney arkasına dayandı, ellerini ensesinde kenetledi, tavana baktı. Belki de Thorsen'in Emniyet'te en üst görevlere yükselebilmesinin nedeni, insanları kullanırken bunun kendi çıkarlarına uygun olduğuna onları çok iyi ikna edebilmesindendir, diye düşünüyordu.

Bütün bunları bildiği halde, Thorsen'in iyi satıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı Şef. Söylediklerinin içinde yeterince gerçek vardı çünkü. Düşünmeye değerdi.

Ama Delaney için en fazla ağırlık taşıyan silâhı kullanamamıştı. Emekliliğin boşluğundan, sıkıntısından, beyninin mantarlığından daha fazla ağırlık taşıyan silâhı.

Edward X. Delaney nasılsa Otel Katili'ni durdurmak, ona engel olmak isteyecekti. Çünkü öldürmek yanlıştı. Ahlâksızlık olduğundan değil, dine aykırı olduğundan da değil... düpedüz yanlıştı.

«Peki İvar,» dedi. «Ben varım.»

Thorsen başını salladı, içkisini dikip bitirdi. Ama Delaney ayağa kalkıp ona tekrar viski vermeye yeltendiği zaman elini boş bardağın üstüne kapadı.

«Başka istemem, teşekkürler Edward. Tekrar kente dönmem gerek.»

«Bana dünkü cinayeti anlat.»

«Fazla şey bilmiyorum. Ayrıntıları Boone'dan öğren. Ama anladığım kadarıyla durum öteki seferkilere oldukça benziyor. Ufak tefek farklar var. Maktul çıplak ama yatakta değil, yatakla banyonun arasında, yerde yatıyormuş. Yatak bozulmamış.»

«Gırtlağı kesilmiş mi?»

«Evet.»

«Erkek organları bıçaklanmış mı?»

«Evet.»

«Kaç yaşındaymış?»

«Kırklık... belki kırk beşlik. Bir garip durum var. Daha doğrusu iki. Cesedi bulan arkadaşları olmuş. Odaya girdiklerinde tatlı bir koku olduğunu söylediler.

«Tatlı koku mu? Parfüm mü?»

«Pek değil. Bir tanesi, elma çiçeği gibi kokuyordu dedi. İkinci garip şey de, maktulün yüzündeki yanıklar. Birinci derece. Kızarık ama su toplama ve soyulma yok.»

«Gözyaşı gazı,» dedi Delaney. «Düşük konsantrasyonlarda elma çiçeği gibi kokar. Cilde yakın sıkılırsa da yanığa sebep olur.»

«Gözyaşı gazı mı?» dedi Thorsen. «Ne oldu peki sence?»

«Bilmem. Ama eğer katil ötekilerde olduğu gibi adamın arkasına geçememişse, onu haklamak için gaz sıkmak tek yol olabilir.»

«Her neyse, ne olduğunu otopside anlarlar. Raporlar yarın sabaha gelecekmiş. Şimdi... artık ilk soruma dönebiliriz. Dün gece cinayet işleneceğini nereden bildin?»

«Bilmedim. Tahmin ettim. Hem dün gece demedim. Boone'u Mayısın 7'sinden 9'una kadarki günler için uyardım. Adam sayısını arttırmış mıydın?»

Thorsen ekşi bir sesle, «Hıı,» dedi. «Hattâ Cameron Arms Otelinde bile adamımız vardı. İşler olup biterken oradaydı.»

«Allah kahretsin!»

«Adam diskodaydı. İnsanların tanışması için en iyi yer orası diye düşünmüş. Ama bu sefer öyle olmamış. Edward, biz bütün otellerdeki bütün barlara, kokteyl salonlarına, diskolara, yemek salonlarına ve lobilere adam dikemeyiz ki. Bir ordu gerekir o zaman.»

«Biliyorum. Ama bu kadar yakınken işi kaçırmak yüreğimi cız ettirdi.»

«Neden dün gece cinayet olabilir dediğini hâlâ açıklamadın.»

«Uzun hikâye. Bence bir içki daha içsen fena olmaz.»

Amiral bir an kararsızlık geçirdi. Sonunda,

«Peki,» dedi. «Son on iki saattir çektiklerimden sonra hak-ettim herhalde.»

Delaney daha önce Monica'ya anlattığı şeylerin hepsini tekrarladı. Otel Katili'nin kadın olduğuna nasıl yavaş yavaş, adım adım inandığını, yaptırdığı araştırmayı, bunun bir kısmının nasıl kendi tezini desteklediğini...

Sonra cinayet sahnesinin durumu da bu fikri geçerli kılıyordu. Mücadele izi olmaması, heteroseksüel maktullerin çıplak oluşu, saldırıların hep arkadan gelmesi, maktullerin saldırı beklemez durumda yakalanması.

Delaney sözünün ortasında bir yerde kutudan iki puro aldı, birini masanın üzerinden Amirale uzattı, bir yandan sözünü sürdürürken kibriti çakıp yaktı, tekrar oturdu, duman tüttüre tüttüre hikâyesine devam etti.

Sonunda ancak katilin bir kadın olduğu varsayılırsa, yani fahişe değil, o kılığa girmiş psikopat bir kadın olduğu varsayılırsa bu cinayetlerin anlam kazanabildiğini anlattı.

«Düzenli aralıklarla öldürüyor,» dedi. «Yrmi beşle yirmi yedi gün gibi aralar.»

«Âdet dönemleri mi?»

«Herhalde. Belki birkaç gün önce, ya da birkaç gün sonra. Ama her ay.»

Thorsen acı bir gülümsemeyle, «İyi,» dedi. «O zaman kendimize bir yaş sınırı edinmiş olduk. On ikiyle elli arası!»

«Ne dersin, İvar? Bu fikri nasıl buldun?»

Thorsen içkisine baktı, bardağın içinde biraz salladı. «Pek somut kanıt denilemez,» dedi. «Bir yığın çılgın tahmin. Bir yığın duman.»

«Öff, tabii. Onu ben de kabul ediyorum. Ama senin daha iyi bir fikrin var mı?»

«Benim hiç fikrim yok. Bu söylediklerine göre senin bizden istediğin...»

«Benim sizden hiçbir şey istediğim yok,» diye atıldı Delaney. Öfkelenmişti. «Sen benden fikir istedin, ben de söyledim. Eğer saçma buluyorsan, o zaman ben...»

«Dur, dur!» dedi Thorsen. Elini havaya kaldırmıştı. «Edward, ömrümde senin kadar fitili kısa adam görmedim. Saçma bulmuyorum. Bence bu konuya eğilenler arasında ilk yeni fikri sen ortaya attın. Ben yalnızca şimdi ne yapmak gerektiğini düşünüyorum. Senin haklı olduğunu kabul edersek, nereden başlayacağız?»

«En başından. Hastaneden kaçan akıl hastalarıyla zırdelileri inceliyorlardı, değil mi?»

«Elbette. Tüm ülkede.»

«Emindim. Erkek delileri ve belki de homoseksüel delileri. Şimdi en başa dönüp psikopat kadınları tarayacağız. Ya yakın

zamanda taburcu olmuş, ya da kaçmış olanları. Homo barlarındaki gözcüleri geri çekip normal barlara dikeceğiz. Bu cinayetlerin homoseksüellerle ilgisi yok. Kayıtlarımıza yeni baştan döneceğiz ve şiddet suçu işlemiş kadınlara bakacağız. Katilin kadın olduğunu bir kere kabul ettikten sonra yapılacak çok iş var. Bütün soruşturmayı tersine çevirmek lâzım.»

«Sence bu iş kamuoyuna açıklanmalı mı?»

Delaney biraz düşündü.

«Bilmiyorum,» dedi sonunda. «Er geç öğrenecekler. Ama yayınlar katili ürkütebilir.»

«Ya da onu daha ateşlendirecektir.»

«Doğru, İvar. Bence bunu elimizden geldiği kadar gizli tutalım. Yeniden toparlanabilmek için zaman kazanalım. Yine de karar benim değil.»

«Biliyorum,» dedi Amiral aksi aksi. «Benim.»

«Kendin gönüllü oldun.» Delaney omuzlarını kaldırmıştı. «Artık komuta sende. Ver komutunu.»

«Bu konuda biraz daha kesin davransan çok daha rahat edeceğim. Edward. Yani bana, evet, katilin kadın olduğundan eminim, desen.»

«İçimden öyle geliyor.» Delaney bunu ciddi söylemişti ama, sözün sonunda ikisi de püskürerek güldüler.

Thorsen ayağa kalktı. «Eh, ben artık yola düzüleyim,» dedi. «Haberi biraz yayayım. Özellikle önemli kimselere.»

«İvar, kamuoyunun benim yardımımı bilmesine hiç gerek yok.»

«Aynı fikirdeyim. Ama baştakiler bilmeli. Politikacıların da bazıları. Bir de tabii Çavuş Boone. Onu yarın sabah ara. Aramızda nasıl bağlantı yapacağı konusunda bir sistem düzenleyeceğim.»

«İyi.»

«Edward, yardım etme kararına ne kadar sevindiğimi tekrar belirtmek istiyorum.»

«Yaman satıcısın.»

«Pek sayılmaz. Almak istemeyene hiç kimse mal satamaz. Hele senin kadar inatçı olanına. Ama seni yanımda bilmek işi bambaşka bir havaya sokuyor. Bir telefon edebilir miyim?»

«Elbette. Ben dışarı çıkayım mı?»

«Yo, yo. Bunu duymanı istiyorum.»

Thorsen numarayı çevirdi. bir an bekledi.

«Mary?» dedi sonra. «Ben İvar Thorsen. Patronu bağlar mısın? Telefonumu bekliyor.»

Dönüp Delaney'e göz kırptı, sonra konuştu.

«Timothy? Ben İvar Thorsen. Tamam Timmy, işi kabul ediyorum.»

«Seni piçoğlu piç!» dedi Delaney. «Ömrümde senin gibisini görmedim.»

«Öyle derler,» diye karşılık verdi Amiral.

Thorsen'i geçirdikten sonra Delaney mutfağa yürüdü. Monica daha rostosunu fırına konmak üzere hazırlıyordu. Şu anda üzerine beykın dilimleri dizmekteydi. Şef buzdolabından bir kereviz sapı alıp ucundan ısırmaya başladı. Bir yandan Monica'yı izliyordu.

«İvar'a Otel Katili konusunda yardım etmeyi kabul ettim,» deyiverdi birden.

Monica başını salladı. «Bunu istemeye geldiğini tahmin etmiştim.»

«Onu komuta görevine getirdiler. Ben Abner Boone aracılığıyla çalışacağım.»

Monica beklenmedik bir cevap verdi.

«İyiii,» dedi. «Bir süre için önemli bir şeyle meşgul olacağına sevindim.»

«Senin ayağına mı dolanıyordum?»

Kadın ona muzip bir gülücük yolladı. «Her zamankinden fazla değil,» dedi. «İvar'a katili kadın olarak düşündüğünü söyledin mi?»

«Evet.»

«O da kabul etti mi?»

«Ne kabul etti, ne de reddetti. İnceleyeceğiz. İvar tedbirli gitmek istiyor. İyi olur. Hem şöhreti, hem meslekî geleceği söz konusu. Günün birinde Emniyet Müdürü olmak istiyor.»

«Biliyorum.»

«Biliyor musun? Nereden biliyorsun?»

«Karen söyledi bana.»

«Ve sen bana söylemedin, ha?»

«Biliyorsun sanmıştım. Hem ben sana her şeyi söylemem.»

«Öyle mi? Ben sana her şeyi söylüyorum ama.»

«Saçma,» dedi Monica. Delaney uzanıp onu öptü.

YEDİ

Asıl sorun vücudunu zayıf hissetmesinde değildi; iradesi zayıflıyor, hareketlerine zihni yerine, vücudu komuta eder gibi oluyordu. Uykudaydı sanki. Zaten çok uyuyordu. İlâçla tabii. Uyandığında da dinlenmiş olmuyor, yorgunluktan her yanı ağrıyordu.

Her sabah banyodaki basküle çıkıp tartılıyor, kilosunun daha da azaldığını görerek şaşırıyordu. Bir süre sonra tartılmayı bıraktı. Bilmek istemiyordu artık. Zaten önlemek için elinden bir şey gelmiyordu. Herhalde iştahımı kaybettiğim için diye düşünmekteydi. Hiç canı yemek istemiyordu. Midesi bulanır gibi oluyordu. Bütün o çerçöpü midesine indirmek...

Bu seferki âdeti bitmiş, fakat karın ağrıları bitmemişti. Bazen başı dönüyor, midesi bulanıyordu. İki kere hiç nedensiz kusmuştu. Kısa kabızlık dönemlerini, anlaşılamayan ishaller izliyordu. Senkoplar da artmaktaydı. Hem daha uzun sürüyor, hem daha sık oluyordu.

Düşündüğü zaman vücudunun, yani canını içinde tutan o etten zarfın artık parçalanmakta olduğu yargısına varmaktaydı. Her parçası kendi başına buyruk ayrılıyor, fonksiyonunu, programını unutuyor, boşluğa düşüyordu. Belki de ölüyorum, dedi içinden. Hemen mutfağa koşup bir Valium yuttu.

Başını eğip çıplak vücuduna baktı. Derisine, saçlarına dokunup yağların yumuşaklığını, kemiklerin sertliğini hissetti. Evet hâlâ içindeydi canı, sıcak kanı dolaşıyor, nabzı atıyordu. Kendini çimdikleyince canı yandı. Okşayınca hoşuna gitti. Ama için için bir çürüme vardı yine de. Emindi bundan. Çürüyordu işte. Duyduğu his korkudan çok şaşkınlıktı.

Fonksiyonlarını yerine getiriyordu. Mecbur olduklarını. Kırık çakıyı çöp öğüten bir yere attı, boşalan sprey şişesini çöp torbasının dibine tıkıp iyice sardıktan sonra evinden epey uzaktaki büyük bir çöp variline attı. Vücudunu ve giysilerini kontrol edip kan lekesi olmadığından emin oldu. Bütün bunları otomatik hareketler gibi yapıyor, nedenlerini pek düşünmüyordu.

Her gün banyo yapıyor, giyiniyor, işine gidiyordu. Ernest Mittle'la da telefonda çene çalıyordu. Maddie Kurnitz'le öğle yemeği yemişti. Bir kere gerçekten uzaklaşınca bütün bunlar birer rüya oluyordu. Dalgınlık onu çepeçevre kuşatmıştı artık. Yabancı denizlerde yüzüp duruyordu.

Bir keresinde Çavuş Coe'ya telefon edip nöbete vakti var mı diye sormak istedi. Telefona Coe'nun karısı çıkınca Zoe, «Ben İrene...» deyiverdi. Sonra kendini topladı, «Ben Zoe Kohler,» diye düzeltti.

Bir şeyler oluyordu ona. Yavaş, sinsi fakat bitirici bir şeyler. Bunların olmasına izin verdi. Kendini yazgısına bıraktı, itiraz etmedi ve yakınmadı. Çok geçti zaten. Değiştirmek çok acıya malolacaktı. Kendini kurban gibi görmenin bir rahatlığı vardı. Sanki bir tür zevk. Hayat, ne istersen yap bana.

10 Mayıs Cumartesi günü Central Park'ın Beşinci Cadde tarafındaki kapısında Ernest Mittle'la buluştu. Bu kapı, Cameron Arms otelinden birkaç blok uzaktaydı. Birbirlerini çabucak öptüler, elele verdiler, çocuk bölümündeki hayvanat bahçesine doğru ilerlediler.

Hava ilkbahardan çok yaz gibiydi. Gökyüzü çok yüksek, âdeta sonsuzdu. Havanın cildi okşayan bir yumuşaklığı vardı. Rüzgâr uçurtmaları bile uçuramıyordu. Sımsıcak güneş, yere mor gölgeler düşürmekteydi.

Kanapelere oturmuş insanlar, bembeyaz suratlarını güneşe doğru kaldırıyor, dünyanın bu yeni halinden mutlu oluyorlardı. Mantolar, kazaklar çıkarılmış, elde taşınıyordu. Çocuklar sıçrayıp oynuyor, çan ve flüt sesleri duyuluyor, yeşillenmeye başlayan toprak canlı canlı kokuyordu.

«Oh, ne güzel bir gün,» dedi Ernest. «Bunu ikimiz için özel olarak sipariş ettim. Beğendin mi, Zoe?»

«Çok güzel,» diye çevresine bakındı Zoe. «Yeniden doğuyormuşuz gibi.»

«Dondurma ister misin? Ya da sosis? Fıstık?»

«Yok, şimdi bir şey istemem, teşekkür ederim.»

«Peki balon?» diye güldü Ernie.

«Hah, balon isterim işte. Kırmızı olsun.»

Ernest ona içi helyum dolu kırmızı bir balon aldı, siciminden Zoe'nun çantasının sapına bağladı. Onlar yürüdükçe balon da tepelerinde onları izliyordu.

Çevrelerinde bir eğlence havası vardı. Gürültü, hareket, renk. Ama onlar kendilerini yalnız hissetmekteydiler. İki kişilik bir evrende. Herkes açılıp onlara yol veriyormuş... onlar geçtikten sonra da tekrar kapanıyormuş gibi. Boşlukta özel bir yer kaplıyorlardı. Hiçbir yabancı giremezdi o yere.

Başka çiftler de vardı. Elele, aralarında bir sır paylaşan. Tıpkı onlar gibi. Ama Ernest'in de dediği gibi onların kırmızı balonları yoktu. Bu ayrıcalıklarına neşeyle güldüler.

Kuşlara baktılar, kaplanı izlediler, filin bağrışını dinlediler, oynaşan fokları seyrettiler, babunların konuşmasına kulak kabarttılar, kutup ayısının sıçrattığı sulardan ıslandılar. Kafesteki hayvanlar bile mutluydu bu güzel günde.

Sonunda yorulunca birer birayla sandviç alıp bir çimenliğin üzerine oturdular. Hayvanat bahçesinin biraz uzağında, hayvan seslerinin duyulamayacağı bir yerde.

Toprak sıcaktı. Zoe sırtını bir ağacın gövdesine dayamıştı. Biralarını yudumlayıp sandviçlerini ısırmaya başladılar. Tombul bir sincap onları izlemek üzere yaklaştı. Zoe ona bir parça ekmek fırlatınca korkup kaçtı. İki güvercin o ekmek lokması için kavgaya tutuştular, ikiye bölüp paylaştılar, yenisi gelir mi diye biraz bekleyip umutları kesilince uçtular.

Güneş tepelerindeki yaprakların arasından leke leke düşüyordu. Altlarındaki toprak sert, hava uzaktan gelen oyun sesleriyle, müziklerle doluydu. Koşu yapanlar, bisiklete binenler, atlı arabalar görülüyordu. Rüzgâr ilkbaharın kokusunu bir kere daha burunlarına getirdi.

Ernest Mittle başını Zoe'nun kucağına koymuş yatıyordu. Gözlerini de kapamıştı. Zoe dalgın dalgın onun saçlarını okşadı. Çevresine bakıyor, kendilerini yapayalnız hissediyordu. Son insanlar. Tek başlarına.

«Keşke burada hep kalabilsek,» diye mırıldandı. «Hep böyle.»

Ernie gözlerini açıp ona baktı.

«Hiç eve gitmemek,» dedi. «Hiç işe gitmemek. Bir daha artık ne metroya binmek, ne otobüse... ne de trafiğe çıkmak. Gürültü yok, pislik yok. Şiddet yok, suç yok, zulüm yok. İkimiz burada dünyanın sonuna kadar kalalım.»

«Evet,» dedi Zoe hayal içinde. «Yalnız ikimiz ve birarada.»

Ernie doğrulup oturdu, onun elini tuttu, parmaklarının ucunu öptü.

«Ne güzel olurdu, değil mi?» dedi. «Ne nefis bir şey olurdu. Zoe, ömrümde kendimi bu kadar mutlu hissetmedim. Böylesine mutlu olmadım. Niçin devam edemiyor?»

«Edemez.»

«Evet, edemez. Herhalde. Ama sen de mutlusun, değil mi? Yani şu an?»

«Tabii. Ömrümde bu kadar mutlu olmamıştım.»

Ernie tekrar yattı. Zoe onun şakaklarındaki kıvırcık saçları düzeltmeye koyuldu.

«Çok erkek arkadaşın oldu mu, Zoe?» Bunu alçak sesle sormuştu. «Yani genç kızlığında,» diye ekledi.

«Hayır, Ernie. Fazla olmadı.»

O çayırın üstünde, o ağacın altında, mavi gölgelerin oynaştığı yerde yine bu dünyadaydılar ama, bu dünyanın parçası değildiler. Âşıkların ayrı dünyasına kapanmışlardı. İlerdeki kafesli ve serbest hayvanlardan ayrı... iki kişi oluşları nedeniyle her şeye karşı kendilerini savunabilecek durumda.

Zoe «Annem disiplinliydi,» dedi. Sesi anıların tekdüze tonunu taşıyordu. «Çok sıkıydı. Beni gezmeye götürecek çocuk telefon edip randevu almak, sonra da eve gelip kendini teftişe sunmak zorundaydı. Saat on birde eve dönmem şart koşulurdu. Hafta sonlarında izin on ikiye kadardı.»

Ernie ona acımış gibi, anlayışlı bir ses çıkardı. İkisi de hiç kıpırdamıyor, bu anın sihrini bozmaktan korkuyorlardı. Bu yakınlaşmanın tehlikelerinin farkındaydılar. Acıya açık... Birbirlerine adım adım yaklaşırken tehlikeleri bilmiyor değillerdi. Tedbirli gidiyorlardı.

Zoe devam etti. «Bir keresinde bir oğlanla çıkmıştım. İyi çocuktu. Yolda arabası bozuldu, eve vaktinde yetişemedim. Annem polisi aramış. Düşünebiliyor musun? Korkunç bir şeydi.»

Ernest tiz bir kadın sesi taklit ederek,

«Kendi iyiliğin için yavrum,» dedi.

«Evet. Hep öyle derdi. Benim iyiliğim için. Ama bu olaydan sonra artık pek aranan bir kız olamadım.»

Bir süre sessiz kaldılar. Yakınlıklarından memnun. Bu yaptıkları iş, bu birbirlerine açılma çok yavaş olmalı gibi geliyordu onlara. Bütün bir ömür bile sürebilirdi. Daha güvenli olurdu o zaman. Tanımak bir süreçti. Bir şimşek değildi. Hiçbir zaman bitmeyebilirdi de.

«Ben hiçbir zaman aranan biri olmadım,» dedi Ernest. Sesi acı duyuyor gibiydi. «Ufak tefektim. Sporcu falan değildim. Bir kızı sinemaya götürecek param da hiçbir zaman olmadı. Gerçek anlamda kız arkadaşım hiç yoktu. Kimseyle uzun süre çıkmadım.»

Öyle yeniydi ki bu durum ikisi için de. Bu şefkat dolu itiraflar. Yabancı bir dünya vardı çevrelerinde. Kabuklar çatlıyor, çıplak bebeler korku ve istek dolu gözleriyle dışarıya ilk

defa göz atıyorlardı. Bu acemiliklerin bir ceremesi olduğunu biliyorlardı. Böyle bağlanmak onlara bilmedikleri bir gelecek getirecekti.

Zoe akışı kesmek istemiyordu. «Ben de kimseyle uzun süre çıkmadım,» dedi. «Beni ikinci kere davet eden oğlan pek az çıkardı.»

Ernest içini çekerek, «Ne kayıp!» dedi. «İkimiz için de. Hiçbir kızın bana ilgi duyabileceğine inanmazdım. Teklif etmeye korkardım. Oysa sen de...»

«Ben de korkardım. Bir oğlanla yalnız kalmaya da korkardım. Gene annemden. Şunu yapma, bunu yapma, izin verme... anlıyorsun işte. Yakınlık göstermemi istemezdi.»

«Soymuşlar bizi,» dedi Ernie. «İkimizi de. Yıllar boyunca sömürmüşler.»

«Evet. Haksızlığa uğramışız.»

Yine sessizlik. Rahat bir sessizlik. Rüzgâr can veriyordu çevreye. Ama biraz hızlanıyor, biraz da soğuyordu. Zoe başını eğip ona baktı, kucağındaki suratı avuçlarının içine aldı. Gözleri birbirini aradı.

«Ama sen evlendin,» dedi Ernie.

«Evet, evlendim.»

Zoe eğildi, Ernest yükseldi, yumuşak dudakları birbirine değdi, bastırdı, orada kaldı. Öpüştüler. Öpüştüler.

«Ah,» diye soludu Ernie. «Ah, ah.»

Zoe mahzun mahzun gülümseyerek parmağıyla onun yüzünün çerçevesini izledi. Alnını, yanaklarını, burnunu, dudaklarını yeni baştan çizdi. Ernie gözlerini yumdu, Zoe parmaklarını göz kapaklarına yumuşacık dokundurdu, orada küçük halkalar çizdi.

Sonra doğruldu. Ürpermişti.

Ernie'nin gözleri açıldı, ona ilgiyle baktı.

«Üşüdün mü?»

«Biraz. Ernie, belki de gitsek iyi olacak.»

«Tabii,» diye ayağa kalkmaya çalıştı, tutup onu da kaldırdı, eteğindeki otları temizledi, tüvit ceketindeki ağaç kabuklarını ayıkladı.

«Balonu ne yapacağız?» diye sordu.

Zoe, «Serbest bırakalım,» dedi. «Uçsun gitsin.»

«Tamam.» Eğilip çantanın sapına bağlı ipi çözdü, Zoe'ya uzattı, onun serbest bırakmasını bekledi. Kırmızı balon yavaşça yükseldi, sonra giderek güçlenen rüzgâra kapıldı, büyük bir

hızla uzaklaştı. Ardından baktılar. Bir o yana, bir bu yana sürükleniyordu ama gittikçe yükselmeyi sürdürüyordu. Küçüldü, küçüldü, sonunda görünmez oldu.

Ağır adımlarla tekrar insan yapısı kaldırıma döndüler.

Ernie gözleri yerde konuştu. «Sana sormak istediğim bir şey var, Zoe. Kohler senin kocanın soyadı mı, yoksa genç kızlık soyadın mı?»

«Kocamın. Bütün belgelerimde, hatta ehliyetimde bile o isim vardı. Değiştirmek gereksiz bir zahmet olacaktı. Genç kızlık soyadım Spencer'dir.»

«Zoe Spencer. Güzel bir isim. Zoe zaten pek ender rastlanan isimlerden.»

«Galiba Yunanca. Hayat demekmiş. Annem seçmiş.»

«Onun adı ne?»

«İrene.»

Doktor Oscar Stark'ın resepsiyoncusu Zoe'nun hem ev, hem de iş numarasını kaydetmişti. 13 Mayıs günü öğleden sonra, Doktor Zoe'yu Granger Oteli'nden aradı ve kendini nasıl hissettiğini sordu.

Zoe, âdeti bittikten sonra daha iyi olduğunu söyledi. Yalnızca bazen kendisini yorgun, enerjisi tükenmiş gibi hissettiğini anlattı. Mide bulantısından, kilo kaybından ve baş dönmelerinden hiç söz etmedi.

Doktor, çift kortizon dozunu alıp almadığını sordu. Bir de tuz tabletlerini. Zoe düzenli şekilde aldığını belirtti, doktorun diğer sorularına karşılık da steroid hormonundan midesinin bulanmadığını ve canının daha fazla tuz istemediğini söyledi.

O zaman doktor, tahlil raporlarının geldiğini haber verdi. Biraz kortizol noksanı olduğu ortaya çıkmıştı. Merak edilecek bir durum yoktu ama ihmale de gelmezdi. Zoe'ya ilâçlarını aksatmadan yutmasını, 3 Haziran randevusundan sonra daha iyi bir değerlendirme yapılabileceğini söyledi.

Zoe arada uğrayıp yeni bir reçete alacaktı. Doktor reçeteyi resepsiyona bırakacak, böylelikle Zoe beklemekten kurtulacaktı.

İki şey yazılı olacaktı yeni reçetede. Birincisi kimlik bileziğiydi. Bir künye. Stark, Zoe'nun bunu her zaman takmasını istiyordu. Üzerinde Zoe'nun adı, doktorunun adı ve telefonu

kayıtlı olacak, ayrıca Zoe'nun adrenal yetmezliği bulunduğu belirtilecek, acil durumda, kaza veya baygınlık sırasında hidrokortizon iğnesi yapılması önerilecekti.

Hidrokortizon, etiketli küçük bir torbacıkta olacak, Zoe bunu da her zaman çantasında taşıyacaktı. Torbanın içinde solüsyondan başka, kullanılmaya hazır, sterilize edilmiş bir de enjektör olacaktı.

Doktor Stark bütün bunları iki kere anlattıktan sonra Zoe'ya iyice anlayıp anlamadığını sordu. Anladım, dedi Zoe. Doktor ona bilezikle torbanın bir yedek önlem olduğunu, herhalde hiç kullanılmayacağını anlattı. Bunları Üçüncü Cadde'deki bir tıbbî malzeme deposundan alması gerektiğini söyledi. Tabii parasını ödeyerek. Ama çek de kabul ediyorlardı.

Zoe, doktorun verdiği firma adını ve adresini not etti.

Ertesi gün öğle tatilinde doktorun muayenehanesine uğrayıp reçeteyi aldı, taksiyle Üçüncü Caddeye gitti, bilezikle torbayı teslim aldı. Granger Oteli'ne döndüğünde her ikisini de çalışma masasının çekmecesine, en arkaya bir yere koydu, bir daha da yüzlerine bakmadı.

16 Mayıs akşamı Zoe evde yalnızdı. Duştan yeni çıkmış, eski sabahlığıyla terliklerini giymişti. Kanapeye uzanmış tırnaklarını törpülüyor, parmak eklemlerindeki renk değişimlerine şaşıyor, bir yandan da televizyonda **Rebecca** filmini seyrediyordu.

Saat ona doğru telefonu çaldı. Kapıcı, Bayan Kurnitz'in yukarıya gelmek istediğini bildirdi. Zoe hemen gelmesi için talimat verdi ve kapıya yürüyüp bekledi.

Maddie asansörden kapıya hızlı adımlarla yürüdü. Lekeli yağmurluğunu omzuna atmış, boş kollarını arkasına sallandırmıştı. Yüzündeki makyaj bir felâketti. Akmış, yayılmıştı bütün boyalar. Ağlamış, diye düşündü Zoe.

«Maddie!» dedi. «Ne ol...»

«İçecek bir şeyin var mı?» diye onun sözünü kesti Maddie. «Bira, viski, şarap... Ya da çamaşır suyu, terebentin kezzap, Vız gelir!»

Zoe onu içeriye sokup kapıyı kilitledi. Maddie pardesüsünü yere fırlattı, Zoe eğilip aldı. Maddie sigarasını yakmaya çalışırken titreyen parmakları sigaranın kırılmasına sebep oldu. Parçaları yine yere attı. Zoe onları da topladı. Sonunda Maddie bir sigara yakabildi, kendini kanapeye atıp öfkeyle dumanları içine çekmeye koyuldu.

«Biraz votkam var,» dedi Zoe. «Biraz da...»

«Votka iyi. Kooocaman bir votka. İçine yalnız buz. Bir şey katma. Aldığı kadar votka koy.»

Zoe mutfağa gidip Maddie'nin içkisini hazırladı, kendine de bir beyaz şarap aldı. Valium şişesinde az ilâç kaldığı için salona dönmeden önce iki Librium yuttu.

Maddie votkanın yarısını koca yudumlarla bitirdi. Zoe televizyonu kapattı, konuğunun karşısındaki boş koltuğa oturdu.

«Maddie,» dedi. «Neler olu..?»

«Piç kurusu!» diye haykırdı Maddie. «Hayvanoğlu hayvan! Bir tekme patlatsaydım şeyine keşke.»

«Kime?» Zoe şaşırmıştı. «Kimden söz ediyorsun?» dedi.

«Hardy'den. O eşşek kocamdan. Beni aldatıyormuş.»

Zoe üzgün üzgün, «Ah Maddie...» dedi. «Emin misin?»

«Elbette eminim. İtoğlu it kendisi söyledi bana.»

Öfkeyle gözyaşının ortasındaki noktadaydı. Zoe onu hiç bu kadar yenik görmemişti. Koca göğüsleri sarkıyor, etli vücudu her yana yayılıyordu. Tümüyle gevşemiş, bitmişti. Tırnakları yenmiş, dudak ruju yayılmıştı.

Elindeki izmaritten yeni bir sigara yaktı, dalgın bakışlarını çevrede dolaştırdı.

«Buraya ilk defa geliyorum,» dedi tonsuz bir sesle. «Aman, ne kadar tertiplisin. Temiz ve tertipli.»

«Evet.» Maddie votkasını bitirince Zoe mutfağa gitti, şişeyi alıp getirdi. Maddie'nin bardağı kendi kendine dolduruşunu izledi.

Maddie yüksek sesle, «Bana ağır gelen aldatması değil,» dedi. «Bilirsin, ben de boş durmam. İsterse New York'taki her kadınla yatsın, vız gelir. Zaten aramızda anlaşmıştık. O da serbestti, ben de. İkimiz de aldırmıyor, ikimiz de acı çekmiyorduk.»

«Öyleyse?»

«Ama o karıyla evlenmek istiyor!» Maddie havlar gibi acı bir kahkaha attı. «Şirketinde çalışan budala şırfıntının biri. Beni boşayıp onunla evlenmek istiyor. Ömründe böyle şey duydun mu?»

Zoe sessizdi.

«Onunla tanıştım,» dedi Maddie. «Senin geldiğin partiye gelmişti. Silik bir sarışın. Memeleri kavun gibi. Bitmeyen bir vücut ve çalışmayan bir beyin. Belki de Harry'nin istediği budur. Belki benden ürküyor. Sence ürküyor mu benden?»

«Sanmam, Maddie.»

«Kim nereden bilebilir? Her neyse, ben çıkıyorum, o geliyor. Ah, ne salak herif. İşin acı yanı, boşanmanın kendisine kaça patlayacağını da biliyor. Dişlerindeki dolguları bile söküp alacağım. Bunu bile bile, gene istiyor boşanmayı. Benden kurtulmak için her şeye razıymış gibi. Ben biraraada kalmayı, isterse onu bir yandan idare etmesini bile teklif ettim. Anlarsın. Aldırmazdım zaten. Ama kabul etmedi. Kesin bir ayrılma istiyormuş. Öyle dedi. Kesin bir ayrılma. Boynunu kesin koparmak istedim o anda.»

«Şey, Maddie,» dedi Zoe çekingen bir sesle «Canının sıkkın olmasını anlıyorum ama... daha önce de boşandın sen.»

«Biliyorum, tatlım, biliyorum. İşte onun için bu kadar üzülüyorum. Artık bu iş bana kaygı vermeye başladı. Neyim ekşik benim? Neden tutamıyorum bir erkeği? Her seferki iki üç yıl sürüyor, sonra yıkılıp gidiyor. Ya ben ondan sıkılıyorum, ya o benden sıkılıyor, soluğu avukat yazıhanelerinde alıyoruz. Allah kahretsin!»

«Ama sen onu sevi...»

«Sevmek!!!» dedi Maddie. «Neymiş aşk dediğin? Birlikte gülmek ve samanlar arasına yatıp inlemek mi? Eğer aşk buysa, evet, seviyorum Harry'yi. Hem espri yeteneği büyük, hem de yatakta iyi. Paradan yana da cömert. Buralarda şikâyetim yok. Kalleşlik de etmemişti hiç. Ondan sonra bir de bakıyorsun, BUMMM! Gökten tepeme taşlar yağıyor.»

«Kadın daha mı genç?»

«O kadar da değil. On dokuz yirmilik olsa anlardım. Yaşı geldi, antropoza girdi, hâlâ gençlerle başa çıkabileceğini kanıtlamaya çalışıyor derdim. Ama bu karı en azından otuz var. Ne buluyor onda öyleyse? Bak, bütün içkini bitiriyorum, hayatım.»

«Ziyanı yok. İstediğin kadar iç.»

«Harry beni sıkıyor, ben de seni. Üzgünüm. Ama bir kadınla dertleşmeye ihtiyacım vardı. Yakın bir kadın arkadaşım yok. Bir sürü erkek var ama hepsi iyi gün dostu. Dertlerimi dinlemek istemezler. Hem açığa çıktığımı duymaktan da pek fazla zevklenecek değiller herhalde. Evli kadınla fingirdemek iyidir, hoştur, sorun da yaratmaz. Ama kocan olmadı mı, erkeklerin çoğu palamarı çözer. Riski fazla diye.»

«Bir başkası var mı...»

«Potadan dönen topu yakalasın diye mi? Şu anda yok. Beni korkutan ikinci nokta da bu. Kabullenmek gerek. Artık ikimiz de yaşlanıyoruz. Sen vücudunu iyi koruyorsun ama, az pişmiş et yemek ve bol viski içmek bende etkisini göstermeye başladı. Üstelik gecelerim de fazla hareketli geçti. Yaşlı bir yosmaya benziyorum ve kendim de farkındayım.»

Zoe perhiz yapmak ve içkiyi azaltmak konusunda bir şeyler mırıldandı ama, Maddie Kurnitz dinlemiyordu. Gözleri dalmış, votka bardağı dudaklarının yakınında, öylece oturuyordu.

«Ben evli olmak zorundayım,» dedi. «Neden diye sorma ama öyle işte. Başka ne halt edebilirim bu dünyada? Aç kalsam, hayatımı kazanmayı bile beceremem. Orospuluk etmek için yaşım geçti. Bir büroda sekiz saatimi bir masanın başında geçirmek fikri aklıma geldikçe boğulur gibi olurum. Sen nasıl yapabiliyorsun, anlamıyorum.»

«O kadar kötü değil.»

«Bok değil. Başka kadınlar lüks lokantalarda yemek yerken, alışveriş ederken, öyle mi? Dünyada dayanamam.»

Zoe tekrar mutfağa gidip beyaz şarap şişesiyle buzları getirdi, Maddie'nin önüne koydu. Bir süre sessiz oturdular ve içkilerini yudumladılar. Maddie pabuçlarını tekmeleyerek ayağından savurdu, parmaklarındaki sedef cilâları tırnağıyla soymaya koyuldu.

«Tatlım, biliyor musun, benim bütün hayatım erkeklerin çevresinde geçti. Her zaman onlara bağlı kaldım. Babam beni deli gibi şımarttı, ondan sonra da bir kocadan bir kocaya uçarak yaşadım. Sanki yarın diye bir şey yokmuş gibi. Sonunda elimde ne kaldı? Ölmüş bir babayla yıkılmış dört evlilik. Herhalde kadın hakları savunucularına sorsam, suç sende derlerdi. Hayatını yoluna koymamışsın derlerdi. Daha bağımsız olmalıydın, filân fişman. Ama işin kötüsü, erkeklerden hoşlanıyorum ben. Onlarla birarada olmayı seviyorum. Hesabı ödemeye hazır bir erkek varken ne diye ırgat gibi çalışayım?»

«Yeni birini bulursun?»

«Öyle mi dersin? Keşke ben de Inanabilsem. Harry'den yeterince para koparacağıma göre, para artık sorun olmayacak. Hiç değilse bir süre için. Ama ben yalnız yaşayamam ki! Kendi kendime olmaya dayanamam. Sen dayanıyorsun ama ben beceremem.»

«Bazen başka çare kalmıyor,» dedi Zoe.

«Beni korkutan da o. Çaresiz kalmak. Allahtan çocuğum falan olmadı. O arsızların derdi olmaksızın bile hayat yeterince kötü. Sen hiç çocuk istedin mi, Zoe?»

«Bir zamanlar galiba istedim. Artık istemiyorum.»

«Bu Allahın belâsı Harry beni mahvetmeye çalışıyor. Kendime acımama yol açtı. Daha önce hiç başıma gelmemişti. İtoğlu it. Öff, ne kadar da çok özleyeceğim onu. İki yıl önce doğum günümde bana mor bir Mercedes almıştı üstü açık. Kapıya da adımın baş harflerini yazdırmıştı.»

«Ne oldu sonra?»

«Otoyolda çarptım. Sarhoştum. Rahat ölebilirdim. Ama Harry'nin huyu öyleydi. Ne istesem alırdı. Öff. Zoe, senin çok canını sıkıyorum herhalde.»

«Hiç de değil, Maddie. Bana geldiğine çok sevindim. Keşke yardım edebilsem.»

«Dinlemen yeter. Ne yapacağımı bil...»

Maddie Kurnitz ağlamaya başlamıştı. Sessizce ağlıyor, gözlerinden taşan yaşlar pudralı yüzünden aşağıya kayıyordu. Zoe kanapeye, onun yanına geçti, kolunu onun omuzuna sardı.

«Tanrım! Ah, Tanrım!» diye inledi Maddie. «Ne yapacağım ben?»

Zoe Kohler de bilmiyordu. Ona, «Şşş, şşş!» dedi, ağlaması geçinceye kadar öylece tuttu. Bir süre sonra Maddie yeni bir küfür savurup burnunu sildi, çantasını kaptığı gibi banyoya yürüdü.

On dakika sonra çıktı. Saçlarını taramış, makyajını onarmıştı. Gözleri şişti ama, kuruydu hiç değilse. Zoe'ya üzgün üzgün gülümsedi.

«Senden özür dilerim, tatlım,» dedi. «Bütün gözyaşlarım tükenmiştir sanıyordum ama...»

«Maddie, gece burada yatmak ister misin? Yatağımı sana verir ben kanapede yatarım. Kalsana!»

«Olmaz, canım. Ama gene de teklifin makbule geçti. Bir içki daha içip yola koyulsam iyi olur. O taşkafa kapının kilidini değiştirmeden kendimi eve bir atayım. Zaten şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ne olacakmış? Kıçımıza bir tekme daha yedik, o kadar. Hayat böyle zaten, tamam mı?»

Tekrar kanapeye oturdu, bardağına buz koydu, üzerini votkayla doldurdu. İşaret parmağını içine sokup karıştırdı, parmağını emdi. Başı önüne eğikti. Kaldırıp Zoe'ya baktı,

«Günah çıkarma saati olduğuna göre, sen de hayat hikâyeni anlat bari,» dedi. «Senin o... adı neydi... onunla aranızda ne geçmişti? Ralph mıydı neydi?»

«Kenneth. Sana anlatmıştım, hatırlamıyor musun, Maddie? Hani otelde yemek yerken.»

«Şu seks işi mi? Tabii hatırlıyorum. Onunla hiçbir yere varamıyordun. Ama başka nedenler de olmalı.»

«Aa, tabii, bir sürü şey vardı.»

«Ne gibi?»

«Saçma şeyler.»

«Başkalarının boşanma sebepleri insana hep saçma gelir. Bir kere o herifle nasıl tanışmıştın?»

«Bir sigorta şirketinde çalışıyordu. Winona şubesine gönderildi. Babamın bütün iş poliçelerine o bakıyordu. Babam bir gece eve yemeğe getirdi. Sonra beni arayıp bir akşam çıkmayı teklif etti, başlamış olduk. Bir süre sonra partilere beraber davet edilmeye başladık. Bir çift gibi. Sonra da bana evlenme teklif etti.»

«Yakışıklı mıydı?»

«Bence. Pek iriydi. Enine boyuna. Başkalarının yanındayken neşeli ve çekici olurdu. Ama evlendikten altı ay kadar sonra sigortadaki işinden çıktı, babam da onu az hisseli bir ortak olarak yanına aldı. Yaşlanıyordu babam. Ağırlaşıyordu. Yerine geçecek birini yetiştirmek niyetindeydi.»

«A-haa! Peki kocan sana evlenme teklif ederken bunu biliyor muydu?»

«Evet. Ben bilmiyordum ama, bir gün aramızda tartışırken benimle sırf bu yüzden evlendiğini kendisi söyledi.»

«Ne tatlı adammış!»

«Eh... yakışıklı bir erkek güzelsin derse, seni seviyorum derse, insan inanıyor.»

«Ben inanmam. Asıl niyetinin ne olacağı hiç aklımdan çıkmaz.»

«Ben inandım. Herhalde kendi aptallığımdan. Öyle ahım şahım güzel değilim, bunu biliyorum. Sessizim. İnsanda heyecan doğurmuyorum. Beni olduğum gibi sevdiğini sanmıştım. Ben onu seviyordum çünkü. Başlangıçta.»

Maddie ona zeki gözlerle baktı.

«Zoe, belki de onu sevmenin nedeni, o seni seviyor diyeydi. Ya da öyle söylüyor diye.»

«Evet, bu mümkün.»

Sessiz kaldılar. Hayatın ne kadar girift bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Şansın rolünü, raslantının, kazanın payını, insanların takındıkları maskeleri, o maskelerin altındaki başka maskeleri...

«Kavgalar ne zaman başladı?» dedi Maddie.

«Hemen ilk baştan beri. Birbirimizden çok farklıydık ve değişeceğe de benzemiyorduk. Yakınlaşabilmek için taviz vermiyorduk. O çok... **fizikseldi.** Yüksek sesle konuşur, kişner gibi gülerdi. Odayı doldururdu tek başına. Yani ben evde yalnızken o gelse, ortalık kalabalık gibi olurdu. Durmadan bana dokunur, okşar, popoma tokat atar, saçımı yeni yaptırmışken bozardı. Saçma şeyler demiştim sana işte, Maddie.»

«O kadar da saçma değil.»

«Her dakika... her dakika üzerimde gibiydi. Boğuluyordu beni. Sonunda öyle oldu ki, o evdeyken soluduğu havayı solumak bile istemedim. Sıcak geliyordu o hava burnuma. Boğucu. Ve hep onun kullandığı kolonyadan kokuyordu. Hem çok da dağınık bir insandı. Islak havluları banyoda yere atar, kirli çamaşırlarıyla çoraplarını yatağın üzerinde bırakırdı. Bunlara hiç dayanamazdım. Yemeği yiyince geğirir, kalkıp uzaklaşır, toplamayı, temizlemeyl bana bırakırdı. Bunları yapmanın bir kadının görevleri olduğunu biliyorum ama, onun gözünde makbule bile geçmiyordu. Doğal hakkı sayıyordu hepsini. Kendinden öyle emindi ki. Galiba en nefret ettiğim yanı oydu. O tepeden bakan hali. Sanki ben bir esir, bir köleydim. Nereye gittiğini, ne yaptığını sormaya hiç hakkım yoktu.»

«Harika bir tipe benziyor. Çapkınlık da yapar mıydı?»

«Başlangıçta hayır. Sonradan sonraya bazı şeylerin farkına varmaya başladım. Partilerde kadınlar onun hakkında fısıldaşıyor, akşamları yalnız çıktığını söylüyorlardı. Müşterilerle yemek yiyorum diyordu bana. Bir keresinde siyah elbisesini temizleyiciye götürürken cebinden bir poşet kibrit çıktı. Otoyol üstündeki bir motelin kibriti. Pek de iyi şöhreti olmayan bir yer. Demek çapkınlık da yapıyordu. Ben aldırmadım. Bana bulaşmadıkça hava hoştu.»

«Ah, Zoe, o kadar mı kötüydü?»

«Çok uğraştım, Maddie, gerçekten uğraştım. Ama öyle güçlüydü öyle de... yani hiç çekingenliği yoktu...»

«Tak fişi, bitir **işi!**»

«Öyle bir şey. Üstelik sarhoşken ve terliyken de istiyordu. Ona duş yap dediğim zaman gülüyordu bana.»

«İri miydi?»

«Ne?»

«Yani şeyi nasıldı?»

«Ih! Bilmem, Maddie. Pek karşılaştırma yapma imkânım yok. Mikelanj'ın **Davud**'undan büyüktü.»

Madeline Kurnitz güldü. Hem de nasıl güldü. Sarsıla sarsıla gülüp içkisini de yerlere döktü.

«Hayatım, herkes Mikelanj'ın **Davud**'undan büyüktür,» dedi.

«Hem çok iğrenç şeyler istiyordu. Ben o türlü yetiştirilmedim, dedim ona.»

«Hı-hıı.»

«Hayvan gibi davranmak istiyorsa, buna razı olan başka kadınlar bulabileceğini önerdim.»

«Bu pek akıllıca bir şey değil, tatlım.»

«Artık akıllıca olup olmadığını düşünecek zamanı geçirmiştim. Onunla ilişkim olmasını istemiyordum. Yani yatakta. Benimle seksten vazgeçse evli kalmaya razı olurdum. Çünkü boşanmanın bir başarısızlık olacağını düşünüyordum. Annem hayal kırıklığına uğrardı o zaman. Ama Kenneth evi terketti, babamla olan işinden ayrıldı, kentten de çıkıp gitti. Boşanmayı avukatlar yürüttü, bir daha da onu görmedim.»

«Sonra ona ne olduğunu biliyor musun?»

«Evet. Batı kıyısına gitti. Tekrar evlendi. Bir hafta kadar önce.»

«Onu nereden biliyorsun?»

«Bana davetiye gönderdi.»

Maddie soluğunu gürültüyle dışarıya saldı. «Tam bir it!» dedi. «Yapılacak şey mi bu?»

«Hediye gönderecektim. Ona... aldırmadığımı belli etmek için. Ama davetiyeyi yırttım, şimdi de adres elimde yok.»

«Allah belâsını versin. Ona bir şişe siyanür yolla. Erkek milleti değil mi? Hepsinin canı cehenneme.»

«Ah, Maddie, bilemiyorum... herhalde bir kısmı, belki büyük kısmı benim suçumdu. Ama iyi bir eş olmak için öyle uğraştım ki. Gerçekten çok uğraştım. Hep en sevdiği yemekleri pişirdim. Hoşlanacağı yeni yemek tarifleri buldum. Evi tertemiz ve düzenli tuttum. Herkes hayrandı. Mobilyalarımız hep yeniydi. Bir keresinde öfkelendi, hepsinin naylon örtülerini yırt-

tı. Böyleydi işte.. Ayaklarını kokteyl masasının üstüne dayar, tuvalette misafir havlularını kullanırdı. Herhalde bunları benim canımı sıkmak için yapıyordu. Çok küfrederdi. Pis küfürler. Kiliseye de gitmezdi. Bana dapdar kazaklar, açık yakalar giydirmek isterdi. Ben o tip değilim dedim ama anlamak istemedi. Makyaj yapmamı, saçımı boyamamı söyleyip durdu. Herhalde benim tipimde biriyle evlenmesi doğru olmadı. Bu iş daha başından hataydı.»

«Ah, hayatım, dünyanın sonu değil ya. Bir başkasını bulursun.»

«Ben de sana aynı şeyi söyledim,» dedi Zoe gülümseyerek.

Maddie'nin yüzünde çarpık bir sırıtma belirdi. «Öyle,» dedi. «Ne garip, değil mi? İki kocakarı oturmuş fıçılarca içki içiyor, birbirini neşelendirmeye çalışıyorlar. Boşver. Yarın yeni bir gündür. Sen Bay Çekingen'i hâlâ görüyor musun?»

«Keşke ona öyle demesen, Maddie. Hiç de o tip biri değil. Evet, görüyorum onu.»

«Hoşlanıyor musun?»

«Çok.»

«Hı-hıı. Belki de o daha senin tipindir. Ralph'dan fazla.»

«Kenneth.»

«Her neyse. Acaba evlenmeye niyetli mi?»

Zoe gururla, «Bu konuyu hiç konuşmadık,» dedi.

«Konuş, konuş,» diye öğüt verdi Maddie. «Damdan düşercesine sor demiyorum ama, lâfı biraz oralarda dolaştır. Bakalım düşüncesi neymiş. Senden hoşlanıyor mu?»

«Öyle diyor.»

«Eh, o da bir başlangıç.» Maddie esnedi, içkisini bitirdi, kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. «Ben tası tarağı topluyorum. İçki için de, sohbet için de teşekkürler. Sana ihtiyacım olduğu sırada anlayış gösterdin, tatlım. Bu yüzden çok seviyorum seni. Biraz daha sık görüşelim.»

«Tabii, çok iyi olur.»

Maddie gittikten sonra Zoe Kohler dış kapıyı sürgüleyip zincirledi. Kanape ve koltuktaki minderleri kabarttı. Şişeleri mutfağa götürdü, bardakları ve tablaları yıkadı. Bir Tuinal yutup ışıkları söndürdü. Jaluzinin arasından baktı ama karşı daireden kendisini gözetleyeni göremedi.

Yatağına girdi, sırtüstü, kolları iki yanında, öylece yattı, tavana baktı.

Maddie'ye anlattığı o şeylerin hepsi doğruydu. Ama ona şu anda, sanki bütün bunlar bir başkasının başına gelmiş gibi geliyordu. Kendisinin değil. Bir yabancının hayatını anlatmış, sanki dinlediği, okuduğu bir hikâyeyi ortaya sermişti. Kendi hayatı değildi.

Yan dönüp dizlerini karnına çekti, birbirine kenetlediği ellerini oyluklarının arasına aldı.

Herhalde şimdi yeni karısını o istediği çirkin şeylere alıştırmaya zorluyordur, diye düşündü. Belki o da razı olmuştu. Belki hoşlanıyordu bile.

Ne kadar âdi ve kaba...

40'ıncı Sokakla Madison Caddesinin köşesine yakın yerde, hafif yemek servisi yapan bir lokanta vardı. Zoe Kohler işine gidip gelirken hep önünden geçerdi. Dükkân sabah erkenden açılır, akşam da erken kapanırdı. Sattığı yiyecekler genellikle sandviç, çorba, salata gibi şeylerdi ve lezzetleri iyiydi. Pek uçtu uçtu değilse bile, yeterli.

21 Mayıs akşamı Zoe Kohler eve dönerken oraya uğradı. Bir peynirli hamburgerle biraz kızarmış patates ısmarladı. Patateslere bol bol tuz ekti. Üstüne de bir kahveyle vanilyalı bir tatlı söyledi.

İki kişilik bir masaya oturup yemeğini hızla yedi. Gözleri hep yerdeydi. Çevresindeki gürültülü kaynaşmaya bakmıyordu. Hesabı öderken yüzde on beş bahşiş bıraktı, aceleyle çıktı.

Doğruca evine gitti. Nafaka çeki posta kutusundaydı. Alıp çantasına tıktı. Evine girip kapıyı kilitledikten, jaluzi ve perdeleri kapadıktan sonra pamuklu bir tişörtle bir şort giydi.

Dolaptan toz bezlerini, tavan süpürgesini, elektrik süpürgesini, sabun ve deterjanları, cilâyı, fırça, faraş, kova ve süngerleri çıkardı. İşine koyuldu.

Banyoda önce küveti, lavaboyu ve tuvaleti iyice oğup beyazlattı, tuvaletin oturma yerini lizolledi. Yerdeki paspasları kaldırdı, diz çöküp taşları iyice fırçaladı.

Günü pek iyi geçmemişti. Sokakta gelip geçenler ona çarpmışlar, toslamışlar, itip-kakmışlardı. Büroda da soğuk muamele görmüştü. New York'da herkesin kendine pek güvenir bir hali vardı. Bu Zoe'yu rahatsız ediyordu. Acaba bu kente gelmekle hata mı ettim, diye düşündü.

İlâç dolabındaki bütün makyaj malzemesini, parfümleri,

ilâçları ve sabunları boşalttı. Rafları çıkarıp yıkadı, kuruladı, her şeyi tekrar yerine, düzenli biçimde yerleştirdi. Ama yerleştirmeden önce her birinin tozunu almayı da ihmal etmedi.

Kentin büyüklüğü eziyordu onu. Özsaygısını eziyor, onun varlığını tanımamakla sanki küçültüyordu. İnsanlığı reddediyordu New York. Zoe'ya bir eşya muamelesi ediyordu. Sanki beton, çelik ve asfalttan yapılmış gibi.

İlâç dolabının aynasını iyice parlattı. Duş perdesini değiştirdi. Temiz bir paspas takımı getirdi. Temiz havlular astı. İki tane de işlemeli misafir havlusu ekledi. Oysa eski astıkları da kullanılmamıştı

Bu kentte insanlar, başkalarının şarkı söylemesini dinlemek, başkalarının neler hissettiğini izlemek için para ödüyorlardı. İhtiras burada izlenen bir spor haline gelmişti. Onu o hale getirenler de duygusal sakatlardı. Aşk ve acı çekmek ancak özel kabiliyeti olanların harcıydı. Onlara da bu yeteneklerini sergilemeleri için para veriliyordu.

Çöp sepetini boşalttı, içine yeni naylon serdi. Lavabonun ve küvetin deliklerine tıkanıklıkları açma ilâcı döktü. Rezervuarın içindeki süzgeci değiştirdi, böylece her seferinde tuvalete mavi su boşalmasını önlemiş oldu. Bütün banyoya limon kokulu oda spreyi sıktı. Kapıdaki parmak izlerini oğalayarak temizledi ve ışığı söndürdü.

Yine de New York'daki hayatın anonimliği bazı gizli kazançlar da sağlıyordu. Bu gürültülü boşluk olmasa, serüvenlerini hiç uygulayabilir miydi? Belki kent insanlığı reddediyordu ama, hiç değilse yarattığı duygusuz insanların kusurlarını ve günahlarını örtüyor, saklıyordu.

Yatak odasında bütün çarşafları değiştirdi. Şiltelerin kapitone örtülerini, alt ve üst çarşafları, yastık yüzlerini, hepsini. Yeni yatağı gergin, köşelerini hastane yatakları gibi kıvırarak yaptı. Çarşafın baş kısmını battaniyenin on santim kadar üstüne kıvırdı.

Bu serüvenleri neden aramıştı? Neden sürdürüyordu? Buna açık seçik bir cevap bulmak güçtü. Yaptığının korkunç bir şey olduğunu biliyordu ama bu kendisini frenlemeye yetmiyordu. Beyin mantık yürütse de, vücut yine kendi bildiğini okuyordu. İştahına kim engel olabilirdi ki! Kan kaynadı mı, her şey olurdu.

Çekmeceli dolabın tozunu aldı, sonra tuvalet masasının, başucu masasının üstlerini parlattı. Üstleri bitince yanlarını ve

önünü de oğdu. En son da bacaklarını. Telefonu lizolle sildi. Aynayı parlattı, tabloları temizledi, abajurların içindeki ampullerin tozunu aldı.

Serüvenleri sırasında seyircilerin arasından oyuncuların arasına geçmiş oluvordu. Ömründe kendini bu kadar canlı, bu kadar hayvanî bir hayatla dolu hissetmemişti. Yalnız kılığını değiştirmekle kalmıyor, derisini değiştirip yeniden doğuyordu.

Duvardan duvara halıları, elektrik süpürgesiyle aldı, gerektiğinde eşyaları sağa sola çekti. Jaluzilerin aralarını birer birer sildi. Kapı kulp ve kenarlarından parmak izlerini temizledi. Gardrop kapaklarının menteşelerini yağladı.

Yaşama isteğinin neden böylesine umutsuzlaştığını kendi de bilmiyordu. Kendisini etkileyen belli belirsiz güçler vardı. İsteği dışında sağa sola sürüklenir buluyordu kendini. Yüzü ve kimliği olmayan güçler tarafından. Sokakta kendisine çarpan insanlar gibi. Gerçi seçme şansı kendinindi ama, öyle küçük bir şanstı ki, şans demeye bin şâhit isterdi.

Bluz ve kazaklarını, çamaşırlarını raflara çok düzenli, tam bir hizaya gelecek şekilde yeni baştan dizdi. Başucu masası üstünde boş duran cam vazonun altına tığla işlenmiş yeni bir dantel örtü yaydı. Naftalin torbalarını dolaplara ve çekmecelere koydu. Ayrıca çekmecelere lavanta torbaları da ekledi. Çevresine bakındı, ışıkları söndürdü.

Yaşamının ne kadar oyuncusu olduğunu düşünerek gülümsedi. Önemli olayları gözünün önüne getirdi. Basit bir televizyon dizisi gibi. Bir diziydi hayatı! Herkesin hayatı da öyleydi.

Mutfakta bütün dolapları boşalttı. İçlerini sabunlayıp temizledi. Her parça eşyayı geri yerleştirmeden önce silip tozunu aldı. Kapıları sildi, parmak izlerini oğdu.

Kimdi kendisi? İşin karmaşıklığı yenilgiyi kesinleştiriyordu. Sanki bir düzine hayatı birarada yaşıyormuş gibi hissediyordu kendini. Bazan iki veya daha çoğunu aynı anda. Her kişiye başka bir suratla bakıyordu. Daha da beteri, kendine de değişik suratlarla bakıyordu.

Buzdolabının ve diğer dolapların üstünü sildi, birikmiş yağ ve pislikleri sabırla oğdu. Paslanmaz çelikleri parlattı. Buzdolabındaki bütün yiyecekleri boşalttı, içini yıkadı. Her şeyi yeniden yerleştirdi.

Yaşının ilerlemesi, kendini daha iyi tanımasını sağlayacağı yerde, esrarı çözememe korkusu getirmişti ona. Kimdi ken-

dısi? Esas kişiliği, ruhu, kendisinden uzaklaşıyor, duman dağılıyor, zaten sisli olan kişilik yokoluyordu. Hayatının bütün köşeleri şimdiden aşınmış, gitmişti. Kendini bulanık görüyor, yakında hiç göremeyeceğini hissediyordu.

Musluğun içini ovdu, su açma düğmelerini parlattı, deliğe tıkanıklık giderici ilâç boşalttı, küçülmüş sabun parçasını attı, yerine yeni bir tane koydu, temiz bulaşık beziyle el havlusu astı.

Keşke bir şok olsa da görüntümü tekrar netleştirse, diye düşündü. Öldürücü bir yara, ya da insanı kendine esir eden bir duygu. Kendinden bir şeyler verebileceği bir olay. Teslim olmak belki onu kurtarır, tekrar bir bütün haline getirirdi. İçinde bir ait olma, bağlanma boşluğu, kuyusu vardı. Dibinin tıpası açılmış. Kuyuyu da isteyen yoktu.

Mutfağın yer taşlarını sabunlu suyla sildi, sonra kuruladı. Biraz bekleyip iyice kurumasını sağladıktan sonra cilâsını sürüp parlattı. Durdu, nasıl parladığını seyretti.

Acaba aşk aynı zamanda hem istediğim duygunun hem de istediğim yaranın yerine geçer mi, diye düşündü. Kendini hiç bir zaman ihtiraslı bir kadın olarak düşünmemişti. Ama bugün için, belki şansla raslantı biraraya gelirse, onu bütünleştirebilirdi. Zerafeti ve duyguları olan yepyeni bir kadın.

Salonda tozları aldı. Masa üstlerini cilâladı. Hem masaların hem de sandalyelerin ayaklarını sildi. Bütün yastık ve minderleri kabarttı. Tabla ve vazoların altlarına temiz dantel örtüler koydu.

Madeline Kurnitz'e göre aşk bir zevk ve kahkahadan ibaretti. Ama daha başka derinlikleri de olmalıydı. Belki çok nadir, çok hassas bir şeydi. Bir filiz. Ancak itinalı, istekli bir bakım sonucu büyüyüp güçlenen bir varlık. Ama güçlendi mi de, dünyayı yeni baştan kuran ve bir ruhu kurtarabilen bir varlık.

Çerçeveleri parlatıp camları sildi. Çerçeve arkalarının tozunu aldı. Kapı kenar ve kulplarındaki parmak izlerini temizledi. Abajurun ayağını cilâladı. Ampulün tozunu aldı. Dolaşmış kabloyu düzeltti.

Eğer başına böyle bir şey gelirse, kendinde bu büyümeyi hissederse, vücudunun kendiliğinden iyileşeceğini biliyordu. Hayatındaki bütün boşluklar dolacaktı hemen. Bu değişimi düşündü ve onu hemen hemen şehvet sayılabilecek bir duyguyla istedi.

Salonun duvardan duvara halısını da elektrik süpürgesiy-

le süpürdü. Eşyaları çekip altlarını dikkatle aldı. Tekrar yerlerine yerleştirirken, ayaklarının küçük plastik kaplamalara girmesini itinayla sağladı. Süpürgenin ucuna gerekli parçayı takıp perdeleri onunla aldı. Parçayı bir daha değiştirip kanapeyle koltukları da temizledi. Tavanın oymaları için üçüncü bir parça kullandı.

Düşüncelerine bir güceniklik yerleşti. Aşk olursa, yapamayacağı şey yoktu. Bu kent bile yeni baştan yaratılacaktı. Artık serüvenlerine ihtiyaç duymayacaktı. Kendini tanıyacak, mutlu olacaktı. Hep aşkın saflığı sayesinde.

Gardrobu yeniden yerleştirdi. Her bir elbiseyi çıkardı, silkeledi, yeni baştan astı. Arka tarafta saklı tuttuklarını da. Rafların tozunu aldı. Pabuçları çıkarıp sildi, tekrar yerlerine koydu. Perukalarını kabartıp saçları düzeltti. Jaluzilerin tozunu aldı. Odaya güzel bir koku sıktı.

İşlerin tümü bittiğine göre artık süpürgeleri, faraşı, kovaları ve bütün temizlik malzemesini yerlerine kaldırdı. Banyo suyla dolarken kendisi yatak odasında soyundu. Mutfağa gidip bir sürü vitamin, mineral ve başka haplar yuttu, bir tane de Valium aldı. En sonunda bir tuz tableti de yutup oradan ayrıldı.

Tam bardağına şarap koyacakken caydı, şişeyi açmaktan vazgeçti. Bunun yerine buzlu bir votka doldurdu. Koskocaman bir bardağa. Maddie gibi. Banyoya giderken içkisini yanına aldı.

Sıcak suyun içine yavaş yavaş girdi. Bir yandan votkasını yudumlarken bir yandan kendini suyun keyfine bıraktı, uçar gibi oldu. Yorgunluğu güzel bir duyguya dönüştü. Yarı kapalı gözleriyle kendi vüduduna baktı.

Yüksek sesle, «Seni seviyorum,» diye mırıldandı. Sonra da, acaba kime söylüyorum, diye düşündü. Kenneth'e mi, Ernest Mittle'a mı, yoksa kendisine mi? Sonunda, önemi olmadığına karar verdi. Bu kelimelerin kendi başına da anlamı vardı. Önemliydiler. «Seni seviyorum.»

Ernest Mittle pazar günü tam öğle vakti geldi. O gün Mayıs ayının 25'iydi. Ernest gelirken koca bir buket çiçek getirmişti. Zoe hem salondaki ve yatak odasındaki vazoları doldurdu, hem de mutfak için birkaç sap artırabildi. Sarı çiçekler loş apartmana sanki gün ışığı getirmişti.

Zoe o gün için sabah kahvaltısıyla öğle yemeği arası bir sofra hazırlıyordu. Önce votkalı domates suyu, arkadan beykınlı yumurta, fırında yeni pişmiş bisküviler, bir salata ve tatlı olarak da limonlu dondurma. Yemeğin yanında soğutulmuş May şarabı da servis yaptı. Her bardağın içinde birer çilekle.

Pek seyrek kullanılan yemek masasına oturdular. Küçük oval bir masa, çevresinde de dört tane deri arkalıklı sandalye. Masa, pencerenin tam önündeydi. Porselenlerle gümüşler hep düğün hediyeleri olarak gelmiş şeylerdi. Kristal salata tabağıyla örtüleri ise Zoe New York'a taşındıktan sonra satın almıştı.

Ernest ona her konuda bol bol iltifat etti. Pırıl pırıl parlayan ev, sofra kuruluşundaki güzellik, yemeklerin lezzeti, şarabın o meyve gibi tadı, enfes kokusu...

«Öyle mi?» dedi Zoe. «O kadar da değil canım!»

Birlikte rahattılar. Hareketli hareketli konuşuyorlar, işlerinden, almak istedikleri yazlık giysilerden, gördükleri televizyon programlarından söz ediyorlardı.

Artık konuşmaları eski dostlar gibiydi. Daha şimdiden birbirlerinin alışkanlıklarını, sevip sevmedikleri şeyleri, ön yargılarını ve hayallerini öğrenmeye başlamışlardı. Ayrıca birlikte hatırlayabilecekleri birtakım anılara da sahip olmaya başlamışlardı. İtalyan lokantasındaki yemek, Kurniztlerdeki parti, Ernest'in pişirdiği kıyma rostosu, Central Park'taki balon.

Hatırlanan bu şeyler teker teker pek önemli değilse bile, birlikte yaşadıkları olaylar oldukları için önem kazanıyorlardı. Bu güzel pazar yemeğinin de kendi belleklerine ekleneceğini bildikleri için, o da önemliydi. Tadı çıkarılacak ve sonradan hatırlanacak yeni bir olay daha.

Yemek bittikten sonra Ernest sofranın toplanmasına yardım etmekte direndi. Mutfakta Zoe bulaşıkları yıkarken o kuruladı. Bu ikisine de dünyanın en doğal şeyi gibi gözüktü. Hattâ Ernest temizlenen bulaşıkları raflardaki yerlerine bile yerleştirdi. Hepsini de doğru yerlerine kaldırabilmesi ilginçti.

Salona geçtiler. May şarabı bitmişti. Bu sefer Zoe votkayla tonik çıkardı, içine biraz taze limon kabuğu koydu. Yatak odasından küçük radyosunu getirdi, Mantovani çalan bir istasyon buldu.

Hülyalı müzik tatlı tatlı çalıyordu. Rahatça oturdular, içkilerini yudumladılar. Birbirlerine mutlu mutlu gülümsüyorlar-

dı. Parktaki ruhsal durumlarına yeni baştan dönmüşler gibi geliyordu onlara. Dünyaya sahip çıkma duygusu.

Ernest ona, «İzine çıkacak mısın?» diye sordu.

«Evet. İki hafta.»

«Ne zaman alıyorsun iznini?»

«Daha tam karar vermedim. Bu konuda çok anlayışlıdırlar. İster Haziranda, ister Temmuzda, ister Ağustosta alabilirim.»

«Ben de öyle.» dedi Ernie. «Benim de iki haftam var. Genellikle birkaç gününü evimde ailemle geçiririm. Bazan bir haftasını.»

«Ben de öyle.»

«Zoe,» dedi Ernie.

Soru soran gözler ona baktı.

«Acaba... birlikte bir yere gidebilir miyiz dersin? Bir hafta, hatta belki de yalnızca hafta sonu için? Beni yanlış anlama...» diye ekledi acele acele. «Aynı odada kalalım falan demiyorum. Ama belki bu yaz bir ara güzel bir yerde birarada olmak hoş olur diye düşünmüştüm.»

Zoe başını yana eğip bir süre bunu kafasında tarttı.

«Çok güzel bir fikir bence,» dedi. «Belki Long İsland'da bir yere gideriz.»

«Ya da New England'da.»

«Bizim otelde geziler ve turlar düzenleyen bir kadın var. Ondan bana güzel bir yer tavsiye etmesini isteyebilirim.»

«Moda olan gürültülü yerlerden değil. Akşamları özel giyinmek derdi falan olmamalı.»

«Yoo, tabii,» dedi Zoe. «Güzel bir plajı olan sakin bir yer. İstediğimiz gibi yüzelim, konuşalım, dinlenelim.»

«Tamam!» dedi Ernie. «Yemeği de iyi olsun. Fazla kalabalık olmayan bir yer. Öyle kromajlı, pırıl pırıl, organize eğlenceleri olan bir yer şart değil.»

«Öyle olmasın zaten,» diye atıldı Zoe. «Belki biraz eskice, bir ailenin işlettiği turist pansiyonu ya da motel falan. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yer.»

«Her istediğimizi yaparız. Yüzeriz, plajda yürürüz, istersek deniz kabuğu toplarız, çevreyi keşfe çıkarız... Çok hoş olur.»

«Bence de.» Zoe bardakları mutfağa götürdü, yeniden doldurup getirdi. Kanapeye, onun yanına oturup elini tuttu. «Aynı odada kalmamak konusunda...» dedi. «Öyle söylediğine sevindim. Herhalde sen beni bir tür kasıntı züppe sanıyorsundur.»

«Hiç öyle bir şey düşünmedim»

«Zaten değilim. Ama... birlikte bir yere gitmek bizim için öyle yeni bir şey olacak ki! Odayı paylaşmak bunu çok daha karmaşık bir hale getirirdi. Anlıyorsun, değil mi?»

«Elbette,» dedi Ernie. «Ben de tam öyle düşünmüştüm. Kimbilir, belki de üç gün ya da bir hafta birarada kalırsak seni sıkıntıdan deli ederim.»

«Yoo, hayır,» diye itiraz etti Zoe. «Sanırım çok iyi geçiniriz. İyi de eğleniriz. Bence daha işin başından aynı odada kalacağımızı düşünerek yola çıkmak doğru değil. Ben utanır, telâşlanırım.»

Ernie ona hayranlıkla baktı.

«Ben de tam öyle hissediyorum, Zoe,» dedi. «Birbirimize öyle çok benziyoruz ki! Güzel ilişkimizi bozacak bir şeyleri yapmakta acele etmenin anlamı yok. Sence de öyle değil mi?»

«Ah, evet, Ernie, tabii öyle! Ne kadar düşüncelisin.»

Zoe ona bakmak üzere başını çevirmişti. Ernie sakin, zararsız bir erkek gibi görünüyordu. Heyecan yaratma yeteneği Zoe'nunkinden fazla değildi. Ama Zoe onun net çizgilerinde ve saf gözlerinde bir güzellik görüyordu. Belirgin bir masumiyet... bir açıklık. Kendisini asla aldatmayacağı, incitmeyeceği ortadaydı. Biliyordu Zoe bunu.

«Ama beni sekssiz sanmanı istemem,» diye ekledi.

«Zoe, böyle bir şey aklıma bile gelmez. Bence çok derinliği olan, ihtiraslı bir kadınsın sen.»

«Öyle mi? Sahi öyle mi düşünüyorsun? Pek modern değilim, biliyorsun. Yani... öyle bir yataktan ötekine hoplayanlardan değilim. Bence bu korkunç bir şey.»

«Korkunçtan da beter,» dedi Ernie. «İnsanları hayvan düzeyine indiriyor. Bence seks derin duygusal bir ihtiyacın sonucu olmalı. Dürüst bir yakınlık isteği olmalı.»

«Evet,» dedi Zoe. «Fiziksel aşk, anlayışlı, yumuşak ve tatlı olmalı.»

«Tamam,» diye başını salladı Ernie. «İki insanın birbirlerini gerçekten sevdikleri için paylaşmak istedikleri bir şey... yani birbirlerine zevk vermek istemeleri gibi.»

«Ah, bu çok doğru. Böyle hissettiğine öyle seviniyorum ki! Gerçekten büyük önemi var, öyle değil mi? Seksin yani? İnsan böyle bir şeyi sağa sola savurmamalı. Öyle olunca bayağılaşıyor.»

«Sıfıra iniyor,» dedi Ernie. «Bir martini mi içelim, yoksa

yatalım mı, gibilerden. Bence çok daha fazla anlamı olmalı. Ben romantik biriyim aslında.»

«Herhalde ben de öyleyim.»

«Esas güzel olan şey nedir, biliyor musun, sevgilim?» diye ona döndü Ernie. «Böyle düşünen iki insan olarak birbirimize rastlamış olmamız. Dünyada milyonlarca, milyonlarca insan varken birbirimizi bulmamız. Harika bir şey, öyle değil mi?»

«Ah, evet, sevgilim,» diye soludu Zoe. Uzanıp onun yanağına dokundu.

«Ne büyük bir raslantı, düşünsene! Daha önce ömrümde senin gibi bir kadın tanımamıştım.»

«Ben de senin gibi bir erkek tanımamıştım.»

Ernie onun avucunun içini öptü.

«Pek ahım şahım bir şey sayılmam,» dedi. «Onu ben de biliyorum. Uzun boylu değilim, kuvvetli değilim, yakışıklı değilim. Sanırım günün birinde iyi kazanç sağlayacağım. Ama hiçbir zaman çok zengin olacağımı sanmıyorum. Ben yeterince insafsız değilim çünkü. Yine de değişmeyi istemem. Açgözlü, zalim, her fırsatın peşinden koşan biri olmak istemem.»

«Asla!» diye bağırdı Zoe. «Hiç değişme, Ernie. Seni olduğun gibi seviyorum. Değiştiğini görmek istemem. Dayanamam.»

«İçkilerini bir kenara bıraktılar ve kucaklaştılar. Sanki bir felâkete karşı birbirlerini rahatlatıyorlarmış gibi hissediyorlardı. Bir kazadan kurtulanların korku ve umut karşısında birbirlerine sarılması gibi.

Zoe, «Bu yaz birlikte uzak bir yere gideriz, sevgilim,» diye fısıldadı. «Her saniyemizi birlikte geçiririz. Yüzeriz, yürüyüş yaparız, keşiflere çıkarız.»

«Evet,» dedi Ernie hülyalı bir sesle. «Yalnız ikimiz.»

Zoe Kohler onu öperek, «Bütün dünyaya karşı,» diye ekledi.

Bir şeyler oluyordu. Zoe Kohler gazetelerden de, radyodan da, televizyondan da hissediyordu bunu. Otel Katili'nin bulunması için faaliyet genişletilmiş, konuya eğilen ekipte eleman sayısı arttırılmış, izlenen yöntemlerin sayısı fazlalaşmıştı.

Daha önemlisi, polis artık açık açık katilin kadın olabileceğini de konuşuyordu. «Sam'in Kızı» başlığı yeniden hortlamıştı. Kente gelen konukları otellerde kadın olsun erkek olsun, tüm yabancılarla ahbaplık kurmaya karşı uyaran bildiri-

ler yayınlanmaktaydı. Barlarda, kokteyl salonlarında, diskolarda, restoranlarda ve sokakta.

Katilin aranmasına yepyeni bir canlılık gelmiş gibiydi. Yaz yaklaşınca turist mevsimi kapıya dayanmış, iptal edilen kongrelerin sayısı da artış göstermişti. Gazete makaleleri, katil çabucak yakalanmazsa dolar kaybının ne kadar olabileceği konusunda tahminler yürütüyorlardı.

Garip olan nokta, kentteki heyecanın «Sam'in Oğlu» olayındaki düzeye varmamasıydı. Bir sütun yazarı, bunun nedenini ölenlerin hep kent dışından olmasına bağlıyordu.

Ama başka bir nedenin de bulunabileceğini o bile kabul etmekteydi. Belki de halk artık bu tür cinayetleri kanıksamış, tepkiyi yavaşlatmıştı. Son zamanlardaki Chicago cinayetleri, bir düzineyi aşkın kurbanıyla, Otel Katili'nin önemini azaltmıştı. Bu iş bir tür rekabet konusuydu sanki. En yüksek gökdeleni inşa etmek gibi.

Ama kamuoyunda Otel Katili konusunun tekrar alevlenmesine karşın, Zoe Kohler polisin elindeki ipuçlarının arttığına dair bir belirti de göremiyordu. Katilin kimliği hâlâ eskisi gibi karanlıktaydı. Konuyu çözümlemeye ilk serüvenden sonra ne kadar yakınlarsa, şimdi de ancak o kadar yakınlardı Zoe'ya göre.

Bu yüzden 28 Mayıs günü öğleden sonra olanlar onun üzerinde bir şok etkisi yaptı.

Bay Pinckney'in göz yaşartıcı aerosolü ona vermesinin nedeni, yolda karşısına çıkabilecek hırsız veya saldırganlara karşı bir silâh olarak kullanması içindi. Zoe ilâcı kullanıp bitirdiğini ona söyleme tehlikesini göze alamamıştı. Bu yüzden de ikinci bir aerosol isteyememişti. Zaten yanında mutlaka bir aerosol bulunması da şart değildi. Asıl gerekli olan, çakıydı.

Eski İsviçre çakısını Grand Central İstasyonu civarındaki bir dükkândan almıştı. Çatal bıçak gibi şeyler satan ve aynı adı taşıyan dizi mağazalardan biri. Bu sefer yine aynı mağazaların bir başka şubesinden, eskisine oranla biraz daha ağırca bir çakı almak niyetindeydi. Öğle tatilinde çıkıp, Beşinci Cadde ile 46. Sokağın köşesine yürüdü.

Bu mağazada inanılmaz zenginlikte bıçak, çakı ve av malzemesi vardı. Kendisinden önceki müşteri seçimini yapıncaya kadar Zoe sabırla bekledi. Adam sonunda bir İsviçre malı ordu çakısı seçince Zoe kendi kendine gülümsedi. Yalnız onun seçtiğinde bıçak sayısı, kendi eski çakısındakinden fazlacaydı.

Satıcı fişi keserken adama, «Adınızı, adresinizi rica edebilir miyim, efendim?» diye sordu. «Size kataloğumuzu postalamak isterdik de. Ücretsizdir.»

Müşteri adıyla adresini bıraktı. Sıra Zoe'ya gelmişti.

«Erkek yeğenim için hediye bir çakı arıyordum.» dedi Zoe. «Fazla ağır ve büyük olmasın.»

Satıcı ona görmesi için birkaç çakı çıkardı. Zoe içlerinden dört bıçaklı, şık bir tanesini seçti. Sapı güzel, ucu da kemere takılabilmesi için halkalıydı.

Parayı nakit olarak ödedi. Satıcı adıyla adresini sorarsa, uydurma bir şeyler söylemek kararındaydı. Ama adam hiçbir şey sormadı. Çakı sarılırken Zoe, «Öbür müşteriye katalog göndermeyi teklif etmiştiniz,» dedi.

Adam, «Aslında bizim kataloğumuz yok,» diye açıkladı. Önce çevresine dikkatle bakındı, sonra öne doğru eğildi. «Polise yardımcı oluyoruz,» diye fısıldadı. «İsviçre malı ordu çakısı alan herkesin adıyla adresini not etmemizi istediler. Adlarını vermezlerse, o zaman da polise adamların tarifini yazacağız.»

Zoe Kohler böyle sakin kalabilmesinden gurur duyarak,

«Neden acaba?» diye sordu.

Satıcı biraz tedirginleşmiş gibiydi. «Galiba Otel Katili'yle bir ilgisi var,» dedi. «Bize açıklamadılar.»

Çantasında yeni çakısıyla Granger Oteli'ne yürürken Zoe ne olmuş olabileceğini düşündü ve anladı. Çakının Cameron Arms Oteli'nde kırılan uç parçasından polis herhalde markayı anlamıştı.

Oysa bu konuda gazetelerde hiçbir şey yayınlanmamıştı. Demek polis çakının tanımını gizli tutuyordu. O halde başka bazı şeyleri de gizli tutuyor olabilirlerdi. Belki parmak izlerini. Ya da olay yerinde düşürdüğü bir şeyi... izini açıklayacak başka bir ipucunu.

Umutsuz ve korku içinde hissetmeliydi kendini. Bunu biliyordu. Ama öyle bir korku duyduğu yoktu.

Tek hissettiği şey içinden kabaran heyecandı. Serüvenlerinin zevki, riskin etkisiyle daha bir gerilim kazanmıştı.

Polisi tek bir kötü niyetli beyin olarak gözünün önüne getirebiliyordu. Ve bir tek de amacı vardı. Kendisini dize getirmek. Bunu yapabilmek için yalan söylerler, aldatırlar, yasa dışı yollarla çalışıp emirleri altındaki her türlü fiziksel gücü ve şiddet unsurunu kullanırlar, diye geçirdi aklından.

Ona göre polisler kendisini aldatan, kendisine kötü dav-

ranan dünyanın temsilcileriydiler. Onu aşağılayan, rüyalarını bozan, kadın olarak değerini ve insan olarak yerini küçülten dünyanın.

Polis ve dünya bir tek şey istiyorlardı. Kendisini toptan yoketmek ve her şeyin sanki o hiç doğmamış gibi eskiye dönmesini sağlamak.

4 Haziran akşamı...

Zoe Kohler çevik, sağlam adımlarla Adler Oteli'nin lobisine giriyor. Yedinci Caddeyle 50. Sokağın köşesindeki otelin. Giriş kapısı yakınındaki duyuru tahtasına bakmak üzere duraklıyor. Günün olayları başlığı altında operatörlerin ortopedik toplantısı, bir sendika başkanı onuruna yemek ve dans öğretmenlerinin üç gün sürecek toplantısı yazılı.

Daha önce baktığı oteller rehberinde, bu otelde iki restoran, bir pub-taverna ve bir de kokteyl salonu bulunduğunu okumuştu. Ama Zoe bundan sonra ne yapacağına karar veremeden durduruluyor.

«Beğendiğin bir şey bulabildin mi?» diye soruyor birisi. Erkek sesi. Güvenli ve neşeli.

Zoe dönüp ona soğuk gözlerle bakıyor. Uzun boylu, ince, yüzünde garip gülümsemesiyle ona bakan bir erkek. Göz kapakları uzun ve inik. Cildi esmer. Siyah saçları geriye doğru kabarık taranmış. Sigarasını tutan uzun parmakları sanki bir tüpten sıkılmış gibi düzgün ve incecik.

«Tanıştığımızı sanmıyorum,» diyor Zoe soğuk soğuk.

«Şimdi tanıştık. İstesen hayatımı kurtarabilirsin.»

Zoe karşı koyamıyor.

«Bunu nasıl yapabilirim?» diye soruyor.

«Benimle bir içki iç. O toplantıya dönmeme engel ol.»

«Nesin sen?» diye meydan okuyor Zoe. «Operatör mü, sendika başkanı mı, yoksa dans öğretmeni mi?»

Adam gülümsemesini hiç kaybetmeden, «Hepsinden biraz,» diyor. «Ama ben daha çok sihirbazım.»

Cebinden madeni bir dolar çıkarıp parmak eklemleri arasında döndürüyor, döndürüyor, avucunun içine kaydırıyor, sonra tekrar çevirmeye başlıyor. Zoe hayran hayran seyrediyor.

«Bir varmış, bir yokmuş,» diyor adam. «El, gözden çabuktur.»

«Nereden biliyorsun?» diyor Zoe kibirle.

«Ben senin inanamayacağın ne numaralar bilirim. Şu içkiye ne diyorsun?»

Zoe onun polis olduğunu pek sanmıyor. Bir kere fazla şık giyimli. Hem polis olsa ilk yaklaşımı o yapmaz... yoksa yapar mı?

«Nerelisin?» diye soruyor Zoe Kohler.

«Oralı, buralı... her yerli. Adımı dünyada telâffuz edemezsin, onun için bana Nick de. Senin adın ne?»

«İrene,» diyor Zoe Kohler. «Seninle bir tek içki içerim. Bir tek.»

«Tamam,» derken, Nick gümüş doları onun kulağından çıkarıyor. «Hadi, gidelim, İrene.»

Ama kokteyl salonu da, taverna da tıklım tıklım dolu. İnsanlar yer bulabilmek için kuyruklarda bekliyorlar. Nick onun kolunu sıkıca yakalıyor.

«Yukarıya çıkıyoruz,» diyor. «Odama.»

«Bir tek içki,» diye tekrarlıyor Zoe.

Adam cevap vermiyor. Kendine güveni Zoe'yu tedirgin ediyor. Nick onu çekerek yürütüyor. Ama Zoe duramıyor, çünkü olay yaratmak istemiyor. Cebinde kimliği yok. İyi bilenmiş bir çakısı var.

Sanki adam odasına beş dakika önce taşınmış gibi. Açılmamış bir bavul, köşede duruyor.

Nick içeriye girdikleri zaman kapıyı kilitleyip zincirliyor. Zoe'nun çantasıyla pardesüsünü alıyor, bir sandalyenin üzerine fırlatıyor.

«Daha başka numaralar görmek ister misin?» diyor. «Bunu nasıl buluyorsun?» Pantolonunun fermuarını açıyor, elini daldırıp penisini çıkarıyor. İnce, uzun, koyu renk. Okşamaya başlıyor.

«Güzel mi?» diyor aynı garip gülümsemeyle. «Beğendin mi bu numarayı?»

Zoe, «Ben gidiyorum,» deyip çantasıyla pardesüsüne uzanıyor. Adam hemen kapıyla Zoe'nun arasına giriyor.

«Ne yapacaksın?» diye soruyor. «Bağıracak mısın? Haydi bağır... bağır da görelim.»

Zoe çantasını araştırıyor. Adam yanına gelip çantayı onun elinden çekerek alıyor. Zoe bir insanın bu kadar çabuk hareket edebileceğine inanamıyor. Hızı, bulanık gösteriyor adamı.

Çantanın içinden Zoe'nun cüzdanını çıkarıp karıştırıyor.

«Kimlik yok,» diyor. «Akıllısın.»

Kapalı duran çakıyı alıyor, çelik halkasından tutarak sallıyor.

«Bu neye yarıyor? Ayak tırnaklarını temizlemeye mi?»

Gülerek çakıyı çantanın içine bırakıyor, tekrar sandalyeye fırlatıyor.

«Eski bir atasözü vardır, bilirsin,» diyor. «Kendini kurtaramıyorsan, rahatla, keyfine bak.»

«Ama neden ben?» diyor Zoe umutsuz bir sesle.

O omuzlarını kaldırıyor. «Vakit geçirmek için,» diyor. «Yapacak bir şey olsun diye. Şimdi hanım hanım soyunacak mısın, yoksa cici elbisenin yırtılmasını mı istiyorsun?»

«Lütfen,» diye sızlanıyor Zoe. «İçki demiştin, o ne oldu? Bana bir içki söz vermiştin.»

«Yalan söyledim,» diyor o. «Hep yaparım.»

Soyunmaya başlıyor. Her an Zoe ile kapının arasında olmaya dikkat ediyor. Ceketini çıkarıyor, kravatını çekiyor, gömleğini açıyor, bütün giydiklerini yere atıyor.

«Hadi gel,» diyor. «Hadi gel.»

Zoe da elbiselerini ağır ağır çıkarıyor. Ellerinin parmakları titriyor. Sağa sola bakıp bir silâh aranıyor. Ağır bir tabla, bir abajur... herhangi bir şey.

«Kurtuluş yok,» diyor adam onu izleyerek. «Bir şey yapamazsın.»

Zoe pabuçlarını, elbisesini, külot çorabını çıkarıyor, bir sandalyenin arkasına bırakıyor. Başını kaldırdığı zaman adamın çıplak olduğunu görüyor. Penisi katılaşmaya başlamış. Adam oraya hafifçe dokunuyor.

«Bir dene,» diyor Zoe'ya. «Beğeneceksin.»

Bir adımda onun yanına geliyor, elleriyle onu omuzlarından yakalıyor. Kuvveti Zoe'yu korkutuyor. Böyle bir güce karşı ne yapabilir?

Adam askısız sutyeni Zoe'nun beline indiriyor, meme başlarına çimdik atıyor. Külotunu sıyırıp çıkarıyor, külot yere düşünce Zoe'yu kaldırıp başka bir yere itiyor.

«Kemikli ama fena değil,» diye söyleniyor. «Etin lezzetlisi kemiğe yakın olanıdır.»

Onu yere doğru bastırıyor. Omuzlara binen ağırlık Zoe'nun karşı koyamayacağı kadar güçlü. Dizleri bükülüyor. Sonunda yere yıkılıyor.

«Yatağı bozmak istemiyorum,» diyor adam. «En iyisi yerde. Daha sert. Tepki daha iyi. Anlıyorsun, değil mi?»

Zoe'nun kontrol edemediği bir olaylar akımı. Farkına bile varamıyor. İtirazları etkisiz kalıyor. Adamın kafasına, koluna, göğsüne attığı yumruklar da etkisiz. O boğuk boğuk gülüyor.

Zoe santim santim, çantasına doğru kaymaya çalışıyor. Ama adam onu ağırlığıyla tutuyor, dizini bitişik oyluklarının arasına bastırıyor. Bir yandan kalın, homurtulu sesler çıkarıyor.

Zoe yine kıpırdamaya çalışınca adam onu tokatlıyor. Avuç içiyle atılan tokat Zoe'nun cildini yakıyor, başını hızla yana döndürüyor. Gözleri sulanıyor, kulakları uğulduyor. Boynunda dişleri hissediyor. Adamın vücudu kıvrılıyor, zorluyor, zorluyor...

«Bu da nedir?» diye bağırıp Zoe'nun tamponunu çekiyor. Tiksinmiş gibi bir ses çıkarıyor, fırlatıp bir kenara atıyor.

Zoe o zaman yapmak gerekeni yapıyor. Kendi kendine, yaşamak için tek şansının bu olabileceğini söylüyor.

Vücudu sakinleşiyor, yumrukları duruyor. Yavaş yavaş adamın omuzlarını okşamaya başlıyor... sonra sırtını. İnliyor.

«İyii,» diye soluyor adam. «Bu daha iyi...»

Zoe'nun oylukları ağrıyor. Bu adam beni ikiye bölecek, diye düşünüyor. İkiye bölecek ve bağırsaklarımı halının üzerine döküverecek. Sıcak gözyaşlarını yüzünde hissediyor.

Adam kıpırdıyor, sıçrıyor, Zoe'nun anlamadığı bir dilde konuşup duruyor. Elleri Zoe'nun altında. Onu zalimcesine yakalıyor, vücudunu gergin bir yay halinde yukarıya doğru büküyor.

Zoe gözlerini sımsıkı yummuş, dönen çarklar, eriyen kanlar görüp duruyor. Kendini adama sarıyor. Öyle üşüyor, öyle üşüyor ki! Acıya dayanıyor. Ama içinden, etkilenmiyor. Plan kuruyor.

Adamın son zorlamaları vücudunu çürütüyor. Zoe'nun iniltileri yükselip onun çığlıklarına uymaya çabalıyor. Adam sonunda ürpertilerle, hıçkırıklarla yıkıldığı zaman Zoe da kendi vücudunu ona uyarak sarsmaya çalışıyor. Kollarını iki yana açıyor ve parmaklarının ucu kendi çantasının derisine değiyor.

Zoe gözlerini belli belirsiz aralıyor. Adam kendini elleri üzerinde yukarıya itip ona bakıyor. Soluk soluğa bir durumda.

«Daha,» diye inliyor Zoe. «Daha,» diye yalvarıyor.

O sesinde mestolmuş bir ifadeyle, «Dur, seni ters çevireyim de öyle,» diyor. «Öylesi daha bile iyi.»

Hırçın bir hareketle ondan uzaklaşıyor... Zoe vücudunun yırtıldığını sanıyor. Adam sırtüstü dönüyor, göğsü körük gibi inip kalkarak orada yatıyor.

Zoe bu arada yan dönüyor, bir kalçasıyla omuzu üzerinde

doğruluyor, çantasına doğru birkaç santim daha kayıyor. Ayaklarını ve ayak parmaklarını halıya batırmaya çalışarak belirsiz küçük hareketlerle itiyor kendini.

«Harikaydı,» diyor ona. «Nefisti. Kusursuz bir erkeksin. Ömrümde senin gibi bir erkek görmedim.»

O gözlerini kapıyor. Memnun. Görmeden elini uzatıyor, Zoe'yu bacaklarının arasından yakalıyor, hırsla sıkıp büküyor.

«İyiyim, değil mi?» diyor. «En iyisi, hem de!»

Zoe onun kapalı gözlerine dikkat ederek, tedbirli, ölçülü hareketlerle ilerleyerek sağ elini omuz çantasına daldırıyor ve çakıyı yakalamış olarak çıkarıyor. Alçak sesle,

«Ohhh, öyle iyi ki!» diye mırıldanıyor.

Sol kolunu yukarı atıyor, başının üzerinde çakının büyük, keskin bıçağını açıyor. Parmağıyla destek olmaya çalışıyor. Bıçak yerine otururken çıt sesi çıkarmasın diye. Ellerini yavaşça iki yanına indiriyor. Bıçağı tutan sağ eli böylece arkasında kalıyor. Doğrulup oturuyor, kendini adama daha yaklaştırıyor. Sol elini onun tüysüz göğsüne koyuyor, meme uçlarıyla oynuyor.

«Bir daha ne zaman yapacağız?» diye soruyor. «Daha istiyorum, Nick.»

«Yakında,» diyor o. «Birazdan. Bana fırsat ver ki...»

Kapalı duran göz kapakları titriyor. Zoe hemen çakıyı kaldırıp bıçağı adamın karın altına saplıyor. Tam böbreğinden beş altı santim aşağıya.

Bıçağı kıvırıp geri çekiyor, bir daha saplamak üzere kaldırıyor.

Ama adam bir anda harekete geçiyor. Yuvarlanıp Zoe'dan uzaklaşıyor, ayağa fırlıyor. Ellerini göbeğine kapayıp ayakta sallanarak duruyor.

Başını eğip parmaklarının arasından sızan kanlara bakıyor, sonra gözlerini yavaş yavaş kaldırıyor, Zoe'ya bakıyor.

«Beni yaraladın,» diyor. Sesinde bir şaşkınlık var. «Yaraladın beni.»

Zoe'ya doğru atılıyor. Pençeleri öne uzanmış. Zoe onun ulaşabileceği yerden kaçıyor. Ayağa kalkmaya çabalıyor. Kalkıyor. Orada duran ayaklı lâmba gürültüyle yere devriliyor. Adamın uzanan pençeleri ona tekrar yaklaşıyor. Zoe bıçağı ters taraftan savurup bir vuruşta eli de yarıyor.

Nick öfke ve çaresizlikle kükreyerek, dengesiz adımlarla ona ilerlemek istiyor. Karnından, bacaklarından aşağıya dur-

madan kanlar akıyor, penisinin ucundan yerlere damlıyor. Sağa sola savurduğu yaralı elinden duvarlara kan damlaları sıçrıyor. Köşedeki sehpa devriliyor, koltuk da yan düşüyor. Birisi bitişik odadan duvara vuruyor. «Kesin artık!» diye sesleniyor. Bir kadın sesi. Nick hâlâ yaklaşıyor. Ağzı açık ve çarpık. Artık hiç ses çıkarmıyor. Yalnızca kesik kesik soluyor. Gözlerinde korku ve öfke tutuşuyor.

Zoe'nun ayağı Nick'in yerdeki elbiselerine takılıyor. Daha o kendini toparlayamadan Nick ona ulaşıyor. Kanlı elleri Zoe'yu bileğinden yakalıyor, aşağıya çekip kıvırıyor.

Âni bir hareketle Zoe'nun bıçağı kendi oyluğunu yarıyor. Sağ oyluğunu. Dizinden on beş santim kadar yukardan. Canının yandığını hissediyor Zoe. Aynı anda hem sıcak, hem soğuk bir duygu.

Zoe'yu yere çökertmeye çalışıyor. Ama artık gücü tükenmek üzere. Vücudundan dışarı akıyor, yerlerde gölleniyor.

Zoe onun pençesinden kurtuluyor, olduğu yerde dönüp bıçağını onun kollarına, karnına, yüzüne, omuzlarına, boynuna saplıyor. Sokuyor, kıvırıyor, çıkarıyor, tekrar sokuyor.

Çevresinde dansediyor Nick'in. Her hamlesine karşılık veriyor. Sonunda Nick'in canı vücudunda açılan bir sürü yaradan dışarı çıkıyor, başı öne düşüyor, kolları sarkıyor, omuzları iniyor.

Birden olduğu yere, dizlerinin üstüne çöküyor. Titreyerek kanlı başını kaldırmaya çabalıyor, ama yıkılıyor. Kızarmış, görmeden bakan gözleri tavana dikilmiş.

Zoe tıslayarak onun üzerine eğiliyor, töreni tamamlıyor. Gırtlağı boydan boya kesiyor, çakısını erkek organlarına defalarca saplıyor.

Soluk almak için doğruluyor, kanlı sahneye dalgın gözlerle bakıyor. Adamın kanı Zoe'nun ellerine kollarına, göğüslerine, karnına bulaşmış. Daha kötüsü, kendi kanının da sımsıcak aktığını duyuyor. Bacağından dizine, baldırına, ayağına. Aşağıya bakıyor. Ne kadar da parlak! Pırıl pırıl!

Banyoda taşların üstüne çıplak ayak basıyor, ıslak bir havluyla Nick'e ait bütün kanları vücudundan temizliyor. Bıçağı ve ellerini sıcak suyla, sabunla yıkıyor, sonra bir sabun bezini eline alıp kendi yarasını temizliyor, muayene ediyor.

Sıyrıktan derin ama, yarık sayılmaz. Damar falan kesilmemiş. Yine de sürekli kanıyor. Akıyor, akıyor, yerdeki taşların üstünde bir göl oluşturuyor.

Zoe biraz tuvalet kağıdı koparıp yaranın çevresine doluyor, doluyor. Yaptığı bu bandaj kısa zamanda sırılsıklam oluyor. Zoe kâğıtların üzerine bir el havlusu sarıyor. Elinden geldiği kadar sıkıyor. Topallayarak odaya dönüyor, Nick'in kravatını arıyor. Havluyu bacağına bağlamak için onu kullanıyor.

Elinden geldiği kadar çabuk giyiniyor. Çorabını giymiyor, çantasına sokuyor. Musluklardaki parmak izlerini siliyor. Kendi kanını temizleme zahmetine kalkışmıyor. Islak havluları da olduğu gibi banyoda, yerde bırakıyor.

Pardesüsünü giyiyor, çantasını omzuna asıyor. Son anda yere atılmış tamponunu görüyor. Lekeli değil. Onu da çantasına tıkıyor. Çevresine son bir defa bakıyor.

Delik deşik adam yerde sırtüstü serilmiş. Yaraları açık ağızlar gibi. Bütün sihirbazlığı yokolmuş. Halıya akmış, bitmiş. İçi boşalmış artık. Ne güveni kalmış, ne o korkunç kuvveti, ne fıkır fıkır kaynayan hayatı.

Otelin önünden taksiye bindi, saat on biri biraz geçe evine vardı. Hava pek sıcaktı ama o gene trençkotunu giymişti. Bacağındaki havlunun ıslanıp, kanların elbisesinden görüneceğinden korkuyordu.

Nitekim, elbise lekeliydi işte. Yavaşça soyundu, havluyu açtı, ıslak kâğıtları çıkardı. Kanın hızı hafiflemişti ama hâlâ akıyordu.

Ilık sabunlu suyla yıkadı, kuruladı, hidrojen perokside batırılmış gazlı bezle sildi. Üzerine yeni kuru gazlı bezler koyup flasterle yapıştırdı. Gerçi zonklama vardı ama dayanılmayacak kadar da değildi.

Ancak yarasını iyice sarıp sarmaladıktan sonra mutfağa geçti, musluğun başında durdu, bir duble votkayı yutabildiği kadar hızlı içti. Sağ elini öne uzattı. Parmakları titremiyordu.

Anacin, Midol, vitamin, mineral, tuz hapı ve Darvon yuttu. Yeni bir içki daha doldurdu, banyoya götürdü. Yüzünü, kollarını, koltuk altlarını yıkadı, sirkeli suyla lavaj yaptı, kendini iyice kuruladı, yeni bir tampon yerleştirdi. Canı yanmıştı. Vajinası geriliyor, ağrıyordu.

Yatak odasına geçip yatağın kenarına yavaşça oturdu. Çok yorgun, çürükler içinde, yaralı hissediyordu kendini. Acısı yoktu ama, fazla duyarlıydı vücudu. Kendini açık ve savun-

masız hissediyordu. Parmağıyla dokunan olsa bağırmaya hazırdı.

Serüveninin etkisi daha şimdiden hafiflemeye başlamıştı. Kesin çizgilerini kaybediyor, bulanıklaşıyordu. Belleğinde tutmak güçtü. Gürültünün, şiddetin, o fışkıran kanların boşluk içindeymiş gibi etkisini hatırlıyordu, ama bunların hepsi bir başkasına olmuştu. Başka bir zamanda ve başka bir yerde.

Tekrar mutfağa döndü, ikinci içkisinin son yudumlarıyla bir Tuinal yuttu. Yakasına goncalar işlenmiş pamuklu geceliğini giydi, sokak kapısının sürgüsünü kontrol edip ışıkları söndürdü.

Yatak odasının penceresini açtı. Ama perdenin iyice kapalı olmasını sağladı. Çarşaflar serin ve rahat geliyordu. Battaniye fazla sıcaktı ama. Onu kenara attı.

İçi ilâç dolu, kalbi küt küt atarak uyanık yatarken, aşkın kendisini ve ruhunu kurtaracağına inandığı o geçmiş anları hatırladı.

S E K İ Z

10 Mayıs Pazar günü öğleden sonra Zoe Kohler'le Ernest Mittle Central Park'da balon uçururlarken, Edward X. Delaney de Çavuş Boone ve diğer görevlilerle birlikte kalabalık bir toplantıya katılmaktaydı. Cameron Arms Oteli'nde Leonard T. Bergdorfer'in öldürülmesini tartışıyorlardı.

Delaney ve Boone'la birlikte toplantıya katılanlar şunlardı:

Komiser Martin Slavin. Artık görevi idarîydi. Otel Katli'ni arayacak ekibin tüm ihtiyaçlarının sağlanmasıyla ilgilenecekti.

Çavuş Thomas K. Broderick. Dedektif Bölümünde yirmi yılı aşkın hizmeti olan biriydi. Bu hizmet süresinin büyük bir kısmını da New York'da, Manhattan'ın orta bölgesinde çalışarak geçirmişti.

Birinci sınıf dedektif Aaran Johnson, bir siyahtı. Azınlık gruplarındaki terörist unsurlarla ve tek tek anarşistlerle yapılan mücadelelerde büyük tecrübesi vardı.

İkinci sınıf dedektif Daniel (Dapper Dan) Bentley'in uzmanlık dalı ise otel suçları, özellikle soygunlar, hırsızlıklar, kumar hileleri vb. idi.

Dedektif Wilson T. Crane bilgisayar teknolojisindeki tecrübesi ve araştırma yetenekleri yüzünden ün yapmıştı.

Çavuş Boone toplantıyı açtı ve Leonard T. Bergdorfer'in öldürülmesi olayını kısaca özetledi.

«Ötekilere epey benziyor,» dedi sonunda. «Gırtlak kesilmiş, üreme organlarında da bol bıçak yarası var. Bu sefer ceset yerde bulundu. Şu fotoğraflara bir bakın. Yatak kullanılmamıştı. Otopsiye göre olaydan önce cinsel yakınlık belirtisi yok!..»

BENTLEY : «Cinsel yakınlık mı? Yani benim baldız gibi mi?»

(Gülüşmeler)

BOONE : «Yani ölmeden önce en az yirmi dört saat kimseyle yatmamıştı. Ötekiler gibi.»

CRANE : «Parmak izi?»

BOONE : «Parmak izi servisi hâlâ üzerinde çalışıyor ama umutlu değiller. Bize yardımı dokunacak iki şey var. Cinayet silâhı olan çakının ucu maktulün gırtlağından çıktı. Bir santimden biraz uzun. Laboratuar Servisi halen inceliyor. Cinayet silâhı olduğundan kuşkuları yok. Herhalde cep çakısı.»

JOHNSON : «Bıçağın boyunu ne kadar tahmin ediyorlar?»

BOONE : «Belki sekiz on santim kadar.»

JOHNSON : «Allah kahretsin! Kürdan gibi.»

BOONE : «Maktulün yüzünde birinci derece yanıklar vardı. Özellikle gözler ve burun çevresinde. Adli tabibin dediğine göre fenasil klorür kullanılmış. Yanıklara bakılırsa çok fazla miktarda ve çok yakından sıkılmış.»

BRODERİCK : «Bayıltacak kadar mı?»

BOONE : «Yere yıkacak kadar olduğu kesin. Maktulün geçmişine gelince, hâlâ üzerindeyiz. New York'da sabıkası yok. Atlanta-Georgia'lıymış. Oradan kontrol ediyorlar. Federal polis kanalıyla. Kullanabileceğimiz bir şey çıkmaz sanırım. Galiba hepsi bu kadar.»

CRANE : «Aerosol tenekesi bulundu mu?»

BOONE : «Hayır. Katil herhalde yanına alıp götürmüş. Bu gazın alım satımıyla ilgili yasal durum nedir? Bilen var mı?»

SLAVİN : «New York sınırları içinde satmak, almak, sahip olmak, taşımak ve kullanmak yasak. Yalnızca güvenlik görevlilerinin ve emniyet mensuplarının hakkı var.»

BENTLEY : «Ya karaborsa? Johnson?»

JOHNSON : «Rengim kara diye mi bana soruyorsun?»

(Gülüşmeler)

JOHNSON : «Ortalıkta biraz mal var. Kadınların çantalarında taşıyabileceği o küçük ambalajlarda. Sokaklarda pek hareketli bir piyasası yok.»

BOONE : «Eh, şu anda elimizde o aerosolle çakı ucundan başka yeni bir şey yok. Bu iki noktadan hareket edersek neler yapabileceğimize geçmeden önce emekli Şef Edward X. Delaney'i dinlemenizi istiyorum. Birkaç dakika konuşacak. Şef şimdi aktif görevde değil. Muavin Thorsen'le benim ısrarımız üzerine, bu soruşturmada danışman olarak görev yapmayı kabul etti. Şef?»

Delaney ayağa kalktı, parmak eklemlerini masaya dayadı, öne doğru eğildi. Çevresine dikkatle baktı, gözleri her adamın üzerinde ayrı ayrı durdu.

Tonsuz bir sesle, «Ben burada sizlere emir vermek için bulunmuyorum,» dedi. «Sizi gütmek, bir yerlere sürmek için de bulunmuyorum. Benim hiçbir resmi statüm yok. Buraya gelişimin sebebi Thorsen'le Boone'un eski arkadaşlarım olması ve bu işi çözmeyi benim de sizler kadar istemem. İşin nasıl yönetileceği konusunda önerim olursa, bunları Thorsen'e ve Boone'a söyleyeceğim. İster kabul eder, ister etmezler, onların bileceği iş. Bu durumu sizlere açıklamak istedim. Burada bulunuşumun da mümkün olduğu kadar uzun süre gizli tutulmasını istiyorum. Sonunda ortaya çıkacağı belli ama, benim reklâma ihtiyacım yok. Zaten bir emekli maaşım var.»

Hepsi gülümsediler ve rahatladılar.

«Evet,» dedi Delaney. «Şimdi de size, benim kendi kanıma göre, Otel Katili'nin kim olduğunu söyleyeceğim.»

Bu hepsini sarstı. Yerlerinde doğrulup öne eğildiler, duymaya hazırlandılar.

Delaney onlara katilin bir kadın olması gerektiğini neden düşündüğünü anlattı. Fahişe değil, fakat psikopat bir kadın. Daha önce Monica'ya ve Thorsen'e sunduğu kanıtları birer birer ortaya döktü. Ama bu sefer, **Times** gazetesine telefon edip uyarıda bulunan insanı da eklemeyi unutmadı.

Thomas Handry'nin araştırmasından hiç söz etmediği gibi kadınlar arasında alkolizmin, ilâç tiryakiliğinin ve akıl hastalıklarının çok arttığına da değinmedi.

Çünkü bu insanlar profesyoneldi. Sosyolojik değişimler,

psikolojik motivasyonlar onları ilgilendirmezdi. Onların tek derdi, mahkemeye sunulabilecek kanıtlardı.

Delaney bu yüzden cinayetler hakkında bilinen gerçeklerden, katilin kadın olduğuna işaret edenler üzerine yüklendi. Bunların birçoğunu odadakiler zaten biliyorlardı. Yalnızca cinayet tarihlerinin bir kadının âdet dönemlerine denk düşmesi fikri yeniydi.

Ne var ki, eldeki verilerin belirli ve düzenli bir varsayıma uygulanmış halini daha ilk defa duyabiliyorlardı. Kuşkuları yavaş yavaş yüzlerinden siliniyor, bu varsayımın konuya ilk defa getirilmiş bir yenilik olduğu ve değişik bir yaklaşım olduğu inancı yüzlerinden okunuyordu.

Delaney, «O halde bizim aradığımız, deli bir kadındır,» diye devam etti. «Herhalde kısa saçlı, çünkü perukaları pek rahat kullanıyor. Kuvvetli. Çok, çok zeki. Bir sokak serserisi değil. Belli ki bir eğitim görmüş, iyi yetiştirilmiş olan biri. Ya içkiye, ya ilâca, ya da ikisine birden müptelâ... fakat bu yalnızca bir yakıştırma. Gırtlak kesmeye çıkmadığı zamanlarda normal bir hayat sürüyor. Bir işi var. Ama belki de ev kadınıdır. Bildiklerim bu kadar.»

Sözünü bitirir bitirmez yerine oturdu. Adamlar birbirlerinin yüzüne baktılar. İçlerinden birinin konuşmasını bekler halleri vardı.

BOONE: «Sözü olan var mı?»

SLAVİN: «Bunların arasında savcıya sunulabilecek tek şey yok.»

BOONE: «Tamam, kabul. Ama bu yeni bir yaklaşım. Bir başlama noktası.»

JOHNSON: «Ben kabul ediyorum.»

BENTLEY: «Bana da mantıklı geldi. Kadın olması daha makul. Bir yığın normal erkek hep pantolonlarını çıkardıklarına göre...»

CRANE: «Ama bu tip suçun istatistiklerine uymuyor.»

DELANEY: «Aynı kanıdayım. Ama bence bu olayda istatistikler yanılıyor. Yanılmaktan çok, o rakamlar eskimiş artık.»

BRODERİCK: «Ben size katılıyorum, Şef. Bir kere katilin kadın olduğunu varsayalım. O zaman ne olacak? Neresinden başlayacağız?»

BOONE: «İlk önce başa dönüp kayıtlara tekrar bakacağız. Sabıkalı kadınları, özellikle şiddet suçu işlemiş olanları tarayacağız. Cezaevlerine son zamanlardaki tahliyeleri soracağız.

Tımarhanelere taburcu edilen veya kaçanları soracağız. Bütün dosyaları elden geçirip yeni bir durum var mı, göreceğiz.»

CRANE : «Bunu benim takım yapabilir.»

BOONE : «İkincisi, çakı ucu... Broderick, sen o uçtan bir maden analizi yaptırarak çakının nasıl bir şey olduğunu anlayabilirsin.»

DELANEY: «Ya da biçiminden. Cep çakılarının ne kadar değişik biçimleri olduğuna hiç dikkat ettiniz mi? Kimisi dümdüz, kiminin ucu kıvrık, kiminin iki yanı birden keskin.»

BRODERİCK : «Bu iyi. New York bölgesinde herhalde milyonlarca tip çakı satılıyordur.»

BOONE : «Bir öğren. Üçüncüsü. Johnson, sen şu aerosol işini ele al. Kim imâl ediyor. New York'a nasıl geliyor, posta ödemesiyle satılıyor mu? Satın almak için bir ruhsat alınabilir mi? Karaborsa satışını yapan var mı? Falan filân.»

BENTLEY : «Ya ben?»

BOONE : «Sen gözcülerini homo barlarından geri çek, normal yerlere yolla. En çok da merkezdeki otellerin barlarına ve kokteyl salonlarına. Ayrıca maktullerin fotoğraflarını barmenlere ve servis yapan kızlara göster. Bakalım bir iz bulabilecek misin.»

BENTLEY : «Bunu çoktan yaptık, Çavuş.»

BOONE : «E, ne olmuş? Bir daha yapın.»

DELANEY : «Bir dakika...»

Hepsi dönüp ona baktılar ama Şef sessizdi. Sonunda dedektif Bentley'e döndü.

DELANEY : «Sizin ekip maktullerin resimlerini otel barlarında ve kokteyl salonlarında gösterdi, öyle mi?» diye sordu.

BENTLEY : «Öyle Şef.»

DELANEY : «Ve sonuç alamadınız...»

BENTLEY : «Evet. Bu da normal. O salonlar tıklım tıklım doluymuş. Bir müşterinin yüzünü hangi garson hatırlayabilir?»

DELANEY : «Hı-hıı. Boone, ellerinin üzerinde o yanık yaraları bulunan hangi maktuldü?»

BOONE : «Üçüncüsü. Jerome Ashley. Coolidge Oteli'ndeki.»

DELANEY : «Coolidge'e geri dönün. Ashley'in resmini boşuna göstermeyin. Bakalım barmenlerden veya servis yapan kadınlardan herhangi biri elleri yanık yarasıyla dolu bir müşteri hatırlıyor muymuş, onu sorun. Hatırlarlarsa o zaman adamın resmini gösterin.»

BENTLEY : «Anladım. Harika.»

BOONE : «Başka soru var mı?»

CRANE : «Bunları kamuoyuna açıklıyor muyuz? Yani katilin kadın olmasını...»

BOONE : «Thorsen hayır diyor. Hiç değilse şimdilik. Merkezdeki toplantıda kararlaştıracaklar.»

BRODERİCK : «Gizli tutulamaz ki. Çok fazla insan biliyor.»

BOONE : «Doğru. Ama bu kararı vermek bizim işimiz değil. Başka soru?»

BENTLEY : «Benim gözcüler ne renk peruka arasınlar?»

BOONE : «Herhalde pembeye kaçan sarı. Ama başka herhangi bir renk de olabilir.»

BENTLEY : «Teşekkürler. Olasılıklar amma da azaldı.»

Hepsi gülüştüler, sonra da ayağa kalktılar. Toplantı sona ermişti. Delaney onların odadan çıkışını izledi. Memnundu. Beğenmişti adamları. İşlerini bilen kişilere benziyorlardı.

Ayrıca kendi varsayımını, hiç değilse bir dereceye kadar kabul etmiş olmaları da hoşuna gitmişti. Bir cinayet soruşturmasında işin bir çerçevesi olmasının yararlarını biliyorlardı çünkü. Ne kadar çıplak ve ince bir çerçeve olursa olsun. Soruşturma ilerledikçe inşallah aralardaki ana hatlar da dolacaktı.

Ama elde hiçbir şey olmaksızın işe koyulmak ve üç ay sonra hâlâ hiçbir şeysiz durumda bulunmak, hem cesaret kırıcı, hem de sinir bozucuydu. İnsandaki isteği kırıyor, kararlılık unsurunu azaltıyor, kendi meslekî yeteneklerinden kuşku duymalarına yol açıyordu.

Şimdi hiç değilse Şef onlara bir amaç vermişti. Bir yön göstermişti. Polisler de bir bakıma papazlar gibiydiler. Tecrübeli polislerin hiçbiri adalete inanmazdı. Yasaydı onların İncili. Delaney de onlara bu soruşturmada yasanın foslamayacağına dair bir umut vermişti.

«Biraz kalmak ister misiniz, Şef?» diye sordu Boone. «Belki nasıl organize olacağımız konusunda bazı fikirler verebilirsiniz.»

«Teşekkürler,» dedi Delaney. «Ama ben artık seni salim kafayla başbaşa bırakıp gideyim de işine başla. Buradan mümkün olduğu kadar uzak kalsam daha iyi olur gibime geliyor. Tepkiler de az olur o zaman.»

«Sizin yardım etmenize tepki gösteren yok ki, Şef.»

Delaney gülümsedi, elini salladı, çıkıp gitti.

Kuzeye doğru yürürken polis merkezlerinin toplantı odalarını, sorgu odalarını düşündü. Bütün ömrü, bundan da eski

karakollarda geçmişti. Ama genel hava hep aynıydı. Koku bile aynıydı.

Gördüğü faaliyetlerin çoğunun Otel Katili ile bir ilgisi olmadığını biliyordu. Bu faaliyetler, kadrosu eksik bir polis merkezinin, böylesine kalabalık bir kent bölümünde devriye ve diğer görevleri yaparken sıkışmasının sonucuydu.

Keşke Otel Katili konusuyla ilgili bütün faaliyetler bir tek çatı altında, bir tek karakolda toplanabilse, yakın iletişimle kolayca yürütülebilseydi. Ama eldekiyle yetinmek zorundaydılar işte.

Böyle olunca da, bu karakolda Boone ve onun komuta ettiği ekip, Slavin, onun kayıt ve defterlerini tutanlar ancak sığıyordu. Johnson ve Bentley adamlarıyla birlikte güney yöresindeki karakolda, Broderick'le adamları 20. Bölge karakolunda, Teğmen Crane ve grubu ise kendilerine geçici bir süre için verilen Birinci Bölge'deki odadaydılar.

Ama organizasyon yine de sağlanabiliyordu. Hem de günde yirmi dört saat boyunca. Her grupta üç vardiya değişiyor, üniformalı ve sivil polisler sıraya girip soruşturma akışını tıkanıklığa sebebiyet vermeden sağlayabiliyorlardı. Delaney bu programlama sorunlarını düşünmek istemiyordu. Slavin'in başının ağrısıydı bunlar nasılsa.

Ya hele o kırtasiye işleri! Akıllara durgunluk verecek bir şey! Günlük raporlar, son durum raporları, karşılıklı raporlarda çelişki aranma talepleri, ek personel istemleri... herhalde Çavuş Boone deli oluyordu bütün bunların arasında. Birkaç dakikalık bir ara bulduğu zaman, çalışma odasındaki kanapenin üzerine yatıp orada uyuyor olmalıydı.

Şef 54. Sokak boyunca ilerliyordu. Bir tek suçluyu yakalamak ve engellemek için kurulan dev mekanizmayı ve bu mekanizmanın kente kaça patladığını düşünerek gülümsedi. Bunun gerekli olduğundan bir an bile kuşku duymuyordu tabii. Ama acaba daha fazla adam eklemek, sonra bunu daha artırmak, daha çabuk ulaşılabilmesini sağlayacak mıydı? Adamları iki katına çıkarmakla, çözüm süresi yarıya mı iniyordu? Gülünçtü bu.

Herhalde arama ekibinin böyle büyük olması katile epey gurur veriyordur, diye düşündü. Böyle toptancı katillerin çoğu, suçlarının büyüklüğünün herkesçe bilinmesini isterlerdi. Gazetelere yazılar gönderirler, televizyon ve radyo istasyonlarına mesajlar yollarlar, dikkati çekmek isterlerdi. Eğer bunu kesil-

miş gırtlaklarla, korku içinde bir kentle sağlayabiliyorlarsa, o zaman da öylesini seçiyorlardı.

Kent sokakları boyunca ilerledi. Gün cumartesi ve öğleden sonra olduğu için her taraf pek kalabalıktı. Yanından geçen kadınlara yeni bir gözle bakmaya başlamıştı Delaney. Eskiden kendini başkalarının yerine koyarak değerlendirirdi herkesi. Oysa Otel Katili'nin kadın olduğunu düşündüğünden bu yana artık öyle yapamıyordu.

Kadınlar hakkındaki duyguları, Monica'nın feminist akıma katılmasıyla zaten birinci devrimine uğramıştı. Ama şimdi bu yabancı, soğukkanlı yaratıkların New York sokaklarında yürüyüşünü seyrederken ikinci bir değişimden daha geçtiğini farkediyordu.

Bunu ancak bir tür bıkkınlık diye tanımlayabiliyordu. Kadınlar, onun şimdiye kadar göremediği yeni bir boyutları daha olduğunu ortaya koymuş bulunuyorlardı.

Gizemli bir durum vardı burada. Bugüne kadar omuz silkilip geçilmiş, «Kadın gibi,» ya da, «tipik kadın davranışı» sözleriyle geçiştirilmiş bir gizem. Bütün erkekler gibi o da öyle yapmıştı bugüne kadar. Hiç kimse de bu sözlerin tam ne anlama geldiğini incelememiş, sormamış, bunu yalnızca beğenmez bir tonda söyleyip geçmişti.

Ama şimdi bu gizemin bir analizini yapmaya kalkışınca, kadınlara da erkeklere tanınan insanlık hakkının aynısını vermekten başka bir şey olmadığını görüyordu. Evet, insanlık. Bütün günahları, değerleri, idealleri ve kokuşmuşluğuyla insanlık.

Eğer kadınlara eşitlik vermeye razıysak, hatta belki de üstünlük vermeye hazırsak, yalnızca erkeklerdeki iyi nitelikleri, soylulukları mı verecektik? Elbette erkeklerin kusurlarından ve kokuşmuşluklarından da paylarını alacaklardı.

Önemli bir noktaydı bu. Monica ile tartışmaya da değerdi. Onu eşref saatinde yakalayınca açmalıydı bu konuyu...

Kuzeye giden bir otobüse bindi, saat dörde doğru evine vardı. Monica salondaki kanapenin üzerinde uyuyordu. Kitabı kucağında açık kalmıştı. Gözlüğü de burnunun üstündeydi. Delaney gülümsedi, kapıyı yavaşça kapayıp mutfağa geçti.

Kedi gibi sessiz, buzdolabının kapağını açtı, olasılıkları ölçüp biçti. Sandviçine ançuvez, yumurta salatası, domates dilimleri koymaya karar verdi. Bunu musluğun üzerine eğilerek yiyeceğine, biraz yağlı kâğıt alıp, birasıyla birlikte çalışma odasına taşıdı.

Bir yandan yiyip içerken, Leonard T. Bergdorfer'in dosyasına bazı yeni bilgiler ekledi. Sonra dört maktulün dosyalarını en başından okuyup, ortak noktalar konusunda aldığı notlara yenilerini katmaya uğraştı.

Suçların haftanın hangi gününde işlendiği konusunun pek önemi yok gibi görünüyordu. Hangi saatte işlendiğinin de. Otellerin yerleri, orta Manhattan'da oluşları dışında hiçbir yeni ışık tutmuyordu olava. Maktullerin de tek ortak yanı, görünüşe göre, kent dışından gelme erkekler oluşlarıydı.

Listesini bir kenara fırlattı. Belki de dört ölünün arasında gözünden kaçan bir ilgi bulunduğunu sanmakla kendi kendini kandırıyordu. Belki sırf öyle bir ilgi bulunmasını istediği için var olduğuna inanıyordu.

Bir saat sonra Monica esneyerek odaya girdiğinde, Delaney *hâlâ* asık bir *suratla masasının* üzerindeki kâğıtlara bakmaktaydı. Karısı ne yaptığını sorunca, «Hiçbir şey,» diye karşılık verdi; içinden de, en doğrusunu söyledim, diye düşündü.

Gün oluyor, keşke en aşağı rütbeli bir polis memuru olsaydım da, kapı çalıp soru sorsaydım, diye düşünüyordu. Ya da masasına bağlı bir araştırmacı olsaydı. Sararmış kâğıtlar arasında çalışsa, bir isim, bir sayı, buna benzer bir şeyler arasaydı. Bu tür çalışan adamlar hiç olmazsa bir şeyler yapıyorlardı.

Delaney'e öyle geliyordu ki, bu Otel Katili işinde kendisine düşen görev gerçekten Boone'un söylediği «danışmanlık» görevinden başka bir şey değildi. Kendisinden öğüt istenen iyi yürekli yaşlı amca gibi bir şey. Beri yanda daha genç ve daha enerjik adamlar hem ayak işlerini, hem de karar verme yetkilerini kullanırken.

Dayanamıyordu bu hareketsizliğe. Soruşturma denilen şey ise, hareket demekti. İz sürmek, gözlem yapmak, etüd etmek, sistematik incelemeler yapıp sorular sormak. Kriminal bir soruşturma demek, bir arama demekti. Oysa kendisi işin heyecanından ve aramanın getirdiği mutluluk ve mutsuzluklardan mahrum kalıyordu.

Muavin Thorsen haklıydı. Polis kanı vardı onda. Kendi de kabul ediyordu. Kovalamaca çekiyordu onu. Seks kadar büyük bir zevkti. Ne yaşın ilgisi vardı bununla, ne de fiziksel enerji-

nin. İnsanı büyüleyen bir gizemdi o. Sırları açığa çıkarma tutkusu asla bitmeyecekti Delaney'in yüreğinde.

Ama harekete geçme fırsatı sandığından daha erken geldi ayağına.

16 Mayıs Cuma sabahı Delaney mutfak masası başında kahvaltıya oturmuştu. Monica'nın hazırladığı yiyecekleri görünce şaşkınlığa uğradı. Menemen, fırında patates, soğan sote.

«Böyle mükellef bir kahvaltıyı, hangi suçunu affettirmek için hazırladın?» diye sordu.

Monica suçlu suçlu güldü.

«Bugün sana yedireceğim son yemek bu da ondan,» dedi. «Çok işlerim var. Sabah doğru dürüst bir kahvaltı edersen, birkaç saat sandviçsiz gidebilirsin diye düşündüm. Fazla kilo alıyorsun.»

Delaney, «Edward'ının sevecek daha çok yanı olur, fena mı?» dedi. Çatalını büyük bir zevkle yemeğine uzattı. Bir süre sessizce önündekileri yedi, sonra, «Nereye gidiyorsun sen bugün?» diye sordu.

«Amerikan Kadınlar Derneği New York'da üç günlük bir konvansiyon yapıyor. Ben bugünkü toplantıya yazıldım. Sabah bir konferans verilecek, film gösterilecek, sonra öğle yemeği, arkadan seminerler ve genel tartışmalar, akşam da yine yemek.»

«Eve taksiyle mi döneceksin?»

«Elbette.»

«Şoföre söyle de sen eve girinceye kadar beklesin.»

«Olur babacığım.»

Yine bir süre sessizce yediler. Delaney tereyağlı soğanları dumanı tüten patateslerin üzerine koymaktan hoşlanırdı. Üstlerine de karabiber ekmişti.

«Konvansiyon nerede toplanıyor?» diye sordu. «Hangi otelde?»

«Hilton'da.»

Delaney birden durakladı. Dolu çatalı ağzına giderken havada kalmıştı. Monica'nın başının üzerinde, havada boş bir noktaya bakıyordu.

Çok yavaşça, «Toplantının Hilton'da olduğunu nereden biliyorsun?» dedi.

«Postayla bir mektup geldi. Doldurmam için de bir form.»

«Ama gazetelerde ilânı falan çıkmamıştı, değil mi?»

«Ben görmedim. Bugün ilk günü olacak. Belki yarın basında yer alır.»

Delaney sonunda lokmasını ağzına attı ve düşünceli düşünceli çiğnedi.

Tekrar aynı soruyu sordu.

«Ama gazetelerde buna ait bir şey çıkmamıştı değil mi? Önceden bir ilân falan?»

«Edward, ne oluyor sana?»

Delaney ona cevap vereceği yerde, «Bugün Hilton'da başka hangi konferanslar var?» dedi.

«Ben nereden bileyim?»

«Ya Americana Oteli'nde hangi toplantılar yer alıyor?»

«Edward, lütfen bana bunların anlamını söyler misin?»

«Az sonra,» dedi Delaney. «Önce bırak da şu güzel yemekleri ziyan etmeyelim. Tadı çok nefis.»

Monica bu kaçamak cevaba, «Hımff!» diye homurdandı. Ama sözün sonunu dinleyebilmek için Delaney'in son lokmasını bitirmesini ve fincanlara ikinci kahveleri doldurmasını beklemek zorunda kaldı.

«Bugün Hilton'da hangi konferansların yer aldığını bilmiyorsun,» dedi kocası ona. «Yalnızca kendi katılacağın toplantıdan haberin var. Ben ise o otelde toplantı olduğunu hiç bilmiyordum. Americana'da veya diğer New York otellerindeki toplantıları ise ikimiz de bilmiyoruz. Ne diye bilelim ki? Bizi ilgilendirmiyor.»

«Öyleyse?»

«Öyleyse şu: Ben haftalardan beri Otel Katili cinayetleri arasında bir ortak nokta arayıp duruyorum. Bütün cinayetleri birbirine bağlayan bir şey. Farkına varmadığımız bir şey.»

Monica bilmeceyi çözmeye çalışırken ona bakıyordu.

«Yani cinayetlerin işlendiği o otellerde hep konferanslar ve toplantılar mı yer almaktaydı?»

Delaney ayağa kalktı, masanın çevresinden dolaşıp onun tarafına geçti, eğilip yanağını öptü.

«Benim küçük dedektifim,» dedi. «Hem bu enfes kahvaltı için, hem de verdiğin önemli ipucu için sana çok teşekkür ederim. Doğru söylüyorsun. Cinayetler hep kongrelerin yapıldığı otellerde oldu. Hem de tâ şubat ayının başından beri. O mevsim New York kenti için henüz pek kongre mevsimi sayılmaz. Ama katil her zaman konferansların, satış toplantılarının, büyük kalabalıkları çeken olayların otellerini seçti. Neden seç-

mesin ki? Çevrenin kalabalık olmasını istiyor. Bir sürü yalnız erkek var orada. Onu istiyor. Lobilerin, yemek salonlarının, kokteyl salonlarının dolu olmasını istiyor. Kurbanlarının eğlenmeye hazır olmasını istiyor. Tercihen önceden biraz içki almış olmaları da işi kolaylaştırıyor. Bu nedenle hep konferanslar olan otelleri seçiyor. Mantıklı değil mi?»

«Mantıklı,» diye karşılık verdi Monica. «Korkunç bir mantık hem de. Ama hangi otellerde kongre veya konferans olacağını nereden biliyor?»

«Ahh, bu çok iyi bir soru işte. Gazetelerde bu tür bir liste yayınlandığını hiç görmedim. Sen?»

«Ben de görmedim.»

«Ama bir yerlerde bu bilgiler bulunmalı. Kentin kongreler bürosu, turizm bürosu, ya da belediyenin bir müdürlüğü bu olayları biliyor, kayıtlarını tutuyor olmalı. Bu kente kongre çekmek için çabalar gösterildiğini biliyorum. Belki de gündelik veya haftalık, ya da belki aylık bir liste yayınlıyorlardır. Belki de bunu oteller derneği yayınlıyordur. Her ne olursa olsun, bizim katil konferansların nerelerde olacağını biliyor ve dosdoğru oralara gidiyor.»

Monica, «Bana pek yararlı bir ipucu gibi görünmedi,» derken sesi kuşkuluydu.

Delaney en neşeli sesiyle, «Orası hiç belli olmaz,» dedi. «Ama hiçbir şey yapmadan beklersek şansın bize gülmesine fırsat bırakmamış oluruz.»

Monica'nın sofrayı toplamasına yardım etti ve o yola çıkıncaya kadar bekledi. Geçen bu süre içinde bu konuyu nasıl ele alacağına da karar vermiş bulunuyordu.

Ön kapıyı karısının arkasından kilitledi, çalışma odasına geçti, Güney Bölgesi karakoluna telefon etti. Santralden dedektif Daniel Bentley'i istedi. Bentley, Manhattan otelleri konusunda uzmandı.

«Alo?»

«Bentley?»

«Evet. Kimsiniz?»

«Ben Edward X. Delaney.»

«Oo, merhaba, Şef. Yoksa yakaladınız mı kadını?»

«Hayır,» diye güldü Delaney. «Henüz yakalayamadım. Nasıl gidiyor işler?»

«Fena değil. Gerçi her barı, her kokteyl salonunu göz altında tutamam ama, bu orta bölgedeki her büyük otele, saat

sekizle gecenin ikisi arasında en az bir adam koymayı başarıyorum. Bergdorfer öldürülürken Cameron Arms'da da adamımız vardı, biliyorsunuz, değil mi?»

«Evet, duymuştum.»

«Böyledir gözcülük işi,» dedi Bentley acı bir sesle. «Ama belki gelecek sefere şans bize güler.»

Delaney durakladı. Herkesin gelecekteki cinayetleri doğal olarak beklemesi garipti.

Dedektif Bentley, «Şu Coolidge Otelindeki Jerome Ashley cinayeti,» diye devam etti. «Barmenlerle garson kızlara sorduk. Bütün kokteyl salonlarındakilere. Yaralı elli adamı hatırlayan yok. Ama o gece nöbette olan iki garson kız var ki, artık o otelde çalışmıyorlar. Onları bulmaya çalışıyoruz. Kolay yürümüyor bu işler.»

«Tabiî kolay değil, Bentley. Acaba bana yardım edebilir misin diyordum.»

«Emredin, Şef.»

«Ben herhangi bir otelin güvenlik bölümü başkanıyla görüşmek istiyorum. Eski polis olursa daha da iyi. Bizimkilerden böyle bir işte çalışan var mı?»

«İstemediğiniz kadar. Aklıma hemen üç tanesi geldi bile. Erken emekli olanlardan. Otel güvenliklerinde maaş iyi, iş de pek güç değil. Belki çok büyük otellerde iş biraz ağırlaşabilir. Neden istiyorsunuz bunu? Bir şeyler mi var?»

«Pek sayılmaz. Otel güvenlik bölümleri nasıl çalışıyor, bilmek istedim. Belki de bizim adamlara destek olmak için takviye yapmak üzere ikna edebiliriz onları.»

«İyi fikir. İşte aklıma gelen adamların adları...»

Delaney'e üç kişinin adını verdi Şef bunlardan bir tanesini tanıyordu.

«Holzer mi?» dedi. «Eddie Holzer mi? Hani bir süre narkotikte çalışan.»

«Evet, ta kendisi. Tanıyor musunuz?»

«Evet, onunla birkaç kere beraber çalıştım.»

«Osborne Oteli'nde çalışıyor. Pek tahtakurusu yuvası sayılmaz ama, lüks otel de değildir.»

«Ona bir telefon edeyim. Çok teşekkürler, Bentley.»

«Rica ederim, Şef.»

Telefonu kapadığında neden yalan söylediğini düşünüyordu. Pek yalan sayılmazdı belki ama, Bentley'in yaptığı işin nedenini bilmesini istememişti. Kendi kendine, aktif görevde çalı-

şan bir elemanı, sonu belki de hiç gelmeyecek bir fikirle işgal etmek istemedim de ondan, diye bir özür buldu.

Ama aslında öyle olmadığını bal gibi biliyordu.

Rehberden Osborne Oteli'nin numarasını bulup çevirdi. Bay Holzer'in öğlene kadar gelmeyeceğini söylediler.

Kapadığı anda telefon yeniden çaldı. Arayan İvar Thorsen'di. Thorsen bir toplantıya katılacağını, daha önce iki konuda Delaney'in fikrini istediğini söylüyordu.

«Toplantı bir kodamanlar toplantısı olacak,» diye açıkladı. Belediye Başkanı, Emniyet Müdürü ve Operasyonlar Müdürü. Yanlarında da halkla ilişkilere bakan adamları. Konumuz, kamuoyuna neyi açıklayıp neyi açıklamayacağımız. Birincisi, Otel Katili'nin sarışın perukaya döndüğünü söyleyelim mi? İkincisi de, kesinlikle kadın katil aramaya döndüğümüzü açıklayalım mı? Ne dersin, Edward?»

Delaney bir an düşündü, sonra konuştu.

«Önce ikincisini ele alalım,» dedi. «Kadın katil aradığımızı uzun süre gizli tutmak mümkün değil. Ama konuyu bulanık geçin. Katil kadın da olabilir, erkek de; biz her ikisini de arıyoruz deyin.»

«Sen hâlâ kadın olduğuna mı inanıyorsun?»

«Elbette. Ama yanılabilirim, bunu kabul ediyorum. İşler ters giderse bu kodamanlar kendilerini temize çıkarmak isteyeceklerdir Sen de kendini, böyle söyleyerek güvene al.»

«Peki, Edward. Bu makûl. Peruka işi ne olacak?»

«İvar, o konuda kesin davranmalısın. Eğer gazeteler sarışın perukdan söz ederlerse katil hemen başka bir renge döner. Slavin işi berbat ettiğinde de olan bundan başka bir şey değildi.»

«Ama biz turistleri sarı peruka takmış bir katile karşı uyarmamışsak onları tehlikeye atmış olmuyor muyuz?»

«Belki,» dedi Delaney ciddi bir sesle. «Ama gözcülerin de neyi aradıklarını bilmeleri şart. Bir kere daha renk değiştirip bizi boşta bırakmasına izin veremeyiz.»

«Tanrım!» diye soludu Thorsen. «Gazeteler bir öğrenirlerse bizi çarmıha gererler.»

«Bunu göze almak zorundayız,» diye direndi Şef. «Eğer muhabirler öğrenirlerse, katilin yeni bir renge dönmesini istemedik deriz, ki zaten doğrusu da bu.»

«Ama bu arada turistleri uyarmayı da ihmal etmiş oluyoruz.»

«Muavin bey!» Delaney'in sesi bir anda öfke dolu bir katılığa bürünmüştü. «Sen bu manyağa engel olmak istiyor musun, yoksa istemiyor musun?»

«Tamam, tamam,» dedi Thorsen aceleyle. «Onları senin yoluna sürüklemeye çalışacağım. Toplantı herhalde öğleden sonra biter. Sen şöyle dörtte falan benimle kuzey merkezinde buluşabilir misin? Neler olup bittiğini anlatırım. Boone da gelir, bize en son bilgileri verir.»

«Gelirim,» dedi Delaney. Karara vardıktan sonra telefonu kapattılar.

İvar'ı böyle payladığı için kendinden biraz utanıyordu. Amiralin ne dertlerle karşı karşıya olduğunu bilmiyor değildi. Emniyet Müdürlüğünün yarattığı imajı, böyle ilgi çeken bir olayın halkla ilişkiler yönünü düşünen kodamanlar hep onun başındaydı.

İşte Edward X. Delaney'in emekli olmaya karar vermesi de hep bu imaj, halkla ilişkiler ve politika gibi nedenlerden olmuştu. O inatçılığıyla, o ödün vermezliğiyle asla daha yukarılara terfi edemeyeceğini anlamıştı çünkü.

«İlerlemek istiyorsan, uyacaksın.» İşte esas düstur buydu. Hem de her türlü kurtuluşta. Ama esas düstur olması onu doğru kılmıyordu ki. Delaney kendisinin katı bir insan olduğunu biliyordu. Her zaman öyle olagelmişti. Ama dünyada yapılması gereken işleri yapanlar da hep katı insanlardır, diye avutuyordu kendini. Evet efendim, sepet efendim diyenler değildi.

Onların tek kazancı başarı, servet ve hayranlık toplamak oluyordu.

Dedektif Bentley doğru söylemişti. Osborne Oteli pek iyi bir otele benzemiyordu. Yedinci Caddeyle 46. Sokağın köşesinde, taş cepheli bir binaydı. Ön duvarı öyle kirlenmiş, grileşmiş, buruşmuştu ki, sanki sakalı çıkmış gibi görünüyordu.

Bir zamanlar Enrico Carusoları, Lillian Russelleri, Diamond Jim Bradyleri ağırlamış Times Meydanı'nın tipik otellerini hatırlatıyordu. Artık pasaklı Sallylerin kaldığı bir yer haline dönüşmüştü. Yalnız bulanık bir geçmişi var. Hiçbir gelecek yok.

Her tarafı çatlayan, soyulan lobinin ortasında durup çevresine bakınan Delaney, aldığı bu kokuların dezenfektan, esrar ve idrar karışımı olduğuna kadar verdi. Ama gene de oldukça kalabalık sayılırdı bu haline göre. Erkeklerin hepsinin ağzında kürdan, kadınların hepsinin başında turuncu saçlar.

Eddie Holzer ayaklarını masasının üstüne atmış çalışıyordu. Titreyen elinde çatlak bir kahve fincanı tutmaktaydı. Delaney bu fincanda kahve olmadığını düşündü.

Şefin açık kapıda duraklaması, Holzer'in başını kaldırmasına neden oldu. Ayağa kalkarken, «Hoş geldiniz, Şef,» dedi.

El sıkıştılar. Holzer dik arkalıklı bir sandalyenin üzerindeki bütün kâğıt ve dergileri eliyle yere süpürdü. Delaney dikkatli bir hareketle oturdu. Adama bakarken yüzündeki ifadenin dostça bir gülümsemeye benzemesi için dua ediyordu.

Holzer'in geçmişini bilirdi. İyi bir sicili yoktu. Narkotik Bölümünde çalışan bir dedektifken sonunda büyük para onun gözünü kamaştırmış, fakat savcılık işe el atmadan emekli olmasına izin verilmişti. Ama artık lekeli bir kişi olduğunu bilmeyen yoktu.

Şimdi de buradaydı işte. Times Meydanı'nın pis bir otelinde, kahve fincanından içki içmek zorunda kalan bir güvenlik görevlisi. Ama adamın her şeye rağmen zeki bir polis olduğunu biliyordu Delaney. Bu zekânın birazının hâlâ yerinde durmakta olduğunu umuyordu.

Bir süre sağdan soldan dedikodu ettiler, eski günleri hatırladılar, kimin emekli olduğundan, kimin öldüğünden dem vurdular. İnsana damgasını basıyordu bu Emniyet Müdürlüğü. Yıllarca uzak kalan bile tam kurtulamıyor, sıyrılamıyordu.

Sonunda sohbetin sonu geldi.

Holzer zeki gözleriyle Şefe baktı. «Buraya kazayla uğradığınızı sanmıyorum,» dedi. «Beni nasıl buldunuz?»

«Bentley'den,» diye karşılık verdi Delaney.

«Dapper Dan mi?» Holzer gülüyordu. «İyi polistir,» diye ekledi.

Oldukça etli bir adamdı. Sarkmaya da başlamıştı. Yüzü tümseklerden oluşmuş bir haritayı andırıyordu. Burun şiş, yanaklar şiş, her yeri şiş. Delaney akşamdan kalmalığı farketmekte gecikmemişti. Zaten Holzer de saklamaya çalışmıyordu. Belki hayatta gerilemekte olduğunu biliyordu ama, bu onu yıkmıyordu.

Şef konuya neresinden gireceğine karar verememişti. Ne kadar bilgi açıklaması gerektiğine de. Ama Holzer onun işini kolaylaştırdı.

«Otel Katili soruşturmasına yardım ediyormuşsunuz diye duydum,» dedi.

Delaney ona şaşırarak baktı. «Nereden duydun bunu?»

«Sağdan soldan. İş dedikodusu. Bilirsin lâflar nasıl yayılır.»

«Öyledir,» dedi Delaney. «Evet, yardımcı oluyorum. Muavin Thorsen eski bir dostumdur. Seni arayışım da, yardımına ihtiyacım olduğu için.»

En doğru düğmeye basmıştı. Holzer hemen doğrulup dikleşti. Omuzları geriye giderken gözlerine de biraz pırıltı geldi.

«Benim yardımıma mı?» dedi inanamamış gibi. «Bu soruşturma için mi?»

Delaney başını salladı. «Aradığım adam sensin,» dedi. «Bir otelin güvenlik bölümünü yönetiyorsun.»

«Ne otel ama,» dedi Holzer tiksintiyle. «Ne de yaman güvenlik görevlisi.»

«Yine de...»

Bundan sonra Otel Katili cinayetlerinin nasıl hep kongre ve konvansiyonların yeraldığı otellerde olduğunu anlattı. Katilin bu toplantılar hakkında, bunların nerelerde ve ne zaman yapılacağı hakkında önceden bilgi edindiğine inandığını söyledi.

Eddie Holzer dikkatle dinledi. Sarkan alt dudağını eliyle çimdikleyip duruyordu.

«Evet,» dedi. «Kulağa mantıklı geliyor. Fikri destekliyorum. Ne olacak?»

«Bir insan, Orta Manhattan yöresinde nerelerde ne toplantılar olduğunun programını nasıl öğrenebilir? Gazeteler yazmıyor.»

Holzer bir an düşündü.

«Böyle şeyler aylar öncesinden planlanır,» dedi. «Hatta bazıları yıllar öncesinden. Belediye başkanının bürosundakiler bilebilir. Sonra kente yeni kongreler çekmeye çalışan kuruluşlar. Turizm büroları. Belki bir kongreler bürosu bile vardır. Sonra Ticaret Odası... böyle yerler.»

«İyi,» dedi Delaney. Bu kaynakların hepsini kendisinin daha önce düşünmüş olduğunu belli etmedi. «Başka kimse bilebilir mi?»

«Ha,» dedi Holzer. «Bakın!»

Zorlukla eğildi. Delaney'in sandalyesinde yere attığı dergilere uzandı. İnce ama iyi kâğıda basılmış bir dergiyle doğruldu, masanın üstüne koyup Şefe doğru itti.

«New York'un Oteller Dergisi,» dedi. «Her hafta çıkar. Kentteki bütün kongrelerin de listesini verir.»

«Bundan her otele gönderirler mi?» Delaney bir yandan derginin sayfalarını şöyle bir tarıyordu.

«Herhalde,» dedi Holzer. «Bedava zaten. Masrafını aldığı ilânlardan çıkarıyor. Sanırım seyahat acentelerine de gönderiyorlar. Belki büyük firmalara da postalıyorlardır. Kimbilir? İncelemeniz gerek.»

«Hı-hıı,» dedi Delaney. «Eh, hiç değilse bir başlangıç noktası. Bu dergiyi alabilir miyim?»

«Lütfen buyrun,» dedi Holzer. «Ben hiçbirine bakmam bile.»

Şef kalkıp elini uzattı. Adam da ayaklarına basıp yükselmeyi başardı. El sıkıştılar. Holzer Şefin elini bir türlü bırakmak istemiyor gibiydi.

«Teşekkürler Eddie,» dedi Şef. Elini geri çekti. «Yardımın büyük oldu.»

Holzer dalgın, «Hımmm,» dedi. «Eh, biliyorsunuz, eğer yapabileceğim herhangi bir şey olursa...»

«Kendine iyi bak.»

«Ne? Ben mi? İyi bakıyorum. Bakın ne kadar başarılıyım.»

Delaney başını salladı, oradan çıktı. Lobide bir kadınla bir erkek yüksek sesle tartışıyorlardı. Tam Şef yanlarından geçerken kadın, adamın yüzüne tükürdü.

Adam üzgün bir sesle, «Ah, tatlım,» dedi. «Bunu ne diye yaptın sanki?»

Pierre au Tunnel, Delaney'in kentte en sevdiği Fransız lokantasıydı. Günlerden Cuma olduğu için balık çorbası servis yapacaklarını da biliyordu. 'Bouillabaisse'in hayali, Monica'nın enfes sabah kahvaltısının anılarını gölgede bırakıyordu.

Times Meydanından geçerek kuzeye yürüdü. Bu kesimin kirli ve fakir olması onu rahatsız etmiyordu. Kentin önemli bir parçasıydı bu da. Times Meydanına tahammül edemeyen, değişikliğe tahammül edemiyor demekti.

Ama bazı değişmeyen şeyler de vardı. Pierre au Tunnel tıpkı eskiden hatırladığı gibiydi. Kapıdan girilince birkaç basamakla aşağıya iniliyordu. İnce uzun bir ön salonda sağ tarafa bar, sola da küçük masalar konmuştu. Arkada esas büyük yemek salonu vardı. Alçak tavanlı, boyalı duvarlı bir yer.

Rahat atmosferli, fiyatları da uygun bir lokantaydı burası. Ekmeği lezzetli, şarabı enikonu iyiydi. Kendileri yapıyorlardı bu şarabı. Gelen müşterilerin çoğu da buraya alışkın, sık

sık gelen kimselerdi. Eski müşterilerin yaşlı kadın garsonları öperek selâmladığı türden bir yerdi yani.

Öğle yemeğine gelenler tenhalaşmaya başlamıştı. Delaney ön salonun köşesindeki sevgili masasına oturmayı başardı. Önce hemen bir bouillabaisse ısmarladı. Bir de soğuk şarap. Peçetesinin bir ucunu yakasına sıkıştırdı, kalanını göğsüne iyice yaydı.

Çorbasını yavaş yavaş içiyor, çıtır çıtır Fransız ekmeğini sosuna batırıyordu. Tadı tam hatırladığı gibi enfesti. Üstüne bir espresso kahveyle bir de limonlu dondurma söyledi. Az sonra da bir Armagnac ekledi.

Genellikle bu lokantada yalnız yemek yerken diğer müşterileri izleyerek oyalanırdı. Ama bugün oteller dergisi cebinde, orada otururken, kendini meşgul edecek başka şeyler vardı.

Esas amacı, bu soruşturmada daha aktif bir görev almaktı. Bu nedenle başlangıçta kongrelerin programını bilen kişileri kendisi taramayı düşlemişti.

Oysa şimdi, böyle bir incelemenin kendi çapını aştığını görüyordu. Kendi çapını da, tek başına herhangi bir dedektifin çapını da. Bütün bu kaynakları soruşturmak için on, belki yirmi, hatta belki de otuz adam gerekecekti. Sonunda da ortaya bu kentteki kongre ve konferans programını bilen New York'luların tam bir listesi çıkacaktı.

Heyecansız, tekdüze, sonu gelmez bir işti bu. Sonuçsuz da kalabilirdi. Ama yine de yapılması gerek, diye düşündü. Armagnacını yudumlarken, bu göreve seçilecek adamların nasıl organize olacağını, nasıl çalışacağını planlıyordu.

Saat üç buçuğu biraz geçe, kuzey bölgesi karakoluna geldi. Muavin Thorsen daha önceden hazırdı. Delaney onu Çavuş Boone'un odasında buldu. Thorsen onlara kodamanlarla yaptığı toplantının sonuçlarını anlattı.

«Bütün istediklerin oldu, Edward,» dedi. «Yarın bir basın toplantısı yapıyorum. Ana tema, yeni ipuçlarının soruşturmayı genişletmekte olduğu yolunda. O da yalan değil. Ayrıca ya kadın, ya da erkek katil aradığımızı söyleyeceğim. Katilin perukasını değiştirip sarı kullandığına dair hiçbir şey söylemeyeceğim.»

«İyi,» dedi Boone. «Bergdorfer'in odasını elektrik süpürgesiyle temizlerken daha başka sarı saçlar da bulmuşlar. Cameron Arms Otelinde. Peki, çakının uç parçası ne olacak? Ve aerosol?»

«Onları da şimdilik gizli tutacağız,» dedi Thorsen. «Bütün kozlarımızı bir anda açıklayamayız. Ortalıkta neden bir şey yapılmıyor diye yeni çığlıklar koparsa, o zaman çakıyı söylerim, başka sefer de aerosolü. Halkla ilişkiler temsilcileri bu konuda ısrarlıydılar. Bu iş uzayacağa benziyor. Bazı şeylerl elimizde tutup, gerektiğinde ilerleme kaydettiğimizi kanıtlamalıyız.»

Delaney ile Boone içlerini çektiler. Halkla ilişkiler dalının bu kurnazca hileleri onlara göre değildi.

«Edward,» diye devam etti Thorsen, «senin bu işe yardımını şimdilik gizli tutuyoruz.»

«İstersen hiç açıklama. Bana göre hava hoş.»

«Çavuş, kamuoyundan gelecek bütün soruları bana yöneltmelerini sağla. Emniyet Müdürlüğünün bu konuda **tek,** ama **tek** sözcüsü ben olacağım. Bu iyice anlaşıldı mı?»

«Evet, efendim.»

«Adamlarının da iyice anlamasını sağla. Basına yetkisiz demeçlerin sızmasını istemiyorum. Dışarıya bilgi sızdıran birini yakalarsam, ne olduğunu anlayamadan Bronx mahallesinde devriye bulur kendini. Şimdi... bana söyleyecek yeni ve önemli bir şeyleriniz olduğunu sanmıyorum. Var mı?»

«Hayır efendim,» dedi Boone. «Yeni bir şey yok. Çakı ve aerosol konusunda organize olmaya uğraşıyoruz. Crane'in soruşturmaları henüz sonuç vermedi.»

Delaney, «Benim bir söyleyeceğim var,» dedi. İkisi de dönüp ona baktılar.

Şef onlara katilin kentteki konferans programını önceden bilmesi gerektiği yolundaki düşüncelerini anlattı. Bu bilginin edinilebileceği kaynakları sıraladı ve Eddie Holzer'den aldığı Oteller Dergisi'ni gösterdi.

«Katilin ya otelcilik, ya da kongre işiyle ilgili biri olması şart,» diye savundu görüşünü. «Bu kentteki kongre programını öğrenebilecek herkesin bir listesini çıkarmamız gerek.»

Thorsen'in ağzı açık kalmıştı.

«Tanrı aşkına, Edward!» diye patladı «Binlerce isim girebilir o listeye.»

Delaney taş gibi, «En az yüzlerce olacağı kesin,» dedi. «Ama yine de yapılması gerekir. Çavuş?»

«Herhalde.» dedi Boone asık bir suratla. «Listede hem kadınları, hem erkekleri mi istiyorsunuz?»

«Evet.» Delaney başını sallıyordu. «Kendimizi güvene ala-

bilmek için. Aynı işi iki kere yapmaya gerek yok. Ne dersin? Yirmi ek dedektif mi gerekli, yoksa otuz mu?»

«En azından,» dedi Çavuş.

Thorsen, «Pekâlâ,» diye homurdandı. «Adamlarınızı vereceğim. Kim yönetecek?»

Boone, «Ben organize eder, yoluna koyarım,» dedi. «Programlama için Slavin'e haber versek fena olmaz.»

Delaney onları gerekli adam sayısını tam hesaplamak üzere yalnız bırakıp oradan ayrıldı. Bir süre kuzeye yürüdü, bozuk olmayan bir telefon kulübesi bulunca durdu.

Oradan Thomas Handry'yi aradı.

Muhabire ertesi gün merkezde bir basın toplantısı yapılacağını haber verdi. Bu toplantıda, soruşturmanın hız ve kapsam kazandığının duyurulacağı, katilin de erkek veya kadın olabileceğinin açıklanacağı yolundaki bilgileri iletti. Ama ne sarışın perukadan, ne çakı ucundan, ne de aerosolden söz etti.

«Eeee?» dedi Handry. «Bunun nesi yenilik? Soruşturma genişletiliyormuş! Aman ne marifet!»

Delaney, «Yenilik olan tarafı, aslında soruşturmanın kadın katil üzerine yönelmiş olması,» dedi.

Bir an sessizlik oldu...

«Demek benim çalışmalar sizi inandırdı,» dedi Handry. «Siz de onları inandırdınız, öyle mi?»

«Yarı yarıya inandırdım. Bir kısmı hâlâ palavra sıktığım kanısında.»

Bundan sonra katilin kadın olmasına inanmasını sağlayan kanıtları saydı. En sonunda da Handry'ye, cinayetlerin bir kadının âdet zamanlarına uyduğunu söyledi.

«Çılgınca bir şey bu!» dedi muhabir. «Emin misiniz bütün bunlardan?»

«Elbette eminim. Sana bunları basın toplantısından önce verişim, basasın diye değil. Ön bilgin olsun diye. Hem belki de eski kadın katillere ait hikâyeleri tekrar deşip karıştırmak istersin diye düşündüm.»

«Onu çoktan yaptım,» dedi Handry. «Kafanızın ne yönde işlediğini anlamak güç değildi. Ben de toptan cinayet olaylarına baktım. Katilin maktulün yabancısı olduğu seri cinayetleri inceledim. 1900'den bu yana ABD içinde böyle yirmi beş olay olmuş. Kurban sayısı yediden başlıyor, otuzun üzerine çıkabiliyor. İşin en ürkütücü yanı, bunların yarısından fazlasının

1960'dan sonra olmuş olması. Yani olaylar artıyor. Giderek daha çok yabancı katilleri türüyor.» .

«Evet,» dedi Delaney. «Bunun farkındaydım.»

«Hem size bir de kötü haberim var, Şef.»

«O nedir?»

«Bu yirmi beş olay arasında yalnızca bir tanesinin suçlusu kadınmış.»

«Yaa,» dedi Delaney. «Pekl yakalanmış mı?»

Handry kısaca, «Hayır,» diye karşılık verdi.

Monica saçlarında bigudiler, yüzü krem içinde, geceliğinin bir askısını çengelli iğneyle tutturmuş durumda banyodan çıktı. Neşeyle,

«İşte uzaydan gelen yaratık,» diye kendinl anons etti.

Delaney boş bir gülümsemeyle ona baktı. O da soyunmaya başlamıştı. Ceketiyle yeleğini çıkarmış, isim babasından hatıra kalan köstekli saatini daha önceden masanın üstüne koymuştu. Kösteğin. ucundaki saat elli yıldır çalışmıyordu. Öğlene yirmi var. Ya da geceyarısına.

Zincirin öbür ucunda, dedektif rozetinin minyatürü biçiminde bir mücevher vardı. Emekli olduğunda Monica hediye etmişti ona.

Delaney ceketiyle yeleğini astı, kendini bütün ağırlığıyla yatağın kenarına bırakıp oturdu. Parlak cilâlı kanguru derisl botlarının bağlarını açmaya koyuldu. Monica banyodan çıkıp o kılıkta odaya girdiğinde, Şef bir botu elinde, öylece oturmaktaydı.

Karısının yatağa girişini seyretti. Monica önce yastıkları kabarttı, arkaya koydu, kendisi bunlara dayanıp oturdu, battaniyeyle çarşafı beline kadar çekti. Gözlüğünü gözüne takıp başucundan bir kitap aldı. «Bugün ne yedin?» diye sordu. Gözlüğünün üstünden bakarak cevabı bekledi.

«Pek fazla bir şey yemedim. O zengin kahvaltıdan sonra, acıkmadım. Öğle yemeğini büsbütün atlattım. Akşam bir sandviçle bir bira aldım.»

«Bir sandviç mi?»

«Bir tanecik.»

«Neliydi?»

«Hindi söğüş dilimleri, marul yaprağı ve domates. Çavdar ekmeği üzerine. Rus sosu da koydum.»

«Ondan olmalı,» diye başını salladı Monica. «O insanı dalgınlaştırır böyle.»

«Dalgın mıyım? Ben mi?»

Eğilip öteki pabucunu çözdü, ayağından çıkardı. Kalın yün çoraplarını da sıyırdı. Kalın çorapla rahat pabuç, devriye polisliğinde başarının sırrıydı.

Doğrulduğu zaman Monica'nın hâlâ kendisine bakmakta olduğunu gördü.

«Soruşturma nasıl gidiyor?» diye sordu Monica yavaşça.

«Fena değil. Daha başlangıç safhasında sayılır. Yeni yeni hareketleniyor.»

«Herkes Otel Katili'nden söz ediyor. Bugünkü toplantılarda da tekrar tekrar konu oldu. Tabii özel sohbetlerde. Yoksa kürsüden konuşanları demek istemedim. Edward, herkes bu konuda espriler yapıyor ama, aslında çok korkuyorlar, biliyor musun?»

«Elbette. Kim korkmaz?»

«Sen hâlâ kadın olduğuna inanıyor musun?»

«Evet.»

Delaney ayağa kalktı, kravatını, gömleğini çıkardı. Monica elindeki kitabı hâlâ açmamıştı. Kocasının ceplerini masanın üstüne boşaltışını seyrediyordu.

«Sana söylemeye niyetim yoktu ama, galiba söyleyeceğim,» dedi.

Delaney işini bırakıp hemen ona döndü.

«Neyi?»

«Oradakilere acaba otel katili kadın olabilir mi diye sordum. Kamuoyu yoklaması yaptım kendi kendime. Toplam altı kişiye sordum. Üçü erkekti, üçü de kadın. Erkeklerin hepsi katilin kadın olamayacağını söylediler, kadınların da hepsi kadın olabileceğini. Garip değil mi bu sence?»

«İlginç,» dedi Delaney. «Ama ne anlama geldiğini çözemedim. Sen?»

«Pek sayılmaz. Ama galiba erkekler, kadınları biraz yüceltiyorlar. Oysa kadınlar kendilerini o kadar yüksek görmüyorlar.»

Delaney duşa yürüdü. Sonra dişlerini fırçaladı, pijamalarını giydi. Odaya döndüğünde tavan ışığını söndürdü. Monica başucu lâmbasıyla okuyordu. Delaney kendi yatağına girip battaniyeyi üstüne çekti. Sırtüstü, elleri ensesinde, tavana bakarak yattı.

Bir ara başını çevirip, «Bir kadın böyle bir şeyi neden yapar?» diye sordu.

«Amaçlarla ilgilenmiyorsun sanıyordum.»

«Böyle bir şey söylemiş olamam. Ben nedenlerle ilgilenmiyorum dedim. Arada fark var. Amaçlar her polisi ilgilendirir. Öyle olmak zorunda. Olayları çözmesine onlar yardımcı olur. Temelde yatan psikolojik veya sosyal nedenler değil, katilin hareket nedeni olan amaçlar. İnsan muhteris olduğu için öldürebilir. Polis için bu önemlidir. Ama o insanın neden muhteris olduğu polisi ilgilendirmez. Bir kadının böyle seri cinayetler işlemekteki amacı ne olabilir? İntikam mı? Erkek organlarını biçiyor. Acaba ırzına falan mı geçildi?»

«Olabilir,» dedi Monica. «Yeterince sebeptir. Ama ırza geçme şart değil. Belki ömrü boyunca erkekler onu kullanmıştır. Belki onunla yatmış, sonra terketmişlerdir. Kendini bir eşya gibi hissetmiştir. Değersiz. Şimdi de öcünü alıyordur.»

«Evet,» dedi Delaney. «Mantıklı. Bu da bir ihtimal. Bu işte seksle ilgili bir şey olmalı ama ne olduğunu bilmiyorum. Kadın düpedüz sadist olabilir mi?»

«Olamaz,» dedi Monica. «Sanmıyorum. Kadınlar arasında fiziksel sadizm o kadar yaygın değil. Hem sadistler çabucak öldürme yerine, yavaş ve eziyet ederek öldürmeyi tercih ederler.»

«Peki duygusal? O olabilir mi? Bir erkek onu atlatıyor, kandırıyor, kadın kızıyor...»

«Hımmm,» diyerek düşündü Monica. «Yok, buna da inanamadım. Bir kadın, bir tek erkek tarafından çok feci şekilde incitilmiş olabilir. Ama bunun öcünü almak için yabancıları öldürmeye kalkacağını sanmıyorum. Yani gururunu yeniden kazanmak için. Bence ilk fikrin en doğrusu. Bunda seksle ilgili bir şey var.»

«Korku olabilir mi?» dedi Delaney. «Bir erkekle sekse girişmekten korku?»

Monica ona şaşkın gözlerle baktı.

«Anlayamadım,» dedi. «Eğer katil seksten korkuyorsa, kalkıp da yabancıların otel odalarına neden gidiyor?»

«Gidebilir. Korkulan şeyin cazibesine kapılmak insanlarda çok yaygın bir duygudur. Sonra ortaya girince de, korku, isteği yeniyor.»

«Edward, bu kadını çok girift biri yaptın çıktın.»

«Bence öyle.»

Delaney gözlerini tekrar tavana dikti.

Bir ara alçak sesle, «Bir ihtimal daha var,» dedi

«O nedir?»

«Öldürmekten zevk alıyor olabilir. **Zevk** için.»

«Ah, Edward, buna inanamam.»

«Kendin hissetmiyorsun da ondan. Kırbaçlanmaktan hoşlananları anlayamadığın gibi. Ama var böyle şeyler.»

«Herhalde.» Monica'nın sesi çok hafif çıkıyordu. «Eh, işte sana bir yığın neden. Sence hangisi?»

Delaney bir süre sessiz kaldı, sonra konuştu.

«Bence tek bir neden değil, birkaçının karışımı olmalı. İnsanlar genellikle tek nedenden hareketlere girişmezler. Bir birleşim güder onları. Sam'in Oğlu yaptıklarını neden yapmıştı desem, bir tek amaç söyleyebilir misin? Bence bu katili güden de, birkaç neden, bir tek değil.»

«Zavallı kadın,» dedi Monica. Sesi üzgündü.

«Zavallı kadın mı? Yani sen ona acıyor musun?»

«Tabii. Sen acımıyor musun?»

Delaney soruşturmada daha aktif bir rol oynamak istemişti, Mayıs ayının son iki haftasında bu istediği de oldu.

Soruşturmayla görevli bütün bölüm başkanları hep ona geldiler. İşe Thorsen'in komuta ettiğini biliyorlardı. Emirlerin kendilerine Çavuş Boone tarafından iletildiğini de biliyorlardı. Ama bir şey danışacakları zaman koşup Edward X. Delaney'e geliyordu hepsi. Geçmişini ve tecrübesini bildikleri için. Ayrıca Delaney emekli olmuş bir kodaman sayılırdı. Korkulacak yanı yoktu...

«Şef,» dedi Dedektif Aaron Johnson. «Bütün casuslarıma haber saldım. Ama kaldırımlarda gözyaşı gazı satıldığına dair hiçbir işaret yok.»

«Ordu stoklarından, polis karakollarından ya da ulusal cephanelikten falan bir hırsızlık?»

«Olumsuz,» dedi Johnson. «Silâh ve patlayıcı madde hırsızlıkları var ama, gözyaşı gazı hiçbir ambalaj içinde çalınmamış. İşin tatsız yanı, laboratuar servisi de kesinlikle gözyaşı gazıdır diyemiyor. Ama eğer çantaya sığabilecek boyda bir aerosolse, herhalde odur diyorlar. Şimdi ne yapacağız?»

«Kimin imal ettiğini, kimin ambalajladığını öğrenelim. Bayi ve toptancıların bir listesini çıkar. O listeyi bu bölgedeki perakendecilere kadar genişlet. Slavin New York'da bunu satın

almak yasaya aykırı diyor. Ama yasa adamlarına, bir olayı bastırmak için falan veriliyor olmalı. Belki cezaevlerinde veya özel güvenlik şirketlerinde de bulunuyordur. Belki bir banka bekçisi ya da gece bekçisi bile taşıyordur. Bilemem ki! Öğren bakalım. Bu bölgeye son bir yıldan beri girmiş her bir kutunun kimlere gittiğini ara.»

«Anladım,» dedi Johnson.

Çavuş Thomas K. Broderick ise, «Şuna bakın, Şef,» diyerek Delaney'e bir plastik torba uzattı, havada salladı. Şef torbaya merakla baktı. İçinde bir santim boyunda parlak bir bıçak ucu gözüküyordu. Üst kısmında bir ince oyuk. Bıçağı tırnakla kolayca açabilmek için.

«Bu mu o?» dedi Delaney.

«Evet bu. Bergdorfer'in gırtlağından çıktığı gibi. Bunu çözdük, Şef. Bu ülkedeki çakıların büyük çoğunluğu yüksek karbonlu çelikten yapılıyor. Bu ise İsveç'in sattığı paslanmaz çelikten. Ne dersiniz buna?»

«Harika!» dedi Şef. «Peki sonra?»

Broderick cebinden bir çakı çıkarıp uzattı. Kabı kırmızı plastiktendi. Üzerinde İsviçre'nin küçük beyaz haç amblemi vardı.

«Buna İsviçre Ordu çakısı diyorlar,» dedi Dedektif «On sekiz ayrı boyu olabiliyor. En büyüğü kocaman bir âlet sayılır. Bu orta boylardan. Bıçağını açsanıza.»

Delaney söz dinleyip en iri bıçağı açtı. İki adam birlikte bıçağın üstüne eğildiler, onu kopuk uçla karşılaştırdılar.

«Benziyor,» dedi Delaney.

Broderick ona, «Tıpkısı,» diyerek güven verdi. «Lâboratuarcılar inceledi. Ama şimdi ne yapacağız? Bu çakılar her dükkânda satılıyor. Bu yetmiyormuş gibi posta siparişi de verilebiliyor. Çıkmaza saplandık.»

«Yoo, henüz değil,» dedi Delaney. «Orta Manhattan'dan başlayın. Aşağı yukarı 34. Sokaktan 59'a kadar falan Eni, kıyıdan kıyıya, bütün ada olsun. Bu alan içindeki dükkânlardan hangileri bu bıçaktan satıyorsa, hepsinin bir listesini yapın. Büyük ihtimalle katil kırılan bıçağının yerine tıpkısını almak isteyecektir. Adamlarına söyle, her dükkâna gidip satıcılarla konuşsunlar. Bunun gibi bıçak satın alan herkesin adını ve adresini istiyoruz.»

«Satıcı bunu nasıl alsın? Ya müşteri parayı nakit ödüyorsa?»

«Şey... Satıcılar adresleri isterken dükkânın bedava kata-

loğunu postalamak istiyoruz desinler. Eğer müşteri bu yalanı yutmaz, adını adresini vermek istemezse, ona dikkatli bakıp iyi bir tarifini yazsınlar. Her dükkâna telefon numaranızı bırakın. Belki müşteriyi orada uzun uzun oyalayabilirlerse, senin adamlarını çağırırlar. Hem en çok kadınlara dikkat etsinler. 1,70'de 1,75 arasında olanlara. Anladın mı?»

«Tamam,» dedi Broderick. «Ama ya sonuç sıfır çıkarsa?»

«O zaman aynı şeyi bütün Manhattan'da yaparız,» dedi Delaney iyi niyetle. O da bitince Brooklyn ve Bronx bölgelerine başlarız.»

«Uzun, sıcak bir yaz olacağa benziyor,» diye homurdandı Dedektif Broderick.

«Şef!» diye içeriye daldı Wilson T. Grane. «Kayıtlardan önümüze on altı ihtimal çıktı. Yaşları yirmiyle elli arasında olan ve şiddet suçlarından hüküm giymiş bulunan on altı kadın. Hepsini izliyor, cinayet gecelerinde nerede bulunduklarına dair tanık arıyoruz. Ama hiçbiri Otel Katili'nin kullandığı suç yöntemini kullanmış değil.»

«Fazla iyimserlik bu,» dedi Delaney. «Bence aradığımız kadının sabıkası yok. Ama yine de bir araştırmak şart. Cezaevleriyle tımarhanelerden ne haber?»

«Yeni taburcular ve kaçanlar arasında aradığımıza uygun kimse yok,» dedi Crane. Ülkenin her yanına telefonlar ediyor, mektuplar yazıyoruz. Henüz umut verici bir şey çıkmış değil.»

«Enterpolle ilişki kurdun mu?»

Crane ona boş boş baktı.

«Yoo, yapmadık Şef,» dedi. «FBI ile konuştuk ama Enterpol'le değil.»

«Onlara da sorun. Hem eliniz değmişken Scotland Yard'a da soruverin.»

«Yaparız,» dedi Crane.

Dedektif Bentley, «Şef, Coolidge Oteli'ne gidip elleri yaralı adamı tanıyıp tanımadıklarını sorduk. Kimse hatırlamıyordu. Ama servis yapan kızlardan ikisi artık orada çalışmıyorlarmış. Oysa ikisi de o gece New Orleans barında servis yapmışlar. Jerome Ashley'in öldürüldüğü gece. Birinin izini bulduk. Bir mesaj servisinde işe girmiş. Hiç yaralı el hatırlamıyor. Öteki kız batı kıyısına gitmiş. Adresi annesinde bile yok. Ama kızından haber alır almaz bizi aramasını söyleyecek. Ne zaman, belli değil.»

«Direnin,» dedi Delaney. «Sakın ucunu bırakmayın.»

«Bırakmayız,» diye söz verdi Bentley.

Çavuş Abner Boone, «Şef, galiba bu işi organize etmeyi başardık,» dedi. «Oteller Dergisi bize abone listesini verdi. Şimdi bu derginin postalandığı her otelle temas edip gelen dergiyi kimlerin görebileceğinin listesini alıyoruz. Adamların bazıları Belediye Başkanının ofisini inceliyor. Ticaret Odasını, oteller derneğini, seyahat acentelerini falan da incelemeğe başladık. İsimler geldikçe bir memur iki liste halinde topluyor. Biri erkekler listesi, öbürü kadınlar listesi. Her ikisi de alfabe sırasına göre. Ne dersiniz buna?»

«Adreslerini de yazıyor musunuz?»

«Evet. Yaşlarını da. Biliyorsak tabii. Yaklaşık yaş bulsak, onu yazıyorum. Şef, elimizde daha şimdiden üçyüzü aşkın isim birikti. Sonuna gelmeden herhalde bini aşacağız. Ve hâlâ da New York kentindeki kongreleri önceden bilen herkesi kapsadığımızı iddia edemeyeceğiz.»

«Biliyorum,» dedi Delaney. «Ama yapmamız şart.»

Bölüm başlarıyla yaptığı bu görüşmeler sonucu Delaney, adamların moralinin bayağı iyi olduğuna ve herkesin elinden geleni en iyi şekilde yapmaya çalıştığına inanıyordu. Üstelik normalden fazla homurdandıkları da yoktu.

Üç aylık şaşkınlık, boşluk ve hareketsizlikten sonra artık kovalamak üzere serbest bırakılmış gibi hissettikleri belliydi. Avı pek net göremiyorlarsa da, orada olduğunu biliyorlardı. Soruşturmaya katılan hiç kimse, kendi yaptığının değersiz olduğunu düşünmemekteydi. Yorucu bulsa bile, değersiz bulmuyordu.

İğrenç suçların ortaya koyduğu dramla, soruşturmanın getirdiği yavan ve tekdüze hava arasındaki çelişkiyi Edward X Delaney ilk defa farkediyor değildi tabii. İşlenen suç bir trajediydi. Her zaman. Oysa soruşturma büyük ihtimalle bir komedi oluyordu.

Nedeni de ortadaydı. Suçlu bir cehennem ihtirasına kapılmış olarak hareket ediyordu. Oysa dedektif soğukkanlı ve kararlıydı. Suçlu, bir oyuncuydu. İlhamla hareket eden ve oyunun sonsuza kadar süreceğini sanan biri. Dedektif ortaya çıktığında, onun kendi halinde, sistemli çalışan biri olduğu görülüyordu. Tek istediği şey, perdeyi bir an önce kapatmaktı.

30 Mayıs günü bütün dedektifler kuzey bölge karakolunda buluştu. Eğer Delaney'in varsayımı doğruysa (ki artık çoğu doğru olduğunu kabul etmiş durumdaydı ve bunun nedeni de

başka bir varsayımın ileri sürülmemiş olmasıydı) Otel Katili'nin gelecek cinayeti veya cinayet teşebbüsü 1 - 7 Haziran tarihleri arasında yeralacak demekti. Ve herhalde haftanın ortalarında olacaktı.

Eldeki her elemanın gözcü olarak kullanılmasına karar verildi. Otellerin tutacağı yedek güvenlik görevlileri de hesaba katılınca, orta Manhattan yöresindeki büyük otellerin bütün bar ve kokteyl salonları, saat sekizden kapanışa kadar göz altında tutulabilecekti.

Komiserlerle çavuşlar bir program hazırladılar. O saatlerde kuzey karakolunun birkaç hattı bu telefonları beklemeye ayrılacak, başında her zaman insan bulunacaktı. Ayrıca beş kişilik bir Acil Durum Ekibi de orta bölgenin hemen güneyinde yedek kuvvet olarak hazır bekleyecekti. İhtiyaç olduğu takdirde çağrılmak üzere. Suç Yeri Ekibi de uyarılmıştı. Kamyonetlerinden biri Batı 45'inci Sokakta vaziyet alacak ve bekleyecekti.

Monica Delaney, 1 - 3 Haziran akşamları kocasının ne kadar huzursuz olduğunu hissetmekte gecikmedi. Delaney eline kitap alıyor, fırlatıp atıyor, gazetesinin aynı noktasına saatlerce bakıp duruyor, hiç sayfa çevirmiyordu. Durmadan evin içinde dolaşması, kafası önde, elleri ceplerinde bir gidip bir gelmesi de ayrı.

Ama Monica bu tedirginliğin nedenini sormadı. Zaten biliyordu. Akıllılık edip Şefin kendi halinde rahat kalmasını sağladı. Ama içinden, eğer o değerli varsayımı yanlış çıkarsa kocasının ne yapacağını da düşünmeden edemiyordu.

4 Haziran Çarşamba gecesi salonda sehpanın başına karşılıklı oturmuş iskambil oynuyorlardı. Şef durmadan kazanıyordu. Ama saat on biri biraz geçince kâğıtları elinden tiksinmiş gibi fırlattı ve ayağa kalktı.

«Allah kahretsin,» dedi. «Ben kente inlyorum.»

Karısı alçak sesle, «Ne yapabilirsin ki?» diye sordu. «Engel olmaktan başka. Adamlar kendilerini kontrole geldin sanacaklar. Sanki onlara güvenmiyormuşsun gibi.»

«Haklısın.» Delaney hemen tekrar oturdu. «Kendimi pek yararsız hissediyorum da,» dedi.

Monica ona anlayışla baktı. Bu soruşturmanın onun gözünde ne kadar fazla değer kazandığının farkındaydı. Bu ba-

haneyle kendine bir yığın şey kanıtlıyordu Delaney. Tecrübelerine değer verildiğini, yaşının bir engel sayılmadığını, istendiğini, arandığını, kendisine ihtiyaç duyulduğunu...

Orada öylece oturuyordu. Dağ gibi bir adam. Kır saçlı, oturaklı hatlarla dolu yüzü asık, kalın, yuvarlak omuzları pusuda gibi. Hemen hemen vahşi sayılabilecek bir adam.

Ama bu katı dış görünüşün altında anlayışlı, düşünceli bir erkeğin var olduğunu da biliyordu Monica. Hassas bir insan. Sanat galerilerini gezip zevklenen, iyi yemeğin, içkinin tadını bilen, şiir okumaktan hoşlanan, çocukları çok seven ve sarılmayı, kucaklaşmayı, gözyaşı dökmeyi erkeklikten uzak bulmayan biri. Bir de hayatındaki kadından başka hiç kimsenin bilmediği yönü vardı. Alçak gönüllülüğü.

Katolik doğmuş, Katolik olarak büyütülmüştü. Gerçi kiliseye devam etmeyi çoktan bırakmıştı ama, Monica onun inancını tam kaybettiğini sanmıyordu. Acaba, diye düşündü. Meslekî gururu ve kendi haklılığına inanması çelikleştiriyordu onu.

Delaney bir keresinde Monica'ya içini açtığında, ilk karısı Barbara'nın onu «Sen kendini Tanrı'nın yeryüzündeki gölgesi sanıyorsun» diyerek suçladığını anlatmıştı. Monica'ya göre, Barbara gerçekten pek yanlış bir şey söylemiş sayılmazdı. Delaney zaman zaman gerçekten sanki kendisi adaletin kılıcıymış gibi hareket eder, hayatını uzun bir nöbet olarak düşünürdü.

Sevdiği erkeğin bu çelişkilerini aklından geçirip kendi kendine gülümserken bir yandan da iskambilleri kaldırmak üzere desteliyordu.

«Kahve ister misin?» diye sordu kocasına. «Ya da başka bir şey?»

«Kahve iyi olur. Kek falan verme. Sen kendin ye ama.»

Monica suyu kaynatırken telefon çaldı. Hemen uzanıp mutfaktaki paraleli açtı.

«Ben Abner Boone, Bayan Delaney,» dedi Çavuşun sesi. Hem tonsuz, hem de garip bir sesle konuşuyordu. «Lütfen Şefle görüşebilir miyim?»

Monica ona neden aradığını sormadı. Hemen salona yürüdü. Kocası ayağa kalkmıştı bile. Yeleğiyle ceketini giymeye çalışıyordu. Birbirlerine baktılar.

«Çavuş Boone», dedi Monica.

Delaney ifadesiz bir suratla başını salladı. «Çalışma odamdan konuşurum,» dedi.

Monica mutfağa döndü, suyun kaynamasını beklemeye başladı. Kollarını kavuşturmuş, avuçlarıyla dirseklerini sıkı sıkı yakalamıştı. Şefin odadan çıkıp holdeki dolaba yürüdüğünü duydu. Az sonra Delaney mutfağa geldi. Hasır şapkası elindeydi. Haziran ayında hava nasıl olursa olsun yanına alırdı onu.

«Adler Otelinde,» dedi. «Yarım saat kadar önce olmuş. Oteli kordon altına almışlar ama kadın herhalde çoktan çıkıp gitmiştir. Ben bir iki saat sonra dönerim. Sen bekleme, uyu.»

Monica kafasını salladı. Delaney eğilip onun yanağını öptü.

«Dikkatli ol.» Bunu elinden geldiği kadar hafife alır tonda söylemeye çalışmıştı.

Delaney gülümsedi ve çıkıp gitti.

Yedinci Caddeyle 50. Sokağın köşesine vardığında Adler Oteli'nin hâlâ kordon altında bulunduğunu gördü. Polisler toplanan kalabalığı geri itmeye çalışıyorlardı. Otelin cam kapısı önünde iki üniformalı polis durmuş, karşılarındaki üç kişinin yüksek sesle savundukları fikirleri dinliyorlardı. İçeri girmek isteyen bu üç kişinin muhabir olduğu pek belliydi.

«Kimse giremez,» dedi polislerden biri sakin sakin. «Hiç kimse. Emir böyle.»

Adamlardan biri, «Halkın bilmeye hakkı var,» diye haykırdı.

Polis ona acır gibi baktı. «Yaa, öyle,» dedi.

Şef polisin kolunu tutup hafifçe çekti. «Ben Edward X. Delaney,» dedi ona. «Çavuş Boone beni bekliyor.»

Polis Şefin uzattığı buruşuk kâğıda çabucak baktı, «Tamam,» dedi. «Geçebilirsiniz.»

Kapıyı onun geçebilmesi için açık tuttu. Şef lobiye girdi. Kaldırımdan muhabirlerin öfkeli haykırışları hâlâ duyuluyordu.

Lobideki polisler, kalabalığı tek sıra halinde dizmeye uğraşıyorlardı. Kuyruğa girenler, köşeye yerleştirilmiş masaya doğru ilerlemekteydiler. Orada kimlik gösteriyor, adlarını, adreslerini yazdırıyorlardı.

Bu operasyonu, Çavuş Broderick yönetiyordu. Delaney'le göz göze geldiklerinde Çavuş elini salladı, kalabalığı yararak Şefin yanına geldi. Kulağına eğilerek alçak sesle,

«Beşinci katta,» diye fısıldadı. «Tam bir kasaplık. Bitişik odadaki yaşlı karı koca kavga seslerini duymuşlar. Yaşlı kadın otel idaresini arayıp şikâyet etmek istemiş ama adam başına dert açmak istememiş. Onlar aralarında karara varıp da telefon etmeye karar verdiklerinde iş işten geçmişmiş. Güvenlik görevlisi geldiği zaman odada cesedi bulmuş. Yarım saat geçmeden de biz geldik.»

«Gözcüler?»

«İki tane,» dedi Broderick. «Pubda otelin adamı, kokteyl salonunda da bizimki. Her ikisi de tarife uyan kimseyi görmediklerini söylüyorlar.»

«Ben yukarı gitsem iyi olur,» diye homurdandı Şef.

Broderick sırıttı. «Telâşlanmayın,» dedi.

Beşinci kat koridoru üniformalı polislerle doluydu. Ayrıca ambulansçılar, dedektifler, savcının adamı. Karakoldan gelenler... Delaney kalabalığın arasından kendine yol açtı. Çavuş Boone'la İvar Thorsen açık bir kapının dışında durmaktaydılar.

Üçü sanki bir törendeymiş gibi el sıkıştılar. Ya da cenazedeki yakın akrabalar gibi. Delaney açık kapıdan içeriye acele bir göz attı.

«Ulu Tanrım!» dedi yumuşak bir sesle.

«Yaa, müthiş bir kavga,» dedi Boone. «Ve kesip biçme. Adli tabibe göre bir saat var yok. Bilemedin iki saat önce.»

Thorsen, «Ben bu tür şeyleri kaldıramayacak kadar yaşlanıyorum galiba,» dedi. Yüzü gerçekten kül rengiydi. «Herif şerit şerit doğranmış.»

«Otel Katili olduğu konusunda herhangi bir kuşku var mı?»

«Yok,» dedi Boone. «Gırtlak kesik, aşağısı da delik deşik. Ama doktora göre bu seferkiler herif öldükten sonra da olmuş olabilir.»

«Kimlik var mı?»

Çavuş Boone not defterinin sayfalarını taradı, aradığını bulup okudu.

«Hele şunu dinleyin,» dedi. «Kimliğine göre adamın adı Nicholas Telemachus Pappatizos. Nasıl, iyi mi? Oturduğu yer, Las Vegas.»

Thorsen, «Otelin güvenlik görevlisi onu tanıdı,» diye atıldı. «Nick Pappy, ya da Poppa Nick diye bilinirmiş. Ona **Sihirbaz** da derlermiş. Küçük yerlerde gösterilere falan çıkarmış. Gözbağcılık numaraları. Siciline bakılıyor.»

Delaney kapıdan içeriye bir daha baktı. Mahşer yeri gibiydi küçük odanın içi. Duvarlar kan damlalarıyla doluydu. Yerdeki halılar kan içinde, mobilyalar devrilmiş, elbiseler her tarafa saçılmış, bir lamba kırılmış... Yerdeki cesedin üstü de kırmızı beyaz lekelerle kaplı, bir gazete bilmecesine dönmüştü.

«Çıplak.» dedi Delaney. «Ama yine de iyi mücadele vermiş.»

Üçü birlikte, Suç Yeri Ekibinin odada dolaşmasını seyret-

tiler. Bir yandan parmak izi almak için sağa sola tozlar döküyorlar, bir yandan halının kansız taraflarını süpürüyorlar, saçları, cam kırıklarını cımbızlarla toplayıp plastik torbalara koyuyorlardı.

İçerdeki iki teknisyen yine Lou Gorki ile Tonny Callahan'dı. Delaney'in daha önceki sefer tanıştığı adamlar. Gorki kapıya doğru yürüdü. Elinde koskocaman, dev bir enjektör taşıyordu. İçi yarıya kadar kan doluydu. Sırıtıyordu Gorki.

«Galiba şansımız yaver gitti,» dedi ve enjektörü gösterdi. «Banyodan topladık. Parlak fayans olduğu için kanı emmemiş. Biz de kurumasına fırsat kalmadan geldik. Burada kan nakli yapmaya yetecek kadar var. Herhalde katilin kanı. Öyle olmalı. Herif didik didik edilmiş. Kalkıp banyoya kadar varması, orada taşların üstüne kanaması olacak şey değil. Hem kanlı havlularla, katilin yıkandığı musluğun içinde kan lekeleri de bulduk. İşimiz iş!»

Thorsen, «Laboratuara söyle, hemen rapor istiyorum,» dedi. «Yarın sabaha kalmadan.»

«Söylerim.» Gorki'nin sesi kuşkuluydu.

Boone, «Parmak izi var mı?» diye sordu.

«Umut verici değil galiba. Her zamanki gibi. Banyodaki lavabo muslukları temizlenmişti.»

Delaney, «O halde katil yaralandıysa bile, durumu ciddi değil,» deyiverdi. «Muslukları silmeyi hatırladığına göre!»

«Öyle,» dedi Gorki. «Durum öyle gösteriyor. Bize on beş dakika daha verirseniz burayı size bırakıp gidiyoruz.»

Ama Suç Yeri ekibinin işini bitirip odadan çıkması yarım saat sürdü. Thorsen onlarla gidip, Laboratuarcıları çabuklaştırmak için bir şeyler yapmayı uygun gördü. Aslında Thorsen pek soluk ve hasta görünüyordu.

Fotoğrafçıyla kartografçının işlerini görebilmeleri için Delaney ile Boone on dakika daha beklemek zorunda kaldılar. Sonunda odaya girdiklerinde Aaron Johnson'la Daniel Bentley de onlarla birlikteydi.

Dördü birlikte cesedin üzerine eğildiler.

Johnson şaşkınlıkla. «Bunu da nasıl yapabildi?» dedi. «Adam bayağı güçlü kuvvetliymiş. Burada koyun gibi durup bir kadının kendisini kesmesine izin verecek tip değil.»

Bentley, «Belki de ilk vuruş sürpriz olarak gelmiştir,» diye akıl yürüttü. «Sonra da halsiz düşmüş, öteki darbelerden kaçamamıştır.»

«Bu akla uyuyor,» dedi Boone. «Ama kadın nasıl yaralandı? Gorki'ye göre banyoya gittiğinde kanları yere akmış. İkinci bıçak yok... meğer ki cesedin altında kalmış olsun. Şunu çevirmek isteyen var mı?»

«Benden paso,» dedi Johnson. «Daha biraz önce pirzola yedim.»

Delaney, «Belki kadının bıçağını kapmak için boğuşmuşlardır,» dedi. «Kadın o mücadelede yaralanmıştır. Boone, hastanelere haber ver.»

«Lânet olsun!» diye yerinden fırladı Çavuş. Bunu unuttuğuna çok kızmıştı. Hemen telefona koştu.

Delaney ambulansçılar gelene kadar orada kaldı. Adamlar Nicholas Telemachus Pappatizos'u yuvarlayıp sedyeye aldılar. Altında bıçak falan yoktu.

Öteki dedektifler lobiye, sorgulara yardım etmeye indiler. Delaney odada gezinip duruyordu. Banyoya göz attı. Önemli bir şey göremedi. «Belki de şiddet sahnesinin etkisinden aklımı toplayamıyorum,» diye düşündü. Tony Callahan o sırada geri döndü ve suç yeri incelemelerine devam etti.

Maktulün elbiselerini plastik torbalara doldurdu, üstlerine etiketler yapıştırdı. Diş fırçasını, sabunu, tuvalet malzemelerini topladı, onları da etiketledi. Sonra odadaki tek bavulun kilidini attırdı, içindekilerin envanterini çıkarmaya koyuldu.

«Şuna bakın, Şef!» dedi bir ara. «Bunu bulduğuma tanığım olsun isterdim...»

Elindeki kalemin yardımıyla bavuldaki krom kaplama otomatik tabancayı havaya kaldırdı, elini sürmeden burnuna kadar götürüp koklamayı başardı.

«Temiz,» dedi. «.32 lik gibi.»

«Ya da .22,» dedi Delaney. «Kumarbaz tabancası. Belki yedi metreye kadar iyidir ama, onda bile hedefi tam vurabilmek için insanın yaman nişancı olması gerek. Başka bir şey var mı?»

«İki deste iskambil kâğıdı. İyi giysiler. İpek pijamalar. Üçkağıtçılıkla geçiniyormuş.»

«Sürdüğü sürece.» dedi Delaney.

Cinayet odasından çıkıp asansörle lobiye indi. Burası artık tenhalaşmıştı. Ama polis hâlâ bazı otel sakinleriyle konukları sorguya çekiyordu. Dışardaki kaldırımda gürültücü gazeteciler topluluğu daha da artmıştı. Caddede iki televizyon arabası kameralarıyla ışıklarını hazırlıyorlardı.

Delaney aradan sıyrılıp karşı kaldırıma geçti. Dönüp otele tekrar baktı. Kadın bu kapıdan Yedinci Cadde'ye çıktıysa, ya otobüse ya metroya binebilirdi. Ama yaralıysa herhalde taksiyle giderdi. İnşallah Çavuş Boone o sıra bu yakınlarda bulunan taksilere sormayı unutmaz, diye geçirdi aklından.

Altıncı Cadde boyunca yürüdü, kuzeye giden bir taksi bulup bindi. On dakika sonra evindeydi. Kapıyı iki kere kilitleyip zincirledi. Saat ikiye geliyordu.

«Sen misin, Edward?» Monica'nın üst kattan gelen sesi sinirli gibiydi.

«Benim,» diyerek rahatlattı onu. «Hemen geliyorum.»

Şapkasını astı, her geceki görevine başladı. Bütün kapıların kilitlerini, bütün pencerelerin mandallarını kontrol etti. Uzun süredir boş duran çocuk odasındakileri bile. Monica ile ikisi için bu evin fazla büyük olduğuna bir kere daha karar verdi.

Burayı kârıyla satıp küçük bir kooperatif evi alabilirlerdi. Ya da kent dışında bir ev. Akıllıca bir davranış olurdu. Ama bunu hiçbir zaman yapmayacağını çok iyi biliyordu. Herhalde bu eski evde ölecekti. Bunu düşününce de üzüntü duymadı.

Holdeki ışığı yanar bıraktı, merdivenlerden ağır ağır çıktı. yatak odasına girdi. Vücutça yorgun değildi ama içini boşalmış gibi hissediyor, hali kalmadığını görüyordu. O suç yerini görmek ezmişti onu. Küçültmüştü.

Monica yan dönmüş yatıyordu. Solukları derin derindi. Delaney önce onun uyuduğunu sandı. Banyonun ışığını yanık bırakıp çabucak soyundu. Duş yapmaktan vazgeçti. Işığı söndürüp karanlıkta dikkatle yürüdü, yatağına girdi.

Uyanık yatıyor, zihnini gördüklerinin etkisinden kurtarmaya çalışıyordu. Ama üstü bilmece gibi lekeli ceset bir kere daha gözünün önüne gelince başını öfkeyle iki yana salladı.

Çarşafların hışırtısını duydu. Monica kendi battaniyesiyle çarşafını kaldırıp onun yanına kayıverdi. Kendini onun sırtının kavisine göre ayarladı, bir kolunu alttan uzatıp sımsıkı kucakladı.

«Çok mu kötüydü?» diye fısıldadı.

Delaney karanlığın içinde ona başını sallayarak cevap verdi. Thorsen'in sözü geldi aklına. «Böyle şeylere dayanamayacak kadar yaşlanıyorum.» Karısına doğru döndü, daha sokuldu. Ona sarılınca kendini canlı ve güvende hissetti.

Az sonra uyudu. Monica kendi yatağına dönerken uyanır gibi oldu, sonra hemen tekrar derin ve rüyasız uykusuna daldı.

Telefon çaldığında doğrulup lambaya uzanmaya çalıştı. Düğmeyi bulup bastığı zaman saatin altı olduğunu gördü. Monica yatakta doğrulmuş, gözlerini iri iri açarak ona bakıyordu.

Delaney hafifçe öksürüp boğazını temizledi.

«Ben Edward X. Delaney,» dedi.

«Edward, ben İvar. Bir an önce bilmeni istedim. Kan tahlilinin ilk kısmını bitirdik. Haklıymışsın. Katil beyaz bir kadın. Tebrikler.»

«Teşekkür ederim,» dedi Delaney.

DOKUZ

Zoe Kohler berberden çıkarken parmaklarıyla yeni yaptırdığı saçlarını yoklayıp duruyordu. Saçlarını şampuanlatmış, kestirip biçim verdirtmiş, parlatıcı spreyle süsletmişti.

Daha kısaydı şimdi saçları. Başını bir tolga gibi sarıyordu. Şakaklarına ve yanaklarına doğru tüy tüy gözüküyordu. Daha çok parlamakla birlikte, biraz daha koyu ve biraz daha sert görünüyordu. Berber bu saçın onu en az on yıl genç göstereceğini söylemişti. Buna uyacak makyaj malzemesi satmaya da çalışmıştı. Tam bir değişim sağlamak üzere. Ama Zoe henüz buna hazır değildi.

Ağır adımlarla Madison Caddesine doğru yürüdü. Hafif topallıyordu. Gerçi dizinin üstündeki yara pek çabuk iyileşiyordu ama, gene de aksaması tam geçmemişti. Everett Pinckney ona neden topalladığını sorduğu zaman Zoe bileğini burktuğunu söylemiş, adam da bunu normal karşılamıştı.

Bir gazete bayiinin önünden geçerken manşetlerin hâlâ Otel Adler'deki cinayetle ilgili olduklarını gördü. Kurbanının sabıkaları olduğunu okuduğu zaman hiç şaşmamıştı. Bir gazete ondan «Nefretlik bir tip» diye söz ediyordu. Zoe Kohler de katılıyordu bu görüşe.

Cinayetten iki gün sonra polisler Otel Katili'nin kesinlikle kadın olduğunu kamuoyuna açıklamışlardı. Bunun üzerine yayın organları büyük bir gürültüyle konuya girmişler, sayfa-

larında büyük yer ayırıp psikologlarla, feministlerle, kriminologlarla röportajlar yapmaya başlamışlardı.

En azından üç tane kadın sütun yazarıyla bir kadın televizyon haber yorumcusu, Otel Katili'ne duyurularda bulunmuşlar, kendilerine başvurmasını, ona anlayış göstereceklerini ve profesyonel yardım sağlayacaklarını belirtmişlerdi. Akşam gazetelerinden biri ise katile, gazeteye gelip teslim olduğu ve hayat hikâyesini kendilerine verdiği takdirde 25.000 dolar ödeyeceğini açıklamıştı.

Zoe Kohler'i bütün bunlardan daha çok şaşırtan şey, polisin tam kırk üç kadından Otel Katili olduklarına dair itiraf almış olması iddiasıydı. Hepsi incelenmiş, sahte olduğu kanısına varılmıştı.

Zoe bir gün Bay Pinckney'e, polis nasıl oluyor da katilin kadın olduğundan bu kadar emin olabiliyor, diye sormuştu. Pinckney herhalde polisin elinde bu konuda kesin kanıtlar bulunması gerektiğini söyledi. Kan lekeleri örneğin. Bugünlerde kan tahlilleriyle harikalar yaratılabiliyordu.

Barney McMillan da oradaydı bunlar konuşulurken. O da alaycı bir öneride bulundu. Belki otopside maktulün tam ölmeden önce cinsel ilişkide bulunduğu anlaşılmıştır, dedi. Sonra da, «Belki adam mutlu ölmüştür,» diye ekledi.

Zoe Kohler polisin özellikle kadın katil aramasından pek rahatsız olmamıştı. Polis gözcülerinin orta Manhattan otellerinin bar ve kokteyl salonlarına yerleştirildiğini de yine gazetelerden öğrendi. Artık serüvenlerini daha uzaklarda aramanın belki iyi bir fikir olacağını dalgın dalgın düşündü.

Şimdiye kadar şansı yaver gitmişti. Daha çok, yaptığı dikkatli planlar sayesinde. Kendi eseri olan korku dolu heyecandan zevk duyuyordu. Ayrıca sırrı yalnızca kendisinin bilmesi de ona hemen hemen fiziksel bir zevk vermekteydi. Daha önce hiç hissetmediği bir kendine saygı.

Bütün o gazete yazıları, bütün o televizyon yayınları hep kendisi içindi. Duyduğu his gurura pek yakındı. Hele yeni saç biçimiyle, topallığına rağmen daha dik yürüyor, daha boylu görünüyor, başını yukarda tutuyor, sanki parıldıyordu. Kentin kraliçesiydi şu anda.

Madison Caddesinde duraklayıp, çocuk elbiseleri satan bir mağazanın vitrinine baktı. Bebek yaşlardan on yaş dolaylarına kadar. Fiyatlar doğrusu elbiselerin boyuna göre inanılamaya-

cak kadar yüksektl. Yine de bu minik elbiseler, kozaklar, blucinler, tulumlar pek şık modellere göre yapılmıştı kuşkusuz.

Zoe pamuklu ekose olanlara baktı. Dik kumaştan parti elbiseleri, son derece şık, işlemeli gecelikler... Hepsi öyle genç, öyle masum görünüşlüydüler ki! Kendisinin böyle küçük, temiz giysiler giydiği günleri hatırladı. Cildine değen serin, yumuşak kumaşlar... kolalı ve yeni olduğu için dik.

«Sen küçük bir hanımefendi olmalısın,» derdi ona annesi. «Hele şu şeker gibi eldivenlere bir bak.»

«Üstünü başını temiz ve lekesiz tutmalısın,» derdi annesi. «Hiçbir zaman koşma. Terlememeye çalış. Yavaş ve zarif hareket et.»

«Küçük hanımlar her zaman dinler,» derdi annesi. «Küçük hanımlar alçak sesle, kibar kibar konuşur, her sözü dikkatli telâffuz eder.»

Bu yüzden Zoe her zaman çamur birikintilerinden uzak kalmaya çalışmış, mutfağın sırlarını da dikkatle öğrenmişti. Ödevlerini her gece aksatmadan yapar, dönem sonunda iyi karneler getirirdi. Annesiyle babasının bütün dostları hep onun ne kadar çalışkan olduğundan söz ederlerdi.

«Tam bir hanımefendi,» derlerdi Zoe için. Bütün büyükler 'hanımefendi' derlerdi Zoe Kohler'e.

Vitrinde o kusursuz elbiseleri görünce bunların hepsini bir anda hatırladı. Evinin tertemizliğini, kendi pırıl pırıl giysilerini, çocukluğunun saflığını ve temizliğini. Lekesiz gençlik!

14 Haziran Cumartesi akşamı Zoe, Gramercy Park Oteli'nin yemek salonunda Ernest Mittle ile akşam yemeği yiyordu. Loş salondaki en genç müşterilerin kendileri olduğunu görünce biraz şaşırmışlardı.

Zoe Kohler çevresine bakınmış, Ernest'in yirmi yıl sonra nasıl olacağını hayal etmiş, memnunluk duymuştu. Çevrede bir sürü iyi giyinmiş kadın ve saygın erkek vardı. Gururlu ve güzel dekorlu bir topluluk. Alçak sesle konuşmalar, çok küçük jestler. Bazı kimselerin uygarlığın inceliklerini reddetmesi ne kadar garipti.

Zoe karşısında oturan erkeğe baktığında memnun oldu. Terbiye ve nezaket büsbütün ölmemişti daha.

Ernest lacivert elbise, beyaz göm'ek, bordo kravatla gelmişti. İnce telli saçları arkaya doğru dikkatle fırçalanmıştı.

Yanaklarıyla çenesi öyle düzgün ve öyle beyazdı ki, oralara jilet değdiğine inanmak güçtü.

Zoe'nun gözüne pek ufak tefek görünüyordu bugün. Tuhaf, rahat bir masumiyeti vardı. Bir parça ekmek alıp dikkatle, düzgün biçimde yağladı, parlayan dişleriyle çiğnemeye başladı. Minyatür bir adam. Tek telli bir fırçayla boyanmış, dikkatle rafine edilmiş.

Yemekten sonra strega içmek için bir bara uğradılar. Buradaki hava daha bir elektrikliydi. Müşteriler daha genç, daha gürültücüydü. Kahkaha sesleri bile duyuluyordu. Sutyensiz kadınlar ve sakallı erkekler.

«Ne yapalım dersin, Zoe?» Ernest onun elini tutmuş, parmaklarını hafif hafif okşuyordu. «Sinemaya mı gidelim? Gece kulübüne mi? Dansetmek ister miydin?»

Zoe bir an düşündü. «Diskoya gidelim. Ernie,» dedi. «Gidelim mi bir diskoya? Dansetmek zorunda değiliz. Birer şarap içer etrafa bakarız.»

«Neden olmasın?» Ernie bu cesur sözüyle ona altın bileziğini hatırlatmıştı.

Bir saat kadar sonra 58. Sokaktaki hangar gibi bir lokalde, minicik bir masanın başında oturuyorlardı. Kendilerinden başka müşteri yoktu. Işıklar bir yanıyor, bir sönüyor, müzik on iki oparlörden ortalığa patlarcasına yayılıyordu ama, boştu her taraf.

Ernest gülerek, «Etrafa bakmak istiyordun,» dedi. «Hiçbir şey olduğu yok ki!»

Ama erken geldikleri içindi bu. İkinci şaraplarını bitirirlerken salon yarı yarıya dolmuştu. Pist de doluyordu. Yeni gelenler kapıdan içeriye girer girmez zıplaya kıvrıla dansetmeye başlıyorlardı.

Bir festivaldi âdeta! Bir karnaval! Ne kılıklar! Ve ne kılık değiştirmeler! Çıplak etler, parlayan kumaşlar. Gözü bozan renklerin bir kaleidoskopu. Stroboskopik ışıklarla an be an donup kalan o hareketli vücutlar. Parfüm ve ter kokusu! Yüzlerce ayak sesi. Bir gök gürültüsü!

Zoe Kohler'la Ernest Mittle birbirlerine baktılar. Bu sefer salonun en yaşlıları onlar olmuşlardı. Kakofonik müzikten sağır oluyorlar, pistteki seks dolu hareketlerden tedirginlik duyuyorlardı. Bu seyrettikleri şey yeni bir kuşak değildi. Yeni bir dünyaydı.

Şu yanda açık yakasından dışarıya göğüsleri sarkan bir

kadın, bu yanda organlarının çizgileri dapdar pantolonundan belli olan bir erkek, çıplak boyunlar, kollar, omuzlar... göbekler. Kısacık şortlar, mini etekler, plastik çizmeler. Etler!

Kavuşan eller. Kayan eller. Dönen kalçalar. Açılan bacaklar. Okşamalar. Solumalar. Parlak gülümsemeler. Dışarı uzanan diller. Vahşi gözler. Kıvrılan vücutlar. Sarsılan bir salon. Yıkılacak gibi.

Her şey hareket halinde...

«Hadi dansedelim,» diye bağırdı Ernie onun kulağına «O kadar kalabalık ki, kimse bize dikkat etmez.»

Piste çıkınca sanki yutuldular. Görünmez oldular. Bütün pist halkıyla birlikte, tek bir canlının parçası oldular. Sıcak etler onları birbirlerine doğru itti. Alevden bir sele kapılmış gibi akıp gittiler.

Müziğe uymaya çalışıyorlardı ama çevrelerindeki vücutlar onları istemedikleri yönlere savurup duruyordu Birbirine yanaşıp dengelerini korumak isteyerek dimdik durdular. Bir yandan sinirli sinirli gülüyor, bir yandan canlarını kurtarmak için birbirlerine tutunuyorlardı.

Bir an için, ama yalnızca bir an için, birleşip tek oldular. Dizlerinden omuzlarına kadar sanki kaynaştılar. Zoe onun ne kadar küçücük olduğunu bir kere daha farketti, sıcak yumuşaklığını hissetti. Geri çekilmedi. Ama Ernie çekildi. Yavaşça ve zorlukla. Onu da çekti, masalarına döndüler.

«Öfff!» dedi Ernie. «Ne korkunç! Çılgınlık bu!»

Zoe da, «Evet,» dedi. «Bir şarap daha içebilir miyim lütfen?»

Bir daha dansa kalkmaya teşebbüs etmediler ama oradan ayrılmak istemiyorlardı.

«Bizden o kadar da genç değiller hani,» dedi Ernie.

«Yoo, çok fark yok.»

Masalarında oturup içkilerini içerken çevrelerindeki delice hareketleri eğlenerek izliyorlardı. Gördüklerinin tümü, o ışıklar, duydukları o konuşmalar, o çılgın ritm şaşırtıyordu onları.

Birbirlerine baktılar, elleri kenetlendi. Daha önce kendilerini hiç bu kadar yalnız ve bu kadar beraber hissetmemişlerdi.

Ama gene de buranın korkunç bir çekiciliği vardı. Bütün bu çıplaklık. Bütün bu seks. Dâvet ediyordu. İkisi de oraya çekildiklerini hissediyorlardı.

Zoe danseden bir genç kadına baktı. O kadar hareketliydi ki, saçları alev demetleri gibi uçuşuyordu. Göğsüne ince esnek

bir bant takmıştı. Blucini de fazla dardı. Poposunun ayrımı belli oluyordu. Oylukların arasındaki yükseklik de.

Vahşi bir dansa kaptırmıştı kendini. Ağzı açık, dudakları ıslaktı. Gözleri yarı kapalı gibiydi. Duyduğu şehvet duygusundan soluk soluğa olduğu da belliydi. Vücudu özgür kalmak için mücadele ediyordu. Etini sunar gibi davranıyordu etrafa karşı.

Zoe birden, «Ben de yapabilirim bunu,» dedi.

«Ne?» diye bağırdı Ernie. «Ne dedin? Duyamıyorum.»

Zoe başını iki yana salladı. Oturup seyrettiler. Peşpeşe birçok bardak şarap içtiler. Dansedenlerin heyecanını duyuyorlardı. Gördüklerinden hem heyecanlanıyor, hem sanki küçülüyorlardı. Anlayamadıkları bir biçimde.

Saat biri epey geçtiği zaman başları dönerek ayağa kalktılar. Sansasyon hasta etmişti ikisini de. Ernest'in parası ancak hesabı ödeyip küçük bir bahşiş bırakmaya yetti.

Dışarıya çıkınca kollarını birbirinin beline atıp durdular. Hafifçe sallanıyorlardı. Gecenin serinliğini hissedip kent ışıklarının sönükleştirdiği yıldızlara baktılar.

«Şimdi eve gitmek gerek,» diye mırıldandı Ernest. «Taksiye yetecek param yok. Özür dilerim.»

«Üzülme canım,» diye koluna girdi onun Zoe. «Bende var para.»

«Borç ama,» diye direndi kavalyesi.

Zoe onu iterek Park Caddesine doğru yürüttü. Sonunda bir taksiyi durdurabildikleri zaman Zoe arka kanapeye önce Ernest'i itti, sonra kendi bindi. Şoföre kendi adresini söyledi.

Ernest ciddi bir sesle, «Biraz çakırkeyfim,» dedi. «Özür dilerim.»

«Saçma! Dert edecek bir şey yok. Eve varınca sana şekersiz bir kahve yaparım.»

Zoe'nun apartımanına geldiler. Ernest dikleşip lobiyi sallanmadan geçmeye çalıştı. Ama bir kere daireye girdikten sonra kendini kanapenin üstüne attı. Zoe'ya çaresiz gözlerle baktı.

«Felç olmuş gibiyim,« dedi.

Zoe, «Kendinden geçme, yeter,» diyerek gülümsedi. «Kahvemiz bir saniyede hazır olur. Daha iyi hissedersin kendini o zaman.»

«Üzgünüm,» dedi o tekrar.

Zoe elinde kahvelerle mutfaktan döndüğünde Ernest öne katlanmış oturuyordu. Yüzünü avuçlarının içine almıştı. Solgun suratını Zoe'ya çevirdi.

«Kendimi feci hissediyorum. Herhalde şaraptan.»

«Ve de sıcaktan. O duman dolu havadan. Kahveni iç, canım. Şunu da yut...»

Ernest onun avucundaki kapsüle baktı. «Nedir o?» dedi.

«Özel güçlendirilmiş aspirin.» Uzattığı Tuinal'di. «Sarhoşlukları açar.»

Ernest ilâcı yuttu, kahvesini de peşpeşe yudumlarla içti. Zoe fincanı bir daha doldurdu.

«Ernie,» dedi. «Saat ikiyi geçiyor. Burada yatsan olmaz mı? Bu saatte eve yalnız dönmeni istemiyorum.»

«Aa, dünyada...» diye başladı Ernest.

«Mutlaka kalmalısın. Sen yatakta yat, ben burada kanapede uyurum»

Ernest yine direndi. Kendini daha şimdiden iyi hissetmeye başladığını, birkaç kuruş ödünç vermeyi kabul ederse rahatça evine gidebileceğini ileri sürdü. Zoe ısrarından bir türlü vazgeçmeyince sonunda kabul etti. Ama bir şartla. Zoe kendi yatağında uyuyacak, Ernest kanapede yatacaktı. Zoe buna razı oldu.

Ona üçüncü bir kahve daha getirdi. Ernie bu seferkini yavaş yavaş içti. Zoe birazcık konyağın midesini daha çabuk yatıştıracağını söylediği zaman karşı çıkmadı. Birer konyak içtiler. Pabuçlarını çıkarmış, kanapenin iki köşesine oturmuşlardı.

Ernie başını sallayarak, «O insanlar...» dedi. «Bir türlü unutamıyorum. Hiçbir şeye aldırdıkları yok, öyle değil mi?»

«Herhalde aldırmıyorlar. O kadar... çirkindi ki.»

«Evet,» diye başını salladı o yine. «Çirkindi.»

«Çirkinden çok kaba ve bayağıydı. Seksi... adileştiriyor.»

«Eğlence seksi,» dedi Ernie. «Öyle diyorlar. Ve öyle de anlıyorlar. Tenis gibi, koşu yapmak gibi. Bir eğlence daha. Seyrederken sen de böyle düşünmedin mi? Dans edişlerinden belliydi.»

«Hele o çıplak etler!»

«Kımıldanış biçimleri! Ne kadar anlamlı!»

«Bence... yani... onlar herhalde... daha sonra gidip birlikte yatıyorlar, Ernie.»

«Herhalde. Dans işin bir başlangıcı. Sana da mı öyle geldi?»

«Tabii. O dans kesinlikle seks dansıydı. Kesinlikle. Çok iç karartıcı bir şey. Bir bakıma. Yani sevişmek o zaman önemini kaybediyor. Anlıyorsun, değil mi? Yemek içmek gibi bir şey oluyor.»

«Bana kalırsa,» diye ona dönüp yüzüne baktı Ernie. «Seks, yani fiziksel seks, yanında duygusal bir bağ olmadığı zaman hiç anlamı olmayan bir şeydir.»

«Aynı kanıdayım. Aşksız olunca ucuz bir heyedandan başka bir şey değil.»

«Ucuz bir heyecan,» diye tekrarladı Ernest. «Tam öyle işte. Ama sanırım bunu o insanlara anlatmaya kalksak gülerlerdi bize.»

«Herhalde gülerlerdi. Ama bana vız gelir. Bence haklı olan biziz yine de.»

Bir süre sessiz oturdular. Düşünceli düşünceli konyaklarını yudumladılar.

Ernie birden, «Seninle seks yapmayı isterdim,» dedi.

Zoe ona ifadesiz gözlerle baktı.

«Ama dünyada yapmam,» diye aceleyle ekledi Ernie. «Yani sana hiçbir zaman teklif etmem Zoe. Sen çok güzel, heyecan verici bir kadınsın ama eğer birlikte yatarsak... ıh... yani öyle rastgele yatarsak, tıpkı bu gece gördüğümüz o insanlara benzeriz»

«Hayvanlara,» dedi Zoe.

«Evet, öyle. Ben ucuz heyecan istemiyorum, senin de istediğini sanmıyorum.»

«Ben de istemiyorum. Gerçekten istemiyorum.»

Ernie önemli bir sorunu karara bağlıyormuş gibi konuştu. «Bence insanlar evlenirken bir tür açıklamada bulunuyorlar. Yemin gibi bir şey. Yasal bir belge imzalıyorsun ve bunun artık ucuz bir heyecan olmadığını belirtiyorsun. İşe önemli bir şeylerin karıştığı ortaya çıkıyor. Aşkını sonsuza kadar vereceğini söylüyorsun. Evlilik bu demek değil mi?»

«Böyle demek olmalı,» dedi Zoe üzgün üzgün. «Ama her zaman öyle yürümüyor.»

Kanapede ona daha yaklaştı, kolunu boynuna attı, kendine çekip yanağını öptü.

«Sen idealistsin,» diye fısıldadı. «Tatlı bir idealistsin.»

«Herhalde. Ama istediğim şey o kadar imkânsız mı?»

«Nedir istediğin?»

«Anlamı olan bir şey. Her gün işime gidiyorum, eve gelip hamburgerimi pişiriyorum, televizyon seyrediyorum ve bunlardan da yakınmıyorum. İşim iyi. Ama hayatın bundan daha fazla anlamı olmalı. Bir gecelik maceralardan söz etmiyorum.

Birbirini izleyen bir geceliklerden de. Hayatta bundan başka şeyler de olmalı.»

«Evlenmek mi istiyorsun?» Bunu alçak sesle sormuştu. Maddie'nin verdiği öğütleri hatırlıyordu.

«Galiba. Sanırım. Bunu epey düşündüm ama fikir beni korkutuyor. Çünkü çok ciddi ve dönüşü olmayan bir şey. Ya da ben öyle görüyorum. Yani... bozulmadan devam edecek, öyle değil mi Öyle olmak zorunda. Ama aynı zamanda fikir beni korkutuyor. Yerine başka bir şeye de yönelemem. Başka hiçbir şey, yapmak istediğim şey değil. İşimi seviyorum ama, o yetmiyor.»

«Bir boşluk mu hissediyorsun? Benim hayatım öyle işte.»

«Evet,» diye atıldı Ernie hevesle. «İyi anlıyorsun. İkimiz de bir şeyler istiyoruz, değil mi? Bir anlam. Hayatlarımızın bir anlamı olsun istiyoruz.»

Geçen gün öğleden sonra Central Park'da başlayan açılma artık bu noktaya ulaşmıştı. İkisi de hissediyorlardı bunu. Katlar açılıyor, içyüzler ortaya çıkıyordu. İkisi de bitmesini istemiyorlardı bunun. Yaptıkları korku dolu bir şeydi. Tehlikeli ve acılı.

Ama biraz daha kolaylaşmıştı. Yakınlık onlara ilâç gibi etki yapıyordu. Uyuşturucu gibi. Her geçen gün daha yüksek dozlara ihtiyaç duyuyorlardı. Sonunun nasıl geleceğini düşünmekten korkuyorlardı. Bir sonu olup olmadığını düşünmekten de. Belki de yolları sonsuzdu. Sonunu hiçbir zaman göremeyeceklerdi.

Zoe, «İstediğim bir şey var,» dedi. «Bir şey. Ama bana ne olduğunu sorma çünkü bilmiyorum. Emin değilim. Tek bildiğim, bu şekilde yaşamayı sürdürmek istemediğim. Gerçekten istemiyorum.»

Ernie öne eğilip onun dudaklarını öptü. İki kere. Yumuşacık.

«Birbirimize öyle benziyoruz ki!» dedi. «Öyle benziyoruz ki! Aynı şeylere inanıyoruz. Aynı şeyleri istiyoruz.»

«Ben ne istediğimi bilmiyorum,» dedi Zoe tekrar.

«Elbette biliyorsun.» Ernie onun elini tuttu. «Hayatının bir önemi olmasını istiyorsun. Yanılıyor muyum?»

«Benim istediğim... istediğim... Ne istiyorum ben? Sevgilim, daha önce bunu hiç kimseye söylemedim ama, ben başka bir insan olmak istiyorum. Tümüyle. Yeniden doğmak, her şeye en başından başlamak istiyorum. Nasıl bir kadın olmak istedi-

ğimi biliyorum ama o ben değilim. Büyük bir yanlışlığa kurban gitmişim ben, Ernie. Hayatım kurban gitmiş yani. Yanlış gitti her şey. Yanlışların bazıları bana yapıldı, bazılarını ben yaptım Ama bu benim hayatım olduğuna göre sorumlusu benim. Her şeyin. Değil mi? Yapmamam gerekip de yaptığım şeylerin ne olduğunu anlamaya çalıştığım, ya da neyi ihmal ettiğimi bulmaya çabaladığım zaman içime korkunç bir duygu geliyor ve öyle hissediyorum ki bunların hepsi benim kendi kontrolumun dı...»

Konuşurken Ernie'nin göz kapaklarının titrediğini farketti. Başı yavaşça önüne düşmüştü. Zoe sustu, gülümsedi, boş konyak bardağını onun elinden aldı, uzanıp saçlarını düzeltti, yanağını okşadı.

«Allah rahatlık versin,» dedi çok yavaşça.

Ernie de bir şey mırıldandı.

Zoe onu yatak odasına götürdü. Tökezledikçe destek oluyordu. İlerlerken ayakları hep halıya takılıyordu Ernie'nin. Yatağın kenarına varınca Zoe onu oturttu, diz çöküp ayaklarından çoraplarını çekti. Ayakları küçük ve beyazdı. Ernie farkına varmadan uzanıp onun başını okşadı. Gözleri kapalıydı.

Zoe onun ceketini, yeleğini, kravatını, gömleğini çıkardı. İtip arkaya doğru yatırırken Ernie biraz homurdandı. Zoe bu sefer kemeri açtı, fermuarı çekip pantolonu çıkardı, Ernie içine uzunca beyaz külot giymişti. Hemen hemen Bermuda şortları gibi, dizlere kadar. Atleti de eski model, askıları değişikti.

Zoe onu itti, kaktı, sonunda battaniyeyle çarşafın altında, doğru biçimde yatmasını sağlayabildi, başını da yastığa kaydırdı. Ernie bir anda uyumaya başlamıştı. Zoe eğilip yanağını öptüğü zaman bile uyanmadı.

«İyi geceler sevgilim. Rahat uyu.»

Kahve bulaşıklarını yıkadı, kokteyl bardaklarını çalkaladı, bir tuz hapı, birkaç da vitamin ve mineral yuttu, bir küçük soda içti, bir süre kendi kendiyle tartıştıktan sonra bir de Tuinal yuttu.

Duş yapmak üzere banyoya girdi. O gün üçüncü duşuydu bu. Dizinin üstündeki yara artık kırmızı bir çizgiden başka bir şey değildi. Zoe onu dikkatle sabunladı. Vücudunun geri kalan taratlarını sertçe oğuşturdu, temizlemeye uğraştı... neyi?

Kurulandı, pudralandı, boynuna, göğsüne, koltuk altlarına, bacaklarının içine kolonya püskürttü. Dantelli, uzun, beyaz bir gecelik giydi. Yatağa dikkatle girdi Ernie'yi rahatsız etmemeye

çalışıyordu. Ama Ernie'nin dünyadan haberi yoktu. Derin ve düzenli soluklar alıp duruyordu. Zoe onun dudaklarında bir gülümseme farkeder gibi olduysa da, pek emin değildi.

Maddie ona, Ernie'nin evlilik konusundaki fikrini sondaj yap demişti. O da yapmıştı işte. Tek soru sormadan itaat etmişti. Oysa bu konuyla birinci derecede ilgisi olan kendisiydi. Maddie değildi. Bununla birlikte onun kendisine söz geçirmesine izin vermiş bulunuyordu.

Her zaman öyle olurdu zaten. Başkaları onu şuraya, buraya iter dururdu. Ona hep kendi isteklerini kabul ettirirlerdi. Annesinin söylediği bütün sözler, yalnızca emirlerden ibaretti. Zoe'yu kendi istediği kılığa sokabilmek için yoğurmaya çalışmıştı annesi.

Babası bile, o koskoca kişiliğiyle, Zoe'yu kendi doğasına yabancı bir takım duygulara ve ön yargılara itmişti.

Hele kocası! O da her zaman Zoe'yu değiştirmeye, başka bir kadın haline getirmeye çalışmamış mıydı? Asla memnun kalmamıştı gerçek Zoe'dan. Hiçbir zaman kabul etmemişti asıl Zoe'yu.

Ömrü boyunca herkes, her zaman değiştirmeye çalışmıştı onu. Ernest Mittle ise, görünüşe göre, Zoe Kohler'den memnundu. Ama memnun kalacağından, hep öyle kalacağından nasıl emin olabilirdi? Gün gelip o da itmeye, kakmaya, çekiştirmeye mi başlayacaktı yoksa?

Birden zihninde bir ışık yanmış gibi farkına vardı. Serüvenlerin peşinde koşmasının esas nedeni buydu işte. Kendi istediğini yapmak fırsatı ancak o zaman eline geçiyordu.

Ötekilerin, yani Sam'in Oğlu gibilerinin, yaptıklarını «sesler» duymak gibi, «vizyonlar» görmek gibi dıştan emirlere bağladıklarını biliyordu. Bu dıştan gelen emirler onların kendi eğilim ve isteklerini yendiği için harekete geçiyorlardı.

Ama onun serüvenleri, kendi sesini dinlediği zamanlarda ortaya çıkıyordu. Zoe Kohler'in sesinin çıktığı tek zaman da o zamandı.

Yatağında yan döndü, Ernie'ye biraz daha sokuldu. Onun tatlı, masum kokusunu içine çekti. Kolunu atıp onu da kendisine yaklaştırdı. Öylece uyuyakaldı.

O hafta, ömrü boyunca insanların onu nasıl yönetim altına aldıklarını hatırlaması için birçok sebep doğdu.

Gazeteler Otel Katili soruşturmasına hâlâ büyük ilgi gösteriyorlardı. Polis her gün yeni bulguların ve yeni ipuçlarının izlenmekte olduğunu söylüyordu.

Zoe Kohler artık polisi bir tek zihin, bir tek zekâ olarak düşünmeye başlamıştı. Tek bir kişi. Onu uzun boylu, zayıf, ekşi ifadeli hep doğruyu arayan biri olarak gözünün önüne getirmekteydi. Çizgi filmlerdeki hafiye tipleri gibi. Şapkalı, trençkotlu, eli şemsiyeli. Yüzünde hep aynı hoşnutsuz ifade vardı.

Bu adam, bu «polis», kupkuru, insafsız biriydi. Çok zekiydi. Korku verecek kadar. Hiç de yanılmıyordu. Genellemelerden yola çıkarak tek tek olayları çözerken Zoe Kohler'i de istemediği yönlere itiyordu. O da yönetmeye çalışıyordu Zoe'yu herkes gibi. Zoe da buna karşı koyuyordu. Hiç kimsenin serüvenlerine karışmasını, hayatının tek özel yanına burnunu sokmasını istemiyordu.

Örneğin gazeteler, Manhattan otellerinde gerek sivil gerekse üniformalı polislerce yapılan kontrol ve gözlemlerin çok genişletildiğini yazmaktaydılar.

Daha sonra da Otel Katili'nin kısmî bir tarifi basılmıştı. Bu kadının 1,70 - 1,75 boyu olduğu, ince yapılı olup, omuzlarına kadar dökülen bir naylon peruka giydiği ve kolunda trençkot taşıdığı belirtiliyordu.

Koluna altın zincir bir bilezik takmaktaydı. Bileziğin üzerinde «NEDEN OLMASIN» yazısı vardı. Son olayda giydiği elbise, üzerine sıkıca oturmuş, koyu yeşil renkte olup, omuzları makarna kadar ince askılarla tutturulmuştu.

Bu ayrıntılar Zoe Kohler'i çok şaşırtıyordu. «Polis»in bütün bunları nereden bulup nasıl tahmin ettiğini bir türlü anlayamıyordu. Özellikle de altın bileziği. Acaba zihin okuma yeteneği falan mı var, diye düşünmeye başlamıştı. Belki de suç yerinin hava veya kokusundan orada geçmiş olayları okuyabiliyordu.

Peşine düşen bu garip kişi, gazetelere ve televizyona, Otel Katilinin herhalde göze çarpan giysiler giydiğini, biraz da açık saçık giyindiğini söylemekteydi. Yüzü ağır makyajlı, parfümü de kuvvetli olmalıydı. «Polis» bu kadının fahişe olamayacağını, fakat seks açısından bazı serüvenlere hazır olduğu izlenimi yaratmaya özellikle uğraştığını da belirtmekteydi.

İlk dört olayda kullanılan silâhın bir İsviçre ordu çakısı olduğunu, fakat beşinci cinayette değişik bir çakı kullanılmış olabileceğini söylüyordu. Bu arada, kadının New York otelcilik faaliyetleriyle ilişkili olabileceğini de açıklıyordu.

Şaşılacak bir şeydi bu! «Polis» nereden buluyordu bütün bu bilgileri? İlk defa olarak içinde korkuların kıpırdamaya başladığını hissetti. Bu kupkuru, ihtiyar adam, Zoe onun istediğini yapmadıkça ona rahat huzur vermeyecekti.

Ölmek.

Zoe dikkatle düşündü. Adam onun ölmesini istiyordu. Onu nasıl yenebileceğini hesaplamaya koyulduğu zaman, içindeki korkunun biraz yatıştığını farketti.

24 Haziran Salı gecesi Zoe Kohler saat ikiyi çeyrek geçe telefonun çalmasıyla uyandı.

Arayan bir erkekti. Zoe önce onun Ernest Mittle olduğunu düşündü. Çünkü arayan adam hıçkırıyor, ağlıyordu. Ama bütün o hıçkırık seslerinin arasında, adam kendini Harold Kurnitz olarak tanıtmayı sonunda başardı.

Zoe uzun çabalardan sonra onun anlatmak istediğini anladı. Maddie Kurnitz intihara kalkışmıştı. Çok fazla uyku ilâcı almış durumda, Soemes-Philips hastanesinin **Acil** bölümündeydi şu anda. Kocası Zoe'dan oraya gelmesini rica ediyordu,

Giyinmeden önce duş yaptı. Nedenini bilemeden. Gelen haberin şok etkisinden ötürü doğru düşünemediğini söyleyip duruyordu kendi kendine. Kapıcıya bir dolar verip taksi çağırttı ve Harry'nin telefonundan bir saat kadar sonra hastaneye varabildi.

Harry onu beşinci kat holünde karşıladı. Kollarını açıp ona doğru koştu. Yüzü allak bullaktı.

«Yaşayacak!» diye bağırırken sesi de titriyordu. «Kurtulacak!»

Zoe onu kenardaki tahta kanapeye oturttu. Koridor çok iyi aydınlatılmıştı. Yavaş yavaş mırıldanarak, okşayarak adamı sakinleştirmeyi başardı. Harry öne eğik oturuyor, sönmüş bir balona benziyordu. Titreyen ellerini dizlerinin arasında tutmaktaydı. Olup biteni Zoe'ya anlattı...

Gece saat bir buçuğa doğru eve döndüğünü söylüyordu.

«O saate kadar büroda çalışmak zorunda kaldım,» diye bir şeyler mırıldandı.

Soyunmaya başladığı zaman, nedenini bilmediği bir duygu, Maddie'ye bakmasını fısıldamıştı kulağına.

«Ayrı odalarda yatıyorduk,» diye açıkladı. «Çünkü geç kaldığım zamanlar... herneyse, sırf şanstı ona bakmak isteyişim.

Ya da Tanrı'nın emri. Eğer bakmamış olsaydım, ölürmüş diyor doktor.»

Harry, Maddie'yi yere yığılmış durumda bulmuştu. Kısacık pijaması vardı üstünde. Bir kusmuk gölünün ortasında yatıyordu. Harry önce onun fazla içtiğini sanmıştı. Ama uyandırmayı başaramayınca korkmaya başlamıştı.

«Paniğe kapıldım,» diyordu. «Kabul ediyorum. Öldü sandım. Soluk aldığını farkedemiyordum. Göğsü inip kalkmıyordu.»

Böylece 911'e telefon etmiş, beklerken de ona ağız yoluyla hava vermeye çalışmıştı. Bunun nasıl yapılması gerektiğini de bilmiyordu. Maddie'ye daha fazla zarar vereceğinden korkuyordu hep.

«Ağzına üfleyip duruyordum,» diye anlattı. «Ambulanstaki adam ona bir zarar vermediğimi söyledi. Banyodaki boş uyku ilâcı şişesini de o adam buldu zaten. Phenobarbital yutmuş. Yatağın altına yuvarlanmış bir de viski şişesi bulduk. Doktora göre eğer kusmasaymış çoktan ölürmüş. O kadar yaklaşmışmış tehlikeye.»

Harry de ambulansa binmiş hastaneye onunla birlikte gelmişti. Yol boyu sağlık görevlisinin Maddie'ye oksijen verişini seyrederek.

«Durmadan, 'Maddie yapma bana bunu,' deyip duruyordum,» diye anlattı. «Bir tek bu sözümü hatırlıyorum. Çok saçma ve bencil bir söz, değil mi? Dinle Zoe. Herhalde Maddie ile ayrılmak üzere olduğumuzu biliyorsundur. Bu belki de beni yine kazanabilmek için seçtiği bir yoldu. Ama yemin ederim ki böyle bir numara çekeceği hiç aklıma gelmemişti. Yani... her şey çok dostça ayarlanıyordu. Ne kavga etmiştik ne de bir şey! Bağırma çağırma yoktu. Aklıma bile gelmedi ki o kalkıp...»

Sesi sönüp bitti.

Zoe umutla, «Belki tekrar birleşirsiniz,» dedi.

Ama Harry hiç cevap vermedi. Bir süre sonra Zoe onu yalnız bırakıp Maddie'yi aramaya gitti.

Acil servisin kapısında genç bir doktor, elinde bloknota bazı notlar alıyordu. Zoe ona Bayan Kurnitz'le görüşmek istediğini söyledi.

«Adım Zoe Kohler,» dedi. «En iyi arkadaşıyım. Kocasına da sorabilirsiniz. Şurada, koridorun ilerisinde oturuyor.»

Doktor ona boş bakışlarla baktı.

«Neden olmasın?» dedi. Zoe yine altın bileziğini hatırladı. Doktor devam ediyordu. «Durumu o kadar da kötü değil. İçti-

ğının çoğunu kusmuş. Yarın akşama hiçbir şeyi kalmaz. Ama yine de kısa görüşün.»

Maddie beyaz levhalarla çevrelenmiş bir yatakta yatıyordu. Rengi balmumu gibiydi. Gözleri de kapalıydı. Zoe eğilip onun soğuk, cansız elini tuttu. Maddie'nin gözleri yavaş yavaş açıldı. Zoe'ya baktı.

«Allah kahretsin,» dedi titrek bir sesle. «Bombok ettim işi, değil mi? Neyi doğru dürüst yaptım ki?»

«Ah, Maddie,» dedi Zoe keder içinde.

«O lânet olası hapları yuttum, sonra da üstüne içki içersem daha iyi olur diye düşündüm. Ama diyorlar ki kusmuşum.»

«Ama işte hayattasın,» dedi Zoe.

«Aman, yaşasın, yaşasın!» Maddie başını yana çevirdi. «Harry hâlâ buralarda mı?» diye sordu.

«Dışarda. Görmek istiyor musun, Maddie?»

«Ne haltetmeye?»

«Çok sarsılmış. Bitmiş adam.»

Maddie'nin oğzı pek de gülümseme sayılamayacak bir ifadeyle gerildi. «Kendi yüzünden sanıyor,» dedi. Soru değildi bu cümle. «Erkek gururu işte. Vız gelir bana halbuki.»

«Öyleyse neden...»

Maddie tekrar başını çevirip Zoe'ya baktı.

«Çünkü uyanmak istemiyordum,» dedi. «Bir yeni gün daha. Bomboş, budala bir gün daha. Harry'nin bu işle hiçbir ilgisi yok. Sebep benim.»

«Maddie, Maddie... anlayamıyorum.»

«Ne yararı var?» diye sordu. «Kocaman bir amaç mı var ki? Varsa bana da söyle.»

Zoe susmuştu.

«Allah kahretsin,» dedi Maddie tekrar. «Berbat bir şey bu. Hayatta olmak. Kim ister ki zaten?»

«Maddie aslında böyle hissetmediğine...»

«Benim ne hissettiğimi bana öğretmeye kalkışma, yavrum. Senin zerre kadar fikrin yok. Ne anlarsın... Ah, özür dilerim,» dedi birden. Eli Zoe'nunkinin üzerine kapandı, sıktı. «Senin de sorunların var, biliyorum,» dedi.

«Ama sanırdım ki sen...»

«Gülüp söyleyip yaşıyorum, değil mi?» Maddie'nin ağzı yine yana doğru kaydı. «Bir milyon kahkahalık kadın, ha? Bu işler ancak gençken olur, tatlım. Memeler sarkmaya başladı mı, envanter çıkarma zamanı geliyor demektir. Ben bugüne

kadar her şeyin en iyisini yaşadığıma karar verdim ve bundan sonra gelecekleri göğüslemeye cesaretim olmadığını anladım. Yüz metreciyim ben, dostum.. uzun mesafe koşucusu değilim.»

«Yani gerçekten sen ve Harry...»

«Yürümez. Bitti artık. Tamam. Bu gece o şırfıntıyla fingirdemeye gitti, eve dönünce de beni son nefesimi vermek üzereyken buldu. Hemen suçluluk duydu. Şimdi o yüzden öyle zırvalıyor. Ama yarın, geceki uykusunu mahvettiğim için bana düşman olacaktır. Hem zaten suçlamıyorum onu. Ama gene de bitti artık. O da biliyor, ben de.»

«Şimdi ne yapacaksın, Maddie?»

«Ne mi yapacağım?» Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. «Söyleyeyim sana ne yapacağımı. En kötü şeyi yapacağım. Yaşamaya devam edeceğim.»

Zoe Kohler koridora çıkınca bir an duvara yaslanıp gözlerini yumdu.

Eğer Maddie gibi bir kadın da bu savaşı kazanamıyorsa, hiç kimse kazanamaz demekti. Canı inanmak istemiyordu ama, işte gerçek ortadaydı.

Doktor Oscar Stark, Zoe'yu işyerinden aradı.

«En sevdiğim hastamı bir kontrol edeyim dedim,» diye başladı söze. «Bugünlerde kendini nasıl hissediyorsun, Zoe?» Sesi neşeli gibiydi.

«İyiyim, doktor.»

«Hıı-hıı. İlâçlarını aksatmadan alıyor musun?»

«Evet.»

«Canın tuz istemiyor mu?»

«İstemiyor.»

«Ya yorgunluk? Arasıra halsizlik duyuyor musun? Bitmiş, tükenmiş gibi?»

«Yoo, hayır,» dedi Zoe hemen. «Öyle bir şeyim yok.»

«Uykuların iyi mi? Uyku hapı yutmadan?»

«İyi uyuyorum.»

Doktor içini çekti. «Baskı gibi, stres gibi bir etken altında değilsin ya?» dedi. «Zoe, mutlaka fiziksel stres demek istemiyorum. Ama herhangi bir... kişisel veya duygusal durum var mı?»

«Yok.»

«O bileziği takıyorsun, değil mi? Tıbbi kimlik bileziğini? Torba da hep yanında?»

«Tabii. Her gün.»

Doktor bir an sessiz kaldı, sonra içtenlikli bir sesle, «İyi!» dedi. «Güzel. Eh, seninle demek ki... ne zamandı, dur bakayım... Temmuzun birinde görüşüyoruz. Salı günü oluyor, tamam mı?»

«Evet doktor, doğru.»

«Eğer herhangi bir değişiklik olursa, halsizlik, mide bulantısı, anormal kilo kaybı, karın ağrıları olursa beni ararsın, değil mi?»

«Elbette doktor. Aradığınız için teşekkür ederim.»

Her şeyi dikkatle düşünüyordu...

Gazetelere göre Otel Katili «çarpıcı» giysileri tercih etmekteydi. Demek artık dapdar etekleri, açık yakaları unutması gerekiyordu. Hem zaten artık havalar fazla ısındığı için böyle bir kılığı saklayacak pardesü giymeğe de olanak yoktu.

O halde kendi kapıcısının ve otellerin kokteyl salonlarında nöbete girmiş polis görevlilerinin dikkatini çekmemek için oldukça muhafazakâr giyinecekti. Peruka kullanmayacaktı. Yüzüne de pek az makyaj yapacaktı.

Durum böyle olunca, makyaj için ta 72. Sokaktaki Filmore Oteline gitmek zorunluluğu da ortadan kalkıyordu. Normal kılığında çıkacak, taksiye binip istediği yere gidecekti.

«NEDEN OLMASIN» bileziğini tabii ki takamazdı. Tüm yaklaşımını değiştirmek zorundaydı zaten. Cinsel konularda istekli görünemezdi artık. Giyimi, davranışı, konuşması, görünümü, Otel Katilinin yayınlanmış portresinden tamamıyla farklı olmalıydı.

Masum! Evet buydu anahtar! Erkeklerin bekâret karşısında nasıl heyecanlandıklarını bilirdi. (Örneğin Kenneth!) Kendi yaşındaki bir kadın ne kadar bâkire gibi davranabilirse, o da öyle yapacaktı. Bazı erkekler spor karşılaşmalarındaki alkışçı kızlara karşı neler neler duyuyorlardı. Bazıları da kısa etek giymiş küçüklere. Biliyordu bütün bunları. Bu role girmek de hoş olacaktı doğrusu.

40. Sokakta, Lexington Caddesi'nin hemen doğusunda bir mağaza vardı. Güney Amerika'dan ithal edilmiş kadın giysileri satardı. Ekvator'dan gelme bluzlar, Guatemala'dan gelme etekler, Brezilya malı bikiniler, Meksika malı gelinlikler falan.

Bu gelinlikler beyaz ya da açık bej, pamuklu elbiselerdi.

genellikle. İnce, hafif şeyler. Bol etekleri ayak bileklerine kadar geliyordu. Yakalar oldukça kapalı, bazan işlemeli, bazan dantelli oluyordu. Giderek genişleyen kollar da dirseğin biraz altında biten çanlara benzerdi. Elbisenin genel havası genç masum ve namusluydu.

Satıcı kadın ona, «Yaz partileri için harika bir elbise bu,» diyordu. «Rahat, havalı, serin... ve çok da değişik.»

«Alıyorum,» dedi Zoe Kohler.

Haftalık oteller dergisini dikkatle okudu. 49. Sokakta, Onuncu Cadde'ye yakın yerde, geçen arabaların durduğu motel tipi bir yer vardı. Adı **Tribunal.** Orada 29 Haziranla 2 Temmuz arasında kolej ve üniversite hesap kontrolörlerinin bir konvansiyonu vardı.

Otel rehberinde Tribunal'i aradı ve buldu. Oldukça orta sınıf bir yerdi. Oda ve dairelerinin toplam sayısı 180, ayrıca bir kahve salonu, bir yemek salonu ve bir de bar. Ayrıca altıncı katın üstünde bir de terasdaki yüzme havuzuna bakan bir açık hava kokteyl salonu bulunuyordu.

Tribunal'in yeri orta Manhattan'dan oldukça uzaktı. Oraya giderse polislerin yakın gözleminden kurtulacak demekti. Küçük bir yer olduğu için de, turistlerle konvansiyon delegeleri orayı epey doldurup kalabalıklaştıracaktı. Bir denemeye karar verdi Zoe Kohler. Kalabalık yüzme havuzuna bakan açık hava kokteyl salonu. Oldukça romantik diye düşündü.

Sancıları 29 Haziran Pazar günü başladı. Her seferki gibi ağırdan başlayıp adım adım şiddetleneceği yerde, bu sefer apansız bir tokat gibi geldi. Zoe oturduğu yerde öne eğilip kollarını karnının üzerinde çaprazladı, bastırdı.

Zonklama gibi geliyordu sancılar. Bütün vücudu ürperiyordu. Tabanlarının altında, saçlarının dibinde yanmalar hissetmeye başlamıştı. Ta içinde, yine organları toplanıp çekiliyor, kıvrılıyor, yerinden koparılıyordu. Bağırmak istedi canı.

Her ilâçtan yuttu. Anacin, Midol, Demerol. Ernie'ye telefon edip Jones Plajına gitmek için verdiği randevuyu erteledi, banyoyu sıcak suyla doldurup içine girdi. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Biraz beyaz şarap içmeyi denedi ama, daha bitiremeden banyodan çıkıp tuvalete kusmak zorunda kaldı.

Kendini öylesine halsiz hissediyordu ki, lavaboya, kapıya tutunmadan yürümeye cesareti yoktu. Koordinasyonu bozul-

muştu. Durmadan sendeliyordu. Bacakları su olmuştu sanki. Bacak değil de duyargaymış gibi hissetti onları. Her şeyi çift gördüğünü farketti. Elini göğsüne götürdüğünde kalbinin çılgınca ve düzensiz attığını gördü.

«Ne oluyor bana?» diye sordu yüksek sesle. Korkmaktan çok, canı sıkılmıştı.

Bütün gününü yatakta veya sıcak banyoda yatarak geçirdi. Hiçbir şey yemedi. Midesi çok bulanıyordu. Bir bardağı kaldırdığında bardak güçsüz parmakları arasından kayıp yere düştüğü zaman ağlamaya başladı.

İki Tuinal birden yutup kâbus dolu bir uykuya yattı. Uyandığında rüyanın ayrıntılarını hatırlayamıyordu ama, korku içindeydi. Geceliği sırılsıklam olmuştu. Kalkıp duş yaptı, yeni bir gecelik giydi ve yattı.

Pazartesi sabahı oldukça geç uyandı, kendi kendine biraz daha iyi olduğunu söyledi. Bir tampon yerleştirdi. Ama daha âdeti başlamamıştı. Bıçak gibi sancılar geçmiş, karnın altında basınç benzeri bir duygu başlamıştı. Vücudunun içi boşalıyormuş, organları yokoluyormuş gibi korkunç bir duyguya kapıldı.

Basküle çıkmaya cesaret edemedi Fakat dirseklerindeki, dizlerindeki, parmak aralarındaki renk değişimini de görmemezlikten gelemiyordu. Doktor Stark'ın yaptığı deneyi hatırlayarak basık tüylerini tutup çekti, avucuna baktığında orada bir sürü tüy gördü. Kuru ve kıvrık.

Granger Oteli'ni arayıp Everet Pinckney'i istedi. Patronu çok anlayışlı davrandı. O günü pekâlâ Zoe'suz geçirebileceklerini, hatta eğer isterse Salı günü de gelmemesini söyledi.

Zoe yatağın üstüne uzandı, battaniyeyle çarşafı yana attı. Kendi çıplak vücuduna korku ve nefretle baktı.

Bu kadar zayıfladığını farketmemişti. Kalça kemikleri fırlamış, üstündeki deriyi germiş, beyaz bir cam gibi gösteriyordu. Memeleri yamyassıydı. Başları da içine kaçıyor gibi. Daha aşağıda bir tutam mat saç, kemikli dizler, fazla uzamış ayak parmakları görünmekteydi. Hayvan pençeleri gibi.

Kolunu kokladığı zaman burnuna kül kokusuna benzer bir şey geldi. Dökülüyordu derisi. Etleri pelte gibiydi. Yumruğunu sıkamıyordu. Büzülmüş, çekmiş bir çuval. İçi de boşalmış.

Akşama kadar ilâç dolabındaki her şeyden yutup kendini güçlendirmeye çalıştı, bir de şarap içti. Tekrar banyoya girdi, saçlarını yıkadı, soğuk bir duş yaptı.

Pestil gibi vücudunu diriltmek için deli gibi uğraştı. Sancılarını, halsizliğini bir an bile düşünmedi. Ağır, dikkatli, gerektiği kadar hareket etmeye çalışıyordu. Derin bir soluk aldı, iradesini kullanıp giyinmeye başladı.

O geceki serüvenini, hatta her serüvenini bir tedavi olarak görüyordu. Sağlığı için gerekli. Bu konuyu bundan öte düşünmüyordu. Tek bildiği şey, eğer kalbinin gizli, en gizli emirlerine uymazsa iyi olmayacağı, olamayacağıydı.

Bir rüya. Yok, rüya değil kendisinin hem oyuncu hem de seyirci olduğu bir piyes. Hem içerde, hem dışardaydı. Kendinl hayretle izliyor, kararlı hareketler yapıyor, vücudunu disiplin altına alıyordu. Bu ateşli, kararlı, belirli kadını alkışlamak geliyordu içinden.

Meksika gelinliği bir felâketti. Zaten olamayacağı içine doğmuştu. Zayıf bedeninden sarkıyordu sanki. Etekler yerlerdeydi. Kaybolmuştu Zoe elbisenin içinde. Annesinin elbisesini giymiş küçük bir çocuk gibi. Bir yüksek topuklu pabuçlarla bir de geniş kenarlı şapkası eksikti. Tabii bir de yayık dudak boyası.

Elbiseyi kenara koydu, dikyaka kazak, blucin etek ve düz pabuçlar giydi. Aynaya baktığı zaman ince, zarif, dokunulsa kırılacak bir kadın gördü. Ama çantasında bilenmiş bir çakı vardı.

Çatıdaki kokteyl yeri, saksı bitkilerlyle çevrelenmişti. Yüzme havuzu dipten ışıklandırılıyordu. Bu yüzden fosfor mavisi bir renk almıştı. Masaların üzerindeki iplere de papatyalar dizmişlerdi.

Akşam saatine kadar havuzda kalmış birkaç yüzme meraklısı birbirini kovalıyor, sular saçarak, bağrışarak oynaşıyorlardı. Barın arkasındaki pikaptan romantik, duygulu bir müziğin sesi gelmekteydi. Hayat yavaşlatılmış bir tempoda akıyordu burada.

Bir garson uykuda gibi ağır ağır yürümekteydi. Uzun bardaklarda buzların tıkırtısı vardı. Alçak sesli fısıltılar, sonra bir gülme sesi... Işığın beyazlattığı yüzier, çıplak kollar. Herkes rüya görüyor gibi.

Parlak ışıklı bir geceydi aslında. Yıldızları kent ışıkları biraz matlaştırıyordu. Karanlık gökler her şeyi yutmaya hazır, yalnızlığı daha batıcı, sessizliği mutluluk haline getiren hava.

Zoe Kohler gölge bir yerde tek başına oturuyor, kendini

görünmez hissediyordu. Havuzdaki yüzücülerin de, masalarda oturan çiftlerin de pek farkında değildi. Az sonra buradan kalkar, aşağıya, daha kalabalık olan bara inerim, diye geçiriyordu içinden.

Ama kendini öyle sakin, öyle rahat hissediyordu ki, kıpırdamak zor geliyordu. Nekahat dönemindeki bir hastanın duyduğu zevk gibi. Bütün ağrılar dinmiş, heyecan geçmiş, kaygı sona ermiş. Uçuyordu vücudu havalarda. Sıvı bir sıcaklığın içinde.

Terasta iki yalnız adam vardı. Biri daha yaşlıydı. Umutsuz bir telâş içinde içkisini içiyordu. Ötekinin saçları omuzlarına kadardı. Sarı, tüylerden oluşmuş, seyrek bir sakalı vardı. Çok gençti. Garsonların servis yapmak istemeyeceği kadar genç. Birasını şişeden içiyor, her yudumun tadını çıkarıyordu.

Sakallı delikanlı birden ayağa kalktı, metal sandalyesini gıcırtıyla geriye itti. Herkes başını kaldırıp ona baktı. O bir süre utanarak olduğu yerde kaldı, çevredekilerin dikkati başka tarafa dönünceye kadar şişeyle ve bardakla meşgul göründü.

Sonra dosdoğru Zoe'nun masasına geldi.

«Özür dilerim, bayan,» dedi alçak sesle. «Acaba size bir içki ısmarlayabilir miyim diye düşünüyordum. Lütfen!»

Zoe onu bir süzdü. Başını yana eğmiş inceliyor, sanki akşam ışığında iyi görmeye, not vermeye çalışıyordu. Çok ince ve uzun boyluydu. Tüvit ceketi biraz fazlaca büyüktü. Temiz pak, süet botlu birisi.

İnce bilekleri ceketinin kollarından çıkıyor, başı sanki bir sapın üzerinde duruyordu. Gülümsemesi umut doluydu. Uzun saçlarıyla seyrek sakalı sarı, güneşten de daha açılmıştı. Zararsız bir hali vardı.

«Otur,» dedi Zoe yumuşak bir sesle. «Her birimiz kendi içkimizi kendimiz ısmarlayalım.»

«Teşekkürler,» dedi delikanlı şükranla.

Adı Chet (yani Chester) La Branche'dı. Waterville, Maine'de doğmuştu ama Vermont eyaletinde oturuyordu. Barre Akademisinde, akademi başkanının asistanıydı. Oraya akademi deniyordu ama, aslında 437 öğrencisi olan tam bir üniversiteydi.

Mutlu mutlu gülerek, «Buroya gelmem hiç gerekli değildi,» diye anlattı. «Ama hesap uzmanımız grip ya da ona benzer bir şeyden yatağa düştü. Biletini falan hep almış, konvansiyon rezervasyonunu yapmıştık. Boyan Bixby de... Bayan Bixby

başkanımızdır, bana teklif etti. İsteyip istemediğimi sordu. Hemen kabul ettim. İlk defa böyle büyük bir kente geliyorum. Çok da heyecanlıyım.»

«İyi eğleniyor musun?» dedi Zoe gülümseyerek.

«Daha bu sabah geldim, bütün günü de toplantıda geçirdim. Onun için etrafa bakacak pek vaktim olmadı. Ama galiba burası gerçekten pek büyük, gürültülü ve pis, öyle değil mi?»

«Öyle maalesef.»

«Ama yarınla Perşembe günü program daha boş. Biraz gezebileceğiz. Nerelere gitmeliyim sizce?»

«Her yere.»

«Evet,» diye başını salladı heyecanla. «Her şeyi görmek gerek. İstiyorum zaten; Gece çok geç yatsam bile. Bir daha elime ne zaman böyle bir fırsat geçer bilemem. Zelda Fitzgerald'ın atladığı havuzu da göreceğim. Greenwich Village'ın barlarını da, Jack Kerouac Kulübünü de... Odamda gideceğim yerlerin listesi var. Hepsini sığdıracağım.»

«Bu otelde mi kalıyorsun?»

«Evet bayan. Konvansiyon parasına dahil. Beşinci katta güzel bir odam var. Yani bunun bir altında. Kocaman, parlak, şık bir oda.»

«Kaç yaşındasın, Chet?»

«Yirmi beşe geliyorum.» diyerek başını eğdi. «Size adınızı sormadım, bayan. Ama söylemek istemiyorsanız, mecbur değilsiniz.»

«İrene.»

Her şeye büyük hevesi vardı. Hem bu, içtiği biradan da değildi. Huyu böyleydi. Durmadan çene çalıyor, Barre Akademisi'ndeki hayatın komik yanlarını anlatıp Zoe'yu güldürüyordu. Kışın kar yolları kapayınca neler yaptıklarını anlattıktan sonra, New York'un şoförleriyle başından geçenleri sıralamaya başladı.

Gençliği, canlılığı, iyimserliği Zoe'nun bayağı hoşuna gidiyordu. Lekelenmemiş bir gençti. Güveniyordu. Her şey ileride onu beklemekteydi. Pırıl pırıl bir dünya. İngiliz edebiyatı öğretmeni olacaktı. Dünyanın dört bir bucağına seyahat edecekti. Bir ev satın alacak, bir aileye sahip olacaktı. Her şeye sahip olacaktı.

Hepsini anlatabilmek, sığdırabilmek için telâşından kekeliyordu neredeyse. İçindeki tükenmez enerjiyi anlatabilmek için. Upuzun elleri koca koca jestler yapıyor, kendi çılgın hayallerine kendi gülüyor, ama gene de inanıyordu.

Zoe üç bardak şarap daha içerken Chet de iki birayı bitirdi. Zoe başını sallayarak, gülümseyerek dinliyordu onu. Derken yüzücüler ortadan yokoldular, havuzun ışığı söndürüldü. Masalar da boşalmıştı. Son kalan müşteriler onlardı. Uykulu garson, elinde hesapla gözüktü.

«Chet, o yaptığın listeyi görmek isterdim,» dedi Zoe. «Hani ziyaret etmek istediğin yerlerin listesini. Belki sana yeni yerler de salık verebilirim.»

«Tabii,» dedi o hemen. «Enfes bir fikir. Asansörü beklememize gerek yok, yürüyerek de inebiliriz. Bir tek merdiven nasılsa.»

«İyi,» dedi Zoe.

Şarap bardağını eline aldı, Chet de birasını yakaladı. Odası, tam dediği gibi, güzel, büyük ve parlaktı, Zoe'ya orayı gururla gösterdi. Yumuşacık yeni havluları dikkatle selofana sarılmış sabunları, temiz bardakları, plâstik buz kovasını...

«Hem de iki yatak!» diye kasıldı. Birinin üzerine oturmuş zıplıyordu. «İki yataklı bir odada kalabileceğim aklıma bile gelmezdi. İstersem ikisinde birden uyurum. Biraz birinde, biraz öbüründe. Sırf lüks yaşamak için. Şimdiii... neredeydi o liste?»

Yatağın kenarına yanyana oturdular, planlanmış programı incelemeğe başladılar. Chet ona bir kere bile dokunmadı, imalı bir şey söylemedi, göründüğünden farklı olduğunu belirtecek bir hareket yapmadı. Tam göründüğü gibiydi işte. Masum biri.

Zoe birden dönüp onun yanağını öptü.

«Hoşlandım senden,» dedi. «Çok tatlısın.»

Delikanlı gözlerini açıp ona baktı. Sonra yerinden fırlayıp ayağa kalktı.

«Şeyy, evet...» diye kekeledi. «Size teşekkür ederim. Herhalde canınızı sıkıyorum. Haksız mıyım? Yani bütün gece hep kendimden söz ettim. Hay Allah! Ağzınızı açmanıza fırsat bile vermedim. İsterseniz aşağıya inip bir gece içkisi içelim. Hoşunuza gider mi? Ama belki de benden kurtulmak istiyorsunuzdur. Onu da anlarım. Ziyanı yok. Yani eğer gitmek istiyorsanız...»

Zoe gülümsedi, uzanıp onun elini tuttu, tekrar oturttu.

«İçki istemiyorum, Chet,» dedi. «Gitmek de istemiyorum. Şimdilik. Birkaç dakika konuşamaz mıyız?»

«Şeyy... tabii... elbette. İyi olur.»

«Evli misin, Chet?»

«Ya, hayır. Hayır.»

«Sevgilin var mı?»

«Ihh... evet... sayılır. Tabii. Kız arkadaşım o benim. Akademide üçüncü sınıfta öğrenci. Tabii yasak. Biz öğrencilerle çıkamayız. Anlarsınız. Ama bizim dostluğumuz altı yedi aydır sürüyor. Okuldan kaçıp benimle buluşuyor. Şimdi tatil de başladı. Yazın görüşmek üzere planlar yapmıştık.»

«Ne kadar güzel. İyi bir kız mı?»

«Ah, evet. Yani bence. Çok da neşelidir. Yani onunlayken insan iyi vakit geçirir. Alice. Adi Alice'dir.»

«Severim o ismi.»

«Öyle mi? Biz genellikle kent dışında buluşuruz. Bizim orası pek büyük kent sayılmaz. Kalabalığa karışıp kaybolmak yoktur. Bu nedenle dikkatli olmak zorundayız. Benim arabam var. Eski püskü ama, bazen ona binip kent dışında bir yere gidebiliyoruz. Bazen hava güzelse gece çıkıp yürüyoruz.»

«Güzel midir?»

«Evet. Bence güzel. Öyle şahane bir güzel değil. Yani artist gibi falan değil. Gözlük takıyor. Çok miyoptur. Ama bence güzel.»

«Onu seviyor musun, Chet?»

Bunu bir an düşündü.

«Bilemiyorum» diye itiraf etti sonunda. «Gerçekten bilemiyorum. Epey düşündüm. Ömrümün geri kalanını onunla geçirmek istiyor muyum diye. Bilemiyorum. Ama hemen karar vermek zorunda da değiliz. Daha altı yedi ay oldu olmadı. Son sınıfa gelecek, o zaman birbirimizi daha iyi tanımak olanağını da bulacağız. Belki söner gider. Ama belki de daha güçlenir. Anlarsınız.»

Zoe dudaklarını onun kulağına yaklaştırıp fısıldadı...

«Seks yaptınız mı?»

Chet kızardı. «Şeyy, ıh, pek sayılmaz. Yani... bazı şeyler yaptık ama... asıl seks değil. Ona saygım var.»

«Vücudu güzel mi?»

«Ah, Tanrım, hem de nasıl! Çok güzel. Zaten yüzücüdür. Sigara içmez. Arasıra bir bira içer, o kadar. Kendini çok formda tutar. Çok iyi. Boyu hemen hemen benim kadar var. İnceciktir. Çok da iri... şey...»

«Onunla niye yatmadın?»

«Şey... ıhhh.. anlarsınız işte...»

Zoe kancasını geri çekmek istemiyordu. Birden Chet'le Alice'in birlikte neler yaptığını çok merak edivermişti.

«O istiyor, değil mi, Chet?»

«Evet. Sanırım. Bazen başlayınca durması çok zor oluyor. Ama kendimize hâkim oluyoruz. Birbirimize öyle diyoruz. Soğukkanlı ol! Sonra gülüyoruz ve... toparlanıyoruz!»

«Sen de isterdin, değil mi?»

«Ah, evet. Hele heyecanlandığımız zaman çok istiyorum. Bütün iyi niyetlerimi unutuyorum. Biliyorum ki günün birinde... daha doğrusu gecenin birinde hiçbirimiz 'soğukkanlı ol' demeyecek. O zaman da...»

«Doğum kontrol hapı alıyor mu?»

«Yoo, hayır! Sordum ona. 'Ne diye alayım' dedi. Yani... öyle ilişkileri yok ki! Dürüst bir kız. Hakkı da var. Neden alsın o tehlikeli hapları?»

«Ama ya bir gün ikiniz de heyecanlanır, 'soğukkanlı ol' demezseniz? Olanlar olursa? Ya hamile kalırsa?»

«Yo, hayır. Yani... ben... tedbir alırım. Bâkire değilim, İrene. Bilirim böyle şeyleri. Alice'e dünyada öyle bir şey yapmam.»

Zoe tekrar eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

«Şeyy, evet,» dedi Chet. «Evet, yapabilirim. O da isterse. Tabii yaparım. Biliyorum bunları.»

«Ama hiç yapmadın, öyle mi?»

«Hayır... hayır, hiç yapmadım.»

«Soyunsana,» dedi Zoe alçak sesle. «Ben sana yapayım.»

«Şaka ediyorsun!»

«Yoo, etmiyorum. İstiyorum. Sen istemiyor musun? Bu tecrübe hoşuna gitmez mi?»

En doğru kelimeyi seçmişti. Her tecrübe değerliydi Chet için.

«Peki,» dedi sonunda. «Ama bana ne yapacağımı söyleyin.»

«Hiçbir şey yapacak değilsin,» dedi Zoe. «Yan gelip yatacak, keyfine bakacaksın. Benim bir dakika banyoya gitmem gerek. Sen soyun. Şimdi geliyorum.»

Delikanlının masumiyeti onu şaşırtıyordu. Bunun neden böyle olduğunu da anlayamıyordu. Onun ahlâkını bozmak niyetinde değildi. O zaten zamanla kendiliğinden olacaktı. Zoe'nun yapması gereken, onu içine düşeceği ahlâksızlıktan kurtarmaktı.

Banyoda soyunurken bunu düşünüyordu. Çok mantıklıydı tuttuğu yol. Çünkü bugün ne kadar masum görünürse görünsün, ilerde ne olacağı belliydi.

Yılların biriktirdiği yaşam suçları onu da saptıracak. o da

yalan söyleyecek, ihanet edecek, aldatacaktı. Körpe vücudu şişer, hantallaşırken vicdanı da uyuşacaktı. O da kalleş bir erkek olacak, ardında bıraktığı kırık insanlara bakmadan yürüyüp gidecekti hayatın ortasından.

İşin en kötü yanı, kaybettiği masumiyetine hiçbir zaman ağlamayacaktı. Onu utanç dolu bir gülüşle hatırlayacaktı her seferinde. Utandıracaktı onu bugünün anıları. Zoe emindi bundan. Kaybettiği iyiliğin ve saflığın yasını tutmayacağını biliyordu.

Odaya döndü ve onun gırtlağını kesti.

ON

5 Haziran, Perşembe...

«Pekâlâ,» dedi Çavuş Abner Boone defterinin sayfalarını çevirerek. «Bildiklerimizi gözden geçirelim.»

Kuzey bölge merkezinin toplantı salonundakiler, kimi oturmuş, kimi ayakta, onu dinliyorlardı. Hepsi ya puro, ya pipo, ya da sigara içmekteydi. Masanın üzeri boş kahve fincanlarıyla doluydu. Ayrıca yiyecek kâğıtları, pizza kutuları falan da vardı.

Oda duman doluydu. Hava tertibatı da pek yaramıyordu. Ter ve dezenfektan kokusu da vardı. Kimsenin yakındığı olmadığı gibi, farkında da değillerdi besbelli. Daha kötü ne kokulara alışıktı onlar. Böyle salaşpur odalar, en rahat ettikleri yer olmuş çıkmıştı.

«Nicholas Telemachus Pappatizos,» dedi Boone. «Takma adı Nick Pappy, ya da Poppa Nick. Sihirbaz da diyorlar. Yaşı kırk iki. Oturduğu yer; Las Vegas. Kâğıt ve zar oyunlarında eli hızlı. Ufak tefek hilekârlıklar. İki mahkûmiyet. Biri sekiz ay, diğeri on üç ay. Sahtekârlık ve dolandırıcılık gibi suçlar. İki kere ırza geçme teşebbüsünden yargılanmış, beraat etmiş.»

«Bir çirkeften kurtulmuşuz,» dedi dedektif Bentley.

«Banyoda yerde bulunan kan kesinlikle onun değil. Beyaz ırktan bir kadın. Bu teyid edildi. Artık aradığımız bir kadın katildir.»

«Kavga için ne diyorsun?» diye sordu dedektif Johnson.

Boone, «Otopsi, ölümden hemen önce cinsel ilişki, diyor,»

diye açıkladı. Sesi gene tonsuzdu. «Irza geçme olabilir. Pek iyi bir adam değilmiş. İş bittikten sonra kadın çakısını ona saplıyor ve doğramaya başlıyor.»

Çavuş Broderick, «Bir tatsızlık da orada,» diye atıldı. «Yeni bir çakı aldığı belli. Benim adamlarım o kırılanın peşinde dolaşmakla boşuna vakit kaybediyorlar.»

«Öyle,» dedi Boone. «O işi bırak artık. Geç kaldık. Senin adamları, konvansiyon programlarını bilen insanları tarayanlara katalım. Elimizde iki bin kadar isim birikti.

Bentley, «Harika,» ded. Ama aslında morali bozulmuş falan değildi. Soruşturmanın bu büyük kapsamı kimsenin moralini bozmuyordu.

«Johnson,» dedi Boone. «Aerosolden haber var mı?»

«Yaklaşıyoruz. Bu mal bir yığın güvenlik örgütüne satılmış. Zırhlı araba birliklerinde falan da var. İhtiyacını yasal olarak belirleyebilen herkese veriyorlar. Onları tarıyoruz. Her kutuyu ayrı ayrı.»

«Bunu sürdür. Bentley, Coolidge Oteli'ndeki o garson kız ne oldu? Hani Ashley'in ellerindeki yanık yaraları için?»

«Annesine her gün soruyoruz, Çavuş. Daha batı kıyısından telefon etmemiş. Biz arkadaşlarını aramaya başladık. Belki yerini bilen biri çıkar.»

«Neyse, takip edin de... Teğmen? Sende yeni bir şey var mı?»

«Daha bir şey çıkmadı. Kimi ölmüş, kimi taşınmış, kimi de kent dışında. Pek umut verici görünmüyor.»

Delaney, «Adler Oteli'ndeki gözcüler onu nasıl kaçırdı?» diye sordu.

Bentley öfkeyle, «Ne bileyim,» diye patladı. «Otelin iki barında da adam vardı. Belki herifi sokakta bulup getirmiştir.»

«Olamaz,» dedi Delaney taş gibi. «Tarzına uymuyor. Sokak yosması değil o. Otelde konferans olduğunu biliyordu. Belki lobide yakalamıştır. Ya da yemek salonunda. Ama sokakta olamaz.»

Bir an hepsi sessiz kaldılar. Bir cinayet daha işlemeden bu kadına nasıl engel olabileceklerini düşünüyorlardı.

«29 Haziran dolaylarında olacak,» dedi Boone. «Temmuzun ikisine kadar. O arada. Yapacaklarımızı planlamak için fazla erken sayılmaz. Akıllıca öneriler makbule geçecektir.»

Toplantıya çılgın, havlar gibi kahkahalar arasında son verildi. Çavuş Boone, Delaney'i bir kenara çekti.

«Şef,» dedi. «Biraz vaktiniz var mı?»

«Elbette. İstediğin kadar. Ne oldu?»

«Odamda bekleyen bir adam var. Bir doktor. Adı Doktor Patrick Ho. Nasıl buldunuz bu adı? Ho. Uzakdoğulu bir tip Japon mudur, Çinli midir, Koreli midir... belki de Vietnamlı veya Kamboçyalı olabilir. Her neyse. İlk adı Patrick olduğuna göre soyuna bir yerlerden bir İrlandalı karışmış olmalı, tamam mı? Laboratuar servisinin elemanlarındanmış. Banyodan topladığımız kanın tahlilini o yapmış. Beyaz ırktan bir kadın olduğunu bize söyleyen de o.»

«Eeee?» dedi Delaney.

Boone omuzlarını çaresizlik içinde kaldırdı. «Anlıyorsam arap olayım. Beni aramış, bulmuş, bu kanda bir gariplik olduğunu söyleyip duruyor. Ama ne istediğini tam anlayamıyorum. Onunla bir dakika siz konuşsanız, Şef? Belki siz anlarsınız.»

Doktor Patrick Ho kısa boylu, tombulca ve güneşten iyice yanmış biriydi. Kızıl saçlı genç bir Buda'ya benziyordu. Boone ona Delaney'i tanıtınca eğilerek selâm verdi, kıkır kıkır güldü. Eli yumuşacıktı. Şef manikürlü tırnakları da hemen farketti.

Doktor tiz, müzikli bir sesle, «Aaah,» dedi. «Çok sevindim. Bir onur. Sizi herkes tanıyor, efendim.»

«Teşekkür ederim,» dedi Delaney. «Şimdi şu konuya...»

«Yaptıklarınız, başardıklarınız...» diye devam etti Doktor Ho hevesle. Kara gözleri pırıl pırıl parlıyordu. «Sonuç bulma yeteneğiniz. Ben kendim de hep dedektif olmayı istemişimdir. Ama maalesef basit bir bilimciden başka bir şey olamadım. Hayatımı...»

«Oturalım,» diye onun sözünü kesti Delaney. «Bir dakika için,» diye de umutla ekledi.

Sandalyelerini Boone'un üstü kâğıt dolu masasına yaklaştırdılar. Çavuş herkese sigara ikram etti. Küçük doktor hemen ayağa fırlayıp altın Dunhil çakmağıyla sigaraları yaktı. Boone'la Delaney'inkini yaktıktan sonra çakmağı kapadı, kendisininkini ayrıca yaktı.

«Ah,» diye kıkırdadı. «Üç tane yakmak doğru değil. Haklı mıyım?»

Tekrar oturup onlara baktı. Bir birine, bir öbürüne. Sırıtıp duruyordu.

Hoş bir görünümdü doğrusu. Şeftali suratlı, kırmızı dudaklı, minik kulaklı bir adamcık. Kara gözleri hafif dışarı fırlak gi-

biydi. Dişleri de Delaney'in ömründe gördüğü en küçük dişlerdi. Çocuk dişleri. Tam minyatür.

Bale yapar gibi zarif hareketleri vardı. İfadesi hiçbir zaman yavanlaşmıyordu. Ya gülümsüyor, ya kaşlarını çatıyor, ya o dolgun dudaklarını yalıyor, ya da başka anlamlar taşıyordu. Çok değişik bir doğulu, diye karar verdi Delaney.

«Doktor Ho,» dedi Şef. «Şu kan hakkında... beyaz bir kadın olduğundan bir kuşkunuz yok, değil mi?»

«Kuşku yok!» diye bağırdı doktor. «Hiçbir kuşku yok!»

«O halde nedir...?»

Doktor Ho öne doğru eğildi, bir sır açıklayacakmış gibi göründü. Bir parmağını havaya kaldırmıştı.

«O kan,» dedi fısıldayarak... «Çok fazla potasyum taşıyor.»

Delaney'le Boone birbirlerine baktılar.

«Şey, doktor,» dedi Çavuş. «Bu ne anlama gelir? Yani önemi nedir?»

Doktor Ho arkasına yaslandı, bacaklarını zarif bir hareketle üstüste attı, tavana baktı.

Rüyada gibi bir sesle, «Şu an için hiçbir önemi yok,» dedi. «Tek anlamı, benim söylediğim. Potasyum oranı yüksek. Ama bunun bir önemi olduğunu hissediyorum, hatta biliyorum. Tek eksiğimiz bunun ne olduğunu bilmek. Normal kanda bu kadar fazla potasyum bulunmaz.»

Edward X. Delaney ilgilenmeye başlamıştı. Sandalyesini Doktor Patrick Ho'ya biraz daha yaklaştırdı. Adamın kolonyasının kokusunu duyunca acele tekrar geri çekildi.

«Yani kandaki potasyum oranı anormal mi diyorsunuz?»

«Ah, evet!» diye sırıtıp başını deli gibi salladı doktor. «Tam öyle. Anormal.»

«Bu anormallik nereden doğmuş olabilir?»

«Ohoo, birçok şeyden.»

Delaney'le Boone tekrar bakıştılar. Çavuşun omuzları hafifçe yükselip indi.

«Eh, doktor,» dedi Boone. «Bunun soruşturmamıza ne yarari dokunabileceğini anlayamıyorum.»

Doktor Patrick Ho kaşlarını çattı, sonra dişlerini gösterdi, sonra da suratını astı. Birden öne eğilerek konuşmaya başladı.

«Ah, size dedektif olmak istediğimi söylemiştim,» dedi. «Ama zavallı bir bilimci olup çıktım. Gerçeği görmekte yarar var. Basit bir teknisyenim ben. Başka hiçbir şey değilim. Ama bir bakıma dedektifim de. Bir damla kandan neler öğrenilebileceğini

bulup çıkardığım gibi, aynı şeyi bir tabaka boyadan, bir cam parçasından, bir tek saç telinden de yapmaya çalışıyorum. Bu potasyumlu kona gelince... bu konuda bir kuşkum var. Yo, bir bir... neydi o kelime?»

«Bir sezgi mi?» dedi Delaney.

Doktor sevinçle güldü. «Amma kelime!» dedi. «Bir sezgi! Evet, o. Bu kanda bir terslik var. O kadar potasyum bulunmamalıydı. Ben de bu garip kan üzerinde daha derin bir analiz yapmak istiyorum.»

«Eeee?» dedi Çavuş Boone. «Neden yapmıyorsunuz?»

Doktor Ho derin derin içini çekti. Yüzü öyle acıklı bir ifadeye büründü ki, sanki o anda ağlamaya başlayacaktı. Bu sefer iki parmağını havaya kaldırdı. Başparmağını birinin ucuna dokundurdu. Sigarasını ağzından çekmeden konuşmaya başladı. Dumanlar gözüne gelmesin diye başını yana eğiyordu.

«Biiir,» dedi. «Bir kere çok işimiz var. Her konuya bir hayli zaman ayırmak şart. Şu anda beni bekleyen bir yığın iş var. Hepsi yapılmak zorunda. Onları üzerimden alırlarsa... geçici bir süre için tabii,» diye hemen ekledi, «hepsini alıp beni bu acayip kanı incelemek üzere serbest bırakırlarsa iyi olur. İkincisi,» başparmağını kaldırıp ikinci parmağına değdirdi. «Size açıkça söylemem gerekir ki, bizde bu ince tahliller için gerekli laboratuar malzemesi de yok.»

«Başka yerlerde var mı?» diye sordu Delaney.

Doktor Ho üzgün bir sesle, «Adli tabipte var,» dedi.

«Öyleyse?» dedi Boone. «Onlara söyleyin, tahlili yapsınlar.»

Adamın ifadeli yüzü buruştu. «Ah,» dedi ıstırap dolu bir sesle. «O zaman iş benim elimden çıkmış oluyor. Anlıyorsunuz. değil mi?»

Delaney ona dikkatle baktı. Küçük adam başarılar göstermek, mesleğinde ilerlemek istiyordu. Bunda ayıplanacak bir şey yoktu. Hatta uygun şartlar içinde, beğenilecek, alkışlanacak bir nitelikti. Ama beri yandan adam herkesin vaktini boşuna ziyan ediyor da olabilirdi.

Şef, «Şunu doğru dürüst bir sıraya sokalım bakalım,» dedi. «Siz bir süre için bütün görevlerinizden arındırılıp, yalnızca Adler Oteli'nin banyosunda, yerde bulunan kanın tahliliyle uğraşmak istiyorsunuz. Ayrıca bu iş için Adli Tıp'daki analiz teçhizatından yararlanmak istiyorsunuz. Doğru anlamış mıyım?»

Doktor Ho elini zafer dolu bir edayla dizine şaplattı. Gözlerinde mutluluk parıldadı. Bir an için.

«Tıpatıp öyle,» dedi. «Tıpatıp.» Sonra birden ifadesi yine bozuldu, mutluluk yokoldu. «Ama ne yazık ki benim lâboratuarla Adli Tıp arasında biraz... nasıl söyleyeyim? Rekabet var. Evet rekabet. Meslekî kıskançlık herhalde. İşler oldukça gizli tutulmaya çalışılıyor. Anlarsınız ya...»

Edward X. Delaney gerçekten de iyi anlardı böyle şeyleri. Yeni ve alışılmadık bir şey değildi ki! Bir büyük örgütün kısımları ne zaman tam bir âhenk ve anlayış içinde çalışırlardı ki? Amaçları aynı bile olsa.

FBİ, yerel polislere, Hava Kuvvetleri Kara Kuvvetlerine, deniz piyadeler uçak gemilerindekilere, Senato Temsilciler Meclisine Federal hükümet eyalet hükümetlerine diş biler dururdu. Bu iç kavgalar hayatın bir gereğiydi. Fena da olmuyordu. Rekabet ve kıskançlıklar bir grubun fazla kasılmasını önlüyordu hiç değilse.

«Pekâlâ,» dedi Şef. «Bizim seni bu işe tam gün atamamızı ve Adlî Tıbbın da sana anlayış göstermesini istiyorsun. Tamam mı?»

Doktor Patrick Ho belinden öne doğru büküldü, yumuşak elini Delaney'in koluna dayadı.

«Çok anlayışlı bir insansınız,» dedi şükran dolu sesiyle.

Şef yabancıların kendisine dokunmasından nefret ederdi. Hatta dostlarının dokunmasından bile hoşlanmazdı. Kolunu çekip ayağa kalktı.

«Size bildiririz, doktor,» dedi. «İlk fırsatta.»

Herkes yarı eğilerek birbirini selâmladı, el sıkışıldı, doktor Ho'nun danseder gibi adımlarla odadan çıkışını izlediler.

«Çatlağın biri,» dedi Çavuş Boone.

Delaney, «Mmmmm,» diye bir ses çıkardı.

Tekrar sandalyelerine oturdular, birbirlerine baktılar.

«Ne dersiniz, Şef?»

«Uzak bir ihtimal.»

«Bence zırva,» dedi Boone öfkeyle. «Ho'nun istediği şeyi sağlayabilecek tek kişi Thorsen. Onun bile yapana kadar anası ağlar. Hiç içim götürmüyor.»

«Bunu anlıyorum.»

«Eğer Thorsen'e gidip bu potasyum yüksekliği masalını anlatırsam beni deli sanır.»

«Haklısın,» dedi Delaney anlayışla. «Ama beri yandan bu kaçık doktoru reddedersen, seni atlayıp bir üstüne gidecektir.

İstediğini yapar da sonu iyi çıkarsa, sen ayvayı yedin demektir.»

«Öyle,» dedi Çavuş sefil bir sesle. «Biliyorum.»

«Belki bir şeye yaramaz ama bence üstüne gitmek zorundasın.»

«Size göre ko...» Boone birden susup ağzını kapatıverdi. Öyle hızlı kapadı ki, dişleri birbirine çarptı.

Şef ona sabit bakışlarla baktı.

«Ne düşündüğünü biliyorum, Çavuş,» dedi. «Benim kaybedecek bir şeyim yok, seninse var. Bunu anlıyorum. Ama bu konuda hiçbir şey yapmamazlık edemezsin. Bak, ne yapalım... Ben Thorsen'e telefon edip doktorun beni görmeye geldiğini söyleyeyim. Konuşurken senin de yanımızda bulunduğunu anlatayım. Doktor Ho isteğini önerince senin de bu fikre katıldığını belirteyim. İş ters giderse, kusur benim olur. Ama sonuç çıkarsa sen işin başından beri vardın... herkes görür.»

Abner Boone durumu şöyle bir tarttı.

«Evet,» dedi sonunda. «Öyle yapalım. Teşekkürler Şef.»

Delaney, Thorsen'i Boone'un bürosundan aramaya çalıştı ama Thorsen toplantıdaydı. Şef sonra evinden arayacağını söyledi.

Çavuşa el sallayıp oradan ayrıldı, ağır adımlarla evine yürüdü. Central Park'dan geçmeye karar verdi. Sıcak, fazla sıcak bir gündü ama, şapkasını, ceketini çıkarmadı. Havadan pek yakınan bir tip değildi. Bazı insanların, yazın sıcak, kışın soğuk geçtiğini bir türlü öğrenememesi onu şaşırtıyordu.

Monica yine evde yoktu. Delaney yukarıya çıkıp ceketini, yeleğini ve kravatını çıkardı. Sonra ıslanmış gömleğini üstünden sıyırdı, çamaşır değişmeden önce sabunlu bezle silindi, merserize bir tişört giydi.

Buzdolabını bir teftişten geçirdi. Bir gece önce biberli soslu dana pirzolası yemişlerdi. Sarmısaklı ve soğanlı. Pirzoladan bir sandviçe yetecek kadarı hâlâ duruyordu.

Beyaz ekmek alıp dilimlere Rus sosu sürdü. Kırmızı soğan halkaları ekleyip taze karabiber ekti. Sandviçle bir soda alıp çalışma odasına geçti.

Bir yandan yiyip içerken raftaki tıp ansiklopedisini açtı, kanda potasyum oranının ne anlama geldiğini öğrenmeye çalıştı. Ansiklopedide fazla bir bilgi yoktu. Yalnızca potasyumun insan kanında mevcut bulunan ve genellikle sodyum tuzlarıyla birlikte bulunan bir kimyasal madde olduğunu söylüyordu.

Kana ayrılan bölüm daha uzun ve daha ayrıntılıydı. Bir sürü yazının arasında, bu kırmızı sıvının çok girift nitelikleri olduğunu ve kanın sıvı kısmını oluşturan plazmada organik ve inorganik maddeler bulunup bunların vücudun bir organından ötekine taşındığını anlatıyordu.

Kan aynı zamanda bazı gazları ve endokrin bezlerinin, yani hormonların salgılarını da taşıyordu. Enzimleri ve proteinleri de tabii. Kan kimyasında ciddi dengesizlikler genellikle o insanda fizyolojik bozukluklar bulunduğunu gösterir, diyordu ansiklopedi.

Kitabı kenara bırakıp sandviçiyle birasını bitirdi. Thorsen'i bir kere daha aradı ve bu sefer buldu. Muavine Doktor Patrick Ho'nun ziyaretini anlattı ve adamın Lâboratuar Servisindeki elemanlardan biri olduğunu açıkladı.

Sanki doktor kendisini görmeye gelmiş gibi bir hava yaratmayı başarmıştı. Boone'un da görüşme sırasında orada bulunduğunu söyledi. Ho kendisine kolaylık gösterilmesi için ısrar ediyordu. Çavuş Boone'un da bu görüşe katıldığını özellikle belirtti.

İvar Thorsen kararsız gibiydi.

«Biraz zayıf ihtimal, Edward,» dedi sonunda. «Benim anladığım kadarıyla bu adam kanda potasyumun neden bu kadar yüksek olduğunu da bilmiyor, bunun ne anlama gelebileceğini de.»

«Evet, öyle. Onu öğrenmek istiyor.»

«Eh, öğrendi diyelim. Anladık ki katil herhangi bir tıbbî nedenle durmadan potasyum hapları yutuyormuş. Bunun bize ne yararı olabilir? Öff, Edward, belki de Otel Katili muz seviyor, durmadan muz yiyordur. Kurt gibi yutuyordur nerede muz görse. O zaman potasyumu yüksek olur herhalde. Ama bize ne? New York'da muz yiyen her kadını tutuklayacak mıyız?»

«İvar, bence bu adama bir fırsat vermeliyiz. Belki sonu sıfıra varır, kabul. Ama elimizde fazla bilgi olmadığı için hiçbir şeyi azımsayacak durumda değiliz.»

«Sen bundan bir şey çıkarabileceğine gerçekten inanıyor musun?»

«Denemeden bilemeyiz... öyle değil mi?»

Thorsen homurdandı. «Eh... peki,» dedi. «Lâboratuar Servisinde sorun çıkmaz. Ho'yu geçici göreve atayabilirim. Ama Adli Tıp ayrı bir sorun. Orada borum ötmez. Bir bakalım neler yapabiliriz.»

«Teşekkürler İvar.»

«Edward,» dedi Thorsen yalvarır gibi. «Yakalayacak mıyız onu?»

Delaney şaşırıp kalmıştı.

«Elbette,» dedi.

Gazete muhabirleriyle televizyon yorumcuları, soruşturmada ilerleme kaydedilmediğini bildirmekteydiler. Bir manşet «OTEL KATİLİNİN ARANMASI YAVAŞLADI» diye haykırıyordu. Halk da bu yüzden kaç kongrenin otel rezervasyonunun ve turun iptal edildiğini okumaktan sapıkça bir zevk alıyordu.

Belediye başkanının bürosu, iş çevrelerinden zılgıtı yiyince, dönüp Emniyet Müdürünü haşlıyordu. O da tabii kendi muavin'i Thorsen'in başına ekşiyordu. Thorsen iyi bir insan olduğu için emri altındakilere haykırmaktan hoşlanmıyordu. Hepsinin elinden geleni yaptığını, canları çıkarcasına zorlandıklarını zaten biliyordu.

«Ama elime bir şey verin,» diye yalvarıyordu yalnızca. «Ne olursa olsun. Halkın önüne atacak bir kemik.»

Aslında ilerleme kaydediliyordu ama, yavaş ve bıktırıcı bir tempoda oluyordu. Manşetlere geçecek bir haber de yoktu. Konferans programını bilen kadınlar listesi gittikçe uzuyor, beri yandan dedektif Aaron Johnson da New York bölgesine girmiş her kutu gözyaşı aerosolünü ayrı ayrı kovalıyordu.

Doktor Patrick Ho'nun istedikleri sağlanmıştı. Üç gün sonra doktor tekrar Çavuş Boone'la Delaney'in karşısına dikildi. Yüzü kırmızı, soluması korkunçtu.

Aynı müzikli sesiyle, «Ahh, durum iyi gözüküyor,» dedi. «Hem çok, çok iyi.»

«Ne?» diye sordu Boone. «Ne buldun?»

Ho zafer dolu bir sesle, «Şunu dinleyin de bir bakın,» dedi. «Bu kanda yüksek potasyum oranına karşılık sodyum klorür ve bikarbonat düzeyleri son derece düşük. Harika, değil mi?»

Boone tiksinmiş gibi bir ses çıkardı.

Delaney, «Bu ne anlama geliyor, doktor?» diye sordu.

Doktor Ho ağır ağır, «Daha bunu söyleyebilmek için vakit çok erken,» dedi. «Ama bazı anormalliklerin var olduğu kesin. Ayrıca ne olduğunu anlayamadığımız iki madde daha bulduk. Ne kadar ilginç, değil mi?»

«Şimdi ne yapacağız?» diye sordu Şef.

«Bu muhteşem kentte, inanılmaz zenginlikte hematoloji bölümüne sahip iki büyük hastane var. Teçhizatları bir harika. Ben numunelerimizi ve bulgularımızı bu hastanelere götüreceğim, onlar da bana o iki maddenin neler olduğunu bildirecekler.»

«Dinle,» dedi Çavuş Boone en kalın sesiyle. «Bunların parasını da ödemek zorunda kalacak mıyız?»

«Yoooo,» dedi Doktor Ho. Şoka kapılmış bir hali vardı. «Bu onların vatandaşlık görevidir. Onları ikna ederim,» dedi.

Delaney küçük adama hayranlıkla baktı.

«Biliyor musunuz Doktor,» dedi. «Onları ikna edebileceğinize kesinlikle inanıyorum.»

O gittikten sonra Boone, «Aptal yerine konuyoruz, Şef,» dedi. «Bu adam yaradılıştan kaybetmeye mahkûm biri.»

16 Haziran günü dedektif Daniel Bentley, Kuzey Merkezindeki toplantıya biraz geç kalmıştı. Odaya girdiğinde yüzünde güller açıyordu.

«Tombala!» diye bağırdı. «Bir şey bulduk.»

İvar Thorsen, «Ulu Tanrım, ne olur iyi bir şey olsun,» diye yalvardı.

Bentley, «Jerome Ashley Coolidge Otelinde haklandığı gün kokteyl salonunda servis yapan garson kızın anasını günde iki kere arıyorduk,» diye anlatmaya başladı. «Büyük Okyanus kıyısına gitmiş, anasını da hâlâ aramamıştı. Biz de bu sefer arkadaşlarına yöneldik. Bir erkek arkadaş bulduk. Kefalete rapten serbest dolaşan biri. O zaman ona baskı yapmak kolay tabii... iyi mi? Dün gece bizim piliç, oğlanı arıyor...» Bentley susup elindeki not defterine göz attı. «Kızın adı Anne Rogovich. Her neyse, oğlanı arıyor, konuşuyorlar ve kız ona oradaki telefon numarasını veriyor. Oğlan da telefonu kapar kapamaz, söz verdiği gibi hemen bizi arıyor. Kızla bir saat önce telefonda konuştum. Orada daha sabah yeni oluyordu. Uykudan uyandırdım, ama vız gelir!»

«Konuya gel,» ded Boone.

«Tamam. Ashley'in öldürüldüğü gece, oteldeki New Orleans salonunda çalışıyormuş. Evet, elleri yaralı adamı hatırlıyorum dedi. Bir kadınla oturuyormuş. Pek fazla bir tarif veremedi. Uzun boylu, ince, esmerimsi, bol boyalıymış. Pembeye

kaçan sarı peruka takmışmış. Ama elbiselerini daha iyi hatırlıyor. Çok göze batan şeyler, diyor. Koyu yeşil ipekli. Kombinezon kadar ince ve dapdar. İncecik omuz askıları. Anne Rogovich bunu çok iyi hatırlıyor, çünkü elbiseyi çok beğenmiş ve acaba kaç paradır diye düşünmüş. Ashley'in yanındaki kadın bir de bilezik takmışmış. Altın zincir. Üzerinde iri harflerle «NEDEN OLMASIN» diye yazılıymış.»

«NEDEN OLMASIN, ha?» dedi Boone. «Harika. Elbiseyi değiştirebilir ama, bu bilezik işi iyi oldu. Broderick, senin adamlar bunu bir sorsunlar istersen. Kim yapıyor, kim satıyor? Dükkânlara kadar izleyin. Belki de hesaba yazdırılarak alınmıştır, hiç belli olmaz.»

«Olur,» dedi Broderick. «Bir bakalım.»

Çavuş, «Başka bir şey hatırlıyor mu?» diye sordu.

«Bu kadarını öğrenebildim. Ama uykuluydu. Bugün daha geç saatte tekrar arayacağım.»

Muavin avuçlarını birbirine sürterek, «İyi, iyi, iyi,» diyordu. «Bu Anne Rogovich, Ashley'in yanındaki kadını tekrar görse tanır mıymış?»

«Tanıyamam dedi,» diye karşılık verdi Bentley. «Elbiseleri tanırım ama kadını değil, dedi.»

«Ne olursa olsun,» diyordu Thorsen mutlu mutlu. «Gene de bir şeydir. Kamuoyu bu NEDEN OLMASIN bileziğiyle birkaç gün iyi oyalanır. O süre içinde sırtımıza binmezler hiç olmazsa.»

«Muavin Bey,» dedi Delaney. «Sizinle bir dakika dışarıda görüşebilir miyim? Yalnız olarak?»

«Tabii Edward,» dedi Thorsen en sevimli sesiyle. «Burada işimiz bitti zaten, öyle değil mi?»

Delaney, Çavuş Boone'un oda kapısını kapadı. Thorsen masa başındaki döner koltuğa oturdu. Delaney ayakta durmayı seçmişti. Ağır hareketlerle purosunun ucunu ısırdı, çöpe attı, puroyu dudaklarında çevirip dikkatle yaktı, üfürdü.

İki ayağını germiş, duruyordu. Ellerini arkasında kenetlemişti. Puroyu dişleriyle tutuyordu. Dumanların arasından Thorsen'e eleştirici gözlerle baktı.

«İvar,» dedi soğuk bir sesle. «Sen ahmak budalanın birisin.»

Thorsen sandalyesinden yavaşça kalktı. Yüzü beyazlaşmıştı. Öne doğru eğilip parmak eklemlerini masaya dayadı, buz gibi gözleriyle dosdoğru Delaney'e baktı. Amiralin vücudu kaskatı kesilmişti.

«Bunu açıklayacaksın demek,» dedi Delaney. «Kadının tarifini, elbiseleri, bileziği... Halka açılacaksın yani.»

«Evet, öyle,» dedi Muavin gergin bir sesle.

«O zaman ne olacak, sana hemen söyleyeyim. Kadın gazeteleri okur okumaz gelecek sefere perukasının rengini yine değiştirecek, ya da hiç peruka giymeyecek. Ya okul müdiresi, ya da kütüphane memuru kılığına bürünecek O bileziği de en yakın lâğım çukuruna atıp kurtulacak.»

«O riski göze alacağız.» Thorsen'in sesinde tondan eser yoktu.

«Allah kahretsin!» diye patladı Delaney. «Bu bilgileri açıkladığın anda bilmecenin birinci karesine dönmüş buluruz kendimizi. Bunca gözcü kimi arayacak bundan sonra? Peruka, çarpıcı giysiler ve bilezik olmayınca, bu kadın da öteki bir milyon kadına benzeyecek. Sen de Slavin'n yaptığı budalaca hatayı yapıyorsun. Fazla konuşuyorsun.»

«Benim sorumluluğum, kurbanları uyarmak,» dedi Thorsen. «Elimden geldiği kadar kapsamlı bir tarif yayınlayıp halka kimden korkacaklarını bildirmek. Benim birinci görevim halkı korumaktır.»

«Zırva,» dedi Delaney iğrenerek. «Senin ilk görevin New York Polis Örgütünü korumak. Para sahipleriyle kamuoyu sırtına biniyor diye önlerine bir kemik atmak istiyorsun. Emniyetin ilerleme yaptığını kanıtlamak için. Ve o lânet olası halkla ilişkiler zırvaların yüzünden bütün soruşturmayı çıkmaza sokuyorsun.»

Birbirlerine meydan okuyan gözlerle baktılar. Bakışları kilitlendi, saldırganlaştı. Dostlukları nasılsa bundan sonra da sürecekti. İkisi de emindi bundan. Söz konusu olan dostlukları değildi. İradeleri çatışıyordu. İlk defa da olmuyordu bu.

İvar Thorsen tekrar yerine oturdu. Kalktığı gibi yavaş yavaş. İnce parmakları masanın üzerinde davul çalmaya başladı. Ama gözlerini hâlâ Delaney'den ayırmamıştı.

«Peki,» dedi. «Söylediklerinde biraz gerçek payı var. **Biraz.** Ama senin asıl kızmana sebep, iyi yürütülen halkla ilişkilerin değerini hiçbir zaman anlayamaman. Ben halkın bu örgütü nasıl bir gözle gördüğüne büyük önem veririm. İmaja. Sen bu deyimi kullanıyorsun galiba. İmaj, bu örgütün başarıları kadar önemlidir. Belki dünyanın en yaman polisleri olabiliriz ama, herkes bizi bir alay kaçık soytarı olarak görüyorsa, bu neye yarar? Gerçi imaj en başta gelir demiyorum. Gelmez. Başarı

daha önce gelir. İmaj da zaten ona dayanır. Sen daha fazla sayıda polis istiyorsun, değil mi? Maaşları daha dolgun olsun, daha iyi eğitilsinler, daha iyi malzeme kullansınlar istiyorsun, tamam mı? Peki halkla politikacılar bizi dağınık bir yığın serseri gibi görüyorsa bunları nasıl isteyeceğiz, onu da söyler misin?»

«Ben sadece diyorum ki, basını birkaç gün kendinden uzak tutabilmek uğruna bu işi, çözülmesi çok daha güç bir hale getiriyorsun.»

«Bellki,» dedi Thorsen. «Peki ya biz bu Anne Rogovich'i gizli tttmaya kalkışırsak ve basın da bunu kendiliğinden öğrenirse halimiz ne olur sanıyorsun? Kamuoyunu katilin nasıl biri olduğu ve ne giydiği konusunda neden uyarmadığımı nasıl anlatırım, nasıl açıklarım? Çarmıha gererler bizi!»

Delaney, «Bak, bu lâfı ne kadar dolaştırsak sonu gelmez,» dedi. «Öncelik verdiğimiz konular ayrı bir kere.»

«Bok, ayrı!» diye patladı Amiral. «O karıyı enselemeyi ben de senin kadar istiyorum. Daha çok istiyorum hattâ. Ama bu senin için benlik sorunu olmuş. Haksız mıyım? Senin benlik sorunun bu!»

Delaney sessizdi.

«Duruma bir tünelin içinden bakıyorsun, Edward. Tek görebildiğin, katil. İyi, hoş. Sen polissin, zaten yalnız bunu düşünmen gerekir. Ama benim düşünmem, varlığından haberdar olmam gereken başka olgular da var. Örgütün görünümü de bunlardan biri. Sen yalnız şimdiki zamanı yaşıyorsun. Ben de öyle. Ama ben aynı anda geleceği de düşünmek zorundayım.»

«Ben hâlâ soruşturmanın canına okuduğunu iddia ediyorum,» dedi Delaney inatla.

İvar Thorsen içini çekti. «Bence hiç de öyle değil. Belki biraz güçleştiriyorum ama bence yararları zararlarını bastırıyor. Yanılıyor olabilirim. Bunu kabul ediyorum. Ama elimden gelen en iyi kararı veriyorum. Ve böyle de olacak.»

Sessiz kaldılar. Hâlâ birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda Thorsen yumuşak bir sesle,

«Ha, sırası gelmişken...» dedi. «Eğer sen Bentley'le adamlarını tekrar Coolidge Oteline yollayıp eilleri yaralı adamı sormalarını söylemeseydin bu Anne Rogovich işi hiç ortaya çıkmayacaktı. Bunun farkında olmadığımı sanma. İyl bir işti yaptığın.»

Şef homurdandı.

«Edward,» dedi Muavin. «Ayrılmak istiyor musun?»

«Hayır,» dedi Delaney. «Ayrılmak istemiyorum.»

«Ne oldu?» dedi Monica. «Bütün gece can sıktın durdun.»

«Demek öyle,» diye terslendi Şef. «Belki de.»

Yataklarındaydılar. İkisi de oturmuş, okumaya çalışıyorlardı. Tavandaki ışığı söndürmemiş, başucu lâmbalarını da ayrıca yakmışlardı. Hava tertibatı da hafif mırıldanarak çalışıyordu. Onlar uyumaya karar verinceye kadar çalışacaktı böyle. Ancak o zaman kapatılacak, onun yerine pencere ardına kadar açılacaktı.

Monica gözlüğünü tepesine itmişti. Kitabını kapamış, yerini kaybetmemek için parmağını arasına koymuştu. Kocasına döndü. Gerçi seçtiği kelimeler biraz aksi olabilirdi ama, sesinin tonu ilgi ve kaygı yansıtıyordu.

Delaney, İvar Thorsen'le olan kapışmasını anlattı. Aralarında geçen konuşmayı elinden geldiği kadar tıpatıp vermeye çalıştı. Monica sessiz dinledi. Delaney sözünü bitirince karısına bu konuda ne düşündüğünü sordu. Monica biraz daha düşündü. Sonunda, «Sence kadın gerçekten öyle mi yapacak?» dedi. «Perukayla çarpıcı giysileri bırakıp bileziği de çıkaracak mı?» diye sordu.

«Monica, bu kadın aptal biri değil. Sokak şırfıntısı ya da serseri falan değil. Şu ana kadar her şey, dikkatli bir planlamaya, önceden kestirilemeyecek durumlara karşı zekice tepkilere ve soğukkanlı bir kararlılığa işaret ediyor. Şimdi bu haberleri gazetede okuyunca, ya da televizyonda dinleyince, ne kılığa girdiğini farketmiş olduğumuzu anlayacak. Ve tabii hemen ters yöne gidecek.»

«Kılık değiştirmek için öyle giyindiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Belki normal olarak öyle giyinen biridir?»

«Yoo, hayır. Görünümünü değiştirmeye çalışıyordu. Bir kere onun kadar zeki bir kadın normal olarak öyle giyinmez. Sonra, birisinin kendisini görüp sonradan hatırlayabileceğini de hesaba katıyor. Bu nedenle, günlük hayattaki halinden mümkün olduğu kadar farklı görünmeye çalışıyor.»

«Yani sence günlük hayatında bu kadın bir okul müdiresi ya da kütüphane memuru gibi giyiniyor, öyle mi? İvar'a söylediğin gibi yani.»

«Eh... bence sıradan görünüşlü bir kadın olmalı. Muhafa-

zakâr biçimde davranıyor. Belki de çirkince. Öyle görüyorum onu ben. Fare gibi bir şey. Ta ki öldürmek üzere evden çıkıncaya kadar.»

«Onu şizofrenik yaptın çıktın.»

«Yo, öyle değil. Hiç değil. Kendisi kim olduğunun farkında. Toplum içinde uyarlı davranmasını, dalgalanmalara neden olmamasını biliyor. Ama bir akıl hastası. Yürüyen, işlevlerini yerine getiren bir psikopat.»

«Teşekkürler doktor. Peki neden öldürüyor?»

«Kim bilir?» dedi Delaney ters ters. «Kendi nedenleri vardır. Belki başkalarına mantıklı gelmez ama ona geliyor. Onunki çok değişik tür bir mantık. Tabii,.. delilerin kendilerine göre mantıkları olur. Ve yaptıkları da mantıklıdır. Onların ortamını doğru kabul edersen. Örneğin dünyanın yuvarlak değil de yassı olduğuna kesinlikle inanmışsan, çok uzağa seyahat etmek gerçekten sakıncalı olur, çünkü uzaya düşmek tehlikesi vardır. Varsayım çok yanlış ama, onu izleyen mantık bayağı sağlıklı.»

«Onu tanımak isterdim,» dedi Monica. «Gerçekten. Konuşmak isterdim onunla. Zihninden neler geçirdiğini bilmek isterdim.»

«Zihninden, ha?» dedi Delaney. «O zihnin içini pek beğeneceğini sanmıyorum. Bak, İvar'la konuşurken bana hoşlanmadığım bir şey söyledi. Bütün gece bu yüzden canım sıkıldı. Bu iş benim için bir benlik sorunuymuş güya.»

«Ne demek istedi acaba?»

«Bu işi kendi şahsî işim sandığımı söyledi galiba. Otel Katili'nden daha akıllı olduğumu ispatlamaya çalıştığımı belirtmek istedi. Ondan daha iyi plan yapabildiğimi, daha çabuk tepki gösterebildiğimi, daha hızlı düşündüğümü kanıtlamak istiyorum, İvar'a göre. Katilden üstün olduğumu...»

«Yani bir kadının seni yenmesini istemiyorsun, öyle mi?»

«Hadi, hadi, Monica! Feminist borusunu öttürmeğe başlama hemen. Hayır. İvar yalnızca bu işi kişisel bir rekabet olarak ele aldığımı söyledi.

«Haklı mı peki?»

«Öfff, Allah kahretsin,» dedi Delaney. «Kimin felsefesi ve inançları günden güne değişiklik göstermez ki! Belki bu ego durumu da onun bir parçasıdır. Ama hepsi değildir. Başka şeyler de vardır.»

«Neler meselâ?»

«Meselâ öldürmenin yanlış olduğuna inanmak. Yasanın

bütün kusurlarına rağmen binlerce yıldan beri bulabildiğimiz en iyi şey olduğuna ve bütün saldırıların cezalandırılması gerektiğine inanmak. Ayrıca, cinayetin yalnızca yasaya değil, insanlığa karşı girişilmiş bir saldırı olduğuna inanmak.»

«Burasını anlayamadım.»

«O halde, cinayet hayata karşı işlenen bir suçtur diyelim. Bu daha açık mı?»

«Yani bütün hayata mı? İneklere de? Kuşlara, arılara, çiçeklere de mi?»

«Sen Cizvit olmalıymışsın,» diye gülümsedi Delaney. «Ama ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun. Bence insan hayatı hafife alınmamalı. Belki daha önemli şeyler de olabilir ama, hayatın kendisi de yeterince önemlidir. Bu nedenle onu bencil amaçlarla yok eden herkes cezalandırılmalıdır.»

«Sence bu kadın... Bu Otel Katili, bu işl bencil amaçlarla mı yapıyor?»

«Bütün katillerin amaçları bencildir. Tanrı'nın emrine uyuyorum diyenlerinki bile. İşin temeline inersen, bunu yapmalarının nedeni, kendilerini daha iyi hissetmelerine yol açmasıdır.»

Monica inanamamıştı. «Yani sence bu kadının öldürme nedeni, kendini daha iyi hissetmesi mi?»

«Elbette,» dedi Delaney neşeyle. «Buna hiç kuşku yok.»

«Korkunç bir şey.»

«Öyle mi? Hepimiz kendimizi düşündüğümüz için harekete geçmez miyiz?»

«Edward, buna gerçekten inanıyor olamazsın, değil mi?»

«Elbette inanıyorum. Hem bunda ne korkunçluk var? Mesele asıl nerede, biliyor musun? İnsanların çoğu ömürleri boyunca en büyük çıkarlarının ne olduğunu arayıp duruyorlar ve bunların onda dokuzu da yanlış kararlara varıyor.»

«Amo sen herhalde en büyük çıkarlarının nerede olduğunu çok iyi biliyorsundur.»

«Kolay bir soru. Benim çıkarlarım senin yatağında.»

«Domuz.»

Bir saat kadar sonra havalandırmayı kapattılar.

Delaney tam çalışma odasına yerleşip **Times** gazetesini açmıştı ki telefon çaldı. Arayan, Çavuş Abner Boone'du.

«Günaydın, Şef,» dedl.

«Günaydın, Çavuş.»

«Bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim. Bugün bir ara merkeze uğramaya niyetiniz var mı, diye merak etmiştim.»

«Yoktu. Olmalı mıydı?»

«Şey...ıh...sizden bir ricada bulunacaktım.»

«Elbette. Ne oldu?»

«Doktor Patrick Ho telefon etti. Tahliller üzerindeki hastane raporlarını almış, gelip görüşmek istiyor. Birazını telefonda anlattı, Şef. Ben hiçbir anlam çıkaramadım. Gırtlağıma kadar doluyum bugün. Acaba Doktor Ho ile sizin orada konuşmak ister miydiniz? Beni ondan kurtarmak için.»

Delaney, Boone'un artık iyice yorulmaya başladığını düşündü. Çok aksi ve kırıcı davranıyordu zaman zaman. Doktor Ho'yu bir an önce sonuç almaya itmek Boone'a düşerdi. Adamla konuşmaktan kaçınmak da ne demek oluyordu.

«O adamdan pek hoşlanmıyorsun galiba, Çavuş.» dedi.

«Hayır efendim, hoşlanmıyorum. Meyveli pasta gibi koktuğu bir yana, bu işi sanki bilimsel bir bilmeceymiş gibi ele alıyor. Benim kanım hâlâ aynı. Kendi dediğini kanıtlamak istiyor ve bu arada bizim de vaktimizi ziyan ediyor.»

«Olabilir,» dedi Delaney. Herhalde Boone doğuştan kaybetmek üzere yaratılmış bir adamdan kendini uzak tutmaya çalışıyor, diye düşünüyordu.

«Onunla siz ilgilenir misiniz efendim?»

«Tabii,» dedi Şef sevimli bir sesle. «Ona adresimi ver. Bütün sabah evdeyim.»

Doktor Ho bir saat kadar sonra çıkageldi ve Monica ile iyi bir ilişki kurmayı da hemen başardı. Monica mutfakta salata hazırlıyordu. Doktor ona kırmızı turpları nasıl gül biçiminde kesebileceğini ve kereviz saplarını nasıl doğrarsa egzotik bir çiçeğe benzetebileceğini öğretmeye gönüllü oldu.

Delaney sonunda onu çalışma odasına sokmayı başardı, eline de bir fincan çay tutuşturdu. Kendisi döner koltuğuna geçti, doktorun eskimiş evrak çantasından çıkardığı kâğıtları tarayışını izledi.

«Eee?» dedi Şef. «Hastane ilişkileri nasıl gitti?»

«Harika,» diye sırıttı küçük adam. «Yardımlarının neden bu kadar gerekli olduğunu anlattığım zaman büyük işbirliği gösterdiler. Hem de ailelerine, dostlarına anlatabilecekleri bir anı kazandılar... değil mi? Otel Katili soruşturmasında görev almış oldular böylelikle.»

«Katilin kanındaki o iki bilinmeyen maddeyi tanımayı başardınız mı?»

«Ah, evet. Neredeydi o? Hah, işte burada. Evet, evet. Yüksek potasyum, düşük sodyum, klor ve bikarbonat... bunları zaten biliyorduk. Önceden tanıyamadığımız o iki maddeye gelince onlar yüksek miktarda ACTH ile MSH imiş.»

Delaney'e sevinçli, fakat alçak gönüllü bir bakışla baktı. Sanki alkışları bekliyordu.

«ACTH ve MSH imiş demek,» dedi Şef.

«Evet. Anormal derecede yüksek düzeylerde.»

Delaney bütün sabrını toplayarak, «Doktor,» dedi, «ACTH ile MSH nedir?»

«Pitüiter hormonlar,» dedi Doktor Ho mutluluk içinde. «Normal bir kanda bunlar bu düzeyde bulunmazlardı. Çok ama çok ilginç bir şey daha buldum. MSH aslında melanosit stimüle edici bir hormon. Bence kanında bu madde bulunan kadının cildinde gözle görülecek renk değişmeleri olmalı. Bir koyulma. Fazla güneş yanığı gibi. Ama bazen de grimsi ve pis görünüşlü olabilir.»

«Bütün vücudunda mı?»

«Ooo, yoo, hiç sanmam. Ama cildin havaya açık yerlerinde. Yüzde, boyunda, ellerde falan. Büyük ihtimalle dirseklerde ve meme başlarında. Sürtünmeye ve basınca maruz kalan yerlerde.»

«İlginç,» dedi Delaney. «Kan tahlilinden neler bulabiliyorlarmış. Söylesenize doktor, bir insanı kanını tahlil ederek tanımak mümkün müdür? Parmak izi gibi?»

«Yo, hayır,» dedi. Doktor Ho. «Hayır, hayır, hayır. Belki bir gün genetik kod'dan tanınabilecektir ama, kandan değil. Çünkü bu kan denilen sıvı, yediklerimizden, içtiklerimizden, her şeyimizden etkilenir. Kanın kimyasal bileşimi durmadan değişir. Haftadan haftaya, günden güne, hatta diyebilirim ki dakikadan dakikaya. Böyle olunca da pozitif bir kimlik tespiti için korkarım pek değeri olamaz. Ama kanın komple bir analizi, o kişinin fiziksel kondisyonunu harikulâde biçimde ortaya koyar. Şu anda bizim elimizde bulunan şey de komple bir kan analizidir.»

«O sözünü ettiğiniz hormonlar... nedir onlar?»

«ACTH ile MSH'dir.»

«Tabii. Katilin kanında bunlar yüksek düzeyde demiştiniz, değil mi?»

«Doğru.»

«Peki bu neden? Yani bunların yüksek olmasının sebebi ne olabilir?»

«Hastalık,» dedi Doktor sevinçle. «Bu kadının bir tür hastalığı olduğundan hemen hemen eminim. Ya da en azından, ciddi fizyolojik bir uyumsuzluk içinde. Şef Delaney bu kan çok garip bir kan. Çok ama çok garip.»

«Bu hastalığın ne olduğu yolunda bir tahmin yürütmek ister miydiniz?»

«Ah, yoo,» diye itiraf etti Doktor Ho. Üzüntü içinde kaşlarını çatıyordu. «Böyle şeyler benim tecrübemin ve eğitimimin dışında kalıyor. Ayrıca temas ettiğim hematologlar da bu hastalığın ne olduğunu tahmine yanaşmadılar.»

«Eh...» dedi Delaney. Koltuğunda geriye yaslanıp ellerini göbeğinde kenetledi. «Bu durumda herhalde yolun sonuna geldik. Haklı mıyım?»

Doktor Ho büyük bir şok içinde göründü. Kara gözleri irileşti, pembe dudakları öne uzadı, tombul elleri havada dönmeye başladı.

«Ooo, hayıııır!» diye itiraz etti. «Hayır, hayır! New York'un en iyi üç teşhis uzmanının adlarını aldım. Tahlili onlara götüreceğim, onlar da bana hastalığın adını söyleyecekler.»

Delaney güldü. «Hiç pes etmiyorsun bakıyorum,» dedi.

Doktor Patrick Ho ayılır gibi oldu. Şef'e birden gözüyle delip geçecekmiş gibi baktı.

«Hayır,» dedi. «Hiç pes etmem. Siz eder misiniz?»

Delaney de, «Hayır,» dedi, el sıkışmak üzere ayağa kalktı.

Doktor Ho giderayak mutfağa uğradı, Monica'ya havuçları nasıl kıvrık kıvrık doğrayabileceğini öğretti.

25 Haziran sabahı Kuzey Merkezinde yapılan toplantıda bazı kadro değişikliklerine karar verildi.

Wilson T. Crane'in adamları azaltıldı, bu elemanların çoğu kongreler programını bilebilecek kadınların araştırmasına atandı. Teğmen Crane de bu grubun başına getirildi.

Dedektif Daniel Bentley'in adamları da azaltıldı. Bir kısmı Aaron Johnson'un aerosol arayan küçük ordusuna katıldı.

Dedektif Bentley, kokteyl garsonu Anne Rogovich'in tarifleri üzerine katilin bir resmini çizmeye çalışan polis ressamına yardıma gönderildi.

Çavuş Thomas K. Broderick'e fazla adam verildi, NEDEN OLMASIN bileziğinin satıldığı mağaza ve dükkânların taranmasını hızlandırması istendi.

Bu değişikliklerin yalnız kırtasiyecilik olduğunu, çözüme yaklaşıldığını falan simgelemediğini hepsi biliyorlardı. Ama gene de bazı ilerlemelerin kaydedildiği ortadaydı. Bir hafta kadar sonra konferans programını bilen kadınların tek tek sorgusuna başlanılabilecekti.

Dedektif Johnson, kendi adamlarının aynı zamanda gözyaşı aerosolü satın almış yerlerle tek tek temasa başlayabileceğini bildirdi. Her şişe, filit tulumbası veya jeneratör Johnson' un grubunun elinden geçecekti. İzi bulunamadığı zaman da sorular sorulacaktı.

29 Haziran - 2 Temmuz tarihleri arasında, soruşturmaya katılan her kişinin, masa başı görevi olanların bile seferber edilmesine karar verildi. Orta Manhattan yöresi, sivil ve resmî polislerle kaynaşıyor olacaktı o gecelerde. Saat akşamın sekizinden gecenin ikisine kadar.

Ayrıca işaretsiz polis arabalarıyla normal devriye arabaları durmadan bölgede dolaşacaklar, konvansiyon veya kongrelerin yeraldığı büyük otellerin yakınına parkedip bekleyeceklerdi. Suç Yeri Ekibi uyarılmış, Güney Bölge Merkezinde onlara bir komuta odası açılmıştı.

Çok sayıda kadın polis, otel barlarını ve kokteyl salonlarını gözleyenler arasına atanmış bulunuyordu. Bunun altında yatan fikir, bir kadındaki anormal veya kuşku verici davranışı, başka bir kadının daha kolaylıkla farkedebileceğiydi.

Acaba halkı Orta Manhattan otellerinden uzak durmak üzere uyaran bir bildiri yayınlanmalı mı, diye düşünüldüyse de, böyle bir şeyin ters etki yapacağı hatırlanarak vazgeçildi.

«Boston'dan Florida'ya kadar, bütün doğu kıyısının çatlakları, Manhattan'a dolar,» diye özetlendi genel görüş.

Toplantı dağıldığı zaman Delaney ile Çavuş Boone koridora çıktılar ve ağzı kulaklarına varan Doktor Ho ile karşılaştılar. Çavuş, Şef'e yalvaran bakışlarla baktı. Alçak sesle, «Lütfen.» diye fısıldadı. «Siz alın onu. Benim odada konuşun.» Sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

Nazik selâmlardan ve terbiyeli sorulardan önce hiçbir şey konuşulamazdı elbette. Doktor Ho bu arada Şef'e karısının hatırını sordu ve ikisi birlikte Boone'un odasına girdiler. Şef

dışardaki yüksek sesli konuşmaları, gülüşmeleri, bağırtıları daha az duyabilmek umuduyla kapıyı kapadı.

Geçip döner koltuğa oturdu. Doktor Ho karşısındaki eski tahta koltuğa yerleşip bacaklarını üstüste attı, pantolonu buruşmasın diye kat yerini eliyle düzledi.

«Eee,» dedi Delaney. «Umarım rapor edecek iyi haberleriniz vardır.»

«Ah, ne yazık ki hayır,» Doktor Ho'nun yüzü, hüzün ifade eden bir tiyatro maskesi haline gelmişti.

O zaman Delaney içinden, acaba Boone haklı mı diye geçirdi. Belki de bu minik adamın onları böyle oynatması, normal işinden bir süre için tatile çıkmayı istediği içindi.

«Teşhis uzmanlarıyla görüştünüz mü?» Sesi arzu ettiğinden biraz daha sert çıkmıştı.

Doktor başını heyecanla sallayarak, «Görüştüm elbette,» dedi. «Bunlar çok büyük, önemli kimseler. Bana yardım elini uzatmakla büyük jest yapmış oldular.»

«Ama iş çıkmadı, ha?»

«Özür dilerim, anlayamadım?»

«Yani hastalığın ne olduğunu söyleyemediler mi?»

«Ah, hayır, söyleyemediler. Hepsi de bu kanın çok garip bir kan olduğu üzerinde fikir birliğine vardılar. Ömürlerinde rastlamadıkları türden bir kan. İki tanesi tahmin yürütmekten tamamıyla kaçınırdı. Hastayı muayene etmeden bir fikir yürütmek için ellerinde daha fazla yazılı belge olması gerektiğini söylediler. Röntgenler, doku örnekleri, idrar tahlili, elektrokardiyogramlar, başka tahliller falan filân. Üçüncü adam da yalnız kan tahliline dayanarak bir şey söyleyemeyeceğini belirtti. Ama o, hastada hiperaktif pitüiter bulunduğunu söyledi. Daha ileriye gidemedi.»

«Hıı hıı,» dedi Delaney. «Eh, onları suçlayamayız. Ellerinde fazla veri yoktu. Demek buraya kadar. İşi gidebileceği yere kadar götürdük, tamam mı?»

«Oo, yooo!» dedi Doktor Patrick Ho. «Yo, hayır, hayır! Daha benim torbamda gizli oklar da var.»

«Tahmin etmiştim,» dedi Şef. «Şimdi ne yapacağız?»

Doktor Ho ciddi ve hevesli bir tavırla öne eğildi.

«Bu harikûlade ülkede birkaç tane teşhis bilgisayarı var,» dedi. «En iyilerinden biri Pittsburg Üniversitesinde, ikincisi Stanford Tıp Bölümünde, bir üçüncüsü Ulusal Tıp Kütüphanesinde... daha başka da var. Bu bilgisayarların bellek bankala-

rında binlerce hastalık arazı ve seyri programlanmış durumda. Makineye bir dizi belirti verici kaydettiğiniz zaman, bazen o makine size teşhisi verebiliyor, hastalığın adını söyleyebiliyor. tedavisini de öğütlüyor.»

Delaney doğruluverdi.

«Ulu Tanrım!» dedi. «Böyle bilgisayarların varlığını hiç duymamıştım. Harika bir şey bu.»

«Ya, öyle,» dedi Doktor. Şef'in tepkisi onu çok memnun etmişti. «Ben de aynı kanıdayım. Bilgisayarlara yeterli veri kaydedildiği takdirde, gerçi her seferinde kesin bir teşhis bulamayabiliyorlar ama, o zaman da birkaç ihtimal peşpeşe sıralıyorlar.»

«Ve siz de elinizdeki kan tahlilini böyle bir bilgisayara vermek istiyorsunuz, öyle mi?»

«Tamamen öyle,» dedi Doktor Ho. Gözlerini mutlulukla kırpıştırıyordu. «Verilere hastanın cinsiyetini ve elde olduğu kadar fiziksel özelliklerini de ekleyeceğim. Yetkililere durumun ne kadar acil olduğunu anlatan uzun telgraf metinleri hazırladım. Bilgisayarın bize öncelik tanımasını rica edeceğim.»

Delaney, «Neden olmasın,» dedi ağır ağır. «Bu işe bir kere başladığımıza göre bari sonuna kadar götürelim.»

«Ah, ama bir küçük sorun var,» dedi Doktor. Hemen hemen utanıyor gibiydi. «Bu telgrafların yollanması pahalı tutacaktır. Resmî yetki rica edeceğim.»

«Elbette,» dedi Delaney. «Battı balık yan gider. Hemen bu telefondan çekin o telgrafları. Kafa tutmaya çalışırlarsa, Emniyet Müdür Muavini Thorsen'in yetki verdiğini söyleyin. Ben onunla hallederim işi.»

«Ah, çok teşekkür ederim efendim, Gayet anlayışlısınız ve ben de size müteşekkirim.»

Doktor Ho evrak çantasını araştırdı ve birkaç sayfa kâğıt çekti. Delaney, döner koltuğunu ona bıraktı, doktor da telefon etmeye hazırlandı.

«Söylesenize bana, Doktor Ho,» dedi Şef. «Sırf merak ettiğim için soruyorum... Eğer bilgisayarlar bize teşhis veremezse, o zaman ne yapacaksınız?»

Küçük adam neşeyle, «Oh, o zaman bir şey düşünürüm,» diye karşılık verdi.

Delaney ona bakakalmıştı.

«Bundan eminim,» dedi sonunda.

1 Temmuz Salı günü saat 10.14'de, 911 numaralı telefona bir cinayet olayı rapor edildi. Olay 49. Sokakla Onuncu Cadde köşesinde bulunan Tribunal Moteli'nde yeralmıştı. Arayan kendini Tribunal'in güvenlik görevlisi olarak tanıttı.

Bu bilgi hemen Kuzey Merkezi'ne aktarıldı. Merkez yetkilisi derhal telsizle oraya yakın bir devriye arabasını olay yerine gönderdi. Arabada iki sivil polis vardı.

Beri yandan, üst katta toplantı yapmakta olan Otel Katili grubuna da haber verdi. Çavuş Abner Boone, Bentley ile Johnson'u, durumu incelemek üzere olay yerine yolladı.

Oradan telefon beklerken hepsi sigara içiyor, bayat kahvelerini yudumluyorlardı. Edward X. Delaney ayağa kalkıp bir kent haritasında Tribunal'in yerini aradı. Muavin Thorsen de onun yanına gelmişti.

«Ne dersin, Edward?» diye sordu alçak sesle.

Şef, «Pek Orta Manhattan sayılmaz,» dedi. «Ama yine de oldukça yakın.»

Tekrar yerlerine oturup beklediler. Hiç kimse konuşmuyordu. Aşağıdan merkezde çalışanların sesleri gelmekteydi Teğmen Crane piposunu temizlemek için üflediğinde, onun bile sesi duyuldu.

Telefon çaldığı zaman odadakilerin hepsi yerlerinden sıçradılar. Boone'un eklemleri bembeyaz kesilmiş eliyle telefonu alıp kulağına götürüşünü izlediler.

Boone bir saniye dinledi, sonra telefonu kapattı. Gergin yüzünü ötekilere çevirdi.

«Haydi, gidiyoruz,» dedi.

Hemen harekete geçtiler. Sandalyeler devriliyor, her kattaki bürolardan onlara bakmak üzere merdiven başlarına insanlar fırlıyordu. Binanın içi bir anda ayak sesleriyle dolmuştu.

Çavuş Broderick bir ara, ««Ne telâş ediyoruz, yahu?» dedi. «Kadın çoktan toz oldu nasılsa.»

Derken arabalar çalıştı, kornalar ötmeye başladı, canavar düdükleri yöreye egemen oldu. Delaney, Muavin Thorsen'in arabasındaydı. Üniformalı şoför Sekizinci Cadde'nin köşesini deli gibi dönüp 55. Sokaktan Dokuzuncu Cadde'ye, oradan da 49. Sokağa saptı.

Amiral öfkeyle, «Yine faka bastırdı bizi,» dedi. Şef içinden Thorsen'in böyle argoyu ne kadar seyrek kullandığını düşünüp gülümsedi.

Tribunal'in önünde frenlere bastıkları zaman sokağı polis arabalarıyla, kamyonet ve ambulanslarla dolu buldular. Kalabalık bir halk grubu da kümelenmekteydi. Barikatlar kuruluncaya kadar onları geri itmek görevi devriyelere düşmüştü.

Otel daha şimdiden kontrol altına alınmıştı. Kimlik göstermeden girip çıkmak yasaktı. Otel kadrosu, müşteriler ve konuklar lobide ifadeleri alınmak üzere kuyruğa girmişlerdi. Asansörlerin kapısında nöbet bekleyen üniformalı polis onları beşinci kata yolladı.

Koridorda kalabalık yoktu. Olan kişiler de 508 numaralı odanın kapısındaydılar. Çavuş Boone taş gibi yüzüyle odanın kapısında duruyordu.

«Ta kendisi,» dedi ekşi bir sesle. «Gırtlak kesik, erkek organlarında bıçak yaraları var. Garibin adı Chester LaBranche, yaşı yirmi dört, Vermont'un Barre ilçesinden. Buraya bir tür üniversite konferansı için gelmiş.»

«Yine konferans,» dedi Thorsen. «Üstelik yirmi dört. Çocuk yahu!»

Delaney bu otelde gözcü bulunup bulunmadığını sordu.

«Hayır,» dedi Boone kısaca. «Burası küçük otel. Hem yeri de pek Times Meydanı sayılmaz. Adam yollamamıştık.»

Muavin Thorsen bir şey söyleyecek oldu, fakat ağzını kapattı.

Tommy Callahan kapıda belirdi.

«Çıplak,» diye rapor verdi. «Yarısı yatakta, yarısı dışarda. Mücadele izi yok. İlk cinayetlere benziyor. Hani maktule arkasından yaklaştığı zamanlara. Kanların hepsi maktule ait gibi. Banyo deliklerinin içine bakacağız ama pek umutvar değil gibi.»

Lou Gorki onu omuzlayıp başını uzattı. Elindeki şarap bardağını, iki parmağını içine sokup açarak tutuyordu. Dibinde bir santim kadar bal rengi sıvı vardı.

Bardağın dışına parmak izi için toz ekilmişti.

Gorki, «Şarap bu,» dedi. «Parmağımı batırıp tadına baktım. Chablis olmalı. Eskimiş şarap değil. Dünkü mal desek yalan olmaz. Ama bu odada yarım şişe birayla ikinci bir bardak daha var. Hiç kimse birayla şarabı birlikte içmez. Her iki bardakta da nefis izler var. Bence bu şarap bardağı kadının.»

«İnceleyip bak,» dedi Boone.

Gorki, «Elbette,» diye karşılık verdi. «Her şeyi kente taşıyacağız. Ama şimdi hiç değilse birini tutukladığımız zaman elimizde bir şey bulunacak.»

«Çavuş,» diye seslendi dedektif Johnson arkalarından. «Galiba bir yerde şansımız tuttu. Yukarda bir garson, onu görmüş olabilirim diyor.»

Johnson'un peşine düşüp koridorun sonundaki merdivenden çıktılar.

Yolda giderlerken Johnson anlatmaktaydı. «Adamın adı Tony Pizz. Bugün gündüz vardiyasında çalışıyor ama dün gece altıdan ikiye kadar nöbetteymiş. Yukarda, yüzme havuzu başındaki kokteyl bahçesinde içki servisi yapıyor. Geceyarısı havuzla bar kapanınca alt kattaki asıl bara yardıma inmiş. Yukardayken LaBranche'la yanındaki kadına servis yaptığını sanıyor. Şişede bira ve beyaz şarap.»

Anthony Pizzi uykulu gözlü bir adamdı. Kısa boylu, şişmandan ziyade tıknazdı. Önüne beyaz önlük bağlamış, bağlarını koltuk altlarından geçirmişti. Önlüğün önünü göbeği biraz havaya kaldırıyordu.

Etli suratını, kara bir bıyık ikiye bölüyordu. Bir yanağından öbürüne kadar. Dişler birer badem, sesi de tam New Yorklulara özgüydü. Delaney adamın aksanına bakarak Brooklynli olabileceğini düşündü. Belki Bushwickli.

Onu köşedeki masaya oturttular ve çevredeki metal sandalyelere yerleştiler. Elindeki bardağı parlatmakta olan barmen onlara keskin gözlerle baktıysa da, havuzu temizleyen görevli hiç ilgilenmedi.

«Tony,» dedi dedektif Johnson. «Lütfen arkadaşların duyması için bir kere daha anlatır mısın? Kaçta göreve geldin, neler yaptın, neler gördün... hepsini.»

«Göreve altıda geldim,» diye başladı Pizzi; «ve...»

Boone onun sözünü keserek, «Dün, değil mi?» diyebilmek istedi.

«Evet. Dün. Pazartesi. Nöbetim altıda başlıyordu. Havuzda birkaç kişi vardı ama kalabalık değildi. O sıra bar kısmı oldukça doluydu. Kokteyle gelenler, annadın mı? Martiniler, Manhattanlar falan. Burada bir tek garson var, o da ben. Bir de barmen var. Öğleden sonra isteyen bir sandviç falan da alabilir ama, altıdan sonra olmaz. İnsanlar aşağıya, yemek salonuna gitsinler diye, annadın mı. Onniçin buradaki kalabalık dokuz on gibi dağılır, sonra tekrar dolmaya başlar. Yüzmek için de yeni insanlar gelir.»

Sorguyu Çavuş Boone yönetiyordu.

«Kaçta kapıyorsunuz?» diye sordu.

«On ikide. Elifi elifine. Ondan sonra içmek isteyen olursa, aşağıya, lobideki bara inmek zorunda. Meğer ki odasında içmek istesin, annadın mı. Neyse ne, dün saat on, on bir falandı, havuzda bir iki kişi vardı, burada da bütün masalar doluydu... Ama ben pek telâşlı değildim masalar dolu diye, annadın mı. Burası zaten ufak, baksanıza. Ya çiftler gelir, ya da dörtlük gruplar. Tek olarak iki ayrı adamla bir de kadın vardı. Adamlardan biri buzlu duble burbon, kadın da beyaz şarap. Burboncu adam ellilikti. Yarına çıkmayacakmış gibi içiyordu. Öteki bira içen ise şişelerle eğlenip duruyordu. Şarapçı kadın normal içmekteydi. Ne hızlı, ne de yavaş.»

«Buraya yalnız kadın sokuyor musunuz?»

«Neden olmasın? Hanımefendi gibi davrandıktan sonra, annadın mı... istedikleri kadar içsinler, kime ne?»

«Genç adamı tarif et, Tony. Kendi kendine bira içeni.»

«Yirmi beşlik falandı herhalde. Uzun... bayağı uzun. İnce de. Uzun sarı saçları vardı. Hem ensesine dökülüyor, hem kulaklarını kapatıyordu. Sakalı da vardı. Ama hipi gibi değil annadın mı. Temiz pak, iyi giyinmiş biri.»

«Ne giymişti, hatırlıyor musun?»

«Haki pantolon ve spor ceket.»

Boone'a baktılar. Çavuş ciddi ciddi başını salladı.

«Soyunduğu zaman üstünden bunları çıkarıp oraya bırakmış,» dedi. «Oymuş besbelli. Ya kadın, Tony? Onu tarif edebilir misin?»

«Pek dikkatli bakmadım. Şuradaki küçük masada oturuyordu, bakın. Palmiyelerin yanındakinde. Gece olunca ışığın çoğu havuzdan gelir. O gölgede kalıyordu, annadın mı. Herhalde kırklık falan. Aşağı yukarı.»

«Uzun boylu mu?»

«Evet. Bence uzun. Belki bir yetmiş ya da yetmiş beş.»

«Şapka giymiş miydi?»

«Şapkası yoktu. Kumral saçlı. Kısa kesilmiş.»

«Ne giymişti?»

«Çok sade. Göze çarpan şeyler değil. Beyaz dikyaka kazak, omuzlardan askılı blucin etek.»

«Güzel miydi?»

«Yok canım. Bir kere bile bakmaz insan. Yassı memeli. Alçak topuklu. Makyajsız. Silik biri.»

«Peki, şimdi kadın orada oturmuş beyaz şarap içiyor, sarışın genç de kendi kendine bira içiyor. Nasıl biraraya geldiler?»

«Oğlan ayağa kalktı, şişesiyle bardağını eline aldı, kadının masasına yürüdü. O sıra ona bakıyordum annadın mı. Çünkü kadın bana sulanıyor, diye feryadı basarsa, oğlana gidip onu alarga etmek bana düşer. Ama oğlan konuşunca kadın da konuştu, sonra gülümsediler, az sonra da delikanlı onun yanına oturdu. Konuşup gülümsemeye devam ettiler. Ötesi vız geldi tabii bana.»

«Ne konuştuklarını duydun mu?»

«Yoo. Kim dinler o zırvaları? Bana işaret ettikçe onlara yeni içkiler getiriyordum. Maaşımı bunun için veriyorlar, zırva dinleyeyim, diye değil.»

«Buradan birlikte mi çıktılar?»

«Elbette. En son onlar çıktı. Onları bu kadar iyi hatırlamamın nedeni de bu. Ortalık boşalmıştı artık. Yanlarına gidip kapatıyoruz demek zorunda kaldım. Onlar da hesabı ödeyip gittiler.»

«Hesabı kim ödedi?»

«Herkes kendininkini ödedi. Bana göre hava hoş. İkisi de ayrı bahşiş bıraktılar, fena mı?»

«Nereye gittiklerini gördün mü? Asansöre mi yürüdüler?»

«Görmedim. Elimde para ve fişle bara yürüdüm. Geri döndüğümde gitmişlerdi. Bahşişlerimi masanın üzerine bırakmışlardı. Bardaklarını da giderken yanlarına almışlardı.»

«Bu garip değil mi?»

«Değil. Bu otelde kalanlar içkilerini bitirememişlerse alıp odalarına inerler. Oda hizmetçileri bardakları oradan toplar, buraya iade eder. Aynı kapıya çıkıyor.»

«Demek on ikide falan buradan ayrıldılar.»

«Dakikası dakikasına.»

Çavuş Boone, Delaney'e baktı. «Şef?» diye sordu.

«Tony,» dedi Delaney. «Şu kadın... bize onu biraz daha anlatabilir misin?»

«Nasıl yani?»

«Kaç kilo gelir sence meselâ?»

«Sıskaydı. Altmış var yok. Belki daha bile az.»

«Ya sesi?»

«Özelliği yok. Alçak tonda, terbiyeli.»

«Duruşu, oturuşu?»

«Dikkat etmedim, özür dilerim.»

«Gene de iyi gidiyorsun. Kolunda altın bilezik var mıydı? Gözüne çarptı mı?»

«Altın bilezik hatırlamıyorum.»

«Çirkindi dedin, değil mi?»

«Evet. Biraz uzun suratlı.»

«Nasıl bir işte çalışıyor diye sorsam ne tahmin ederdin?»

«Sekreter belki. Öyle bir şey.»

«Delikanlıya dokunuyor muydu?»

«Dokunmak mı?»

«Yanağına falan. Saçını okşamak, elini onun koluna dayamak... böyle şeyler?»

«Asılıyor muydu yani? Yok, öyle bir şey yoktu.»

«Daha önce ikisinden birini hiç görmüş müydün?»

«Hiç.»

«Birlikte ya da ayrı ayrı? Hiç buraya gelmişler miydi?»

«Hiç görmemiştim.»

«Birbirini tanıyormuş gibi mi davranıyorlardı? Raslantı eseri karşılaşmış eski dostlar gibi?»

«Hayır. Dün tanıştılar. Apaçık ortadaydı.»

«Geceyarısı buradan çıktıklarında sarhoş muydular sence?»

«İlgisi yok. İsterseniz hesap fişine de bakabilirim ama, adam peh peh üç dört bira içmişti, kadın da bir o kadar şarap. Sarhoş hiç değillerdi.»

«Herhangi biri baskı altında mıydı?»

«Yoo, ikisi de pek rahattı. Dostça. Tatsızlık yoktu. Kapatıyoruz dediğimde de hır çıkarmadılar.»

«Kadının gözleri ne renkti, hatırlıyor musun?»

«Görmedim.»

«Tahmin et.»

«Kahverengi.»

«Bu otelde mi kalıyorlardı sence?»

«Kimbilir? Müşteriler gelir gider. Burada yatmayan bir sürü insan da içki içmeye uğrar. Sokaktan giriverirler annadın mı.»

«Kadın koku sürmüş müydü?»

«Sürmüşse de hatırlamıyorum.»

«Onunla ilgili başka bir şey hatırlıyor musun? Sormadığımız bir şey?»

«Pek yok gibi. Özelliği olan biri değildi annadın mı. Sıradan bir kadın.»

«Hı hıı. Teşekkürler Tony. Benden bu kadar. Çavuş?»

«Yardımlarına teşekkür ederiz, Tony,» dedi Boone. «Dedektif Johnson seni merkeze götürecek, ifadene imza atacaksın.

İş saati kaybediyorum diye tasalanma. Patronunla konuşup ayarlayacağız.»

«Olur. Ben aldırmam. Sizce onu kadın mı öldürdü?»

«Olablir.»

«Otel Katili o mu?»

«Johnson,» dedi Boone. Eliyle bir işaret yaptı. Dedektif Anthony Pizzi'yi alıp uzaklaştı.

«İyi bir tanık,» dedi Delaney. «O kapalı gözlerden hiç beklemezdim. Hiçbir şeyi kaçırmıyor. Bir iki gün sonra onunla bir daha konuş, Çavuş. Arada düşünmüş olur, belki yeni bir şeyler hatırlar.»

İvar Thorsen, «Herhalde beni suçluyorsundur, Edward,» deyiverdi.

«Seni mi? Ne için?»

«Senin dediğini yaptı işte. Perukayı çıkardı, bileziği bıraktı, basit ve sade giyindi. Gazeteleri okuyunca yaptı bunu.»

Delaney omuzlarını kaldırdı. «Allah bir kapıyı kaparsa, öbürünü açar,» dedi. «Yosma gibi de giyinseydi, bence gene La Branche'ı öldürür, yine beraat ederdi. Belki de böylesi daha iyi oldu. Şimdi hiç değilse gerçekte neye benzediği konusunda daha iyi bir tarif var elimizde. Çavuş, unutma da Bentley bu Anthony Pizzi'yi alıp ressam polise götürsün. Belki o yaptıkları resmi biraz düzeltirler.»

«Hemen bugün,» diye söz verdi Boone. «Başka bir şey var mı Şef?»

«Yoooo, galiba kalmadı.»

«Canını sıkan bir şey mi var, Edward?»

«Şu ana kadar çok akıllı davranıyordu. Kurbanlarını büyük, kalabalık yerlerde seçiyor, kimsenin kendisini tanımamasını sağlıyordu. Bütün parmak izlerini silmeye özen gösteriyordu. Şimdi bir de bakıyoruz, bu herifi ufacık bir yerde buluyor, herkesin hatırlayacağı biçimde ona yüz veriyor. Herkes gidene kadar burada kalıyorlar. Garsonun hatırlayacağı kesin bu durumda. Sonra şarap bardağını alıp adamın odasına götürüyor ve üstündeki izlere rağmen orada bırakıyor. Budalaca! Budalaca! Anlayamıyorum. Hiç ona uymuyor bütün bunlar.»

«Belki de,» dedi İvar Thorsen yavaş yavaş. «Belki de artık yakalanmak istiyordur.»

Delaney ona baktı. «Öyle mi dersin?» dedi. «Olabilir. Ama bence bu biraz fazla süslü püslü bir açıklama. Belki sebep daha basit. Belki yoruldu artık.»

«Yoruldu mu?»

«Evet, yorgun. Halsiz. Düşünsene hayatı nasıl bir baskı altında geçiyor olmalı? Bu yabancıları bulup tavlıyor. Bunların herhangi biri sadist bir katil çıkabilir. Sonra onlara çakıyla saldırıyor. Cep çakısıyla. Hem öldürüyor, hem de kendisine işaret edebilecek bütün izleri ortadan kaldırıyor. Tanrım, bütün bunları yapmanın, hem de her ay yapmanın yaratacağı baskıyı bir düşünsene.»

Boone, «Yani sizce artık yıkılıyor mu?» diye sordu.

«Akla yakın geliyor bence. Hele de gazeteleri okuyup, kendisine epey yaklaştığımızı öğrendiği zaman. Herhalde gerilim onu etkilemeye başladı. Doğru dürüst düşünemiyor artık. Bazı şeyleri unutabiliyor. Baskı da giderek artıyor. Evet, Çavuş, bence yıkılıyor.»

Thorsen, «Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?» diye merakla sordu.

«O resmi bitirmek,» dedi Delaney. «Ve bütün gazetelere, televizyon istasyonlarına dağıtmak. Gelecek telefonlar için fazla adam bulundurmalı bence. Konferans programını bilen kadınlar listesini ele alıp yaşı yirmi beşle... diyelim elli arasındakilerin tek tek görüşmelerine hemen başlayalım Johnson'un adamları da New York'da satılmış her şişe gözyaşı aerosolü için soruşturmaya geçsinler.»

«Tamam,» dedi Çavuş Boone. «İşleri kızıştıralım.»

«Yapsan iyi edersin.» Delaney'in sesi kuruydu. «Önümüzde yirmi altı günden fazla zaman kalmadı.»

Muavin Thorsen, «O zamana kadar ben buralarda olur muyum, bilemem,» dedi.

Dönüp ona baktıklarında şaka söylemediğini anladılar.

Delaney otelden çıktı, kalabalığı yarıp karşıya geçti, Onuncu Cadde boyunca kuzeye giden bir taksi bulup bindi. Arka kanapeye çapraz oturup ayaklarını gergin uzattı.

Thorsen'in son sözünü düşünüyordu. Amiral belki bugünkü olayı da sağ salim atlatabilirdi ama, eğer Temmuz ayında bir tane daha olursa, Thorsen'i hemen kurtlara atarlar, yerine yeni bir komutan getirirlerdi.

Kötü, zalim bir davranış olurdu bu tabii. Muavinin Emniyet Müdürlüğündeki kariyerine de kötü bir biçimde son verirdi. Ama İvar bu Otel Katili işini üstlenirken durumun tehlikelerini de biliyordu. Bunu göze almıştı. Bu **özelliği olmayan, sıradan**

kadının kaderini kendi kaderine bağlı gördükçe Thorsen'in nasıl kudurduğunu pekâlâ gözünün önüne getirebiliyordu.

Monica onu holde karşılayıp elini onun koluna dayadı. Haberi radyoda duymuş olmalıydı. Gözünde bir şok ifadesiyle kocasına bakıyordu.

«Bir tane daha, öyle mi?» dedi.

Delaney başını salladı.

«Edward.» Monica'nın sesinde hemen hemen öfke vardı. «Ne zaman duracak artık bu?»

«Yakında. Umarım. Yaklaşıyoruz ama yavaş gidiyoruz. İvar hiç...»

«Edward,» diye onun sözünü kesti karısı. «Doktor Ho salonda seni bekliyor. Ne zaman gelir bilemem dedim ama, görmem şart dedi.»

«Peki,» diye içini çekti Delaney. «Bakalım bu sefer ne istiyormuş.»

Şapkasını holdeki dolaba astı, salonun kapısına yürüyüp açtı.

Şef kapıda belirir belirmez Doktor Ho ayağa fırladı. Gözlerinde zafer kıvılcımları tutuşuyordu. Elinde sarı bir telgraf kâğıdını havada deli gibi sallamaya başladı.

«Addison hastalığı!» diye bağırdı. «Addison hastalığı!»

ON BİR

1 Temmuz; Salı...

Zoe işinden çıkmadan az önce kısa süreli ama hızlı bir yaz yağmuru yağmıştı. Madison Caddesi'ne çıktığı zaman kaldırımlardan buharlar yükseliyor, drenajlara çamurlar toplanıyordu. Kapanık hava nemli nemli kokmaya başlamıştı.

Zoe, Doktor Stark'ın muayenehanesine kadar yürüdü. Bir şarapçı dükkânının önünden geçerken vitrindeki şişelere göz attı. Aklına Chester LaBranche'in odasına bıraktığı şarap bardağı geldi.

Pek tehlikeli bir ihmal sayılmazdı. Daha önce hiç parmak izini aldırmış değildi. Hiçbir nedenle. Ama bunu böyle gözden kaçırmış olması canını sıkıyordu. Zoe birçok bakımdan

mükemmel bir insandı. İşinde, evinin düzeninde, her şeyi kusursuz yapmayı severdi. Bunu bilir ve bundan gurur duyardı.

Bu küçük hatanın canını sıkması bu yüzdendi. Bugüne kadar şansa veya rastlantıya bağlayamayacağı tek hatâsı buydu. Serüvenlerine bir leke sürmüştü bu durum. Onları kendi saf iradesinin ürünü olmaktan çıkarıp, kadere terkedilmiş bir olay haline sokmuştu.

Doktorun resepsiyoncusu ona, «Yeni cinayeti duydunuz mu?» diye sordu heyecanla. «Yine Otel Katili'ymiş.»

Zoe Kohler, «Duydum,» dedi. «Korkunç bir şey.»

«Hem nasıl korkunç!»

Doktor Stark muayene odasına puro dumanlarının ardı sıra girdi ve girer girmez de, «Bileziğin nerde?» diye sordu.

Zoe'nun yüreği ağzına geldi. Sonra birden anladı. Doktor onun NEDEN OLMASIN yazılı altın bileziğinden söz etmiyordu. Addison hastalığından ötürü takması gereken kimlik bileziğiydi onun sorduğu.

«Ih... bu sabah duş yapmıştım, sonra takmayı unuttum,» dedi.

«Eminim. Ama torba çantanda, değil mi?» Zoe'dan cevap çıkmayınca bu sefer, «Zoe, Zoe, ne yapacağım seni ben?» dedi.

Gladys'in uzattığı notları aldı, Zoe'ya ayağa kalkıp çarşafı atmasını emretti. Kendi tekerlekli taburesini yürüterek yaklaştı. Suratıyla Zoe'nun çökmüş göbeği arasında birkaç santim ancak kalmıştı.

«Şu haline bak,» dedi öfkeyle. «Bir deri bir kemik! Şuraya da bak... şuraya... şuraya...»

Dizlerinde, dirseklerinde. eklemlerinde ve meme başlarındaki renk koyulmalarını gösteriyordu. Sonra kasık tüylerini tutup çekti, avucunda kalanları gösterdi.

«Görüyor musun?» diye sordu. «Görüyor musun şunları? İlâçlarını doğru dürüst alıyor musun?»

«Evet, alıyorum. Her gün.»

Doktor homurdandı. Muayenenin geri kalan kısmı sessizlik içinde geçti. Zoe âdet halinde olduğu için bugün iç muayeneyle zührevi hastalık testi atlanıyordu.

Zoe'ya bugün doktor sanki her zamanki kadar yumuşak davranmıyormuş gibi geldi. Hırçın, hemen hemen vahşi hareketlerle dokunuyordu vücuduna. Hem Zoe'dan gelen inilti ve solumalara da aldırdığı yoktu.

Purosunu alıp odadan çıkarken ciddi bir sesle, «Odamda görüşürüz,» dedi.

Zoe masasının karşısındaki koltuğa geçip oturduğu zaman Doktor biraz daha sakinleşmişti. Zoe'nun dosyasına hızlı hızlı bir şeyler yazmakla meşguldü.

Sonunda kalemi elinden fırlattı, purosunu tekrar eline alıp gözlüğünü tepesine itti. Tavana bakarak konuşmaya başladı.

«Kilo düşüyor,» dedi tonsuz bir sesle. «Tansiyon yükseliyor. Nabız yüksek. Hiperpigmantasyon göze çarpacak düzeyde.»

Gözlerini tavandan indirip Zoe'nunkilere dikti.

«Bir yerini mi yaraladın?» diye sordu.

«Hayır. Yalnızca bacağımdaki kesik. Anlatmıştım...»

«Oruç falan mı tutuyorsun? Yemek âdetini tümüyle bir kenara mı bıraktın?»

«Tabii ki hayır.»

«O halde çok ciddi duygusal veya psikolojik baskı altındasın ve bu baskı vücudunun kimyasını etkiliyor.»

Zoe sesini çıkarmadı.

Doktor bu sefer daha anlayışlı bir sesle, «Zoe,» dedi, «ne yapacağım ben seni? Yardım ve öğüt istemek için bana geliyorsun. Amaç hastalandığın zaman yardımcı olmak, daha doğrusu seni sağlıklı tutabilmek. Haksız mıyım? Bana bunun için para ödüyorsun, ben de elimden geleni yapıyorum. Güzel bir ilişki. Ama sen bana yalan söylersen ben işimi nasıl görebilirim?»

«Size yalan söylemiyorum,» diye atıldı Zoe.

Doktor bir avucunu havaya kaldırıp ona doğru tuttu. «Peki, diyelim ki yalan söylemiyorsun. Kelimeyi yanlış seçmişim. Özür dilerim. Ama benden bazı şeyler gizliyorsun. İşimi yapabilmem için bana gerekli olan bilgileri. Bilmem gerekenleri bana söylemezsen sana nasıl yardımcı olabilirim?»

«Bütün sorularınıza cevap veriyorum.» dedi Zoe.

Doktor öfkeyle, «Vermiyorsun,» diye patladı. «Asıl bilmem gerekenleri hiçbir zaman söylemiyorsun. Tamam, peki, biraz sakinleşelim. Heyecanlanmaya gerek yok. Bir daha deneyelim. Yavaş yavaş, mantıklı biçimde, Reçetesini yazdığım kortisolü hâlâ alıyor musun?»

«Evet.»

«Tuz tabletlerini?»

«Evet.»

«Canın daha fazla tuz istiyor mu?»

«Hayır.»

«Besinlerin dengeli mi? Çabuk kilo vermek için o çılgın rejimlerden birine girmiş değilsin ya?»

«Hayır. İyi yiyorum.»

«Kusma var mı?»

«Hayır.»

«Mide bulantısı? Hazımsızlık?»

«Yok.»

«Halsizlik?»

«Yalnız âdet dönemimde.»

«İshal veya kabızlık?»

«Hayır.»

«Karnına dokunduğum zaman inledin demin.»

«Acıttınız,» dedi Zoe.

«Ben acıtmadım. Senin canın acıdı. Karnın fazla duyarlı.»

«Âdet görüyorum,» diye itiraz etti hastası.

«Ih-hıı. Ayrıca bileziğini takmıyor, ilâç torbanı da taşımıyorsun.»

Zoe cevap vermedi.

«Zoe,» dedi Doktor en yumuşak sesiyle. «Seni hastaneye yatırmak istiyorum.»

Zoe hemen, «Hayır,» deyiverdi.

«Yalnızca testler için. Neler olup bitiyor anlayalım diye. Kan ve idrar tahlillerinin sonuçlarını beklemek istemiyorum. Hemen hastaneye yatmanı istiyorum. Şu anda en tehlikeli şey bir Addison krizi. İnan bana, hiç de hoş değildir. Eğer hastaneye hemen yatarsan bunu önleyebiliriz. Burada yapamayacağım bazı testleri de orada yapabiliriz.»

«Hastaneye yatmak istemiyorum,» dedi Zoe. «Sevmem ben hastaneleri.»

«Kim sever ki? Ama bazen gerekli oluyorlar.»

«Olmaz.»

Doktor içini çekti. «Kafana vurup seni zorla oraya sürükleyemem tabii,» dedi. «Bence başka bir doktora danışmalısın. Daha mutlu olursun başka bir doktorla.»

«Daha mutlu olmam. Başka doktor istemiyorum.»

«Peki, diyelim ki **ben** daha mutlu olurum. Bana gerçekleri söylemiyorsun. Öğütlerimi dinlemiyorsun. Senin için elimden geleni yaptım. Bence gerçekten başka doktora gitmen ikimiz için de daha hayırlı olacak.»

«Hayır,» dedi Zoe kesin bir sesle. «Bana bakmayı reddedebilirsiniz. Ama öyle yaptığınız zaman da ben başkasına gidecek değilim. Hiçbir doktora gitmem o zaman.»

Birbirlerine baktılar. Doktorun gözlerine korku dolu bir bezginlik geliverdi.

«Zoe,» dedi alçak sesle. «Bence burada bir problem var. Özel bir problem. Fiziksel değil. Addisonla da ilgisi yok. Ama bu problem hastalığı besliyor. Bana anlatmak istemiyorsun, bu yeterince açık. Ben çok iyi birini tanıyorum. Bir psikiyatr. Onunla konuşur musun?»

«Niçin? Benim özel bir sorunum yok. Belki daha çok ilâca ihtiyacım vardır. Ya da daha değişik bir ilâca.»

Doktorun parmakları masanın üzerinde trampet çalmaya başladı. Düşünceli gözleri Zoe'ya bakıyordu. Zoe ayak bileklerini birbirine çaprazlamış, elleri kucağında, sessizce oturmaktaydı. Yüzünde ifade yoktu. Soğukkanlı gibi görünüyordu. Sırtı dimdik, başı yüksek.

«Sana ne yapacağımı apaçık söyleyeyim,» dedi Stark. «Kan ve idrar tahlillerin gelinceye kadar bekleyeceğim. Eğer sonuç sandığım gibi olursa sana telefon edip bir kere daha hastaneye yatmanı önereceğim. Yeni testler ve tedavi için. Eğer o zaman da reddedersen Minnesota'ya, annenle babana ya telefon eder, ya telgraf çekerim. Adları, adresleri dosyada var. Durumu onlara anlatırım.»

«Yapmazsınız...» dedi Zoe soluk soluğa.

«Yaparım. Ve yapacağım da. O zaman artık karar senin olur. Senin ve onların. Yapabileceğim her şeyi yapmış olurum. Artık konu benim elimden çıkar.»

«Ve beni artık tümüyle unutursunuz.»

«Hayır,» dedi doktor üzgün üzgün. «Onu yapmam.»

Zoe yaz mevsiminin solmakta olan akşam ışığında sendeleyerek evine yürüdü. Gökyüzü, tıpkı cildindeki o lekeler renginde koyuluyordu. Gelip geçen insanların ne kadar çirkin olduğunu farketti ve ürktü. Bir yığın domuz ve yılan.

Burası çirkin maskeler kenti gibi bir şeydi. Kendisi gibi çürüyorlardı hepsi. Acı dolu çığlıklarını kulaklarıyla duyar gibi oldu. Can çekişiyordu koca kent. Her yerde «özel sorunlar». Her yerde hastalıkların kol gezdiği bir lânetliler kolonisine kilitlenmiş gibi hissetti kendini.

Doktor Stark'ın o sorularına verdiği cevaplar aslında tam anlamıyla yalan sayılmazdı.

Her şeyin farkındaydı: Halsizliğinin, mide bulantılarının, baş dönmesinin, tuz isteğinin, ishallerin. Ama bunları önemsememeye çalışıyor, kendi kendine hepsinin geçici olduğunu, önemsiz olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Doktor Stark sorduğunda kabullenirse, bu olaylara haketmedikleri bir önemi vermiş olacaktı.

Duygusal ya da psikolojik baskıyı sorduğu zaman ise... eh, bu konulardan ona neydi? Kendini ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmaya kalkıyor demekti. Zoe onun ne yapmaya çalıştığını görüyor, yolunu kesinlikle tıkamaya çalışıyordu. Serüvenleri yalnızca kendisine aitti. Özel ve gizli.

Ama doktorun onu reddetmesi, bakmaması durumu Zoe'yu gerçekten üzmüştü. Yeni bir reddedilme. Kenneth'in yaptığı gibi. Babasının da. Babası da onu yok farzederek reddetmişti. Aynı şey.

Reddedilme konusunu düşünmeye devam etti. Erkekler bunu nasıl da yapabiliyorlardı! Bir alayla, ya da bir kahkahayla. Kendilerine yöneltilen yumuşak ve sevgi dolu duyguları, zaten hiç haketmedikleri o duyguları atıveriyorlardı bir kenara. O sırada telefon çaldı ve Ernest Mittle'ın sesi duyuldu.

Ernie reddetmemişti onu. Hemen her akşam telefon ediyordu. Haftada en az bir kere, bazen iki kere görüşüyorlardı. Onu bir bağlantı olarak görüyordu Zoe. Kendisini iyi şeyler vadeden güzel dünyaya bağlayan tek çıpa. O dünyada ne korku maskeleri, ne de acı dolu çığlıklar vardı.

Ernie onun aylık muayenesi için doktora gittiğini biliyordu. Nasıl geçtiğini sordu.

Zoe her şeyin çok iyi olduğunu, bu sınavı başarıyla verdiğini söyledi. Doktorun yalnızca daha fazla yemesini, biraz kilo almasını öğütlediğini anlattı.

Harika, dedi Ernie. Cumartesi akşamı onu kendi evine yemeğe davet etti. Küçük bir hindi alıp fırında kızartmak niyetindeydi.

Zoe bunun çok eğlenceli olacağını kabul etti. Gelirken Ernie'nin pek sevdiği çilekli turtalardan getireceğini söyledi. Sonra Ernie'ye Maddie ve Kurnitz'le ilgili bir şeyler duyup duymadığını sordu.

Ernie yeni bir şey bilmediğini, ama Bay Kurnitz'in o sarışınla görüşmeye devam ettiğini, son zamanlarda da pek sinirli olduğunu anlattı, Zoe'ya Otel Katili'nin son cinayetini duyup duymadığını sordu, ne korkunç değil mi, dedi.

Zoe duyduğunu, gerçekten çok korkunç olduğunu söyledi, Ernie'nin yaz tatili programını kesin ne zamana koyduğunu bilmek istedi.

Ernie bunun gelecek hafta belli olacağını söyledi. Zoe'nun da aynı tarihte izin alabileceğini umduğunu belirtti, oyunu kime vereceğini sordu.

Böylece devam ettiler. Konuşma yarım saat kadar sürdü. Çene çalmalar, gülüşmeler, dedikodular. İçeriğinde pek önemli şeyler yoktu. Yalnızca sesler... devam edip gidiyordu. Havadan söz ederken bile vardı sesler. Yumuşak tonlar.

«İyi geceler, sevgilim,» dedi Ernie sonunda. «Yarın seni ararım.»

«İyi geceler, canım. Güzel uyu.»

«Sen de. Seni seviyorum, Zoe.»

«Seni seviyorum, Ernie. Kendine iyi bak.»

«Sen de. Cumartesiye görüşeceğiz, ama daha önce mutlaka ararım.»

«Yarın mı?»

«Evet Yarın ararım.»

«İyi. Seni seviyorum, Ernie.»

«Ben de seni, sevgilim.»

«Aradığına teşekkürler.»

«Zoe... mutlu ol.»

«Mutluyum... seninle konuştuğum zamanlar. Senin yanındayken. Seni düşündüğüm zamanlar.»

«Beni sık sık düşün,» diye güldü Ernie. «Söz mü?»

«Söz ama eğer beni rüyanda görürsen. Görecek misın?»

«Söz veriyorum. Sevgiler canım.»

«Sevgiler.»

Zoe telefonu kapattığında gülümsüyordu. Reddetmemişti onu Ernie. Reddetmeyecekti. Görüşünü, hareketlerini, yaşayışını bir kere olsun eleştirmemişti. Olduğu gibi seviyordu Zoe'yu. Değiştirmek niyetinde değildi.

«Bayan Ernest Mittle,» dedi yüksek sesle Zoe. Sonra öbür türlüsünü denedi. «Bayan Zoe Mittle.»

Heyecan verici bir erkek değildi. Elde etmesi güç de değildi. Hiçbir esrarlı yanı yoktu. Ama şefkat ve sevgi doluydu. Zoe kendisinin ondan daha güçlü olduğunu biliyor, onu bu zayıflığından dolayı daha da çok seviyordu.

Değişmesini asla istemezdi. Yoo, asla. Sert, kaba erkek-

lerden yeterince nasibini almıştı. Maddie isterse ona «Bay Çekingen» desin, diye düşündü. Maddie çekingenliğin içindeki o tatlı masumluğu, o misk kokan hassasiyeti anlayamaz, o insanın güzel kokan ve çabuk incinen bir bebeğe ne kadar benzediğini bilemezdi.

Zoe Kohler yatağına yatmadan önce duş yaptı. Kemikli, renk renk vücuduna hiç bakmadı. Yatağına girdiği zaman, Ernie'yi eş ve yardımcı olarak yanına aldıktan sonra bir daha serüvenlerine ihtiyaç duymayacağını hayal etti.

Boşluk artık dolmuş olacaktı o zaman. Acılar bitmiş olacaktı. Sağlığını yeniden kazanacak, yeniden tomurcuklanıp çiçek açacaktı. Çiçek! İkisi kendilerine iki kişilik bir dünya yaratacaklardı. O dünyada zalim, çirkin, kaba şeylerin hiçbirine yer olmayacaktı.

2 Temmuz Çarşamba...

Abner Boone «Allah kahretsin!» diye bağırarak avucunu masaya şaplattı. «Demek Addison hastalığı olduğundan emin değilsin, ha?»

Doktor Patrick Ho, Çavuşun öfkesi karşısında gözlerini kırpıştırdı.

«Ah, hayır,» dedi üzgün üzgün. «Emin değilim. Kesin değil. Ama Addison hastalığı, verileri kaydettiğimiz bilgisayarların hepsinde birinci cevap olarak çıktı. Verilerin yeterli olmaması yüzünden kesin teşhis mümkün olmazsa, çeşitli ihtimaller alt alta sayılıyor ve herbirinin yüzdesi de veriliyor. Listelerin hepsinde Addison en yüksek yüzdeyi aldı.»

«Ne ihtimali?» diye sordu Boone. «Yüzde kaç?»

«Şey... yüzde otuzdan biraz fazla.»

«Hey Tanrım!» dedi Boone burnunu buruşturarak.

Hepsi birlikte Boone'un küçücük çalışma odasına doluşmuşlardı: Çavuş, Doktor Ho, Delaney ve Muavin İvar Thorsen.

«Bir dakika, şunu iyice anlamak istiyorum,» dedi Thorsen. «Bizim katilin Addison hastalığına tutulmuş olması ihtimali yüzde otuz, öyle mi?»

«Ah, evet.»

Amiral dönüp Delaney'e baktı. «Edward?»

«Doktor Ho,» dedi Şef. «Listede bundan sonra gelen ilk hastalığın yüzde ihtimali nedir?»

«Yüzde onun altında.»

«Demek Addison hastalığı, ikinci en muhtemel hastalıktan üç kat fazla şansa sahip.»

«Evet.»

«Ama yine de olma ihtimali üçte bir mi?»

«Evet, öyle.»

Boone suratını asıp, «Üzerinde yürünecek kadar sağlam bir iz değil,» dedi.

Delaney, «Yüzde bir bile olsaydı, yine de izi sürmek zorundaydık,» diye söze karıştı. «Seçme şansımız yok. Doktor, artık bize bu Addison hastalığının ne olduğu hakkında biraz bilgi verin. Hiçbirimizin tam bildiğinden emin değilim.»

«Ah, evet,» diye sırıttı Doktor Patrick Ho. «Çok normal. Pek nadir bir hastalık. Elli yıl hastalara bakıp da bir tek Addisonluya rastlamamış doktorlar pek çok.»

«Ne kadar nadir?» diye sordu Delaney. «Bize biraz sayı verin.»

«Eh, bu konuda mevcut literatürü okumaya çalıştım. Bir kaynak, yüzbinde bir diyor. Öteki tahminler biraz daha yüksek. Anlarsınız. Hastaların belli bir yerde kaydı yok. Benim tahminime göre New York metropolitan alanında yaklaşık iki yüz kadar hasta en fazladır. Ama büyük ihtimalle yüze daha yakın olacaktır. Daha kesin bir şey söyleyemediğime üzgünüm ama, bilmeye olanak yok.»

«Peki,» dedi Delaney. «O farkı ikiye bölelim ve yaklaşık yüz elli hasta diyelim. O zaman bunların otuz kırk kadarı Manhattan'da olabilir. Yeterince nadir sayılır. Şimdiii... neymiş bu Addison hastalığı bakalım?»

Doktor Ho hemen ayağa kalkıp ceketiyle yeleğinin düğmelerini açtı. Yumuşacık bir göbek, örgü kuşağının üstünden taşıverdi. Doktor iki elinin parmaklarını, kaburgaların altındaki bir yere daldırır gibi yaptı.

«Burada...» dedi. «Yaklaşık tabii. Böbreklere yakın. İki salgı bezi var. Adrenal. Bunu basitleştirerek anlatmaya çalışacağım. Bu adrenallerin bir merkezi var. Adı medulla. Bir de zarları var. Kılıf gibi. Ona korteks denir. Buraya kadar tamam mı?»

Odadakilerin yüzlerine baktı. Üç adamdan soru soran olmadı. Doktor o zaman yeleğini ilikledi, tekrar yerine oturdu, küçük bacaklarını üstüste atıp pantolonunun katını düzledi.

«Şimdi,» diye devam etti. «Bu adrenaller birkaç önemli hormon salgılarlar. Örneğin medulla, adrenalin salgılar. Adrenalin'i duymuşsunuzdur, değil mi? Korteks de kortizol salgılar. Siz bunu herhalde kortizon olarak tanırsınız. Adrenaller aynı zamanda seks hormonları da salgılar. Seksi herhalde duymuşsunuzdur.»

Doktor kıkır kıkır güldü.

Boone, «Devam et,» diye hırladı.

«Ah, evet. Bazen bu korteks, yani adrenal bezlerin zarı, hasar görmüş veya yokolmuş görülebiliyor. Bu ya verem, ya mantarsal bir hastalık, ya tümör sonucu, veya herhangi bir nedenden olabiliyor. Adrenallerin korteksi hasta veya eksik olunca, tabii kortizol çıkaramaz. Bunun sonuçları çok korkunç olabilir. Halsizlik, kilo kaybı, baş dönmesi ve mide bulantısı, kusma, tansiyon düşüklüğü, karında ağrılar vesaire. Tedavi edilmediği takdirde bu hastalık kesinlikle öldürücüdür.»

«Ya tedavi edilirse?» dedi Delaney.

«Ah, işte sorun burada. Bu çok ender bir hastalık olduğu için, belirtileri de doktorların pek azı tanıdığı için, hastalık bazen doğru teşhis edilememektedir. İlk belirtiler, yani halsizlik, mide bulantısı, kabızlık falan, bir virüs hastalığında, hatta gripte bile olabilir. Ama hastalık ilerledikçe öyle bir belirti ortaya çıkar ki, onu tanımamaya olanak yoktur. Vücudun bazı kısımları, dirsekler, dizler, eklemler, dudaklar, avuçlardaki çizgiler renklerini kaybetmeye başlarlar. Ortaya çıkan lekeler bronz, yani güneş yanığı gibi olabileceği gibi mavimsi siyah veya gri de olabilirler. Bu renk değişiminin sebebi çok ilginçtir.»

Sustu, parlak gözleriyle çevresine bakındı. Hepsi kendisine dikkat ediyorlardı, buna hiç kuşku yoktu. O devam etti.

«Beyinde küçük bir salgı bezi vardır. Adı pitüiter. Bazen ona **ana salgı** da denir. Bu bez bütün vücudun fonksiyonlarını etkileyen salgılar çıkarmaktadır. Pitüiterle adrenaller bir bakıma birbirine pas verir gibi çalışırlar. Pitüiter iki hormon salgılar. ACTH ve MSH. Bunlar adrenal korteksi dürter, ona kortizol salgılatırlar. Kortizol de, bu ACTH ve MSH'nin normal düzeyde kalmasını sağlar. Ama adrenal korteks çalışmaz hale geldiği zaman, kanda ACTH ve MSH miktarı çok yükselir. Bizim katile olan da bu. Şimdi, MSH dediğimiz şey, melanosit stimüle edici hormondur. Yani derideki melanin miktarını kontrol eder. Melanin de koyu kahverengi veya siyah pigmentlerdir. Demek

ki MSH miktarı yükselince, melanin birikimi fazlalaşır, bu da deride renk değişimlerine sebep olur. Doktorlar bunu görünce, hastanın adrenal korteks yetersizliğine uğradığını, yani Addison hastalığına yakalandığını anlarlar.»

Doktor Patrick Ho sözlerini bir zafer tonuyla noktaladı. Sanki o anda çok zor bir matematik teoremini ispatlamış gibiydi.

«Peki,» dedi Delaney. «Sizi buraya kadar iyi dinledim. Sanırım. Ya potasyum düzeyiyle öteki şeyler ne oluyor?»

«Onlar da Addison hastalığının klasik belirtileri. Özellikle de düşük sodyum düzeyi.»

«Söylesenize, doktor,» dedi Thorsen. «Eğer insan Addison hastalığına yakalanmışsa, böyle baktığınız zaman belli olur mu? Örneğin o renk değişmelerinden ötürü?»

«Yoo, hayır,» dedi Doktor Ho. «Hayır, hayır, hayır. Gerekli ilâçlar ve perhizle Addison hastaları herhangi birimiz kadar normal görünür. Bunlar biraz şeker hastaları gibidir. Aynı ilâçları ömürlerinin sonuna kadar almak zorundadır. Sentetik kortizol alır, tuz miktarına dikkat eder. Ama bunun dışında aktif bir hayat yaşayabilir, jimnastik yapar, işe gider, seks ilişkilerinde bulunur, çocuk yapar, her işlevi yerine getirir. Addison hastalığı, iyi tedavi edildiği takdirde, ömrü kısaltan bir şey değildir.»

«Bir dakika,» dedi Delaney kaşlarını çatarak. «Burada yerine oturmayan bir şey var. Diyelim ki bizim katilde Addison hastalığı var ve tedavi oluyor. O zaman kanında bütün bu olumsuz durumlar çıkmazdı, değil mi?»

«Ah-haaa!» diye bağırdı Doktor Ho. Avuçlarını neşe içinde birbirine çarpıyordu. «Çok haklısınız. Birinci ihtimal, bizim katil Addison hastalığının henüz başlangıcında olabilir ve henüz tedavi için doktora başvurmamıştır. İkinci ihtimal, doktora başvurmuştur ama, hastalığı doğru teşhis edilmemiştir. Üçüncü ihtimal, hastalığı teşhis edilmiş ve reçeteleri yazılmıştır ama, kendisi herhangi bir nedenle bu ilâçları almamaktadır.»

«Amma çok ihtimal,» diye homurdandı Boone.

«Ah, evet,» dedi doktor. Hiç alınmamıştı. «Ama bir başka ihtimal de var. Addison krizi bazen aşırı stresler sonucu da ortaya çıkar. Kusma gibi, bir yaralanma gibi, bir enfeksiyon, ya da cerrahi müdahale, hatta diş çektirmekten bile olabilir. Bunlara ek olarak uzun süreli ciddi zihinsel, duygusal veya psişik stres de buna neden olabilir.»

Hepsi ona baktılar. Ne demek istediğini yavaş yavaş anlamaya başlıyorlardı.

Delaney, «Yani senin söylemeğe çalıştığın,» dedi alçak sesle, «Sen Otel Katili'nin Addison hastası olduğuna inanıyorsun. Tedavi altında olduğuna da inanıyorsun. Ama bu tedavi ona tesir etmiyor, çünkü otel odalarında altı yabancının gırtlağını kesmenin yarattığı stres tedaviyi engelliyor, tamam mı?»

«Ah, evet,» dedi doktor mutlulukla. «Bana kalırsa bu çok büyük bir ihtimal.»

Çavuş Boone, «Ama bu çok delicesine bir şey,» diye patladı.

«Öyle mi?» dedi doktor. «Nesi çılgın? Herhalde zihinsel ve duygusal davranışların bedensel sağlığa etkisini inkâr edecek değilsiniz. Aradaki yakın ilgi kesinlikle kanıtlanmıştır. İnsan ölmek istediğinde ölebiliyor ve yaşamak istediğinde de yaşayabiliyor. Benim bütün dediğim, bu kadının fiziksel sağlığı, yaşadığı o korkunç hayatın etkisiyle doğan korku ve baskılardan bozulmuş olabilir. Burada psikolojik bir faktör de karışabilir işe. Eğer kendi yaptığı bu işin kötülüğünü görüyorsa, kendini değersiz bir birey gibi, topluma lâyık olmayan biri gibi görebilir ki, sağlığına bu da kötü etki yapar.»

«Bak,» dedi Thorsen. «Bu kadının duygusal ve psikolojik durumunu araştıracağız diye sola sapmaya gerek yok. Yakaladığımız zaman psikologlara teslim ederiz, orasını onlar düşünür. Biz şimdi elimizde ne var, ona bakalım. Sence bu kadında Addison hastalığı var. Ya doğru dürüst tedavi edilmiyor, ya ilâçlarını almıyor, ya da cinayetlerin yarattığı stres onu öldürüyor. Kulağa biraz garip geliyor ama, senin söylediğin bu, değil mi?»

«Aşağı yukarı,» dedi Doktor Ho alçak sesle.

«Öyleyse?» dedi Amiral. «Şimdi ne yapacağız? New York kentinde Addison hastalığı olan bütün insanları nasıl bulmaya başlayacağız?»

Bir an hepsi birbirlerine baktılar.»

«Doktorlara mı başvuralım?» diye sordu Çavuş Boone. «Hiç böyle birini tedavi ediyor musunuz diye soralım mı?»

Edward X. Delaney başını iki yana salladı.

«Olmaz Çavuş,» dedi. «Doktorla hastası arasındaki sırlara ilişkin yasaları biliyorsun. Doktorlar bizi rahat rahat kovarlar, mahkemeler de onlara destek olur.»

«Edward,» dedi Thorsen. «Kentteki bütün doktorlara gitsek, fakat onlardan Addison hastalarının adını isteyeceğimiz yerde, bu hastalığa yakalanmış kimseyi tanıyor musunuz diye sorsak, ne dersin?»

Delaney biraz düşündü, sonra konuştu:

«Eğer doktorun canı polise yardımcı olmayı istiyorsa, gizlilik yasasını ihlâl etmeksizin böyle genel bir soruya cevap verebilir. Ama böyle bir cevap ne işimize yarar? Eğer doktorun biri 'Evet,' derse, ikinci sorumuz, 'Hastanın adı, adresi nedir?' diye sormak olacaktır. Doktor da bizi kovacak, kendimizi gene ilk başladığımız yerde bulacağız demektir.»

Bir süre sessiz oturdular. Kimi ellerine, kimi tavana bakıyor, bir fikir bulmaya çalışıyorlardı.

«Doktor Ho,» dedi Şef. «Addisonlu hasta iyi tedavi edildiği takdirde cildinde o renk değişimleri olmaz demiştiniz, değil mi?»

«Doğrudur.»

«Ama bizim katilimiz ya tedavi edilmiyor, ya da tedavisi, her nedense etki yapmıyor. Kanı berbat durumda. Şimdi onda renk lekeleri var mıdır?»

«Ah, bence olabilir. Hele yüksek MSH düzeyi gözönüne alınırsa.»

«Bu lekeler gözükür mü? Sokakta yürürken meselâ? Normal giyinmişken? Bir tanık o lekeleri farkedebilir mi?»

«Ah, herhalde hayır. Dirsekte, dizde, avuçlardakiler hele. Eğer çok artmış da yüze ve ellere yayılmışsa, o zaman tabil belli olur. Ama o vakte kadar hasta herhalde hastanelik olmuştur.»

Boone, «Hastayla doktor arasındaki gizli bilgiler yasası hastanelere nasıl uygulanıyor?» diye sordu.

Delaney, «Tıpkı doktorlarda olduğu gibi,» dedi. «Hastanede de hasta, yine bir doktorun tedavisi altında sayılıyor Bütün bilgiler gizli.»

«Bok,» dedi Boone.

Doktor Ho, «Belki de Belediye Başkanı bu kentin doktorlarına kendi adına bir çağrıda bulunur,» diye söze karıştı. «Bu vatandaşlık sorununda yardımcı olmalarını ister.»

Emniyet Müdür Muavini ona acıyormuş gibi baktı.

«Belediye Başkanının doktorları kanuna karşı gelmeye zorluyormuş gibi bir role bürünmek isteyeceğini hiç sanmıyorum.» dedi. «Zaten o elli bin dolarlık ödülü konseyden geçirmek için

anası ağladı. Olmaz, doktor. Politikacılardan yardım bekleyemeyiz. Onların kendi sorunları kendilerine yeter.»

Her biri tekrar karşılarındaki bir noktaya bakıp düşünmeye koyuldular.

Şef, «Buradaki sorun, kimlik saptama sorunu,» dedi. «New York'daki bütün Addison hastalarını nasıl bilebiliriz?»

«Bir dakika,» dedi Doktor Patrick Ho. Elini kaldırmış, avucunu onlara doğru tutmuştu.

Ona baktılar.

«Bir kimlik sorunu,» diye gülümsedi doktor. «Benim Addison konusunda okuduğum bütün raporlar doktorlara yönelik yazılmıştı. Hastalığın tarihçesini, belirtilerini, tedavisini falan sıralıyordu. Ve bu raporların hepsinde yazarlar doktorlara aynı tavsiyede bulunuyorlardı. Hastaya bir tıbbî kimllk bileziği taktırın, bu bilezikte hastalığı belirtin diyorlardı. Bileziği takan hasta aynı zamanda kendi adını, adresini, doktorunun da adını, adresini ve telefon numarasını üzerinde bulunduracak. Acil bir durum olursa diye, anlıyorsunuz, değil mi? Ya bir araba kazası, ya bir yaralanma, veya bayılma durumlarında.»

«Devam et,» dedi Delaney. Sandalyesinde öne doğru eğilmişti. «Bu kulağıma hoş gelmeğe başladı.»

«Ayrıca hasta bir de küçük torbayı her zaman yanında taşımak zorunda. Bu torbanın içinde steril bir enjektör, ilâcıyla hazır. İlâç, bir hidrokortizon solüsyonu. Acil durumda hemen hastaya zerkedilmeğe hazır. Kullanma talimatı da yanında.»

«Gittikçe daha iyileşiyor,» dedi Delaney. «Peki böyle bir bilezikle torbayı nereden alabiliyorsun?»

«Ah, bilemiyorum,» diye itiraf etti Doktor Ho. «Ama kaynakları pek fazla olmamalı bence. Yani. herhangi bir eczaneye dalıp da bu kadar özel bir malzemeyi satın almayı kimse bekleyemez. Belki bir tıbbî malzeme deposu, ya da böyle özellikli reçeteleri karşılayan bir eczane...»

Çavuş Boone yavaşça, «Kentte bu tür pek fazla olamaz,» dedi.

«Edward,» diye atıldı Thorsen. «Gizlilik yasası reçete ilâcı ve tıbbî malzeme satanlara da mı geçerli.»

«Sanmam,» diye karşılık verdi Şef. «Eğer reçeteni alıp eczaneye girmişsen, artık iş seninle eczacı arasındadır ve doktorun elinden çıkmıştır. Eczacılar hastanın adını da, reçeteyi yazan doktorun adını da verebilirler.»

Muavin, «Bir yetki belgesi çıkartırsam fena olmaz,» dedi.

«İyi fikir,» diye katıldı Şef. «Çavuş, sen de bu arada böyle şeyleri satan yerleri arattırsan iyi edersin bence. O tıbbî bileziği ve torbayı. Addisonlu hastalar için.»

Boone, «Zayıf iş,» dedi kuşkuyla.

«Tabii,» dedi Delaney. «Konferans programını bilenler listesi de zayıf iş. Gözyaşı gazı kullananların listesi de zayıf iş. Ama her liste, ihtimallerin sayısını azaltıyor. Elimizde yeterince liste biriktiği zaman karşılıklı eşleştireceğiz ve bir de bakacağız ki elimizde bazı güçlü adaylar var.»

«Ah, bayılıyorum bu işe,» diye bağırdı Doktor Patrick Ho. Kara gözleri pırıl pırıldı.

Hepsi ona baktılar.

7-8 Temmuz; Pazartesi ve Salı...

Zoe Kohler Granger Oteli'nin güvenlik bölümündeki masasında dimdik oturuyordu. Everett Pinckney için dört mektup yazıp bitirmiş, zarflarıyla birlikte masasının üzerine bırakmıştı. Bir de taslak halinde yaz tatilleri programı hazırlamış bulunuyordu. Kendisi için Ağustos'un 11'iyle 22'si arasını istemişti. Çünkü Ernest Mittle o sıra tatile çıkıyordu.

Oteller Dergisi'nin son sayısını eline almış, sayfalarını tembel tembel çevirmekteydi. Başyazıda, Oteller Derneği'nin Otel Katili için koyduğu ödülü tekrar yükselttiğini okudu. Böylelikle katili yakalayana verilecek ödüllerin toplamı yüz bin doları buluyordu.

Bay Pinckney elinde imzalanmış mektuplarla içeriye girdi, postalanmak üzere hepsini Zoe'ya uzattı.

«Mükemmel yazmışsın, Zoe,» dedi. «Her zamanki gibi.» O sırada masanın üzerinde dergiyi görünce bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı. «Sana söylemeyi unutuyordum,» dedi. «Hep aklımdan çıkıyor. Geçen hafta buraya bir dedektif geldi ve otelde bu dergiyi gören herkesin adlarının listesini istedi.»

«Dedektif mi, Bay Pinckney? Emniyetten mi?»

«Kimliği öyle gösteriyordu. Nedenini söylemedi ama, o dergiyi gören herkesin adlarını istedi. Sözde yayıncının bütün postalama listesini inceliyorlarmış.»

Zoe tonsuz bir sesle, «Bu garip işte,» dedi.

«Değil mi? Bana sanki Otel Katili'yle bir ilgisi varmış gibi geldi ama adam söylemedi. Böyle bir taramanın ne kadar geniş

olacağını düşünebiliyor musun? Biz bile altı tane alıyoruz her sayıdan. Okuyan her insanın listesi sonsuz olmalı.»

Zoe, «Doğrusu garip bir girişim,» dedi.

Pinckney omuzlarını kaldırdı. «Eh, herhalde kendilerine göre nedenleri vardır,» diye bağladı sözünü. «Ama bir daha ilişki kurmadılar.»

Çıkıp kendi odasına döndü, az sonra Zoe çekmecenin açılışını, şişenin bardağa değerken çıkardığı çınlamayı işitti.

Gözleri dergide oturmayı sürdürdü. Acaba Bay Pinckney'in tahmini doğru mu diye düşünüyordu. Detektifin isteği gerçekten Otel Katili'yle mi ilgiliydi? Arada ne gibi bir ilişki olabileceğini bir türlü düşünemiyordu. Pinckney'in de dediği gibi bu dergiyi görenlerin sayısı binlerce olmalıydı.

Olay gene de tad kaçırıyordu. Zoe kendini rahatsız ve tehdit altındaymış gibi hissetti. Sanki insiyatif kendi elinden kayıyordu. İşte hayatında bir kere daha kendi isteği dışındaki yönlere sürüklenmekteydi.

Öğleden sonra Doktor Oscar Stark telefon ettiğinde de yine bazı yönlere itiliyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

«Zoe,» dedi doktor girişe gerek görmeden. «En kısa zamanda hastaneye yatmanı istiyorum. Testlerin geldi. Sonuçlar benim sandığımdan bile bozuk. Durumunu bir arkadaşımla konuştum. Kendisi çok yetenekli bir endokrinologdur. O da benimle aynı fikirde. Bir Addison krizi gelmeden önce, senin yerin hastane.»

«Gitmem,» dedi Zoe kesinlikle. «Benim hastaneye ihtiyacım yok. Çok sağlıklıyım.»

«Beni dinle, küçük hanım, hiç de sağlıklı değilsin. Sürekli bakım ve tedavi görmesi gereken ender bir hastalığın var. Bütün belirtiler durumunun kötüye gittiğini gösteriyor. Bunun nedenini anlamak zorundayız. Ben sana ameliyat falan ol demiyorum. Yalnızca testler, tahliller ve gözlemlerden söz ediyorum. Eğer reddedersen, sonuçtan ben sorumlu değilim.»

«Hayır,» dedi Zoe. «Ben hastaneye gitmem.»

Doktor bir on sessiz kaldı.

«Pekâlâ,» dedi sonra. «Yapabileceğim bir tek şey kaldı, o da annen ve babanla temas etmek. Ondan sonra da fikrini değiştirmezsen, sana başka bir doktora gitmeni söylemek zorundayım. Üzgünüm, Zoe.» Bunu en yumuşak sesiyle söyleyip telefonu kapadı.

Zoe neden bu kadar inatçı davrandığını açıklayabilecek du-

rumda da değildi. Doktor Stark'ın tecrübesinden kuşku duyduğu yoktu. Herhalde hakkı vardı adamın. Kendisi iyice hastaydı ve giderek daha da kötüleşiyordu.

Kendi kendine hastanede küçük düşmeye dayanamayacağını söylüyordu. Duygusuz yabancılar önünde çırılçıplak kalmak, onların parmaklarını, pençelerini üzerinde hissetmek, vücudunun dışarı attığı maddelerin dikkatle incelenmesi, her dirhem etinin değersiz kasaplık et gibi muamele görmesi...

Bir de gizli korkusu vardı. Hastaneye yattığı zaman tam sağlığa döneceğine inanıyor fakat bu arada her nasılsa kendi için o kadar değer taşıyan o özel acılarından ve zevklerinden mahrum kalacağını hissediyordu.

Bunun nasıl olacağını pek anlayamıyordu ama, korkuyordu işte. Hastane tedavisinin, serüvenleri sırasında hissettiği o büyük gücü sileceğini düşünüyordu. Ve kendisi tekrar budala, silik bir hayvan haline dönüp her şeye dayanarak yaşamak zorunda kalacaktı. Onu kentin sokaklarını dolduran hayvan insanlardan ayıran tek kıvılcım da yokolup gidecekti elinden.

Oysa Zoe'nun tek özelliği olan yanı oydu. Milyonların korkusunu kamçılamış, polisin zihninde karmaşıklık yaratmış, o güne kadar kendisini kontrol eden olaylar üzerine bu sefer kendisi etkili olmuştu.

Hastane bunların hepsine son verebilirdi. Son kişilik umudunu elinden alabilirdi. Yani Zoe Kohler'deki hiç kimseye benzemeyen ruhu öldürebilirdi.

O akşam eve dönerken Madison Caddesinde sık sık uğradığı kafeteryaya girip hafif bir akşam yemeği yedi. Bir salata ve taze meyve. Bar biçimindeki servis bankında oturuyordu. Bir de buzlu çay içti, dudaklarını kâğıt peçetesiyle kibar kibar kuruladı.

Evine vardığı zaman hastaneyle ilgili tüm fikirleri kafasından çıkarıp atmıştı. Vücudundaki tüm bozuklukları nasıl görmezden gelebiliyorsa öyle. Haplarını otomatik hareketlerle yuttu. Sabah uyandığında bütün hastalıklarının geçmiş olacağına dair bir hayal belirdi içinde.

Ama Salı günü onu yeni bir şok bekliyordu. Masasında oturmuş kahvesini yudumlar, gazetesini okurken, kent haberleri bölümünün birinci sayfasındaki başlık gözüne çarptı: POLİS KATİLİN YENİDEN ÇİZİLEN RESMİNİ YAYINLADI.

Başlığın altında iki sütunluk bir çizgi resim vardı. Zoe onu-

gördüğü anda çevresine vahşi bakışlarla bakındı ve hemen resmin üstüne gazetenin başka bir sayfasını kapadı.

Kalbinin vuruşları biraz düzene girip soluk alabildiği zaman resmi tekrar açtı ve uzun uzun, dikkatle inceledi.

O kadar benziyordu ki. Gerçi saçları yanlış çizilmiş, yüzü fazla uzun ve ince gösterilmişti ama, ressam yine de kaşlarının biçimini, düz dudaklarını ve sivri çenesini yakalamayı başarmıştı.

Baktıkça resmi kendine daha çok benzetiyordu. Otelde çalışanların neden odaya doluşmadığını, masanın çevresine toplanmadığını, suçlayıcı parmaklarını ona doğrultmadığını anlayamıyordu.

Herhalde Bay Pinckney, Barney McMillan veya Joe Levine bu benzerliği farkedecekti. Eğitilmiş dedektiflerdi bunlar. Onlar anlamasa, Ernest Mittle, Maddie Kurnitz ya da Doktor Stark kuşkulanıp meraklanacak, sorular sormaya başlayacaklardı.

Kendisini tanıyanlar değilse bile, sokakta yanından geçen bir yabancı farkedebilirdi durumu. Sokakta bir çığlık, bir patırtı, çılgın bir kovalamaca, sonunda yakalanma hayalleri belirdi gözünün önünde. Deliye dönmüş halk onu bir temiz dövüyor... belki de linç ediyor.

Duyduğu, korkudan çok utançtı. Böyle bir sahneye asla dayanamazdı. Çılgın gözler, ıslak dudaklar, haykırılan âdîlikler. İnsan bunlara dayanacağına, hemen ölse daha iyiydi.

Resmin altındaki gazete yazısını okuyunca, Tribunal'e giderken giydiği kıyafetin inceden inceye tarif edildiğini gördü. Herhalde kendisini o delikanlıyla içki içerken gören olmuş, tanıklar polise ifade vermişti.

Beyaz şarap içtiği bile yazılıydı burada. Ama parmak izlerinden söz edilmiyordu. Polis ayrıca aranan kadının alçak sesle, terbiyeli bir tonda konuştuğunu, saçlarının epey kısa olduğunu, sade giyindiğini ve işinin sekreter olabileceğini açıklıyordu.

Kendinin böyle bir tarifini okumak hayran etmişti onu. Sanki bir aynada kendi hayalini görüyordu ama, o hayal de oraya başka bir aynadan yansıyordu. Gerçek iki kat ötedeydi. Orijinale gelince, o biraz çarpılmış, bulanıklaşmış gibiydi.

Onun da Zoe Kohler olduğuna kuşku yoktu ama, uzakta bir kadındı o. Kendisinden ayrı. Bir benzerlik vardı. Çok benzerlik vardı. Saçı, yüzü, vücudu, giysileri. Ama o değildi yine de. Bir kopyasıydı onun.

Gazetedeki resmi dikkatle kesip çıkardı, katladı, çantasının dibine yerleştirdi. Sonra kesik yeri kimse farketmesin diye bütün gazeteyi alıp çöp odasına götürdü, büyük variilerden birinin içine soktu.

O akşam işten eve çok acele yürüdü. Başını hep yere eğik tutuyor, çantasını yüzüne kapatmamak için kendini güç zaptediyordu.

Kimse ona dikkat etmedi. Her zamanki gibi yine «Görünmez Kadın»dı Zoe.

Evine girip rahatlayınca kendine bir bardak buzlu votka doldurup oturdu, o suçlayıcı resme tekrar baktı. Kendisini sokakta kimsenin tanımamış olmasına şaşıyordu.

Resme bakarken aynı uzaklaşma duygusunu tekrar hissetti. Bu resim yazılı bir eşkâl tarifine benziyordu. Evet, Zoe idi ama, bir yandan da değildi. Bulutlu bir benzerlik vardı. Acaba vücudumdaki çürümeler yüzüme de yayıldı da, bu resim o erimeyi mi temsil ediyor, diye düşündü.

Hevesli, aç, anlam arayan gözlerle hâlâ resme bakıyordu ki, telefon çaldı. Annesiyle babası Minnesota'dan arıyorlardı.

«Yavrum,» dedi babası. «Ben baban. Annen de paralel telefonda.»

«Merhaba baba, anne nasılsınız?»

Annesi, «Ah, Zoe!» diye bir feryat kopardı, gürültüyle ağlamaya başladı.

«Kes, anne,» dedi babası ona. «Ağlamayacağına söz vermiştin. Yavrum. New York'taki doktorundan bir telefon aldık. Stark adında biri. Doktorun mu o senin?»

«Evet, baba.»

«Bize senin hasta olduğunu söyledi, evlâdım. Hastaneye yatması gerekiyor, dedi.»

«Ama, baba, bu çok saçma. Birkaç gün moralim bozuktu ama artık bir şeyim kalmadı. Doktorlar nasıldır, bilirsin.»

«Doğru mu söylüyorsun, Zoe?» dedi annesi ağlamaklı sesiyle.

«Anne, hiçbir şeyim yok benim. İlâçlarımı alıyorum, yemeklerimi iyi yiyorum. Hiçbir hastalığım yok, inan bana.»

«Eh, doğrusu sesin iyi geliyor, yavrum. Annenin veya benim New York'a gelmemizi istemediğinden emin misin?»

«Benim için gelmeyin, baba. Hiç gereği yok.»

«Şey...ıh... Annen sana yazmıştır, bu yaz bir Hawaii yolculuğu planlıyorduk, ama programı rahatlıkla değiştirip...»

«Ah, baba, sakın planlarınızı değiştirmeyin. Sağlığım gerçekten yerinde.»

«Kaç kilosun, Zoe?»

«Aşağı yukarı aynı, anne. Belki yarım kilo, bir kilo verdim ama yakında yine alacağım.»

«Peki o New Yorklu doktor ne haltetmeye bizi aradı, evlâdım? Anneni de, beni de altüst etti çıktı işin içinden.»

«Baba, doktorlar nasıldır, bilirsin. En ufak şey için insanı hastaneye yatırmak isterler.»

«Hiç işinden kaldın mı, Zoe?»

«Bir gün bile gitmemezlik etmedim, anne. Bu da sağlıklı olduğumu ortaya koyuyor herhalde, öyle değil mi?»

«Dinle, yavrum. Biz Hawaii'ye ancak Temmuzun sonunda gidiyoruz. Sen tatilinde buraya gelebilir misin acaba?»

«İznimin ne zaman olacağını bilemiyorum, baba. Öğrenince size yazarım, belki bir şeyler ayarlarız. Birkaç günlük bile olsa.»

«Kimseyle tanıştın mı, Zoe?» diye sordu annesi. «Anlarsın... iyi bir adam?»

«Şey... sık sık gördüğüm biri var. Çok iyi bir insan.»

«Ne iş yapıyor, yavrucuğum?»

«Pek emin değilim, baba. Ama bilgisayar kurslarına gittiğini biliyorum.»

«Bilgisayar mı? Hey, enikonu akıllı biri olmalı öyleyse.»

«Öyledir, baba. Hoşlanacaksın ondan.»

«Eh, bunlar iyi şeyler, evlâdım. Biraz dışarı çıktığına ve... sosyal çevreye karıştığına sevindim. Kendini iyi hissettiğini duymak da iyi oldu. O lânet olası doktor ödümüzü kopardı bizim.»

«İyiyim, baba, gerçekten iyiyim.»

«Bak, beni dinle, Zoe,» dedi annesi. «Bizi en az haftada bir kere aramanı istiyorum. Ödemeli arayabilirsin. Olur, değil mi, babası?»

«Elbette, annesi. Yavrum, sen öyle yap. En az haftada bir kere ara ve ödemeli yazdır.»

«Peki baba.»

«Kendine iyi bak, anlıyor musun?»

«Bakarım. Aradığınıza teşekkürler. Allahaısmarladık Anne, Allahaısmarladık Baba.»

«Güle güle, Zoe.»

«Güle güle yavrum.»

Zoe telefonu kapattı. Ellerine baktığında titrediklerini gördü. Annesiyle babası hep böyle etkilerlerdi onu. Heyecanlandırır, savunmaya geçmesine neden olurlardı. Suçluluk duygusu doğururlardı içinde. Onlarla bu epey uzun konuşması sırasında bir kere bile «Sizi seviyorum,» dememişti Zoe. Hoş onlar da dememişlerdi ya.

Bir sandviç yedi. İçindekinin tadını alamıyordu. Bir votka daha içti, vitaminlerini, minerallerini alırken iki Anacinle bir de Valium yuttu. Sonra duş yapıp eski sabahlığını giydi.

Salon kanapesine oturdu. Ailesiyle konuşmak yormuş, tüketmişti onu. Öyle parlak, iyimser konuşmak, onların korkularını yatıştırmak ve New York'a gelmelerini önlemek enerji gerektiren bir şeydi.

Herhalde beni düşündükleri zaman, beyaz önlüklü küçük kızlarını hatırlıyorlardır, diye geçirdi aklından. Beyaz eldivenler, dize kadar pamuk çoraplar, siyah atkılı rugan pabuçlar. Zincir saplı kırmızı plastik bir çanta.

Zoe Kohler sabahlığını açtı, aşağıya doğru baktı ve o küçük kıza neler olduğunu gördü. Gözlerine yaşlar doldu. Bu nasıl oldu, neden oldu diye anlamaya çalıştı.

Çocukken azarlandığı, cezalandırıldığı veya ona aldırış edilmediği zamanlarda, kendisine eziyet edenin ölmesini isterdi hep. Annesi ölse, ya da babası, öğretmenlerinden biri ölse, Zoe'nun bütün dertleri bitecekti. Mutlu olacaktı.

Kenneth'in de ölmesini istemişti. Pek dilemiş sayılmazdı ama, o giderse kendi yükünün ne kadar azalacağını sık sık hayal etmişti. Hattâ bir keresinde Maddie Kurnitz'in ölümünü bile düşünmüştü. Zoe o zaman onun yaslı kocasını avutacak ve adam Zoe'ya yepyeni gözlerle bakacaktı.

Her zaman başkalarının ölümünü kendi sorunlarının çözümü olarak görmüştü. Şimdi mahvolmuş vücuduna baktığı zaman, ancak kendi ölümüyle bütün bunların...

Hastaydı. Yorgundu. Zayıftı. Ve «Polis» kimliği içinde gördüğü o ekşi suratlı adam giderek yaklaşıyordu. Onun da ölmesini istedi. Ama bunun olamayacağını biliyordu. O her zaman direnecek ve sonunda...

Şu resim kendisine öyle çok benziyordu ki, birisinin uyanması ancak zaman mesele...

Belki annesiyle babasının evine dönüp sanki hiçbir şey ol...

Bitmemiş düşünceleri kafasından öyle hızlı geçiyordu ki, bu hız içine baygınlık verir gibi oldu, gözlerini yumdu, yum-

ruklarını sıktı. Kafası yavaşlayıncaya, netleşinceye kadar öyle bekledi, ancak ondan sonra ne yapmak istediğine yöneltti düşüncelerini. Ve o zaman da istediğini yapmak için gerekli kararlılığı buldu.

Ernest Mittle'a telefon etti.

«Ernie,» dedi ona. «Beni gerçekten seviyor musun?»

11 - 12 Temmuz; Cuma ve Cumartesi...

Dedektif Çavuş Thomas K. Broderick ile ekibi, Otel Katili'nin taktığı NEDEN OLMASIN bileziğinin peşine düşmek üzere atanmışlardı ama, bu iş de çıkmaza giriyor gibiydi. Çok fazla dükkânda satılıyordu o bilezik. Çok fazla sayıda satılmıştı. Bunun da çoğu peşin para karşılığı satılmıştı üstelik. Hepsinin izini bulmaya olanak yoktu.

Broderick'le adamları bu nedenle bilezik araştırmasından geri çekilmiş, Addison hastalığına tutulup da tıbbî kimlik bileziği ve torbası satın alanların taranmasına atanmıştı.

Broderick bu işe Manhattan'dan başlamaya karar verdi. Tıbbî malzeme satanların ilk listesini, telefon rehberinin meslekler kısmına bakarak buldu.

Sonra polis doktorlarla konuştu, daha sonra polise yardımcı olan az sayıdaki diğer doktorlara baş vurdu. Bu doktorlar, kendilerine yasayı ihlâl edecek bir zorlama yapılmadığı takdirde New York polis örgütüne yardımcı olmaya her zaman hazır kişilerdi.

Broderick bu kaynaklardan, aradığı malları satabilecek yerlerin bir listesini bulmayı başardı. Sonra listeyi mahalle mahalle ayırdı ve adamlarını kaldırımları arşınlamak üzere sokaklara yolladı.

Ziyaret ettikleri eczacıların çoğu onlara yardım etmeye istekliydi. Olmayanlara arkadan ikinci bir ziyaret daha yapılıyor, ya Broderick, ya da Abner Boone uğruyordu. Her ikisi de örgütün hukuk servisinden iyice bilgi edinmiş olarak gidiyorlardı bu ziyaretlere. Ve isteksiz eczacılara durumu anlatıyor, yasalara göre eczacıların müşterilere sattığı reçete ilâçlarının gizlilik dışı kaldığını iyice belirtiyorlardı.

Boone, «Elbette ki siz buna karşı mücadele etmek istiyorsanız, kendinize pahalı bir avukat tutup, haftalarca mahkemelerde sürüklenmeyi göze aldığınız takdirde, seçme şansı yine

de sizindir,» diyordu adamlara. «Ama bileyim de, gerekli celbi hemen çıkarttırayım.»

Eczacılardan gelen işbirliği yüzde yüzdü.

Addison hastalığına tutulmuşların adları da gelmeye başlamıştı. Broderick'in grubundaki masa elemanları, erkek olduğu hemen belli olan isimleri bir kenara ayırıyor, kadınlar listesi yapmaya çalışıyorlardı. Bu liste sonradan New York'un kesimlerine göre parçalara ayrılacaktı. Biri kentin içinde oturanlar, biri de banliyö adresine sahip olanlar.

«Ne kadar mekanik!» demişti Monica Delaney.

«Mekanik mi?» diye şaştı Şef. «Bunun nesi mekanik? Dedektifler nasıl çalışır sanıyorsun sen?»

«Peki, diyelim ki mekanik değil. Ama yine de hepiniz muhasebeci gibi çalışıyorsunuz.»

«Öyleyiz zaten. Muhasebeciyiz.»

«Hazırcevap!»

Üçüncü Caddedeki P. J. Moriarty lokantasında yemek yiyorlardı. Burası güzel, rahat bir İrlanda lokantasıydı. Barı da vardı. Çevrede Tiffany abajurlu, duvarlarda lambri kaplamalar. Her nedense barın çevresinde, havadan sallandırılmış bir ray üzerinde bir oyuncak tren de durmadan dolaşıyordu.

Önce sek martiniyle başlamışlar, sonra soslu balık ısmarlamışlardı. Arkadan da rosto ve patates gelmişti masalarına. Üstüne kahve ve Armagnac. İkisinin de hazımsızlık derdi yoktu.

«Tanrının en büyük armağanı» derdi Delaney hep.

Yemek sırasında karısına Doktor Ho'nun Addison Hastalığı hakkındaki raporunu anlatmıştı. Sonra da Çavuş Broderick' in adamlarının New York'da bu hastalığı taşıyan insanları nasıl bulmaya çalıştığını ayrıntılı biçimde dile getirmeye çalışmıştı.

«Listenin bugün geç saatlerde tamamlanacağını söylüyor,» demişti. «Yarın sabah merkeze gideceğim. Listeleri karşılaştıracağız. Bakalım ikisinde de bulunan ortak isimler bize ne gösterecek.»

«Ya ortak isim çıkmazsa?»

Delaney omuzlarını kaldırdı. «Devam edeceğiz,» dedi. «Bu cinayet dizisindeki her yeni cinayet, bilgilerimize bir şeyler ekledi. Sonunda onu yakalayacağız.»

«Edward, kim olduğunu öğrendiğiniz zaman... ne yapacaksınız?»

«Duruma bağlı. Tutuklama için yeterli kanıtımız var mı? Ya da mahkûmiyet için?»

«Yani onu hemen...»

Delaney hafifçe gülümseyerek ona baktı.

«Top tüfekle üstüne yürüyüp yoketmek mi?» diye sordu. «Hayır, canım, yapmayız. Bu kadının silâhlı olacağını sanmıyorum. Yani tabanca taşıdığını. Bence uslu uslu gelecektir bizimle. Neredeyse bir rahatlama duygusuyla.»

«Peki sonra? Yani tutuklama veya mahkûm etme için yeterli kanıtınız varsa? O zaman ne olacak ona?»

Delaney fincanlara tekrar kahve doldurdu.

«Duruma bağlı,» dedi yine. «Akıllı bir avukat tutarsa, adam herhalde delilik savunmasına yönelecektir. Bana öyle geliyor ki altı kişinin gırtlağını kesmek, deliliği kanıtlamak için oldukça kolaylık sağlar. Ama duruşmaya çıkabilecek kadar sağlığı olduğuna karar verilir de sonunda mahkûm olursa, bence yine en az cezayla yakasını kurtaracaktır.»

«Edward! Neden? Bütün bu yaptıklarından sonra!!!»

«Çünkü o bir kadın.»

«Şaka ediyorsun, değil mi?»

«Şaka etmiyorum. Sana istatistik vermemi ister misin? Bunun için Thomas Handry'nin yaptığı araştırmaya ihtiyacım yok. Kadın ve erkek haklarının eşitliği açısından bu ülkenin yargı sistemi tam elli yıl geride kalmış. Hemen her zaman kadınlar aynı veya mukayese edilebilir suçlar için daha hafif ceza almışlardır. İş cinayete gelince de, yargıçlarla jüriler sanki yapı olarak kadınlardan yanaymış gibi görünürler. Evet, bir kadın burada cinayetten bile yakasını kurtarabilir.»

«Ama herhalde Otel Katili kurtaramaz.»

«O kadar da emin olma. İyi bir avukat onu mahkemeye çıkarırken çok tutucu giysiler giydirir. Koyurenk ya da siyah elbise, üstüne beyaz bebe yakası falan. Titrek bir ses, elinde bir buruşuk mendil, durmadan gözüne götürüyor. Anlarsın. Hani hatırlıyor musun, Otel Katili kadın olabilir mi diye tartışıyorduk da, sen birkaç kişiye fikirlerini sormuştun. Erkekler hayır demişti. Kadınların böyle şeyler yapabileceğine inanamıyorlardı. Oysa kadınlar inanıyorlardı. Tecrübeli bir savunma avukatı bunu bilir. Nedenini bilmese bile, böyle olduğunu bilir. Elinde cinayetten suçlanan kadın bir müvekkil varsa, hep erkeklerden oluşan bir jüri sağlamaya çalışır. Bu ülkedeki erkeklerin çoğunun kadınlar ve kadınların duyarlılığı hakkındaki izlenimi tümüyle yanlıştır. Kadınların yaradılış olarak öldüre-

meyeceğini sanırlar. Bu yüzden de «Suçsuz» diye karar verirler. İşte bu nedenle ben ECY taraftarıyım.»

«ECY mi?»

«Tabii,» dedi Şef saf saf. «Eşit Haklar Yasasının yanı sıra, bir de Eşit Cezalar Yasası.»

«Piç kurusu!» Monica masanın altında Şef'in bacağına bir de tekme patlattı.

Sıcak, yapış yapış yaz gecesinde evlerine yürüyerek döndüler.

«Edward,» dedi Monica. «Lokantadayken dedin ki, katil sessizce, rahatlayarak teslim olacak. Neden rahatlayarak?»

«Bence yoruluyor,» diye karşılık verdi Delaney. Sonra da buna neden inandığını anlattı. «Ayrıca Doktor Ho'ya göre duygusal baskılar bir Addison krizine yol açabilirmiş,» diye ekledi. Yani hasta bir kadın, yolun sonuna varmak üzere.»

«O halde sen hasta olduğuna inanıyorsun.»

«Fiziksel hasta. Ruhsal değil. İyiyle kötünün farkını bal gibi biliyor. Ama delilik tanımıyla ilgili yasalar öyle karmakarışık ki, yargıcın ve jürinin neye karar vereceği belli olmaz. Belki kadının genellikle normal olduğunu, zaman zaman gelen delilik krizleri sırasında öldürdüğünü söylerler. Geçici delilik. Aslında önemi yok. Yani, önemi var tabii ama, polisleri ilgilendirmez. Bizim tek işimiz ona engel olmaktır.»

«Yarın sabaha iyi şanslar,» dedi Monica içi geçmiş gibi. «Beni arar mısın?»

Delaney onun koluna girdi.

«İstiyorsan ararım» dedi.

Edward X. Delaney o gece iyi uyudu. Sabahleyin merkezdeki olağan toplantıya giderken itinayla giyinmekte olduğunu farkedince kendi kendine gülümsedi.

«Düğüne gidiyormuşum gibi,» dedi Monica'ya. «Ya da cenazeye.»

Üç parçalı takım elbisesi lâcivertti. İçine kolalı yakalı beyaz gömlek, bordo enli kravat. Karısı ceket cebine dört köşe katlanmış bir mendil sokup bir kenarını hafifçe gösterdi ama, Delaney evden çıkar çıkmaz ipek mendili cebin içine itiverdi.

Kuzey Merkezinin üst katındaki toplantı odası ağzına kadar adamla dolmuştu. Crane, Çavuş Broderick, Boone, Bentley, Delaney ve Thorsen sandalyelere oturdular, ötekiler duvarlara yaslanıp ayakta durdular. Dışardaki koridorda da bir sürü insan, toplantıdan haber beklemekteydi. İyi haber veya kötü haber.

«Pekâlâ, Tom,» dedi Çavuş Boone, Broderick'e. «Sahne senin!»

Dedektif Çavuş söze başladı. «Elimdeki alfabetik listede, Manhattan adasında oturan ve Addison hastalığı bulunan kadınların listesi var,» dedi. «Hepsi on altı isim.»

«Tamam,» dedi Wilson Crane. Bir yandan kendi önündeki bir yığın daktilo sayfasını düzleyip hizaya sokuyordu. «Bendeki listede de, Manhattan'da oturan, ya da çalışan ve şu ya da bu nedenle kongre programlarını önceden bilen kadınların listesi. Başlayalım...»

«İlk isim,» dedi Broderick. «Alzanas. A-l-z-a-n-a-s. Marie. Yani Marie Alzanas.»

Crane kendi hislerine gömüldü, bir sayfa çevirdi.

«Yok,» dedi. «O bende yok. İkincisi?»

«Carson, Elizabeth J. Harfleri C-a-r-s-o-n.»

«Carson, Carson, Carson... Bende Murlel Carson var.»

«Yaramaz. Bunun adı Elizabeth J. Bir sonraki isim Domani, Doris. Harfleri D-o-m-a-n-i.»

«Yok. Domani yok.»

«Edwards, Marilyn B. E-d-w-a-r-d-s.»

«Marilyn B. Edwards da yok.»

Yoklama ağır ağır devam edip gidiyordu. Odadaki öteki kişiler sessizdi. Koridordakiler de susmuşlardı artık. Alt kattan gürültüler geliyor, arasıra bir canavar düdüğünün ötmeye başladığı duyuluyordu. Ama binanın onlara ait kısmı sus pus, beklemekteydi.

«Jackson,» diyordu Çavuş Broderick. «Grace T. Jackson. J-a-c-k-s-o-n.»

«Bende Grace T. Jackson yok,» dedi Teğmen Crane. Sonra?»

«Kohler. K-o-h-l-e-r. İlk adı Zoe. Yani Zoe Kohler.»

Crane'in parmağı sayfa boyunca aşağıya doğru kaydı. Durdu. Başını kaldırıp baktı Teğmen.

«Var,» dedi. «Buldum. Zoe Kohler.»

Odanın içinde rüzgâr gibi bir iç çekişi dolaştı. Herkes ifadesiz yüzlerle sandalyesinde kıpırdadı, sigaralar yakıldı.

«Pekâlâ,» dedi Çavuş Boone. «Bitirin listeyi. Birden fazla da olabilir.»

Sessizce, sabırla beklediler. Çavuş Broderick isimleri tamamladı. Crane'in kongre programlarını önceden bilenler listesinde de adı geçen tek Addisonlu, Zoe Kohler'di.

«Zoe Kohler,» dedi Delaney. «Sen nereden buldun onu, Broderick?»

«Addison hastalığı için kimlik bileziği ve acil yardım torbası satın almış. 23. Sokaktaki bir eczaneden.»

«Ya sen Crane?»

«Bizde adresi Granger Oteli olarak gözüküyor. Madison Caddesiyle 42. Sokak kavşağında. Konferans programlarını her hafta basan Oteller Dergisini görebilenlerden.»

Bırbirlerine baktılar. Bakışlar odanın çevresini dolaştı. Kimse konuşmak istemiyordu.

«Çavuş,» dedi Delaney, Abner Boone'a. «Johnson şimdi Güney Merkezinde midir?»

«Kendisi yoksa adamlarından biri oradadır. Telefonda her an adam var.»

«Ara onu. Sor bakalım, Madison'la 42'nin köşesindeki Granger Oteli, gözyaşartıcı gaz satın alanlar arasında mı?»

Boone'un telefon görüşmesini hepsi dinlediler. Boone konuştuğu adama, listede Granger Oteli'nin bulunup bulunmadığını sordu, cevabı dinledi, teşekkür edip telefonu kapadı. Bekleyen insanlara doğru baktı.

«Tombala,» dedi. «Granger'in güvenlik bölümü başkanı aerosolden satın almış. Dört tane cep boyu aerosol, ayrıca üç de el bombası tipinden.»

Çavuş Broderick sandalyesini gürültüyle geri itti.

«Gidip tutuklayalım,» dedi yüksek sesle.

Delaney bir hışımla ona döndü.

«Ne yapacaksın?» diye sordu. «Lâstik copla döve döve itiraf mı ettireceksin? Bu ne biçim entipüften tutuklama böyle? Addison hastalığı varmış, oteller dergisini okuyormuş ve çalıştığı işyeri gözyaşartıcı aerosol satın almış. Bunları savcıya götürdüğün anda seni pencereden dışarıya atar.»

«Ne tavsiye edersin, Edward?» diye sordu Thorsen.

«Onu izlemeyi. Yirmi dört saat boyunca peşinde her an iki adam bulunsun en azından. Bir de kadın polis taksanız fena olmaz. Tuvalete falan giderse diye. Çalıştığı yere bir adamımızı sokun. Orada çalışsın. Broderick, nerede oturuyormuş?»

Çavuş dosyaya baktı.

«Doğu Otuzdokuzuncu Sokakta,» dedi. «Adrese bakılırsa Lexington'a yakın olmalı.»

«Herhalde apartman dairesidir. Eğer öyleyse oraya da kapıcı, kaloriferci falan olarak bir adam yerleştirin. Dost bir yar-

gıç bulup telefonuna dinleme aygıtı takmak için izin alın. Gece gündüz dinlensin. Yani günün ve gecenin her saniyesinde nerede olduğunu bilin. Nereye gidiyor? Arkadaşları kimler? Biraz daha fazla araştırma yapmak için de vakit kazanırız.»

«Ne gibi, şef?» dedi Boone.

«Bir sürü şey var. Gözyaşı gazını nasıl almış, örneğin? Sonra teleobjektifle uzaktan bir resmini çekin, Tribunal'deki garsonla batı kıyısındaki o kokteyl servisi yapan kıza gösterin.»

«Bende doktorunun adı ve adresi var,» dedi çavuş Broderick.

«O da bir ihtimal,» diye gülümsedi Delaney. «Herhalde konuşmaz ama, bir denemeye değer. Önemli olan bu kadını, kendi kendine açık verinceye kadar göz altında tutmak. Şu ya da bu şekilde bir açık verecektir. Bu arada, Broderick, bence sen listeni tekrar Crane'inkiyle karşılaştırmalısın. Başka ortak adlar da çıkabilir.»

Muavin Thorsen, Delaney ve Boone toplantı odasından çıktılar ve çavuşun odasına geçtiler. Koridordakiler de haberi duymuş, aralarında ateşli ateşli konuşuyorlardı.

«Çavuş,» dedi Şef. «Sen bu işi gizlemek için epey yorulmak zorundasın. Eğer Zoe Kohler'in adı gazetecilerin eline geçer de yayınlarlarsa işimiz bitik demektir. Kadın yokolur, bir daha da bulamayız.»

«Bir dakika, Edward,» dedi Thorsen. «Neler kuruyorsun sen? Bir cinayet daha işlemeye kalktığında suçüstü falan mı yakalamak niyetindesin yoksa?»

«Ona da mecbur olabiliriz,» dedi Delaney ciddiyetle. «Umarım gerek kalmaz ama, onu suçlamanın tek yolu bu da olabilir. Bu ayın sonlarında tarihi gene geliyor.»

«Tanrım,» diye soludu Çavuş Boone. «Bu tutuklama yapmanın en güç yolu. Bir terslik oldu mu, elimizde yeni bir cesetle kalakalırız ve hepimiz de kendimizi sokakta buluruz.»

Delaney inatla direndi. «Belki tek çare bu olur. Ben de iyi olur demiyorum ama, bir denemesine izin vermek zorunda kalabiliriz. Bu arada adamlarının çenelerini kapalı tutmalarını sağla.»

«Evet,» dedi Boone. «Onlara bunu şimdiden duyursam fena olmaz.»

Şef, «Elin değmişken Johnson'u da tekrar ara,» diye arkasından seslendi. «Söyle ona, gözyaşı gazını sormak için

Granger Oteline adam falan yollamasın. Biz işi nasıl yöneteceğimize karar verip ona haber verinceye kadar.»

«Tamam,» dedi Boone. «Ben idare ederim.»

Odadan çıktı.

Thorsen sinirli sinirli, «Edward,» dedi. «Kadın bir cinayeti daha deneyebilir derken ciddi misin sen?»

Delaney sabırla, «İvar, belki tek yol bu olabilir,» dedi. «Kendini hazırlasan iyi edersin. Şu anda elimizde temiz bir tutuklama için bile yeterli malzeme yok, nerede kaldı onu mahkûm ettirmek. İnan bana, hiç bir iddianame, suçüstü kadar etkili değildir.»

«Eğer vaktinde yakalayabilirsek,» dedi Muavin acı acı.

Delaney omuzlarını kaldırdı. «Bazan insan o riske girmek zorunda kalır. Ama belki hiç gerek kalmayacaktır. Kadının tekrar harekete geçmesine daha iki hafta var. Normal programına sadık kalırsa tabii. İki haftada neler neler yapılmaz. Hem peşinde yirmi dört saat boyunca insan, hem telefonunda aygıt... belki de tekrar harekete geçmesinden önce iddianame hazırlayacak malzeme tamamlanır.»

«Tamamlanması **şart,**» dedi Thorsen umutsuzca.

Delaney ona, «Elbette,» diye cevap verdi.

13 Temmuz; Pazar...

Karmaşık düşüncelerden ve düğüm düğüm rüyalardan iyice usanmıştı artık. Bazen en iyi çarenin teslim olmak olduğunu düşündüğü bile oluyordu. Her ne pahasına olursa olsun huzur.

Artık dayanamayacaktı. Sokaklarda gördüğü o güzel, şık, **mutlu** kadınlar... kendisine bakarak kötü şeyler fısıldaşan, ya da yalnızca ilgisiz bakışlar fırlatan erkekler... Bir düşmanlar kentiydi burası. Yabancı bir kentti. Kendini oluşturan maddelerden bıkan Zoe, gitmek istiyordu artık.

«Çok ciddi görünüyorsun,» dedi Ernest Mittle. «Ben kendimi çok mutlu hissediyorum, sense tersine üzgünsün.»

«Öyle mi?» diyerek Ernie'nin elini sıktı Zoe. «Özür dilerim. Düşünüyordum.»

«O gece bana telefon ettiğinde sesin o kadar sıkkındı ki. Bir şey mi oldu sevgilim?»

«Hiçbir şey olduğu yok,» dedi Zoe neşeyle. «İyiyim ben. Nereye gidiyoruz?»

«O bir sır. Sırları sever misin?»

«Bayılırım.»

Onunla kendi apartmanının alt holünde buluşmuştu. Daha görür görmez Ernie'nin çok heyecanlı olduğunu anlamıştı. Yerinde duramıyordu sanki. En iyi yazlık takımını giymişti üstelik. Açık mavi, ince çizgili bir takım. Lacivert puanlı papyon kravat takmış, yakasına da bir çiçek iliştirmişti.

Taksiye binmek için direndi. Şoföre adresi yazılı olarak gösterdi. Arka kanapeye yerleşince Zoe'nun elini tuttu, havadan, işinden, birlikte çıkacakları yaz tatili için planlardan söz etmeye koyuldu.

Taksi önce orta Manhattan'a yöneldi, sonra Manhattan Köprüsüne doğruldu. Ernie keyifle gülerek, Brooklyn rıhtımına bağlı bir yüzer lokantaya Pazar yemeğine gittiklerini itiraf etti. Yani kahvaltıyla öğle yemeği karışımı bir şey.

«Yemekleri çok iyiymiş,» dedi. «Manhattan manzarası da enfesmiş diyorlar. Ne dersin?»

«Çok iyi,» dedi Zoe. «Umarım pahalı değildir.»

Ernie başını eğerek, «Eh, ne yapalım,» dedi. «Bu bir bakıma... Özel gün sayılır.»

Restoranda pencere yanında masa bulamadılarsa da, oturdukları yerden doğu nehrinin ve Brooklyn köprüsünün manzarası pek güzeldi. Daha geri planda da Manhattan'ın sivri binaları belli oluyordu.

Önce birer Bloody Mary içtiler, sonra jambonlu yumurta, kızarmış İngiliz ekmekleri, marmelat ve yeşil salata aldılar. Üstlük olarak şekersiz kahveyle frambuazlı dondurma ısmarladılar.

Yemekler çok iyiydi. Servis de güzeldi ama biraz fazla hızlıydı. Daha bir saat dolmadan yemeği bitirmiş, hesaplarını ödemişlerdi bile. Dışarıya çıkarken, holde masa bekleyen müşterilerin arasından geçtiler.

«Tutunmuş bir yer,» dedi Ernie. «Eh, yemekler güzel, fiyatlar da makûl. Hem ben ömrümde ilk defa gemide yemek yiyorum.»

«Çok değişik bir şey. Hoşuma gitti. Teşekkür ederim, canım.»

Yüzer restoran, rıhtıma da birkaç kanape yerleştirmişti. Yüzü Manhattan'a dönük. Zoe ile Ernie, suya en yakın kanapeye oturdular. Kırmızı bir römorkörün birkaç salı nehirden yukarı, akıntıya karşı itişini seyrettiler.

Güneş parlak ve sıcaktı ama tuzlu rüzgâr havayı değiştiriyordu. Birkaç bulut kümesi tembel tembel geçiyor, vanilyalı dondurmalara benziyorlardı. Sağa sola konmuş duman rengi martılar tüylerini geriyor, sonra kapıyorlardı.

Ve ta ilerde de Manhattan'ın sivri mızrakları. Sankl altından. Güneşe bir milyon pırıltı daha katıyorlardı onlar. Yanıyordu kent. Bir tiyatro dekoru gibi, Kozmik bir görüntü.

«Ah, Zoe,» dedi Ernest Mittle. «Ne güzel, değil mi?»

«Evet.» Ama Zoe gözlerini yere indirmişti. Bu kentin bir güzelliği, bir zerafeti olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Ernie kanapede ona doğru döndü, yüzüne baktı. Uzanıp iki elini birden kendi avuçlarının içine aldı. Zoe gözlerini kaldırıp ona baktı. Ernie'deki bütün canlılık gitmiş, yokolmuştu. Ciddiydi artık.

«Şey...» dedi hafifçe. «Seninle bir konuda konuşmak istiyorum.»

«Ne oldu, tatlım?» Zoe meraklanmıştı. «Bir şey mi var? Benim yaptığım bir şey mi?»

«Oo, yoo, hayır,» diye itiraz etti o. «Hiçbir şey olmadı... Şey, sevgilim, seni pek çok düşündüm. Her dakika. Yani işimde de, sokakta yürürken de, evde yalnızken de, uykuya yatarken de. Her an seni düşünüyorum. Ve... şey, her zaman seninle olmak istediğime karar verdim. Sonsuza kadar. «Aceleyle sözünü bitirdi. «Çünkü seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum, Zoe. Sevgilim... Lütfen?»

Zoe onun gözlerine baktı, ağlamamak için kendi gözlerini kırpıştırdı.

«Ah, Ernie...» diye başladı.

«Bir dakika dinle.» Sesi boğuktu. Zoe'nun ellerini bırakıp tekrar nehre döndü, oturduğu yerde öne doğru eğildi. «Pek öyle dehşet bir adam değilim,» dedi. «Yani, evet, işim iyi, fazla çalışmaktan yüksünmem, herhalde ilerde daha başarılı da olacağım ama, görünüşüm pek aman aman değil. Biliyorum... bir kadının rüyasına girecek erkek değilim. Ama.. seni seviyorum Zoe. Dünyada hiçbir şeyi ve hiç kimseyi sevmediğim kadar. Ve hayatımın geri kalan kısmını seninle geçirmek istiyorum. Bunu defalarca ve dikkatle düşündüm, istediğimin bu olduğundan eminim. Her an aklımdasın. Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen canımın acıdığını hissediyorum. Ağlamak istiyorum. Biliyorum, budalaca bir şey ama, öyle hissediyorum işte.»

«Ah, Ernie,» dedi Zoe tekrar. Onu omuzlarından tuttu, kendisine çevirdi, kucakladı, başını kendi boynuna yasladı. Sımsıkı tutuyor, ince telli saçlarını okşuyordu. Ondan biraz uzaklaştığında gözlerindeki yaşları gördü.

Yumuşak dudaklarını şefkatle öptü, avucunu onun yanağına dayadı.

«Teşekkür ederim, sevgilim,» dedi. «Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bunun benim için ne büyük anlam taşıdığını anlayamazsın. Beni böyle sevmenin. Ömrümde bana olan en güzel, en tatlı şey bu. Ve çok da gurur duyuyorum.»

«Bunu yürütebiliriz Zoe,» diye yalvardı Ernie. «Gerçekten başarabiliriz. Uğraşmamız gerek elbette. Ama yapabileceğimizi biliyorum. Ben bilgisayar kursumu bitirince daha iyi bir işe gireceğim. Bankada da biraz param olacak. Çok değil ama, biraz. Yani açlıktan ölme tehlikesiyle falan karşılaşacak değiliz. Sen benim eve taşınırsın. Şimdilik. Daha büyük bir yer buluncaya kadar. Hem benim...»

«Şşşş, şşş,» diye fısıldadı Zoe. Parmağını onun dudaklarına koydu. «Bir dakika, soluk alayım,» dedi. «Bir kıza her gün böyle...»

Hareketsiz oturdular. Zoe onun yüzünü elleri arasında tutuyor, pırıltılı gözlerine bakıyordu.

«Beni o kadar çok mu seviyorsun, sevgilim?» diye sordu alçak sesle.

«Evet. Evet. Senin için her şeyi yaparım, Zoe. Yemin ediyorum. Bir tek yapamayacağım... senden ayrılamam. Lütfen onu isteme benden»

«Yok,» dedi Zoe hazin hazin gülümseyerek. «Onu istemeyeceğim.»

«Bir başkası yok, değil mi?» Ernie heyecanlanmıştı.

«Yoo, hayır. Başkası yok.»

«Zoe, neler hissedebileceğini anlıyorum... Şey... sen bir kere evlenmişsin ve iyi yürümemiş. Belki ikinci kere evlenmeden önce çok dikkatli davranmak istersin. Ama ben elimden geleni yapacağım sevgilim. İnan bana, iyi bir koca olmak ve seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım.»

«Bunu biliyorum, Ernie. Sen iyi, tatlı bir erkeksin ve seni seviyorum.»

«Öyleyse...?»

«Ah, sevgilim, şu anda cevap veremem. Ben bir akıntıya

kapılmış gidiyorum. Düşünmem için bana zaman vermelisin.»

«Elbette.» dedi Ernie aceleyle. «Anlıyorum. Zaten hemen aklının başından gideceğini sanmış değildim. Ama düşüneceksin, değil mi?»

«Ah, hayatım, elbette düşüneceğim.»

«Eh,» diye kıkır kıkır güldü Ernie. Heyecanlıydı. «Sana ikide bir hatırlatabilmek için bunu aldım.»

Ceketinin yan cebinden küçük kadife bir kutu çıkardı. Yüzük kutusu. Açtı.

«Dünyanın en küçük pırlantası,» dedi gülerek, «Ama güzel, değil mi Zoe? Güzel değil mi?»

«Harika bir şey.» Zoe gümüş rengi montür üstünde duran pırıltılı taşa bakıyordu. «Harikulâde güzel.» dedi.

«Parmağına dene,» diye zorladı onu Ernie. «Numaranı bilmiyordum. Büyük veya küçük gelebilir. Ama adam parmağa uydurulur dedi. Hatta başka numarasıyla değiştirilirmiş bile.»

Zoe yüzüğü kendi kemikli parmağına kaydırdı. Bol gelmişti.

«Büyük,» dedi üzüntüyle. Tekrar çıkarıp dikkatle kutusuna koydu.

«Düzeltilebilir,» dedi Ernie. «Zoe, parmakların öyle ince ki. Bu kahverengi leke de ne?»

«Yaktım elimi.» dedi Zoe aceleyle. «Tavaya değdi. Geçecek.»

«Bir göstersen. Acıyor mu?»

«Yok canım. Bir şey değil. Geçecek nasılsa.»

Yüzüğü ona geri vermeğe çalıştı ama, o almak istemedi.

«Sende kalsın, sevgilim,» dedi. «Her gün görebileceğin, sana sorduğum soruyu hatırlayabileceğin bir yere koy. Yapar mısın, Zoe?»

Zoe gülümseyerek, «Hatırlamak için yüzüğe ihtiyacım yok.» dedi. «Ah, Ernie, öyle tatlısın ki. Yüzük de çok güzel. Gerçekten.»

«Beğendin mi? Sahi mi...?»

«Dünyanın en güzel yüzüğü. Sen de en güzel erkeğisin.»

«Evet de, sevgilim. İyice düşün, seni ne kadar sevdiğimi hatırla ve evet de.»

O gece evinde yalnız kalınca Zoe Kohler yüzüğü bir daha parmağına taktı, düşmesin diye yumruğunu sıktı. Pırıltılı halkaya bakarken mutluluğu bir seçenek olarak hissetti. Uzanıp alıverse, onun olacaktı.

Doktor Stark'ı arayıp hastaneye yatmaya razı olduğunu

söyleyecekti. Ne gerekiyorsa yapacak, sağlığını yeniden kazanmak için her türlü çirkinliğe dayanacaktı. Alması gerekli olmayan bütün hap ve kapsüllerini atacaktı. İçkiyi bırakacak, yalnızca besleyici, sağlıklı şeyler yiyecekti.

Şişmanlayacak, cildi düzgünleşecek, durulaşacaktı. Vücudunu da güzelleştirecekti. İnce, etli, biçimli. Soluğu güzel kokacak, mutluluğu arttıkça aylık sancıları da geçecekti.

Serüvenlerine son verecekti. Çünkü artık onlara ihtiyacı olmayacaktı. Polis onu aramaktan bıkacak, Otel Katili artık gazete manşetlerinde yer almayacaktı. Birkaç hafta veya birkaç ay içinde hepsi unutulacak, gidecekti.

Ernest Mittle'la evlenecekti. Evet. Eski kocasına da bir davetiye gönderecekti. Ernie'nin bu eve taşınması daha iyiydi. Bu ev daha genişti çünkü. Ernie daha iyi bir işe girinceye kadar da Granger Oteli'ndeki işinden çıkmayacaktı.

Yemek pişirmeyi nöbete koyacaklar, her akşam işlerinden eve dönmek için acele edeceklerdi. Birlikte olmak, konuşabilmek için. Çok güzel tatil gezilerine çıkacaklar, bomboş plajlarda yürüyüş yapacaklar, sonsuz denizlerde yüzeceklerdi.

Şefkatle, iyilikle sevişecekler ve mutlu olacaklardı. Sonra birbirlerinin kolları arasında uyuyacak, uyanınca tekrar sevişecek, birbirlerine gülümseyeceklerdi. Çirkin olan hiçbir şey yapmayacaklardı.

Bir de çocukları olacaktı. Belki iki. Kendi ailelerini yaratacaklardı. Kendi temiz, akıllı çocuklarıyla karanlıklara meydan okuyacaklardı.

Yüzüğü tekrar kutusuna koydu, çekmecenin en arkasına yerleştirdi. NEDEN OLMASIN bileziğinin yanına. Gülümseyerek uykuya daldı. Hâlâ aynı rüyayı yaşıyordu.

Bütün bunlar gerçekten olabilir gibi görünüyordu.

15-18 Temmuz: Salı'dan Cumaya...

Dedektif Daniel (Dapper Dan) Bentley'e, Zoe Kohler'i gözleme görevi verilmişti. Üç vardiya adam çalıştırıyordu. Her biri sekizer saat. Ekiplerin herbirinde iki erkek ve bir kadın polis bulunmaktaydı.

Vakitlerinin çoğunu ya Zoe'nun evinin önünde, ya da Granger Otelinin önünde parketmiş duran işaretsiz bir polis arabasında geçirmekteydiler. Sanık kuşkulanmasın diye araba her gün değiştirilmekteydi.

Zoe Kohler işine giderken, yemeğe çıktığında, ya da alışveriş gibi masum bir amaçla sokağa çıktığında, ekipten birisi onu yaya olarak izliyor, arabadakilerle ilişkisini telsiz vasıtasıyla sağlıyordu.

Bu yakın fiziksel gözleme ek olarak dinleme aygıtı izni de alınmıştı. Zoe'nun apartman sahibinin izni ve yardımıyla, bodruma bir teyp cihazı konmuş, telefon aygıtına da mikrofon takılmıştı. Orada da ikişer kişi, sekizer saatlik vardiya halinde çalışıyordu.

Yavaş yavaş sanığın bir tarifi ile saatlere göre alışkanlıkları belirlenmeye, Kuzey Merkezine iletilmeye başlandı. Ernest Mittle ile Madeline Kurnitz'in varlığı telefon dinlenerek ortaya çıkmış, her ikisinin de sanık ile yakınlığı ve ilişkisi incelenmeğe başlanmıştı.

Ayrıca sanığın yaptığı ödemeli bir telefon görüşmesinden annesiyle babasının adları ve adresi öğrenilmişti. Zoe'yu bankaya giderken izleme sonucu, hesabının durumu ve kredi düzeyi de ortaya çıkmış bulunuyordu.

Zaman geçerken sanığın içi boş silueti, dolmaya başladı. Fiziksel eşkâli, geçmişi, çalıştığı işi, sicili, dostları, alışkanlıkları, vb. Tabii bunların hiçbiri onu sanık olmaktan ne kurtarıyor, ne de durumunu ağırlaştırıyordu. Ama hiç değilse kadına bir kişilik kazandırılmıştı. Kuzey Merkezinde artık ondan 'Zoe' diye söz edilmekteydi. Aile dostuydu sanki.

Gözlemcilerin arabasındaki bir fotoğrafçı teleobjektifle resimlerini de çekmişti. En iyi çıkanlar büyütülmüş, bir New-York dedektifine verilip uçakla batı kıyısına, Anne Rogovich'e gösterilmişti. Sonuç olumsuzdu. Anne Rogovich resimdeki kadını Jerome Ashley'in yanındaki kadın olarak tanıyamıyordu.

Aynı hayal kırıklığına, resimleri Anthony Pizzi'ye gösterdikleri zaman da uğradılar. Böyle olunca Tribunal'in dikkatli garsonunu polis arabasına bindirip sanığı ona göstermeye karar verdiler. Garson hâlâ olumlu cevap veremiyordu

Ama soruşturmaların hepsi böyle meyvesiz kalmadı...

Granger Otelinin güvenlik bölümü başkanı Everett Pinckney'e kayıp aerosolü nasıl sormak gerektiği konusunda ateşli tartışmalar yer aldı.

«Buradaki sorun şudur,» dedi Delaney. «Eğer bu adam Zoe'ya bir kutu gaz vermişse, ya da kadın kendisi aşırmışsa, sorulacak sorular onu elbette ki uyaracaktır. Kutu hâlâ ondaysa... ki belki yarı doludur... İlk fırsatta onu bir yere ata-

caktır. Daha önce attıysa bu soruları duyunca, inanılır bir hikâye hazırlamak için zaman bulacaktır.»

«Belki bu Pinckney denen adama çenesini tutması söylenebilir,» dedi Çavuş Boone.

Şef, «Söylenebilir ama dinleyeceğine inanma,» diye karşılık verdi. Sonra biraz düşünüp, «Bakın, bunu alışılmış yoldan çözelim,» dedi. «Gidip Pinckney'e malı satın aldığını onaylatın, bir hafta kadar sonra gelip ambalajları sayacağınızı söyleyin. Çok normal davranın. Kadına sözünü ederse, belki korkusundan budalaca bir şey yapmaya kalkışır. Johnson, bunu idare edebilir misin?»

«Kendim yaparım,» dedi dedektif. «Dert değil. Zaten kadını bir görmek istiyordum.»

Bunun üzerine Dedektif Aaron Johnson, Güvenlik görevlisi Everett Pinckney'i Granger Otelinde ziyaret etti. Toptan ve büyük miktarda bir gözyaşı gazı hırsızlığını incelemekte olduklarını, bu nedenle New York yöresinde satılmış her ambalaiın seri numarasını bilmek istediklerini anlattı.

Dönüşünde rapor verirken, «İşin iyi yanı, bu Pinckney denen adam malı satın aldığını kabul ediyor,» dedi. «Birkaç kutuyu da yardımcılarına, bu arada Zoe'ya verdiğini de söylüyor. El bombası tipinde olanlar orada, odasında. Ötekileri de herkesten toplayıp kontrole hazırlayacağını belirtiyor. İşin kötü yanı da, Zoe'yu göremedim. Öğle yemeğine mi çıkmış ne.»

Buradan hiç değilse Zoe'nun eline bir gözyaşı aerosolü geçtiği öğrenilmiş oluyordu. Bu da bir şeydi ama, Çavuş Boone'un dediği gibi, pek az bir şeydi.

Daha önemlisi, Zoe'nun evinde yapılan aromanın sonuçlarıydı. Bu tümüyle yasa dışı yapılmış bir girişimdi. Delaney, Boone ve Dedektif Bentley'in katıldığı bir toplantıda kararlaştırılmıştı. Muavin İvar Thorsen'i özellikle planın dışında tutmuşlardı. Şef onun gün gelip suç sayılabilecek bu olaydan ötürü lâf işitmesini istemiyordu.

Abner Boone, «Oraya adam sokmak çok kolay,» diyordu. «Ev sahibi izin verir. Yollayacağımız adam da ya bir usta, ya hamal, ya tamirci kılığında gider. Kiracılar görür de soru sorarlarsa diye. Kadın işteyken girer eve. Gözcülerle teyid ettiririz işte olduğunu.»

Delaney, «Asıl sorun, kilidi açmak zorunda olması,» diye söze karıştı. «Apartman sahibinden yedek anahtar isteyecek değiliz. Ne kadar az kişi bilse o kadar iyi. Hem de hızlı birine ih-

tiyacımız var. Oraya girip, her tarafı arayıp, bir saatten az zamanda çıkabilecek biri.»

Bentley hemen, «Elimde tam böylesi var,» diye atıldı. «Adı Ramon Gonzales. Tabii herkes ona **Speedy** diyor. Kilitler üzerinde uzmandır. Oraya öyle çabuk girip çıkar ki, kimse gölgesini bile göremez. Ne arayacak girince?»

Boone, «Bir gözyaşı aerosolü,» dedi. «Bir çakı, ya da ona benzer bir şey. Altın bir bilezik. Üzerinde NEDEN OLMASIN diye yazıyor. Ve elbiseler. Göze çarpan türden elbiseler. Bir tanesi koyu yeşil, omuzları ince askılı. Yüksek topuklu pabuçlar. Ashley cinayetinde böyle giyinmiş. Sonra dikyaka beyaz bir kazak, askılı blucin etek. Bunları da LaBranche denilen delikanlıyı hakladığı gün giymiş. Başka bir şey var mıydı, Şef?»

«Evet,» dedi Delaney. «Ona söyle, naylon peruka var mı, diye de baksın. Siyah ve pembeye kaçan sarı. Ayrıca bu Speedy Ganzales'e eldiven giymesini, mümkün olduğu kadar az şeye dokunmasını ve mümkün olduğu kadar az şeyi yerinden kıpırdatmasını söyle. Ve Tanrı aşkına, çıkarken hiçbir şeyi yanına almaya kalkışmasın. Her şeyi yerli yerinde bıraksın.»

Bentley, «Kadın eve girildiğini dünyada anlayamayacaktır,» dedi.

İki gün sonra Bentley raporunu vermeğe geldi. Elindeki not defterine bakıyor, konuşurken sayfaları çevirip duruyordu...

«Sorun çıkmadı,» dedi. «Speedy kapıcı masasında oturandan başka hiç kimseyi görmemiş. Onunla bir dakika konuşmuş ama, adam soru sormamış. Bina sahibi ona bir ustanın gelip kat hollerindeki halıları yenilemekle ilgili hesap çıkaracağını söylemiş. Speedy, Zoe'nun dairesine kolayca girmiş Kapıdaki kilitler şakacıktan yapılmış gibiydi diyor. İçerde bir saatten az kalmış ve her yeri aramış. NEDEN OLMASIN'ı bulmuş. Koyu yeşil, askılı elbiseyi de. Kadının elbiseleri genellikle sade, renksiz şeylermiş. Bu çarpıcı giysileri dolabın arkasına saklıyormuş. Orada bir yığın orospu elbisesi varmış, diyor Speedy. Çakıyı da, aerosolü de bulamamış.»

«Perukaları?» diye sordu Delaney.

«Ha, evet. Biri siyah, biri sarı. İkisi de naylon. Orospu giysileriyle aynı dolapta. Yüksek topuklu papuçlar da orada. Çekmecelerden birinin ta arkasında da siyah dantel çamaşırlar ve onun gibi eşyalar varmış.»

«Evin içi nasılmış, bir şey söyledi mi?» diye sordu Şef.

«Çok temiz ve tertipliymiş,» dedi Bentley. «Pırıl pırıl. Kusursuz.»

Delaney, «Olacağına bak,» diye karşılık verdi.

18 Temmuz Cuma günü geç saatlerde Şef, Muavin İvar Thorsen'le bir tavernanın arka masalarından birinde buluştu. Barda tek başına içen dört kişiden başka kimse yoktu. Siyah bale mayosu ve file çorap giyen garson kız onlara viskilerini getirip uzaklaştı.

«Nasıl gidiyor, Edward?» diye sordu Thorsen.

Delaney elini ters yüz çevirerek, «Biraz iyi, biraz kötü,» diye karşılık verdi.

«Ama oymuş, değil mi?»

«Ona kuşku yok. Tâ kendisi.»

«Ama hâlâ onu tutuklamak istemiyorsun.»

«Henüz değil.»

«Bir haftamız kaldı, Edward. Bir hafta sonra yeni vuruşunu yapacak.»

«Onu biliyorum, İvar.»

Amiral arkasına dayanıp içini çekti. Bardağını formika masanın üzerinde dolaştırarak dibiyle küçük daireler çizmeğe başladı.

«Katı adamsın, Edward,» dedi.

«O kadar da değil. Tek isteğim, ortaya bir iddia ile çıkabilmeni sağlamak.»

«İddialar ne zamandan beri böyle kusursuz?»

«Kusursuz demedim. Mahkemede şansı olabilecek bir iddia dedim.»

Thorsen ona düşünceli gözlerle baktı.

«Bazen bana öyle geliyor ki sen ve ben... eh, belki karşıt taraflarda değiliz ama... bu olayı değişik açılardan görüyoruz. Benim tek isteğim bu cinayetleri durdurmak. Oysa sen...»

«Benim de tek isteğim o,» dedi Delaney.

«Hayır, değil. Sen bu kadını ezip suyunu çıkarmak istiyorsun.»

«Ya sen ne istiyorsun? Beraat edip ıslık çalarak çıksın gitsin mi? Eğer şimdi tutuklarsak olacağı budur.»

«Bak,» dedi. «Öncelikleri bir sıraya sokalım. Sen katilin o olduğuna emin misin?»

«Evet.»

«Tamam. Diyelim ki onu tutukladık, hatta suçladık ve sonunda beraat etti. Tekrar öldürecek değil herhalde, tamam mı?

Doğru dürüst davranmak zorunda. Gözümüzün üstünde olduğunu bilecek. Cinayetler de böylece bitecek, değil mi? Beraat bile etse?»

«Peki George Puller, Frederick Wolheim, Jerome Ashley ve ötekiler ne olacak? Vah vah deyip geçecek miyiz onları?»

«Edward, bizim işimiz suçları önlemektir. Onu şimdi tutuklayınca suçu önleyebiliyorsak, bence öyle yapmalıyız.»

«Önlemek işimizin yalnızca bir kısmı. İkinci kısmı da suçu farketmek ve cezalandırmak.»

«Birer içki daha içelim,» dedi İwar Thorsen. Garson kıza el edip boş bardakları gösterdi.

Masalarına servis yapılırken sessiz beklediler. Sonra Thorsen bir daha denedi...

«Bildiklerimize dayanarak herhalde evini aratma ruhsatı çıkartabiliriz,» dedi.

«Herhalde. Ama kullandığı silâhı bulamadıkça, üstünde de kadının parmak izleri ve son cinayetinden kalma kanlar olmadıkça, ne geçecek elimize?»

«Belki NEDEN OLMASIN bileziğini buluruz.»

«Onun gibi yüzlercesi satıldı. Belki de binlercesi. Hiçbir anlamı olamaz.»

«Ya aerosol?»

«Bulsak bile, onu Bergdorfer'e sıktığını kanıtlayamayız. Giydiği elbiseler de öyle. Peruklar da. İvar, bütün bunlar en zayıf türünden raslantı kanıtları. İyi bir savunma avukatı bunlara dayanan bir iddianameyi iki dakikada kıymaya çevirir.»

«Addison hastalığı da var.»

«Ondan başka Manhattan'da oturan on beş kadında daha var aynı hastalık. Biliyorum, sen elimizdeki kanıtların epey fazla olduğuna inanıyorsun. Haklısın da. Beni bu kadının Otel Katili olduğuna inandıracak kadar fazla. Ama sen bir mahkemede ifade vereli epey zaman geçmiş. Bilmekle kanıtlamak arasında çok büyük farklar olduğunu unutmuşsun. Biz elimizdekinin aradığımız katil olduğunu bilecek kadar kanıta sahibiz ama, bunu kanıtlamak için bir haltımız yok. Açık konuşmak gerekirse, savcının bizdeki bilgilere dayanarak onu suçlamayı kabul edeceğine inanmıyorum. Onun aradığı, sağlam tutuklamalar ve sağlam mahkûmiyetler. Herkes gibi o da sevmiyor kaybetmeye mahkûm davaları.»

«Ben gene de diyorum ki elimizde onu sorguya alacak kadar malzeme var. Eviyle işteki masasında hiçbir şey bulama-

sak bile, hiç değilse içine Tanrı korkusunu sokmuş oluruz. Bir daha gırtlak kesmeğe kalkışmaz.»

«Emin misin? Kesinlikle? Bu kentten çıkıp başka yere gitmeyeceğine, adını değiştirip eski hobisine tekrar devam etmeyeceğine?»

«O da başka kentin sorunu.»

Delaney homurdandı. «İvar, ne kadar da vicdanlısın,» dedi.

«Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu işe gönüllü olmamın bir nedeni vardı. Eğer Otel Katili'ni bulabilecek bir tek kişi varsa, onun sen olduğunu çok iyi biliyordum. Ve işte başardın. Bundan ötürü sana ne kadar şükran duyduğumu bilmeni isterim. Ama işin asıl amacı bu seri cinayetlere bir son vermekti. Bana kalırsa onu şimdi yakalayıp bildiklerimizi anlatırsak, son vermiş oluruz. Mahkemeymiş, mahkûmiyetmiş, bunlar onu durdurmaktan çok sonra gelecek şeyler.»

Delaney, «Ondan sonra da, kuş uçsun kafesten,» dedi. «Doğru değil bu.»

İvar Thorsen avuçlarını masaya şaplattı.

«Sana Kaya Adam demeleri boşuna değil,» dedi. «Ömrümde tanıdığım en inatçı, en dik kafalı adam sensin herhalde. Hiç taviz vermiyorsun.»

«Ben doğru olanı biliyorum,» dedi Delaney tahta gibi bir sesle.

Amiral derin bir soluk aldı.

«Sana bir hafta daha veriyorum,» dedi. «Yani... yirmi beş Cuma gününe kadar. O gün hâlâ yeni kanıtlar bulamamışsak, kadını bunlara dayanarak içeri alıyorum. Bir gırtlak daha kesmesini riske edemem.»

«Bok,» dedi Delaney.

Akşamın alaca karanlığında evine yürüdü. Öfkesini gidermek için Central Park'ın içinden geçti. Mantıklı düşündüğü zaman İvar Thorsen'in kararını anlayabiliyordu. Ama bunu anlamak kendini daha iyi hissetmesini sağlayamıyordu. Politik bir durumdu işte... o kadar.

«Politik!» Amma da oynak bir kelime! Zayıf olan, sinsi, belirsiz olan her şey politikti. Doğru şeyleri yanlış nedenlerle yapmaktı. Tabii yanlış şeyleri de doğru nedenlerle.

İvar'ın kariyerini ve Emniyet Müdürlüğünün durumunu da düşünmesi gerekiyordu. Bu bakımdan doğru şeyi yapıyor, politik davranıyordu. Ama beri yandan katilin de beraat etmesine,

suçlarının yanına kâr kalmasına göz yummuş oluyordu. Sonuç buydu.

Delaney bu kadını nasıl çökertebileceklerini planlıyordu hep. Fazla atak ve cesur bir plandı ama, biraz ileri görüş ve biraz da şansla pekâlâ başarabilirlerdi.

Onu yeni bir saftaron yakalayıp otel odasına çıkarmak, sonra gırtlağını kesmek üzere serbest bırakacak değillerdi elbette. Peşine takılıp tam bıçağı havaya kaldırdığı sırada içeriye dalarak kurbanı sağken kurtaracaklarını hayal etmiyordu. Asla yapılamazdı böyle bir şey.

Onların planı çok iyi hazırlanmış olmalıydı. Bir polis konmalıydı kurbanlık rolüne. Gerçek bir kovboy olmalıydı seçilen adam. Cesareti olan ve bu işi sonuna kadar götürebilecek kadar güçlü. Ayrıca çekici olacak, fiziksel olarak yüzüne bakılır biri olacak, taşralı rolünü yapabilecek, refleksleri de çabuk olacaktı.

Orta Manhattan otellerinden birinde bir oda tutacak, oda önceden bilgisayar gibi tellenecek, hazırlanacaktı. Mikrofonlar, iki yönlü aynalar ve belki de her şeyi filme alan bir televizyon kaset kamerası. Bitişik odada tabii birkaç kabadayı polis hazır bekleyecek, tam anında paldır küldür içeriye dalacaklardı.

Zoe kendi seçtiği otele kadar izlenecek, beri yandan kovboy da uyarılacaktı. Gelip Zoe'yu tavlayacak, ya da kendini ona tavlatacaktı. Sonra onu kendi otelindeki odasına götürecekti. İşin en güç yanı tavlama bölümüydü. Bir kere kovboy Zoe'yla biraraya geldi mi, ötesi su gibi akacaktı nasılsa.

Delaney bunun kumar olduğunu biliyordu. Ama başarabilirlerdi de. O zaman bütün o yasal zırvalardan kurtulmuş olurlar, raslantı delillerinin kabul edilip edilmemesi konusunda mahkemede uzun tartışmalara yer kalmazdı. Zoe Kohler'in kanlı katil olduğu kesin olarak ortaya çıkmış olurdu çünkü.

Ama politikacılar olmaz diyorlardı. Riske girmeyin, bizim tek istediğimiz onu durdurmak ve bu kentteki kongre turizmini tekrar arttırmaktır, diyorlardı. Beraat ederse, vah vah, ama biz gene de onu durdurduk, değil mi, deyip duracaklardı

Edward X. Delaney iğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu. Yasa yasaydı, ama cinayet de kötüydü. Her sefer böyle kaypaklık gösterildikçe yasa biraz zayıflamış oluyordu Oysa nice yüzyıllar sürmüştü o yasalar kitabını bu hale getirip böyle kusursuzlaştırmak.

Eğer kendisi faal görevde ve bu işin başında olsa, canına

okurdu Zoe'nun! Kovboy Işi tutmazsa. başka bir şey denerdi. Belki bir daha, bir daha öldürürdü ama, sonunda Delaney nasılsa onu kıskıvrak yakalamayı becerirdi. Kentin en büyük avukatı bile «Suçsuz» dedirtemezdi jüriye.

Eve vardığında terden sırılsıklam olmuştu. Yüzü kızarmış, yorgunluktan soluk soluğaydı.

«Ne oldu sana?» dedi Monica merakla. «Şeytanla güreş tutmuşsun gibi bir halin var.»

«Onun gibi bir şey,» dedi Şef.

22 Temmuz; Salı...

Uyandığında kendini bir bütün olarak bulmuş değildi. Bir daha hiç öyle bulamayacağını da biliyordu. Karın ağrıları artık devamlıydı. Hemen hemen âdet sancıları kadar da güçlüydü. Dizleri halsizlikten bükülüyor, başı sık sık dönüyor, sokaklarda bayılacak gibi oluyordu.

Kilo vermeğe de devam ediyordu. Eklem yerlerine gelen etleri şiş şişti. Bütün vücudu tokmak tokmak görünmeye başlamış, lekeler büyümüştü. Koca koca kısımlar grimsi bir kahverengine dönüşürken Zoe korkuyla Izlemekteydi bu olanları.

Her şey ters gidiyordu. Midesi bulanıyor, sık sık kusuyordu. Birden canı çok fazla tuz istemeğe başlamıştı. Günde üç, dört, hatta beş tablet birden alıyordu. Hep sulu yemekler yemeğe çalışmasına rağmen önce kabızlık başladı, arkadan ishal oldu.

Ernest Mittle'ın evlenme teklifi gecesinde duyduğu mutluluktan eser kalmamıştı. Kendi kendine yüksek sesle aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu: «Bıktım usandım.»

Madeline Kurnitz telefon edip onu öğle yemeğine davet ettiğinde Zoe yan çizmeğe çalıştı. Hem kuvveti yoktu, hem de Maddie'nin onu bu halde görünce ne diyeceğinden korkuyordu.

Ama Maddie direndi. Hatta Granger Otelinin yemek salonuna bile razı oldu.

«Sana birini tanıtmak istiyorum,» dedi kıkır kıkır gülerek.

«Kimi?»

«Görürsün!»

Zoe üç kişilik bir masa ayırttı. Maddie geldiğinde Zoe o masada oturuyordu. Maddie'nin yanında esmer, uzun boylu bir delikanlı vardı. Yaşı dünyada yirmi bir, yirmi ikiden fazla olamazdı. Maddie onun sahibiymiş gibi koluna asılıyor, yüzüne bakıyor, kulağına onu güldürecek bir şey fısıldıyordu.

Zoe'ya bir saniye bile bakmadan, «Amma da sıskasın,» dedi. Sonra kavalyesini tanıştırdı.

«Tatlım, bu aygırın adı Jack. Sakın ona el uzatayım deme, ilk ben gördüm. Jack, bu da Zoe. Benim en iyi arkadaşım. Tek arkadaşım. Ona 'Merhaba Zoe, nasılsın,' de. Bu kadarını becerirsin herhalde, değil mi?»

Jack beyaz dişlerini parıldatarak, «Merhaba Zoe,» dedi. «Nasılsın?»

«Gördün mü?» diye atıldı Maddie. «Basit cümleleri söyleyebiliyor. Jack beyin açısından pek güçlü sayılmaz, ama onda olan şey varken beynini kim ne yapsın? Hey, hey, biraz içkiye ne dersiniz? Bugün ilk içkim olacak.»

Jack, «On beş dakikadan beri ilk içkin,» diye düzeltti.

«Ne tatlı şey değil mi?» Maddie delikanlının yanağını okşuyordu. «Ona iki ayak üstünde durup yalvarmasını öğretiyorum.»

Beklenenin tam tersi olmuştu. Arkadaşının görünüşünden şoka uğrayan Zoe idi. Daha kilo almıştı Maddie. Her tarafı pırtlıyor, esnek kırmızı ebisesini yer yer geriyordu. Elbisenin bir dikişi patlak, önü de leke içindeydi.

Çilli gerdanı yine cömertçe açılmıştı. Çorap da giymemişti. En ince bantlı papuçlardan bir tane vardı ayağında. Ayakları sokak tozu içindeydi. Bacakları çok dikkatsizce traş edilmişti. Bir baldırından aşağıya doğru kıllı bir bölüm iniyor, koyu renk görünüyordu.

Kaybını en çok gösteren yeri yüzüydü. Palyaço makyajı çok dikkatsiz yapılmıştı. Boynunda öbek öbek pudra tabakaları, yerine tam oturmadığı için bir ucu sarkan takma kirpik, taşan ve bulaşan bir ruj.

Lök gibi oturmuş durmadan yiyordu. Sesi daha kalınlaşmış ve daha çatlaklaşmış gibi geldi Zoe'ya. İçkileri, yemek listelerini haykırarak istiyor, şakrak kahkahalar atıyordu.

Öbür masalardakiler dönüp baktıkları zaman Zoe başını öne eğdi. Ama Maddie'ye vız geliyordu ayıplanmak. Jack'ın elini tutmuş, ağzına karidesler sokuyor, yanağına çimdikler atıyordu. Bir eli de masa örtüsünün altında meşguldü.

«Böylece Harry evden taşındı.» diye anlatıyordu bir yandan. «Yerine Jack geldi bize. Çok kârlı bir alışveriş. Şimdi kavgayı avukatlar sürdürüyor. Jack, canımın içi, sen kanlı kanlı bir biftek ye; kuvvetini koruman gerek, koca aygır seni!»

Jack yüzünde boş bir gülümsemeyle oturuyor, kendisine

yapılan iltifatları hakkıymış gibi kabul ediyordu. Altın saçları dalgalı dalgalı biçimde çok güzel yapılmıştı. Cildi güneş yanığı, dudakları heykel gibi, burnu düz ve soyluydu. Paraların üstündeki profiller gibi.

Maddie ona aç gözlerle bakarak, «Harika, değil mi?» dedi. «Onu Long Island'daki bir restoranın otoparkında arabaları parkettirirken buldum. Alıp temizledim, traş ettirdim, giydirdim... Bok şimdi ne oldu! Bir hazine! Maddie'nin kendi öz hazinesi!»

«Çok sarhoş, diye düşündü Zoe. Her zamanki içki yükünü aldıktan başka, bu sefer ek bir şey daha vardı. Belli miktarda bir isteri hemen hemen. Biraz da zalim belirtiler. Özellikle genç adamdan garip bir cisimmiş gibi söz etmeye başlayınca.

Delikanlı bu kötü ıfadeleri ya anlamıyor ya da aldırmıyordu. Az konuşuyor, bol bol sırıtıyor, sürekli yiyordu. Ağzı zaten doluyken yeni lokmalar tıkıyor, güçlü çenesini ağır ağır hareket ettirerek çiğnlyordu.

«Bermuda'ya gidiyoruz,» dedi Maddie. «Yoksa Bahamalar mıydı? Bu ikisini hep karıştırırım. Her neyse, biz öyle cennet bir yere gidip bir ay kalacağız. Orada hindistan cevizi kabuklarından rom içeceğiz, oy ışığında çırılçıplak denize gireceğiz. Ne dersin bu plana, Zoe? Bu lanet olası yerde susayan insan bir bardak bir şey bulabilmek için ne yapmalı, söylesenize!»

Maddie'nin az yemek yediğine dikkat etti Zoe. Ama durmadan ve hızlı hızlı içiyor, elinin tesriyle ağzını siliyor, çenesinden aşağıya damlalar yuvarlanıyordu. Elini Jack'dan bir an bile çektiği yoktu. Onun koluna, omuzuna, bacağına asılıp duruyordu.

Maddie'nin gençliğindeki parlak kişiliğini hatırlayan Zoe, bu çöküntüden çok ürkmüştü. Yalnız Maddie için değildi korkusu. Kendi geleceğine de ışık tutmuştu bu durum.

Bu kadın, genç kızken içlerinde en iyisiydi. Cesur ve bağımsızdı. Hayatta adımlarını hiç korkmadan, çekinmeden atan biriydi. Yaşamasına bakar, yarından korkmazdı. Atılır, meydan okur, ne bir şeyin fiyatını sorar, ne de koça mal olduğunu hesaplardı.

Oysa şimdi sarhoş, vahşi, hasta, şişko biri olmuş çıkmıştı. Oğlu olabilecek bir gence umutsuzca sarılıyordu. Rimelli gözlerin parlak ışıklarının gerisinde karanlık bir korku tutuşmaktaydı.,

Eğer bu kadın ya yenilebiliyorsa, bu cesur, özgür, yorgun-

luk bilmez kadın da hayatta yenilgiye uğruyorsa, Zoe Kohler için hiç umut olabilir miydi? Zoe, Maddie Kurnitz'den o kadar zayıftı ki! Çekingen ve korkaktı. Daha ufacıktı. Devler bile devrilip giderken, cücelerin ne şansı olabilirdi?

Yemeklerini bitirdiler, Maddie paraları garsona fırlattı.

«İtoğlu it kredi kartlarımı geri aldı,» diye mırıldandı.

Sendeleyerek ayağa kalktığında Jack kolunu onun kalın beline sarıp tuttu. Maddie donuk gözleriyle Zoe'ye baktı.

«İşini mi değiştiriyorsun, tatlım?» diye sordu.

«Hayır, Maddie. Düşünmedim bile. Neden sordun?»

«Bilmem. Birkaç gün önce biri telefon etti, senin iş için başvurduğunu, beni de referans gösterdiğini söyledi. Seni ne zamandan beri tanıdığımı, özel hayatınla ilgili neler bildiğimi falan sordu.»

«Anlayamıyorum. Hiçbir işe başvurmadım ki!»

«Aaa, boşver öyleyse. Kaçığın biridir herhalde. Cennetten döndüğümüz zaman seni yine ararım.»

«Kendine iyi bak, Maddie.»

«Boşgeç. Bana Jack bakacak. Değil mi canımın içi?»

Zoe onların kapıdan çıkışını izledi. Jack iri kadını yarı taşıyor, yarı sürüklüyordu. Sonra kendi bürosuna doğru ağır ağır ilerledi. Maddie'nin sözlerinin anlamını düşündükçe içine korku doluyordu.

Birisi onunla ilgili sorular soruyordu etrafa. Geçmişini, özel hayatını... Bunun kim olduğunu bal gibi biliyordu Zoe. O ekşi suratlı adam. Polis denilen adam. Aramayı hiç kesmeyecekti belli ki. Ta Zoe Kohler ölüp gidene kadar.

Masasının başına yığılıp oturdu, büzülüp çekmiş avuçlarına baktı. Çamaşır suyunda saatlerce kalmış gibi görünüyordu elleri. Yaklaşan âdetini hatırladı ve acaba bu kadar kuru bir vücuttan da kan akabilir mi, diye merak etti.

«Merhaba!» Everett Pinckney neşeli bir sesle kapıda belirmiş el sallıyordu. «Yemek iyi geçti mi?» diye sordu.

Zoe gülümsemeye çalışarak, «Çok iyiydi.» dedi. «Size bir yardımda bulunabilir miyim, Bay Pinckney?»

Bay Pinckney bir yandan sırıtırken gözlerinin net bakmasına belli bir çaba sarfediyor, ne söyleyeceğini bulabilmek için zorlanıyordu. Öne doğru eğildi, parmak eklemlerini masaya dayadı. Soluğu iyice viski kokuyordu.

«Evet...» dedi. «Şey, ııı... Zoe, sana verdiğim o gözyaşı gazını hatırlıyor musun? Aerosol hani? Çantanda taşıman için?»

«Hatırlıyorum.»

«Yanında mı o? Çantanda mı? Yoksa bu masaya mı bıraktın? »

Zoe ona bakakaldı.

«Çok garip.» diye devam etti adam. «Buraya bir dedektif geldi. Bir hırsızlık olayını soruşturuyormuş ve bu nedenle de New York bölgesinde satılmış bütün ambalajların seri numarasını istiyor. McMillan'la Joe Levine'e de, onlara verdiklerimi geri getirmelerini söyledim. Sendeki de hâlâ duruyor, değil mi? Kimseye püskürtmedin umarım!» Kıkır kıkır güldü.

«Yanımda değil, Bay Pinckney,» dedi Zoe yavaşça.

«Ha, evde mi?»

«Evet.» Bir yandan düşünmeye gayret ediyordu. «Evet, evde.»

«Eh, lûtfen getir öyleyse, olur mu? Cumaya kadar ha? Dedektif geri gelecek. Numaralarına baktıktan sonra kutuyu geri alabilirsin. Dert değil.»

Tekrar gülümsedi, kendi odasına yollandı.

Aynı duygu, daha güçlü olarak geri dönmüştü işte. Güdülme ve istemediği yönlere itilme duygusu. Olaylar kendi kontrolünden çıkmıştı. Onu yine kendi rolü olan kurban rolüne doğru itmekteydiler. Bütün insiyatif gitmişti elinden. Başka güçlerin kontrolu altındaydı.

Ne yapabilirim, diye düşündü. Yolda biri tecavüz etmek istedi, gaz sıktım mı diyecekti? Yoksa saldırgan bir köpekten kurtulmaya çalışırken mi kullanmış olacaktı gazı? Ama Bay Pinckney'e gazın evde olduğunu söylemiş bulunuyordu.

Sonunda çaresizlik içinde tek yolu seçti. Adama aerosolü kaybettiğini, ya da nereye koyduğunu hatırlamadığını söylemek zorundaydı.

Dedektifin hırsızlık olayını incelediğine bir an bile inanmamıştı. Kendisini inceliyordu bal gibi. Peki ona Zoe Kohler'in gazı kaybettiği söylenince ne olacaktı? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Canı öyle sıkkındı ki, gazı izleyerek kendisini nasıl bulabildiklerini merak bile edemiyordu.

O akşam evine döndüğünde çok saçma bir şey yaptı. Evin her tarafını dolaşıp o aerosolü aradı. Oysa attığını pekâlâ biliyordu. İşin en kötü yanı da, bu yaptığının saçma olduğunu bildiği halde kendine engel olamamasıydı.

Gazı elbette ki bulamadı. Ama başka bir şey buldu. Daha doğrusu birkaç şey...

Ernest Mittle'ın nişan yüzüğünü tuvalet masası çekmecesinin en arkasına koyarken bir an duraklamış, kapağı tekrar aralayıp taşa bir daha göz atmıştı. Sonra kutuyu tekrar itmişti ama, açılan tarafının önde olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Oysa bugün kutu dönmüş, menteşeli tarafı öne gelmişti. Arkaya doğru açılacak gibiydi.

Naylon perukaları ince kâğıda sarıp kaldırırken de sarısını üste, siyahını alta yerleştirdiğini iyi biliyordu. Şimdi onlar da tersyüz olmuştu.

Külot çorap ve çamaşır destesiyle de oynanmıştı. Zoe onları her zaman ön taraftan hiza tutturarak dizerdi. Şimdi öyle düzgün değildi. Elden geçtiği belliydi. Karışık değillerdi gerçi. Yine düzenliydiler ama, kendi bıraktığı gibi değillerdi.

Belki Zoe kadar manyakçasına tertipli olmayan biri asla farketmezdi. Ama o farketti. Birisinin evine girip eşyalarını aradığından emindi.

Hemen ön pencereye yürüdü, perdeyi yavaşça yana çekti ve gözetledi. Karşı penceredeki beyaz gömlekli adamın hayali belli olmuyordu. Görememişti Zoe onu. Ama orada olduğundan emindi.

O adamla evini arayan arasında hiçbir ilişki kurmaya çalışmadı. Tek bildiği, özel hayatının insafsızca ihlâl edildiğiydi. İnsanlar onun sırlarını bilmek istiyorlardı. Tekrar deneyeceklerdi. Onları durdurmanın yolu yoktu.

Ernest Mittle telefon ettiğinde Zoe neşeli ve sevecen bir tavır takınmak için kararlı bir çaba gösterdi. Uzun süre çene çaldılar. Zoe ona işiyle, bilgisayar kursuyla, tatil planlarıyla ilgili sorular sordu, onu durmadan konuşturup karanlıkları geri itmeye savaştı.

«Zoe,» dedi sonunda Ernie. «Ben... şey... sana baskı yapmak falan istemiyorum ama, bir yandan düşünüyor musun?»

Ne dediğini anlaması birkaç saniye sürdü.

«Elbette düşünüyorum, sevgilim,» diye karşılık verdi. «Her saniye.»

«Bak, sana söylediklerimin her kelimesi doğruydu. Şimdi artık iyice eminim. Yapmak istediğim şey gerçekten bu. Sensiz yaşamak istemiyorum, Zoe.»

«Ernie, sen dünyanın en tatlı, en düşünceli adamısın. Öyle anlayışlısın ki!»

«Evet... şey... ııh... ne zaman karar verirsin acaba?»

«Ha, evet. Yakında. Çok yakında.»

«Dinle,» dedi o hevesle, «Cuma akşamı kursum var. Sekiz buçukta bitiyor. Bir şişe beyaz şarap alıp sana uğrasam... ne dersin? Nasılsa Cuma. Uzun uzun konuşuruz, tatil konusunda da karar veririz, olur mu?»

Zoe'nun hayır demeye bile hali yoktu. «Elbette,» dedi budala gibi. «Cuma akşamı mı?»

«Dokuza doğru,» diye karşılık verdi o neşeyle «Görüşürüz. Kendine iyi bak, canım.»

«Evet. Sen de.»

Ernie kapattı, Zoe elindeki telefona bakarak oturdu. Nedenini bilmeden Doktor Oscar Stark'ın numarasını çevirdi. Tabii telefona cevap servisi bakıyordu. Zoe'ya bir mesaj bırakmak isteyip istemediğini sordular.

«Hayır,» dedi Zoe Kohler. «Mesaj yok.»

Mutfağa doğru yürüdü. Dolabın kapağını açıp tabletlere, kapsüllere, ampullere, tozlara, tüm ilâçlara baktı. Ne saçma şeylerdi bunlar. Oyuncaktı hepsi!

Hiçbir şey yutmadan kapağı kapadı. Kortisolünü bile almadı. Tuz hapını bile. Bunların hiçbiri onu yepyeni bir kadın yapacak değildi. Kendisi olmaya mahkûmdu nasılsa o.

Bir şeyler yesem iyi olacak, diye geçti aklından hayal meyal. Ama daha yemek düşündüğü anda midesi altüst oldu. Kendine bir bardak soğuk votka doldurdu, onu eline alıp salona geçti.

Kanapeye oturdu, karanlığa doğru baktı. Konsantre oluo vücudunun çalışmasını hissetmeye çabaladı. Tek hissedebildiği derin bir ağrıydı. Ruhunu emip tüketen, duyularını körleten bir rahatsızlık.

Acaba bu ölümün gelişi miydi? Yaşamın ıstırabına tümden teslim oluş muydu? Huzur, huzur. Sıcak ve rahat bir şey. Tanıdık, yakın bir şey. Değerli gözüktü ona bu.. bu geçiş. Hoşuna gitti. Acısı duruverdi...

Ağlamakta olduğunu farketti. Kurumuş hücrelerinin arasından su çıkabildiğine şaştı. İncecik sıcak yaşlar yanaklarından aşağıya yuvarlanırken o hiç silmedi. Sefilliğinin bu simgesinde bir gurur payı buldu.

«Zavallı Zoe Kohler,» dedi yüksek sesle. Bu kelimeler ses olunca onu öyle kuvvetle etkiledi ki, hemen hıçkırmaya başladı.

Anlayamadığı ve hiçbir zaman da anlayamayacağı şey, bu kadar acıyı hakedecek ne yapmış olduğuydu.

Her zaman tertemiz giyinir, kendini temiz tutardı. Ayıp ke-

limeler kullanmazdı. Herkese karşı terbiyeli ve iyi davranmıştı. Kimi incitmişti? Her zaman bir hanımefendi gibi hareket etmeye çalışmıştı yalnızca.

Belki bir iki kere, ama pek az kere, kendini unutup, yaradılışını hiçe sayıp, kaba, âdî biçimde davranmış olabilirdi. Ama hayatının büyük kısmını hiçbir sitemi haketmeyecek şekilde, annesinin öğrettiği bütün kurallara uyarak geçirmişti.

Günlerini kibar, nazik yaşamış, alçak sesle konuşmuş, başkalarını da hep düşünmüştü. İyi bir evlât, iyi bir eş olmak için çok, ama çok uğraşmıştı.

Ama bütün o çcbaların sonucu işte buraya... **buraya** varmıştı. Karanlıkta oturup ağlamaya. Çürüyen vücudunun kokusunu almaya. Kendilerini ilgilendirmeyecek şeylere burnunu sokmak isteyen duygusuz insanlar peşine düşmüşken...

Zavallı Zoe Kohler. Bütün umutları gitmiş, bütün ihtirası son bulmuştu. Geriye yalnızca acılar, ağrılar kalmıştı.

23 - 24 Temmuz. Çarşamba ve Perşembe...

Delaney, onu görmem **şart,** diye düşünüyor, kendini tutamıyordu.

«İnsanları bir gözlersen onlar hakkında çok şey öğrenirsin.» diye anlatıyordu Monica'ya. «Nasıl yürüyorlar, nasıl hareket ediyorlar. Gözlerini mi oğuşturuyorlar, burunlarını mı karıştırıyorlar? Sigarayı nasıl yakıyorlar? Trafik ışığını mı bekliyorlar yoksa kendilerini ortaya atıp koşuyorlar mı? Hiç sinirli hareketleri, tikleri var mı? Nasıl giyiniyorlar? Renkler nasıl, biçimler nasıl? Sık sık gözlerini mi kırpıştırıyorlar? Dudaklarını mı yalıyorlar? Bu gibi şeyler...»

Karısı bu konseri sessizlik içinde dinledi. Başını eğmiş, gözlerini elindeki tamir ettiği dikişe dikmişti.

«Eeee?» diye sordu Delaney.

«Ece, ne?»

«Bir şey söylersin sanmıştım.»

«Yo, söyleyecek bir şeyim yok.»

«Belki onu daha iyi anlamama yardımcı olur. Bu yaptıklarını neden yaptığı konusunda. Kişiliğine bir anahtar bulurum belki.»

«Nasıl istersen, hayatım.»

Delaney kuşkulu gözlerle ona baktı. Böyle uysal günlerine hiç güvenmezdi Monica'nın.

Ne yapmak istediğini Abner Boone'a anlattı. Çavuşun bir itirazı yoktu.

«Bentley'e haber verseniz fena olmaz, Şef,» dedi yalnızca. «Adamlarına onu sizin de izlediğinizi söylesin. Belki sizi görünce yedek birlikleri çağırırlar.»

«Beni göremezler,» dedi Delaney. Alınmıştı.

Ama o onları kolayca gördü. Granger Otelinin yakınına parketmiş duran işaretsiz polis arabalarını da, Zoe Kohler'in evi önünde duranları da, sanığı yaya izleyen kadın polisi de. Bu takipçilerin bir kısmı tecrübeli, bir kısmı iyice sakardı. Ama Zoe hiçbirinin farkına varmıyordu.

Şef onu sabah saat 8.43'de, 39. Sokakla Lexington Caddesinin kesiştiği köşede gördü ve Otel Granger'a kadar izledi. Biraz oralarda oyalandı, sonra otele girdi, lobiyi, yemek salonunu, kokteyl barını gözden geçirdi.

Öğlende oraya geri döndü. Zoe yemeğe çıktığında peşine düşüp Üçüncü Cadde'deki kafetaryaya kadar takip etti, yine onun ardından Granger Oteli'ne döndü. Saat beşte Şef yine otelin önündeydi. Bu sefer eve kadar izleyecekti onu. Bır an bile ayırmıyordu gözünü Zoe'dan.

«Nasıl biri?» diye sordu o gece Monica.

«Öyle sıradan ki,» dedi Şef. «Öyle sıradan ki, dikkati çekiyor. Bayan Hiç.»

«Güzel mi?»

«Hayır ama çirkin de değil. Silik. Yalnızca silik. Kendine çok daha iyi bakabilir, süslenebilir. Gördüğüm kadarıyla hiç makyaj yapmıyor. Saçları ölü bir fare rengi. Giydikleri hepsi kahverengi, bej ve gri. Toprak renkleri. Çok yavaş ve dikkatli hareket ediyor. Sakat gibi. Ya da yaşının iki katı bir kadın gibi. Bir ara durup bir elektrik direğine yaslandığını gördüm. Kendini zayıf hissetmiş de yere düşecekmiş gibi. Ağır başlı pabuçlar, ağırbaşlı elbiseler. Hiçbir parlak veya neşeli yanı yok. Bir omuz çantası kullanıyor ama onu da iki eliyle kucaklıyor. Herhalde çakı o çantada olmalı. Kaldırımda biriyle karşılaşsa ilk yana çekilip yol veren o oluyor. Yeşil ışık yanmadan asla karşıya geçmiyor. Çok dikkatli. Çok tutucu. Yasaya saygılı bir vatandaş. Öğle yemeğine çıktığında bir ara kendi kendine konuştuğunu farkettim ama pek de emin değilim.»

«Edward, bunu ne kadar sürdüreceksin? Yani onu izlemeyi?»

«Bunun sapık bir merak olduğunu düşünüyorsun, değil mi?»

«Saçmalama.»

«Tabii öyle düşünüyorsun. Ama öyle değil. Bu kadın beni çekiyor, onu kabullenmek zorundayım.»

«Buna inanıyorum,» dedi Monica. «Üzgün mü görünüyor?»

«Üzgün mü?» Şef bir an düşündü. «Üzgünden çok, yenik gibi,» dedi sonunda. «Duruşu ezik. Kambur duruyor. Dünyanın günahı kendi omuzlarına binmiş gibi. Cildi de berbat. Çamur gibi soluk bir renk. Bence Doktor Ho haklı. Gidiyor artık bu kadın.»

«Keşke yapmasan, Edward. Yani izlemesen onu.»

«Neden?»

«Bilmiyorum... bana ayıp geliyor.»

«Çok tatlı bir kadınsın,» dedi Şef ona. «Ve ayrıca ne dediğini de bilmiyorsun.»

Perşembe günü de aynı programı yaşadı Bir ara durumu öyle ayarladı ki, Zoe Madison Caddesi'nde yürürken Şef karşıdan gelip onun yüzünü de gördü. Çok yakınından geçti, yüz hatlarına dikkatle baktı.

Çekilmiş, büzülmüş gibi göründü bu hatlar ona. Burun daha bir sivri, gözler ise başka dünyalara dalmıştı. Uyuyor gibiydi bu yüz. Uyurgezer olsa bu kadar olurdu.

Göze görünen meme diye bir şeyi yoktu. Tahta gibi yamyassıydı.

Beşe birkaç dakika kala Şef, Granger Otelinin önünde hazırdı. Zoe az sonra çıktı ve Madison Caddesi'nden güneye döndü. Delaney hemen arkasındaydı. Bentley'in kadın polisi ise karşı kaldırımdan gidiyordu.

Sanık, Madison Caddesi boyunca güney yönünde ilerlemeyi sürdürdü, sonra hafif yemekler veren bir yere girdi. Delaney köşeye kadar ilerledi, döndü, geri geldi. Lokantanın önünde durup cama asılı yemek listesini inceler gibi yaptı.

Zoe Kohler bar gibi yere oturmuş servis bekliyordu. Dükkândaki herkes ya yemekle, ya konuşmakla meşguldü. Sokaktan gelip geçenlere hiç kimse dikkat etmiyordu. Pencereden içeriye bakan iri yarı adama da.

Delaney biraz ilerledi, birkaç dükkânın vitrinine baktı, geri dönüp tekrar lokantanın önüne geldi. Artık Zoe'nun önünde bir tabak vardı. Bardaktan buzlu çaya benzer bir şey içiyordu.

Eğer Delaney tiyatroya yetenekli biri olsa, hemen elini alnına şaklatırdı. Unutmuştu! Hepsi unutmuşlardı! Nasıl da unutmuşlardı! Bu kadar budala olunabilir miydi?

Lokantanın kapısına doğru ağır ağır yürüdü. Geç kalan arkadaşını bekliyormuş gibi saatine bakıyordu. Zoe Kohler'in kâğıt peçetesiyle dudaklarını kuruladığını gördü. Önüne konan hesap fişini ve çantasını toparlamaya çalışıyordu.

Delaney bir anda lokantanın içindeydi. Koşacaktı elinden gelse. Zoe kasaya yürürken Şef ona neredeyse çarpacaktı. «Özür dilerim,» dedi, şapkasını çıkarıp yana çekildi, yol verdi.

Zoe ona utangaç, titrek bir gülümseme ile baktı. Bir anlık.

Delaney artık onun peşine düşmedi. Az önce ondan boşalan tabureye oturdu. Önündeki tabakta ton balığı salatasının çoğu hâlâ duruyordu. Uzun bardakta da buzlu çayın birazı. Avuçlarını bardağın çevresine uzattı, ama değdirmedi.

Orta yaşlı, bıyıklı bir kadın garson, ağrıyan ayakları üzerinde yaklaştı, onun tam önünde durdu, not defterini çıkardı.

«Ne istediniz?» derken eliyle turuncu saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. «Köfte çok güzel.»

«Müdürü görmek istiyorum lütfen.»

Kadın ona baktı. «Ne oldu ki?» dedi.

«Hiçbir şey,» diye gülümsedi Şef ona. «Ben yalnızca Müdürle görüşmek istiyorum.»

Kadın lokantanın arka tarafına yöneldi.

«Hey, Stan!» diye haykırdı.

Arka tarafta oturan iki müşteriyle konuşmakta olan biri başını kaldırdı. Kadın parmağıyla Delaney'i gösterdi. Müdür yavaşça yaklaştı, Delaney'in omuz başında durdu.

«Ters giden bir şey mi var?» diye sordu.

«Ters giden yok. Bu buzlu çay bardağına baktım da... Evde on ikilik bir takımım vardı bundan. Çocuk bir tanesini kırdı. Tamamlamak istiyorum. Bu bardağı bana bir dolara satar mısınız?»

Stan, «Bu bardağı bir dolara almak mı istiyorsunuz yani?» deyiverdi.

«Evet, öyle. Takımı yine düzineye tamamlamak istiyorum. Satar mısınız?»

«Sevinçle,» dedi adam. «İstersen bende altı düzine daha var. Aynı fiyata onları da satmaya hazırım.»

«Yoo, hayır,» diye güldü Delaney. «Bir tane yeter.»

«Bir temizini getireyim,» diye atıldı kadın. Elini Zoe Kohler'in bardağına uzatıyordu.

Delaney aceleyle, «Yo, yo,» dedi. Elini çadır gibi kapatmış, bardağı korumaya çalışıyordu. «Bu yeter bana,» dedi.

Garsonla müdür birbirlerine baktılar, sonra omuz silktiler. Delaney bir doları uzattı. Bardağı, parmaklarını içine sokup açarak, ihtiyatla kaldırdı, dışına hiç dokunmadı. Kâğıt peçetelere gevşek gevşek sardı. İzleri bozmamaya çok büyük özen gösteriyordu.

Çalışır durumda bir sokak telefonu bulabilmek için iki blok yürümek zorunda kaldı. Sarılı bardağı telefonun tepesine dikkatle koyup Kuzey Merkezi'nden Çavuş Abner Boone'u aradı, ona elinde ne olduğunu söyledi.

«Allah kahretsin!» diye patladı Boone. «Salağız biz! İşinden de, evinden de, haftalar önce parmak izi alabilirdik.»

«Biliyorum,» diye onu avuttu Delaney. «Herkesin olduğu kadar benim de hatam. Dinle, Çavuş, bu bardaktaki izleri, Tribunal'den aldığımız bardaktakiyle eşleştirebilsen bile, kadının LaBranche denilen o delikanlıyı öldürmüş olduğunu yine kesin kanıtlayamazsın. Yalnızca o odaya girip çıkmış olduğunu kanıtlarsın.»

Boone, «Bana bu kadarı da yeter,» dedi. «Siz neredesiniz, Şef? Bir arabaya binip geleyim, bardağı sizden kendim alıp lâboratuara götüreyim.»

Delaney ona yerini tarif etti. «İzler alındıktan sonra beni evden arayıp haber verir misin?» diye sordu.

«Elbette.»

«Thorsen'i de arayıp bildirsen fena olmaz. İzler tutsun tutmasın.»

«Ararım,» dedi Abner Boone. «Teşekkür ederim efendim,» diye ekledi sonra.

Delaney bütün akşam boyunca surat etti durdu. Tabağının üzerine eğilip domuz rostosunu ve elma sosunu sessizce yedi, ikiye kesilip üstüne sos dökülmüş çilekler için Monica'ya iltifat bile etmedi.

Kahvelerini alıp havalandırmalı salona geçtikleri zaman Monica dayanamadı. «Pekâlâ ahbap,» dedi. «Söyle bakalım, canını sıkan ne?»

«Politika,» dedi Şef tiksinmiş gibi. Sonra ona İvar Thorsen'le olan tartışmasını anlattı.

«O da haklı, ben de,» dedi sonunda. «Onun önceliklerini ve sorumluluklarını düşününce, kadını şimdi tutuklayıp piyasadan çekmek mantıklı oluyor. Ama bence sağlam bir mahkûmiyet kararına gitmek çok daha mantıklı.»

Sonra Monica'ya az önce neler yaptığını anlattı. Zoe Koh-

ler'in parmak izlerinin Tribunal'de bulunan bardağınkiyle karşılaştırılmasını beklediğini söyledi.

«Böylece İvar'ın eline bir kaypak kanıt daha vermiş oluyorum,» dedi buruk buruk. «İzler birbirini tutarsa kadını hemen tutuklamak isteyecektir. Ama bu kanıtlarla onu asla mahkûm ettiremez.»

Monica, «Bu konuda bu kadar ısrarlıysan, parmak izlerini görmezden gelseydin bari,» dedi.

«Şaka ediyorsun herhalde.»

«Elbette.»

«Otuz yılın alışkanlıkları kolay ölmüyor,» diye içini çekti Şef. «Zoe'nun parmak izlerini almaya mecburdum. Ama kusursuz izlerin bile onu parmaklıklar ardına tıktırmaya yetmeyeceğini söylersem kimse bana inanmaz. Avukatı mahkemeye çıkıp der ki: 'Tamam, o adamın odasına gidip bir kadeh içki içmiş... ne olur içmişse? Zoe Kohler o odadan çıktığı zaman adam hâlâ sağdı,' der, işin içinden çıkar. Adamın gırtlağını onun kestiğini bu izler kanıtlamaz. Yalnızca o odaya girmiş olduğunu kanıtlar. Hem bir şey daha var...»

Tam o sırada telefon çaldı.

«Bu Boone olmalı,» dedi Delaney. «Çalışma odamdan açayım.»

Ama arayan Çavuş değildi. Muavin İvar Thorsen'di. Sesindeki heyecanı bir türlü bastıramıyordu.

«Teşekkür ederim, Edward,» dedi. «Teşekkür ederim, teşekkür ederim. İzler birbirini tıpatıp tutuyor. Savcının adamıyla uzun uzun konuştum. Mahkûmiyet için yeterli kanıtımız olduğuna inanıyor. Kadını tutukluyoruz. Kâğıtları hazırlamak ve tutuklamayı planlamak yarın bütün gün sürer. Herhalde Cumartesi sabahı evinden alacağız onu. Gelmek ister misin?»

Delaney durakladı. «Peki, İvar,» dedi sonunda. «Eğer yapmak istediğin buysa peki. Bana bu arada bir iyilik yapmanı istiyorum. Doktor Patrick Ho'ya sorar mısın, belki o da hazır bulunmak ister. O odamın çok büyük katkısı oldu. Sonunu da görmeye hakkı var.»

«Evet, Edward. Onu ararım.»

«Bir şey daha var... Thomas Handry'nin de orada bulunmasını istiyorum.»

«Kim bu Thomas Handry?»

«Times gazetesinden.»

«Oraya bir muhabir mi çağıracaksın?»

«Ona borçluyum.»

Thorsen içini çekti. «Pekâlâ Edward,» dedi. «Öyle diyorsan öyle olsun. Bir kere daha teşekkür ederim. Harika bir iş başardın.»

Delaney ruhsuz bir sesle, «Öyle,» dedi ama Thorsen telefonu çoktan kapatmıştı.

Şef salona döndü, telefon konuşmasını Monica'ya anlattı. «Bu iş bu kadar,» dedi sonunda. «Eğer kadın sinirlerine hâkim olur da, zeki bir avukat tutuncaya kadar çenesini açmamayı başarırsa, bence kurtuldu gitti demektir.»

«Ama cinayetler sona erecek, değil mi?»

«Evet. Herhalde.»

Monica gözlerini kısıp ona baktı.

«Ama sana bu kadarı yetmiyor, değil mi?» dedi. «Sen onun cezalandırılmasını istiyorsun.»

«Sen istemiyor musun?»

«Elbette. Yasal yoldan mümkün olursa. Ama her şeyden önce cinayetlerin durmasını istiyorum. Edward, kendini biraz fazla katı bulmuyor musun?»

Şef birden ayağa kalktı. «Kendime bir konyak olsam iyi olacak,» dedi. «Sen de ister misin?»

«Olur. Az bir şey.»

Delaney konyakları çalışma odasından alıp geldi, eski koltuğuna tekrar yerleşti.

«Neden beni katı buluyorsun?» diye sordu.

«Tüm davranışından. Bu kadını ille de suçüstü yakalamak istiyorsun. Arada bir erkeğin hayatını tehlikeye atmak gerekse bile. Her şeyden önce onun yaptıklarına karşı cezalandırılmasını istiyorsun. Acı çekmesini istiyorsun. Sende bir tutku olmaya başladı bu. Otel Katili erkek olsaydı belki de bu kadar güçlü hisler beslemezdin. Onu sokaklardan geri çekmiş olmak yeterdi sana.»

«Hadi, hadi Monica, ne biçim sözler bunlar? Bir adım daha ileri gidersen kadınlardan nefret ettiğimi söyleyeceksin.»

«Yo, onu hiçbir zaman söylemem, çünkü doğru olmadığını biliyorum. Tam tersine. Bence senin kadınlar hakkında birtakım eski model, romantik fikirlerin var. Bu kadın o hayallerini yıktığı için de ondan öc almak istiyorsun.»

Delaney içkisinden koca bir yudum aldı. «Saçma,» dedi. «Daha önce de elimden kadın suçlular gelip geçti. Bazıları da katildi hattâ.»

«Ama Zoe Kohler gibisi yoktu, değil mi? Kadın katillerin hepsi ya muhteris oldukları için, ya sarhoş oldukları için... bu tür nedenlerle adam öldürürlerdi. Yanılıyor muyum?»

«Eh...» dedi Şef somurtarak. «Belki de.»

«Sen kendin söylemiştin. Ama şimdi karşına öyle bir kadın katil çıktı ki, hem zeki, hem iyi plan yapıyor, hem hiç amaçsız, soğukkanlılıkla cinayetler işliyor, hem de senin kadınlar hakkındaki bütün önfikirlerini yerle bir ediyor. Yalnız romantik hayallerini yıkmakla kalmıyor, aynı zamanda seni korkutuyor... bir bakıma.»

Delaney sessizdi.

«Çünkü eğer bir kadın böyle davranabilirse, o halde ben kadınları hiç tanımıyormuşum, diye düşünüyorsun. Seni korkutan bu aslında, değil mi? Şimdi artık kadınların da erkekler kadar yetenekli olduğunu öğrendin. Kötülüğe yetenekli, bu sefer. Ama bu böyle olabildiğine göre iyiliğe yetenekli, yaratıcılığa, keşiflere, sanata yetenekli de olabilirler demektir. İçinde var olduğunu kendinin bile bilmediğin bütün önyargıların yıkılıyor. Kadınlarla ilgili düşüncelerini, içine işlemiş görüşlerini hepten değiştirmek zorundasın ve bu da acı dolu bir süreç oluyor. Bence cinayetlerin durmasından fazla şeyler isteyişin bu yüzden. Kafanda kadınlar nasıl olmalı, neler yapmalı konusunda yerleşmiş tüm kavramları altüst eden bu kadından öc almak istiyorsun.»

«Teşekkür ederim, doktor, bu elli sentlik analiz için. Sana söylediklerinin hepsi yanlış demiyorum. Ama Otel Katili erkek olsaydı değişik hisler beslerdin, derken yanılıyorsun. İnsan bu dünyada günahlarının cezasını ödemeli. Erkekse de, kadınsa da.»

«Edward, sen kiliseye gitmeyeli ne kadar oldu?»

«Âyine veya günah çıkarmaya mı? Herhalde otuz beş yıl olmuştur.»

«Ama bakıyorum inancını kaybetmemişsin.»

«Gençliğimde rahibeler kafama iyice sokmuş demek ki. Ama benim inancımın kiliseyle bir ilgisi yok.»

«Yok mu?»

«Yok. Ben uygarlıktan yana; bataklığa karşıyım. İş bu kadar basit.»

«Bu söylediğin basit mi yani? Tanrıya inanıyorsun, değil mi?»

«Büyük bir kuvvetin varlığına inanıyorum. Adı ne olursa olsun.»

«Herhalde sen ona Baş Polis diyorsundur.»

Delaney güldü. «O kadar da gerçekten uzak sayılmaz,» dedi. «Bu Baş Polis bize sonradan yasa adını alan bazı düşünceler yoluyla seslenmiş. Şimdi sakın kalkıp da bana yasaların ne kadar yetersiz ve kaçamaklı olduğunu anlatmaya girişme. Onu senden daha iyi biliyorum. Ama şimdiye kadar yapabildiğimizin en iyisi bu. İnsan nesli yoluna devam ettikçe bunun da gelişeceğini, daha iyi olacağını umalım. Ama bugünkü haliyle bile, uygarlığı bataklıktan ayıran tek şey o yasalar. Bir duvar sanki. O duvarda bir delik açan mutlaka cezalandırılmalı.»

«Ya peki anlayış? Merhamet? Adalet?»

«Yasayla adalet her zaman aynı anlama gelmez, hayatım. Hangi sokak polisine sorsan bilir bunu. Ama bu durumda bence Zoe Kohler ömrünün sonuna kadar bir yere kapatılırsa hem yasaya, hem de adalete uyulmuş olur.»

«Peki New York'da hâlâ idam cezaları yürürlükte olsaydı onu elektriklemek, asmak, gazlamak, ya da vurdurmak isteyecektin, değil mi?»

«Evet.»

25 Temmuz; Cuma...

Kasıklarında hemen hiç tüy kalmamıştı. Tek tük birkaç zayıf tel, o kadar. Bacak ve koltukaltı tüyleri de artık uzamıyordu galiba. Soyuluyormuş gibi hissediyordu kendini. Sonunda zarı yüzülmüş bir üzüme benzeyecekti. Pelte gibi. Giydikleri hassas cildini acıtıyordu.

O sabah işine taksiyle gitti. Yürüyecek, ya da kalabalık bir otobüse binecek kadar güç hissetmiyordu kendinde çünkü. İşinde kahve ve çörekleri taşırken tepsiyi düşüreceğinden korktu. Her hareket bir çaba gerektiriyor, her soluk acı veriyordu.

«Getirdin mi Zoe?» diye sordu Everett Pinckney.

Zoe ona boş boş baktı. «Neyi?» dedi.

«Gözyaşı aerosolünü.»

Zoe birden karnının altında müthiş bir acı duydu. Bir batma. Âdetinin bir güne kadar başlayacağını biliyordu ama bu daha farklıydı: Çelik bir hançer. Yüzünü buruşturmadı. İfade değiştirmeden dayandı.

«Kaybetmişim» dedi alçak sesle. «Ya da nereye koyduğumu bilemiyorum. Bulamadım.»

Adam şaşırmıştı.

«Zoe,» dedi. «Öyle bir şeyI... nasıl kaybeder ya da unutursun?»

Zoe cevap vermedI.

«Ne yaparım ben şimdi,» diye çaresizlik içinde yakındı Pinckney. «Polis bugün gelecek. Bilmek isteyecek. Seninle konuşmak isteyecek.»

«Peki. Konuşurum onunla. Yok bende işte.»

Tatsızlık çıkaracak bir adam değildi. Orada sallanarak duruyordu. Sonunda,

«Eh... peki,» dedi, Zoe'yu bir daha rahatsız etmedi.

Günün geri kalanı yokolup gitti. Nereye gittiğini Zoe da bilemedi. Acılar içinde yüzüyor, bütün vücudu nabız gibi atıyordu. Ağlamak, haykırmak, ağrıyan etlerini kemiklerinin üstünden yolup koparmak istiyordu. Çevresindeki dünya habire dönmekteydi. Bir türlü durmuyordu.

Eve yavaş yavaş yürüdü. Adımları birbirine dolaşıyordu. Yanından geçenler hep bulanıktı. Yer ayağının altında çukurlaşıyordu. Trafik gürültüsünün üzerinde bir başka uğultu daha duyuyor, burnuna yanık kokuları geliyor, ağzını paslı bakır gibi hissediyordu.

Hafif akşam yemekleri yapan lokantaya girdi. Yoluna devam edecek gücü yoktu.

«Meraba, cicim,» dedi kadın garson. «Her zamankinden mi?»

Zoe başını salladı.

«Delice bir şey anlatayım mı sana?» dedi kadın, masayı düzeltirken. «Dün gece sen buradan çıkar çıkmaz bir adam geldi, senin buzlu çay içtiğin bardağı satın aldı. Evde öyle bardakları varmış ama, çocuğu bir tanesini kırmışmış. Takımı tamamlamak istiyormuş. Hem tam bir dolar para verdi.»

«Benim içtiğim bardağı mı?»

«Çılgın bir şey, değil mi? Temizini istemedi bile. Kirli bardağı peçeteye sardığı gibi fırladı gitti. Eh, her türlüsü varmış derler...»

«Zayıf, uzun boylu muydu?» diye sordu Zoe Kohler. «Yüzünde ekşi bir ifade mi vardı?»

«Yok canım. Uzun boyluydu ama, ağır biriydi. Altmışını aşmış olmalı. Niye sordun? Tanıyor musun?»

«Hayır,» dedi Zoe dalgın dalgın. «Onu tanımıyorum.»

Aklı hâlâ, ne olup bittiğini anlayacak kadar başındaydı. Şimdi parmak izlerini de almışlardı. O izleri, Tribunal'de bıraktığı izlerle karşılaştıracaklardı. Emin olacaklardı artık. Gelecek ve onu öldürecekleri.

Yemeğini yemeden bıraktı, tökezleyen adımlarla evine yürüdü. Karnındaki ağrılar yoğunlaşmış, fena halde sıkıştırıyorlardı.

Acaba kanamam başladı mı, diye düşündü. Tampon falan koymamıştı. Arkasına bakmaya korkuyordu. Belki de kaldırımın üzerine kan damlalarından bir iz bırakmaktaydı. O uzun, ekşi suratlı adam bu izleri koklaya koklaya gelip bulacaktı onu. Tam bir av köpeği gibi.

Eve girince kapıyı kilitleyip sürgüledi, zinciri taktı. Tertemiz evine şöyle bir baktı Her zaman temiz ve derli toplu olagelmişti. Annesi ona hiç odanı topla, demek zorunda kalmamıştı.

«Her şeyin bir yeri olmalı ve her şey yerli yerinde olmalı,» derdi annesi sık sık.

Küçülmüş ayaklarından pabuçlarını çıkardı. Salondaki bir sandalyeye dimdik oturdu, ellerini kucağında üstüste koydu. Sessiz odaya önce alacakaranlığın, sonra loşluğun, daha sonra salt karanlığın süzülmesini izledi.

Belki bayılmış, uyuklamış, ya da rüya görmüştü. Bilme olanağı yoktu. Issız bir manzara vardı gözünün önünde. Bomboş. Yalnızca kıvrılarak yükselen gri bir duman.

Sonra duman sise dönüştü, buhar oldu ve altından çatlak, kansız toprak göründü. Çamur tabakalarından oluşmuş bir kareli bilmece gibi. Kraterlerden ve kabuk tutmuş deliklerden buharlar yükseliyordu. Bâkir bir dünya. Hiç hayat yok.

Orada bu çıplak manzaraya bakarak ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Ama telefon çaldığı zaman aklı başında bir tavırla kalktı, ışığı yaktı, kulaklığı eline aldı. Arayan lobideki kapıcıydı. Bay Ernest Mittle yukarıya gelebilir mi, diye soruyordu.

Ernie'yi gülümseyerek karşıladı. Hemen hemen onun gülümsemesi kadar mutlu bir gülümsemeyle. Öpüştüler. Ernie ona çok zayıfladığını, biraz kilo almasına kendisinin göz kulak olacağını söyledi. Zoe onun yanağına sevgiyle dokundu. Bu ilgiden öyle duygulanmıştı ki!

Getirdiği beyaz şarap zaten soğuktu. Zoe bir tirbuşonla

iki bardak getirdi. Kanapede yanyana oturdular, bardaklarını birbirine vurup gözgöze bakıştılar.

«Nasılsın, sevgilim?» diye sordu Ernie ilgiyle.

«Daha iyi. Sen geldin.»

Mutlu bir ses çıkardı. Zoe'nun zavallı sıska parmaklarını öptü.

Bilgisayar kursundan, işinden, yazlık tatil pianlarından söz etti durdu. Zoe gülümseyip başını sallıyor, başını sallayıp gülümsüyor, gözleriyle onun yüzünü arıyordu. Ama bir yandan da...

Ernie önemli bilmecenin cevap süresi dolmuş gibi elini tek dizine indirdi. «Düşündün mü Zoe? Benimle evlenecek misin?»

«Ernie, emin misin...?»

O ayağa kalktı, az ışıklandırılmış odada, elinde kadehiyle dolaşmaya başladı.

«Tabii eminim,» dedi kararlı bir ifadeyle. «Zoe, bunun hayatımdaki en önemli karar olduğunu biliyorum. Bu yüzden de dikkatle düşündüm. Evet, eminim. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. İki çıkışı yok bunun. Biliyorum, verebileceğim fazla bir şey yok ama, gene de... Aşk... biliyorsun! Bir de seni mutlu etmek için çok çalışmak.»

«Benim verebileceğim hiçbir şey yok,» dedi Zoe yavaşçacık. «Hiçbir şeyden bile az.»

«Söyleme bunu!» diye bağırdı Ernie.

Gelip Zoe'nun yanına oturdu, bardağını sehpanın üstüne bırakıp onu kemikli omuzlarından tuttu.

«Söyleme öyle, sevgilim,» dedi şefkatle. «Her istediğim var sende. Tek istediğim sensin. Sensiz yaşamak istemiyorum. Evet de.»

Zoe ona baktı ve onun net, umut dolu çizgilerinin arasından yine o çıplak, lânetli, gri dumanlar tüttüren manzarayı gördü.

«Peki,» dedi alçak sesle. «Evet.»

«Ah, Zoe!» Ernie onu yakalayıp bağrına bastı, kapalı gözlerini, kuru dudaklarını öptü. Zoe kollarını yavaşça ona sardı, onun sıcaklığını hissetti, canlılığını algıladı.

Ernie onu kendinden ayırdı.

«Ne zaman?» diye sordu. «Ne zaman?»

Zoe gülümsedi. «Ne zaman istersen canım,» dedi.

«En kısa zamanda. Ne kadar çabuk olsa o kadar iyi. Bak dinle, ben bunu çok düşündüm ve planladım. En iyi nasıl olur, söyleyeyim. Bence tabii. Sen istemezsen, söyle, yeter, tamam mı? Bu benim fikrim çünkü. Belki senin bambaşka fikirlerin var-

dır. Eğer varsa bana söylemeni istiyorum. Zoe? Tamam mı?»

«Tabii Ernie.»

«Şey, bence küçük, sessiz bir düğün olmalı. Yalnızca birkaç yakın dost. Meğer ki annenle babanın gelmesini isteyesin...?»

«Yoo, hayır.»

«Ben de ailemi istemiyorum. Bir kere bu yolculuğa paraları yetmez. Yoksa sen düğünü Minnesota'da mı yapmak istersin?»

«Yok, burada yapalım. Birkaç yakın dostla.»

«İyi,» dedi Ernie hevesle. «Artan parayı da... şeye... balayına harcarız. Küçük bir tören. İstersen sonradan ya benim evde, ya da senin burada bir resepsiyon veririz. Ya da bir otel veya restoranda yer kapatırız. Ne dersin?»

«Bence küçük ve sessiz tutalım işi,» dedi Zoe. «Büyük, pahalı şeylere kalkışmayalım. Burada da yapabiliriz.»

Ernie, «Belki dışardan yiyecek ve servis ısmarlarız,» dedi. «Çok pahalı olmaz. Hafif bir büfe, belki sandviçler... ve şampanya. Hoşlanır mısın?»

«Bence fazla bile,» dedi Zoe kesinlikle. «Kısa ve basit olsun.»

«Tamam.» Neşeyle gülüyordu. «Kısa ve basit. Bak daha şimdiden aynı fikirdeyiz. Nasıl da anlaşıyoruz! Ah, Zoe, öyle mutlu olacağız ki!»

Zoe'yu tekrar kucakladı. Zoe ondan yumuşak bir hareketle uzaklaşıp bardaklara şarap koydu. Kenarları birbirine vurup içtiler.

«Öyle çok işimiz var ki,» dedi Ernie heyecanla. «Birlikte oturup listeler hazırlamalıyız. Programlar, davetli listeleri, kilise, falan filân. Ondan sonra da...»

«Ernie,» diye avucunu onun sıcak yanağına dayadı Zoe. «Beni gerçekten seviyor musun?»

«Seviyorum,» diye inledi o. Başını çevirip Zoe'nun avucunun içini öptü. «Gerçekten seviyorum. Hayatımdaki herkesten fazla.»

«Ben de seni seviyorum,» dedi Zoe Kohler. «Ömrümde gördüğüm en iyi erkeksin. En tatlı ve en hoş. Her zaman seninle olmak istiyorum.»

«Her zaman,» diye yemin etti Ernie. «Her zaman birlikte.»

Zoe yüzünü ona yaklaştırdı, gözlerinin derinliklerine baktı.

«Sevgilim,» dedi yumuşacık. «Hani birlikte... şeyy... Yatmaktan konuştuğumuz günü hatırlıyor musun? Seksi?»

«Evet, hatırlıyorum.»

«Hani içinde aşk, şefkat ve anlayış olması şart diye karar vermiştik.»

«Evet. Tabii.»

«Yoksa hiçbir değeri olamaz, demiştik. Hayvanlar gibi demiştik, değil mi Ernie? Hatırlıyor musun?»

«Elbette. Tamamen öyle hissediyorum.»

«Biliyorum canım. Ben de öyle. Şey, eğer birbirimizi seviyorsak ve evleneceksek, acaba biz...»

«Ah, Zoe,» dedi Ernie. «Ah, sevgilim. Şimdi mi yani? Bu gece mi?»

«Neden olmasın? Olamaz mı? Bir sakıncası yok, değil mi?»

«Elbette yok. Harika bir şey! Enfes! Çünkü birbirimizi seviyoruz ve ömrümüzün geri kalanını birlikte geçireceğiz.»

«Eminsin, değil mi?» dedi Zoe. «Yani... gücenmezsin, değil mi?»

«Bunu nasıl düşünebilirsin? Çok tatlı olur. Doğru da olur.»

«Evet,» diye soludu Zoe. «Doğru olur. Hissediyorum bunu. Sen de hissetmiyor musun, sevgilim?»

Ernie evet anlamında başını salladı.

«Yatak odasına geçelim,» diye fısıldadı Zoe. «Şarabı getir. Sen soyun, yatağa yat. Ben bir iki dakikalığına banyoya gitmeliyim ama hemen çıkarım.»

«Ön kapı kilitli mi?» Ernie'nin sesi boğulur gibi çıkıyordu.

«Sevgilim,» diye onun dudaklarını öptü Zoe. «Canım! Hayatım!»

Banyoya giderken çantasını da yanına aldı. Kapıyı kapayıp kilitledi. Orada ağır ağır soyundu. Çıplak kalınca kendini gözden geçirdi. Henüz kanamalar başlamamıştı.

Birkaç dakika bekledi. Tuvaletin üstüne oturmuştu. Sonunda kalktı, çakıyı açtı, sağ eline aldı. Bir havlu çekip eliyle koluna sardı. İlâç dolabının aynasında kendine bakmadı.

Kapının kilidini açtı, dışarıya göz attı. Başucu lambası yanıktı. Ernest Mittle sırtüstü yatmış, ellerini ensesinde kenetlemişti. Çarşaf beline kadar çekiliydi. Göğsü beyaz, kılsız ve parlaktı.

Başını çevirip Zoe'ye baktı.

Zoe çocuk gibi gülerek, «Sevgilim, başını çevir. Utanıyorum,» dedi.

Ernie gülümseyerek yatağın öbür tarafına kaydı, Zoe'dan

uzaklaştı. Zoe halıların üzerinde hızla ilerledi. Birden kuvvetini kazanmış, kararlılığını yeniden bulmuştu. Onun üstüne eğildi, havlu kayıp düştü.

«Ah, sevgilim,» diye soludu Zoe.

Bıçak sanki yumuşak peynire battı. Ernie'nin vücudu havaya fırladı ama Zoe sol eli ve diziyle onu yere bastırmayı başardı. Bıçak boyunda bir yere takıldıysa da Zoe uğraşarak orayı da kesip geçti.

Kanlar çılgın gibi dışarıya fışkırıyordu. Zoe onu, çırpınmaları bitinceye kadar yatağa bastırdı. Ondan sonra artık yalnızca kanların akması devam etti. Zoe onun başını yataktan aşağıya sallandırdı. Kanlar yere aksın diye.

Sonra onu tekrar çevirdi, ıslanan çarşafı çekti. Bıçağı kaldırmış, töreni tamamlamaya hazırlanıyordu. Ama eli havada titredi, durakladı, yavaşça yanına sarktı. Yapamayacaktı. Yine de içinden «İşte, işte, işte!» diye söyleniyordu banyoya yürürken.

Kanlı çakıyı bir kenara fırlattı. Kendini dikkatle gözden geçirdi. Yalnızca elleri, sağ kolu ve sol dizi kanlıydı

Sıcak suyla duş yaptı, kendini ithal malı sabunla iyice temizledi, tekrar tekrar çalkalandı. Küvetin içinden çıktığı zaman orada kalan lekeleri silmeye kalkışmadı.

Kendini iyice kuruladı, çiçek kokulu kolonya ve sprey deodoran kullandı. Saçlarını çabucak taradı, boynunu, omuzlarını, koltuk altlarını ve incelmiş oyluklarının içini pudraladı.

Meksika gelinliğini bulması birkaç dakika sürdü. Onu satın alalı epey zaman geçmiş ve aldığından beri hiç giymemişti. Başından aşağı geçirdi. İpek kumaş çıplak derisi üzerinde hışırtıyla kaydı.

Elbise lekeli bileklerine kadar inmişti. Çadır gibi bol duruyordu üstünde. Ama kreme kaçan beyaz rengi, pürüzsüz, saf, bâkir haliyle, tıpkı babasının kucağında oturduğu günlerde giydiği beyaz önlükleri andırıyordu. Hani herkesin onu «tam bir küçük hanımefendi» ye benzettikleri zamanlarda.

Ernest Mittle'ın nişan yüzüğü sıska parmağında dönüp durmaktaydı. Dikkatle, bir yerini yaralamamaya çalışarak, yapışkan yara bandından ince bir şerit kesti, bunu yüzüğün içte kalan kısmına defalarca sarıp doladı.

Bu sefer taktığında yüzük artık parmağında dönmüyordu. Kolay kolay düşmezdi.

Mutfağa girdi, ilâç dolabını açtı. Orada dopdolu bir uyku

ilâcı şişesi buldu. İkinci bir şişede birkaç hap daha vardı. İki şişeyi bir eline, votka şişesini öbür eline alıp yatak odasına yürüdü. Hepsini yatağın yanına, yere, dikkatle dizdi.

Ön kapıyı kontrol edip kilitli olduğundan emin oldu. Zinciri tekrar taktı. Evin bütün ışıklarını söndürdü. Dikkatli adımlarla yatak odasını buldu.

Yatağın kenarına oturdu. Haplardan dört tanesini ağzına attı, bir yudum votkayla yuttu. Fazla içmek istemiyordu. Maddie'nin başına gelenleri hatırlamıştı.

Kanlı çarşafı yataktan sıyırıp ayak ucuna fırlattı, kendisi Ernest Mittle'ın yanına yattı. Gelinlik elbisesi ve kocaman nişan yüzüğüyle. Haplarla votkayı başucu masasının üstüne aldı. Dört hap daha yuttu. Bu sefer votkayı biraz daha fazla almıştı.

Bekledi...

Birdenbire geleceğini sanmıştı. Üstüne inen bir karalık. Ama öyle olmuyor, bu iş zaman alıyordu. O durmadan hap yuttu, votka içti. Bir ara Ernie'nin soğumakta olan kalçasını pat pat okşayıp, «Yok bir şey, yok bir şey...» diye söylendi.

Bütün gece görüp durduğu manzara, o çıplak, dumanlı manzara tekrar gözünün önünde belirdi. Ama sislenmiş, çizgileri yumuşamıştı. Derken çatlak topraklar görünmez oldu, ortada yalnızca yükselen dumanlar kaldı. Ve sis. Ve duman.

Kısa zamanda o da yokoldu. Zoe yüksek sesle bir şey söylediğini duyar gibi oldu ama anlamını bilmiyordu. Tek bildiği, acının sona erdiğiydi.

Buna şükran duyuyordu.

26 Temmuz; Cumartesi...

«Gözlemciler on dakika önce rapor verdiler,» dedi Çavuş Abner Boone notlarına bakarak.

Thorsen sert bir sesle, «Hâlâ orada mıymış?» diye sordu.

«Evet efendim. Eve dün altı buçuk dolaylarında girmiş. Bir daha çıkmamış.»

Delaney, «Telefonla konuşmuş mu?» diye atıldı.

«Bir kere,» dedi Boone. «Dün gece dokuz dolaylarında. Aşağıdaki kapıcı, Bay Ernest Mittle yukarı gelebilir mi diye sormuş.»

«Mittle mı?» dedi Dedektif Bentley. «Erkek arkadaşıydı o, değil mi?»

Boone, «O da gitmemiş,» dedi, «hâlâ yukarıda beraberler.»

«Âlem yapıyorlar,» diye söylendi Çavuş Broderick.

Dedektif Johnson, «Daha önce hiç böyle şeye kalkışmamıştı Mittle,» dedi.

«Ama belli ki ikisi de hâlâ orada.»

«Eh, belki de Mittle bu işlere bizim sandığımızdan daha yakındır,» diye karşılık verdi Broderick. «Belki ta baştan beri işin içindedir.»

Boone, «Yakında öğreniriz,» deyiverdi.

«Nasıl harekete geçiyoruz?» Bunu soran İvar Thorsen'di.

Boone anlatmaya başladı. «Belki de biraz fazla ayrıntılı planladık,» dedi. «Ama tedbirli olmak, sonra pişman olmaktan iyidir. Lexington'da iki araba, Üçüncü Caddede iki araba var. Yolu kesebilmek için. Kalabalığı kontrol altında tutabilmek için de mahallî polisler orada hazır. Telsizciler bodrum çıkışlarını tutacak. Holün iki başına birer adam daha koydum. Öylece gireceğiz.»

Thomas Handry, «Ya kapıyı açmazsa?» diye sordu.

«Kapıcıya yedek anahtarla açtıracağız,» dedi Boone. «Onda var. Sordum. Muavin Bey, siz, Şef ve ben önce giriyoruz. Ih... Bir de Doktor Ho ve Handry. Arkadan Bentley, Johnson ve Broderick bizi izleyecekler. Bina sahibinden dairenin planını da aldık. Herkes hemen evin içine dağılacak ve bu arada kadının bir şeyleri evden atmamasını sağlayacağız. Tamam mı?»

Hepsi Delaney'e baktılar.

«Kaçmak isteyeceğini sanmıyorum,» dedi Delaney. «Ama damda da bir adam bulundurmaktan zarar çıkmaz.»

«Olur,» dedi Boone. «Yaparız» Saatine baktı. «Ona geliyor. Artık programı başlatalım.»

Delaney, Doktor Patrick Ho, Çavuş Boone ve Thorsen birlikte Muavin'in arabasına bindiler.

«Silâhlar patlayacak mı acaba?» diye sordu Doktor Ho ürkmüş gibi.

«Tanrı korusun,» dedi Boone.

Amiral, «Bu işin çabuk ve sessiz yürümesini istiyorum,» diye söze katıldı.

Delaney, «Onu ve erkek arkadaşını oradan mümkün olduğu kadar çabuk çıkarın,» diyerek öğüt verdi. «İçeriyi sonra ararsınız.»

Thorsen, «Arama ruhsatların yanında mı, Çavuş,» dedi.

Boone elini göğüs cebine vurarak, «Burada,» dedi. «İmzalı, damgalı ve hazır.»

Thorsen havanın ne kadar güzel olduğunu söyledi. Parlak bir gökyüzünde çırılçıplak bir güneş. Gazeteler yağış tahmin etmişlerdi oysa. Ama gene de enfes bir Temmuz günüydü bugün.

İşler hiç karışıklık olmadan yürüyordu. Arabalar o bloku tutmuş durumdaydılar. İki üniformalı polis apartmanın dış kapısında bekliyorlardı. Mahallî polisler ise barikat kurma çabasındaydılar.

Ötekiler lobiye doluştular. Önce üniformalı polisler girdi. Kapıcı başını kaldırıp baktı, onların ellerinde tabancalarıyla yaklaştığını gördü, yüzü beyazlaşıverdi. Çavuş Boone ona arama ruhsatını gösterdi. Adam başını sallıyor, sallıyor, bir türlü duramıyordu.

Damdaki ve koridordaki nöbetçilerin yerlerine geçebilmesi için biraz beklediler. Sonra asansörlere dolup, kapıcıyı da yanlarına aldılar.

Zoe'nun kapısı önünde tekrar toplandılar. Boone ötedekilere geri durmalarını işaret etti, sonra parmak eklemleriyle kapıya vurdu.

Cevap gelmedi.

Boone yumruğuyla vurdu, sonra kulağını dayayıp dinledi.

«Ses yok,» diye haber verdi. «Hiç ses yok.» Kapıcıya döndü. «Aç kapıyı,» dedi.

Adamın elleri öyle titriyordu ki, anahtarı deliğe bir türlü sokamıyordu. Boone uzanıp anahtarı onun elinden aldı, çevirip kilidi açtı. Kapı birkaç santim açıldı, sonra zincire takılıp durdu.

Çavuş Broderick, «Benim arabada bir demir testeresi var,» dedi.

Delaney, «Bir dakika,» diye atıldı. Kapıcıya döndü. «Gaz mı, elektrik mi kullanıyorlar?»

«Gaz.»

Şef bir adım attı, yüzünü kapının aralığına yaklaştırdı, derin soluklar çekti.

«Yok,» diyerek geri çekildi.

Onun yerini Çavuş Boone aldı.

«Polis araması!» diye seslendi. «Arama ruhsatımız var. Açın kapıyı!»

Cevap gelmedi.

Thorsen sinirli sinirli, «Orada olmalılar,» dedi

Broderick, «Testereyi getireyim mi?» diye sordu.

Boone, Delaney'e baktı.

«Tekmeyle aç,» dedi Delaney kısaca.

Çavuş kapının tam önünde durdu, bacağını çenesine değecek kadar yukarı çekti, sonra ayağı tam zincirin göründüğü hizaya doğru fırladı. Tahtalar yarıldı, zincir boşa sarktı, kapı ardına uçup duvara çarptı.

Birbirlerini itip kakarak içeriye doluştular. Arayıcılar hemen yayıldı. Thorsen, Delaney, Doktor Ho, Handry ve Boone salonun ortasında durup çevrelerine bakındılar.

«Tertemiz ve derli toplu,» diye başını salladı Şef.

Johnson'un sesi yatak odasından, «Çavuuuş!» diye seslendi. «Buraya!»

Odaya girip yatağın kenarına çevrelendiler, aşağıya doğru baktılar. Gırtlağı kocaman bir ağız gibi açılmış duran adamın sanki bütün kanı vücudundan boşalmıştı. Yanındaki kadın beyaz bir kefen gibi kumaşın içindeydi.

«Tüh be!» dedi Çavuş Boone acı bir sesle.

Delaney, Doktor Ho'ya bir işaret yaptı. Küçük adam bir adım yaklaştı, iki parmağını Zoe'nun boynunun yan tarafına dayadı.

«Ah, evet,» dedi kibar bir sesle. «Tamamen, tamamen ölmüş.»

Boşalmış uyku ilâcı şişesine yakından baktı ama, elini sürmedi. Votka şişesi halının üstünde yan yatıyordu. İçinde biraz berrak sıvı hâlâ vardı.

«Uyku ilâcı mı?» diye sordu Handry, Doktor Ho'ya.

«Ah, öyle olmalı. Ve bir de içki. Genellikle ikisi karışınca öldürücü olur.»

İvar Thorsen derin bir soluk aldı. İki elini kalçalarına dayamıştı. Birden arkasını döndü.

«Bu pisliği temizletmen gerek, Çavuş,» dedi. «Ne yapman gerekiyorsa yap.»

Thorsen'le Delaney birlikte asansöre binip aşağıya indiler.

«Onu öldürmüş,» dedi Muavin. «Sonra da kendini.»

«Öyle görünüyor.»

«Nasıl açıklarsın bunu?»

«Açıklamam,» diye karşılık verdi Delaney.

Dışarda, kaldırımda bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Kendilerine yol açtılar. Yavaş yavaş Muavin'in arabasına yürüdüler.

Thorsen, «Bir basın toplantısı yapmam gerek,» dedi. «Ama daha önce bir içki içmeliyim. Ya sen, Edward?»

«Benden paso.»

«Ben ısmarlıyorum,» dlye ısrar etti Muavin.

«Teşekkürler, İvar.» Delaney'ln yüzünde kısa süreli bir gülümseme görüldü, sonra geçti. «Başka sefere. Eve gitsem daha iyi olur. Monica beni bekliyor.»

cep kitapları

ÇAĞDAŞ ROMANLAR DİZİSİ : 1

● CASUSLAR VE İNSANLAR

Yaşayan İngiliz yazarlarının en büyüğü olarak kabul edilen, casusluk romanları ustası GRAHAM GREENE'in başyapıtı..
Ünlü yönetmen Otto Preminger'in sinemaya uyarladığı roman, bildiğimiz, sıradan insanlardan hiç farkları olmayan, ancak gizliliklerinin yalnızlığı içinde ezilen, hiçbir insana güvenememekten doğan sevgi yoksunluğu içinde bunalan insanları ancak Graham Greene gibi bir yazarın başarabileceği bir ustalıkla canlandırıyor...
Alışılagelmiş 'James Bond' türü casusluk romanlarından çok değişik, bambaşka bir öykü, casuslara ve insanlara dair...

ÇAĞDAŞ ROMANLAR DİZİSİ : 2

● ERKEKTEN ERKEĞE

ERKEKTEN ERKEĞE, Elia Kazan'ın başkahramanı bir kadın olan ilk romanı. **'Uzlaşma'** ile başlayarak tüm romanlarında olduğu gibi, bu romanında da çağdaş Amerikalının bunalımlı iç dünyasını yansıtan yazar; hem özgürlüğe yönelen hem de özgürlükten kaçan, hem şiddeti hem de sükûneti özleyen, kendini arayışın tehlikeli yolunda ilerleyen insanların ikilemlerini çarpıcı bir biçimde sergilemekte.

ÇAĞDAŞ ROMANLAR DİZİSİ : 3

● **KÖR RANDEVU**

'Boyalı Kuş'un, **'Bir Yerde'**nin, **'Adımlar'**ın, **'Boşluk'**un, **'Şeytan Ağacı'**nın yazarı JERZY KOSİNSKİ'nin erotikliğiyle, güncelliğiyle, en çarpıcı başyapıtı...

Artık nereye sürüklendiği belli olmayan insanoğlunun, yirminci yüzyılın son çeyreğindeki durumunu Kosinski'den daha çarpıcı olarak dile getirecek bir yazar düşünülemez...

KÖR RANDEVU'nun baş kahramanı Levanter, teröristinden transvestistine, fahişesinden bilginine kadar, yüzyılımızın en ilginç tipleri arasında dolaşarak çağımızın tanığı oluyor...

Lawrence SANDERS

BENCİLLER

"Sence bu kadın... bu Otel Katili, bu işi bencil amaçlarla mı yapıyor?"
"Bütün katillerin amaçları bencildir. Tanrı'nın emrine uyuyorum, diyenlerinki bile. İşin temeline inersen, bunu yapmalarının nedeni, kendilerini daha iyi hissetmelerine yol açmasıdır."
"Yani sence bu kadının öldürme nedeni, kendini daha iyi hissetmesi mi?"
"Elbette... Buna hiç kuşku yok."

"Mağrurlar" ve "Doyumsuzlar" yazarı Lawrence Sanders'in unutulmaz kahramanı emekli polis şefi Edward X.Delaney, "Benciller"de yine New York polis örgütünün içinden çıkamadığı bir dizi cinayet olayını aydınlatmak görevini üstleniyor... Ancak ilk kez, bu kadar değişik ve çapraşık ruhlu bir katilin peşine düşüyor... Ve ilk kez okuyucu içinde bir burkulmayla, neredeyse istemeye istemeye izliyor katilin adım adım süren bir takipten sonra ortaya çıkarılışını...

CEP KİTAPLARI